

هَذَا
كَمَا أَخْبَرَنَا
مَوْلَانَا الْعَامِلُ الْفَاضِلُ الْكَامِلُ
الْحَقُّ الْمَدْقُقُ النَّزْهَةُ
رَحِمَهُ اللَّهُ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِأَمْرِكَ الْمَلِكِ الْمَلِكُوتِ وَصَاحِبِ الْعِظَةِ وَالْجَبُوتِ وَبَارِئِ السَّوْحِ وَالظُّلَمِ
وَمَوْجِ الظُّلَمِ فِي الْأَنْوَارِ وَالْأَنْوَارِ فِي الظُّلَمِ وَالْمُتَغَرِّبِ بِالْأَلُومِ وَبِهِ الدُّعَاءُ بِمُؤَمِّدِهِ وَلَقَدْ
وَخَالُوا الْأَنْبَاءَ وَمَعْلَمُهُ مَا لَمْ يَعْلَمُ فَلَا دِيَارَ إِلَّا مَا عِلْمُ وَلَا هُدَاةَ إِلَّا مَا أَلْهَمُ حَارِثُ
الطَّائِفَةِ الْأَبَابَةِ فِي سَاعَةِ قَدَسٍ جَبَرْتُكَ وَنَاهَيْتُ فَايُوبَ الْأَفْهَامِ فِي غَرَمَةِ عَمَلِكَ كَوْنًا
بَدَيْتُ عَنْ أَحْصَاءِ صِفَاتِكَ أَنْ أَمْلَأَ الْوَصْفَ وَخَسِرَ عَنْ حَصْرِ كَمَا لَأَنْتَ لَنَا الْوَصْفُ
فَادْعِ الْأُمُورَ وَالْأَفْئِدَةَ بِالْعَجْرِ وَالْفُصُوعَ عَنْ دِرَاكِ عِظَمِكَ وَاحْرِي الْأَشْيَاءَ الْأَعْزَابَ بِأَنْ
تَدْعَاهُ خَدَمَتِكَ وَطَلِبَ الْحَاجَاتِ وَفَرَجَ بَابِ حِمْلِكَ أَلْهَمْ تَوْفِيقًا بَصَائِرُنَا بِأَنْوَاعِ الْحَقِيقَةِ
وَطَهِّرْ سِرَّاتِنَا عَنْ كُدُورِ عَالَمِ الظُّهْرِ وَوَقْنَا لَنَا لَوَاةَ إِبَانَتِكَ وَتَعْنَانَا بِدَعْوَتِكَ
وَصَلَاةِ نَفَادِ الْغُرُورِ وَطَهِّرْنَا إِلَى دَعْوَةِ الْوَقْفِ وَصَلِّ عَلَى عَبْدِكَ وَرَسُولِكَ
يَا مُحَمَّدُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تَضَعُ عَنْهَا صَلَاةَ الْمُصَلِّينَ وَتَدْفَعُ عَنْهَا أَمْوَالَ يَوْمِ
وَالْجِدْلِ يَقُولُ الْمُحَنِّ إِلَى غُفُورِ تَبَلُّبِ أَيْ أَحْمَدُ مُحَمَّدٌ مُحَمَّدٌ التَّوَلَّى بِهِ وَاللَّهُ يَجُوبُ
وَجَعَلَ الْيَوْمَ خَيْرًا مِنْ أَمْسِ نَفَرًا كَانَتْ طِبَاعُ الْمُشْتَغَلِينَ بَعْدَ الْأَوْجَادِ الْغُفُورِ الْمُسَا
وَأَمَّا إِلَى مَرْتَبِعٍ فِيهِ يَلْعَبُودُ بِرَتَقِ قُلُوبِ الْتَائِبِينَ بَعْدَ صِرَافِ فِكَارِهِمْ فِي اسْتِخْرَاجِ الْمَطَا

بأنواع الوسائل داعية إلى حذيقته بها خزون وبفخزون والنجى وضرة ترفع فيها طابع^{يع}
المشتغلين واخسر حذيقته تزيها خواطر المعلمين هو مجموعته كانت مشتملة على
منشورات الفوائد ومجموعة على مختلفات لفوائد كان كتاب مشكلا العلوم من البغ
الوالد لما جد العلامه شكر الله مساعيه مجبلة محتويا على عقائد مسائل لم يسمع بمثلها
الافكار مشتملة على حل مشكلات لم يصل اليها ابتداء الافكار من اخبار وابات والافان
ومعيتا وامثال وابيات عبادا ومغالطات واسوئله حسابية ومسائل عقلية عقلية
وفوائد عجيبة ودقائق عزيزة لكتبة طاب ثراه اقتصرت على المشكلا واخصر لكل ادم بشرح^{المعصلا}
وكان خالبا عما يميل اليه كثير من الطبائع المنزعة عن التدبر لكثرة الاشغال عادية
اليه الفوائج العاجزة عن التدبر في المعصلا لما حدث لها بالتفكير الكمال من حكايات^{نظرا}
وابيات رائقة ومطالبات رائقة ولذات مقتكها وطرائف قواعد كلية وفوائد^{نظرا}
وانا رايا حاشين واخبا الغابرين فخطر لي ان اجمع كتابا يحتوي على كثير مما ذكره وشمل على
جم غفيرة مما سطر واجعله كاللذات لهذا الكتاب فشرعت في تلقيب هذه المجموعة متوكلا^{على}
الله الوهنا ولما ذكر فيه شيئا مما كان في الكتاب المذكور مدكورا بل اقتصرت على ما
لم يكن مسطورا فادع باخي في جديتها واقبل في نوار الحكم من مشارقتها حتى تقرر على^{نظرا}
ندبة لم يسمع بمثلها الافكار وكلما عجيبة فتشوق النفس الى عوالم الانوار وابيات شائقة
اعذب من الماء الزلال واشعار رائقة متكى ايام الوصال وقصص ينفت غبا الملال
عصفا الخواطر وحكايات تفر بها العين لنواظر لطائف تسر بخاطر الخريف ومطالبات
اصفى من الماء المعين في نوار افكار يتحرك لها الطبائع وفوائد بكار بهش بها الاسماء
ومعصلا لم يكشف عن وجهها النقا وخفاها مباحث بقيت الى الان في الحجاب انا

في جميع ما ذكره

عظماء السلف اخبا ملوك لمخلف سبتهما بالخراب والماق بعض ما يدكره من
الامور الخرونة والمطالب التي كنت عليها مصنونة في المطالب في مطاوي الكتاب
الراجع ما يتعلق بمقصد احد في مقام واحد حتى لا يحصل تمام المطلوب الا بعد الاثبات في
ما جيب متبوعها وفتقن لسفرك وجلينين لحضرك صاحبين لخالواتك نيسين او
ولا ننسى من الدعاء وهو سامع الدعاء وموضع لوجاهد **ب** قال سبتهما للبشر
الشيع يوم المحشر عليه صلو الله الملك الاكبر طوبى لمن تنفق ما اكتسبه في غير معصية
وجالس اهل الفقه والحكمة وخالف اهل الدلالة والمسكنة طوبى لمن ذلك نفسه حسنت
خليقته وصلحت سيرة وعزل عن الناس شر وطوبى لنفسه الفضل من ماله وامانه
لفضل من قوله **قاعدة** قال الشيخ ابني في خلاصته بحثا اذا اردت مضرو وعدد في
نفسه في جميع ما تحته من الاعداد فير عليه واحدا واضرب المجموع في مربع لعدن تصيف الحاصل
هو المطلوب ولا يخفى ان هذا القاعدة مختصة بما اذا اردت مضرو والعدن في نفسه في
جميع ما تحته في الخمسة وقد خطر بها الى البالي في ليلة الاثنين وعشرين من شهر صفر الطفر
قاعدة اسهل مما ذكره الشيخ جارية في مضرو والعدن في نفسه في كل ما تريد
من الاعداد التي تحته سواء كانت منهية الى الواحد هي انه يجمع من لعدن المنتهى لغيره
كان واحدا او غيره الى هذا العدد وتضرب المجموع في **هذا** الحاصل هو المطلوب في المثال
المدكور وهو تسعة في مضرو والشيخ ضربنا الخمسة والاربعين في العشرة حصل وهو المطلوب
معنا باسم على چه نام او كن رد بر صوامع ملكوت بقدر مرتبه هريك جابلند
يعني هريك زعفران شجانه فا وجهم والف است بقدر مرتبه خود تر كنند يعني اذا
بشارت رد وديس ناعين في شود وجهم لام والف با واز جمع مجموع اسم على حاصل في شود

حکایت قال الاصمعی خلعت لبادیه ومعی کبس منہا دنانیر فاودعته امرأۃ من العربیۃ

فلما طلبتہ نکرته فغدتھا الی شیخ منهم فقامت علی انکارھا فقال شیخ العربیۃ علمت

انہ لیس علیہا الا الہمین انی کنت علم انہا لاشکل من الہمین فقلت لہا شیخ کانت ما

سمعت قوله نعم ولا تقبل لسادۃ عینہا ولوحلف ربنا لعالمینا فقال صدقت

ایہما الرجل وہدھا فاقربہ ودت الی مالئ ثم التفت للشیخ الی وقال فی امی سورۃ تبارک

فقلت فی قوله نعم الاھی صبیح فاصبحنا ولا یبقی جعہ الا فدرہنا فقال الشیخ سبحان

الله لقد کنت اظن انہا فی تافئنا لک ففخامینہا **حافظ** شاہ ترکان سخن مدعیہا

می شنو شرمخازن مظلمہ خون سباوشن یاد میتواند شد کہ مراد خواہد شد شاہ ترکان

قوۃ عاقلہ ملکہ کہ باشد از مدعیہا قوای **ہیہ** سببہ شیطانیہ و غضبیہ و وہبہ **بغی شہوت**

کہ جنود شیطانیہ مراد از سباوش نفس نا طہرہ قدسہ باشد کہ مانند سباوشان

وطن اصلیتہ خود و ذرافنادہ و از مصاحبہ و ستم و ہم جنس خود کہ ارواح مقدسہ مجرّمہ و عقول

مجرّمہ هستند باز ماندہ و بغیرت گرفتار شدہ و خلاصہ معنی است کہ عقل کہ پادشا

مملکت بدشت تدبیر خود را از دست آدہ و بفریب لصوص قوای **ہیہ** سببہ و

شیطانیہ کہ بمنزلہ مدعیہا مغرور شدہ و باعث ہلاک نفس قدسہ گردیدہ و بنا

بجنا من ظلمات مضبوۃ طبیعہ بر جنات رافک **مسئلہ** **ہی** انبیای **بہن**

نہیون تفاضل بینہا زائد علی مضروبہا فی تفاضلہا بواحد ہذا ما ہم تنجی **تجو**

للدنہ فی علم الحما فان الماہرۃ الفنیہ اذ بنظرہ لوازم المسؤل عندہ بعلم استحالۃ لوجوب

مساوات تفاضل بین کل مربعین المضروب مجموع جذوبہا فی تفاضلہا مطابقہ

نقل لراعیۃ المحاضر قال کان بعض امرأۃ بغدادیۃ قالہ کہ کون تکین اصابعہ فونج وامرأۃ الطبیب

بالحسنة فوصفها الى ان قال وتوضع النبوة في الاستفان تحت وادج الامير فظهر انما المقصود
 في وجهه فقال في الاست من فحاف الطبيب قال في اسنى ايتها الامير فاعلم عظمته
 اعلم ان الخفيف المصنوع من سهل الشدايد اسبابا اذا فادنت جزما وصافت عنهما هوش
 وقعها وقللت تاثيرها فمنها اشعاع النفس ما تعلمه من حلول الفناء والمصير الى الانقضاء
 وليس للدينباخال تدوم ولا المخلوق بقا معكرو ومنها ان يستشعر ان في كل يوم يموت منها
 شطر مبدن هب منها جانب حتى ينجلى وانت عنها غافل ونعم ما قال الشاعر سئل عن الغنى
 فليس شيء يقيم فانه هو موتك بالمقبرة لعل الله ينظر بعد هذا اليك بنظره منه
 وجهه ومنها ان تعلم ان في ما ولى من الزنا والبلايا ما هو اعظم من دونه واشد من
 بليته ومنها ان تعلم ان طوائف الانسا من دلائل فضله ومحنة من شدايد بيله ومنها ان
 يستشعر بان بهماض من لا يتباض بنوائب هزم ولا يتماض بمصابب عصره ولا سقامه
 عمود وتجار بلا يضر معها وضاء وثبات لا ينزل بعد بكل شدة ومنها ان يلقى
 والا وليا والسلف الصالحين فانه لم يخل احد منهم مده عمره عن تواتر البلاء وتوكل الزوا
 ومنها ان ياراء كل مصيبة نحو سببها ورفع درجة وعفان دينك ومنها ان يستشعر
 بان قد علم بالبحريرة ودلت الاجساد وكلها لا اجتماع على ان بعد كل مصيبة فخرها وسرها
 وعقب كل شدة بهجة وراحة كما قال الشاعر در فومبكه بسى اميد است پا بان شب
 سبه سفيداست ومنها ان يستشعر بان هذه المصيبة تركت به من خالقته وبارئها لذل
 هو العدل الحكيم لو وقف لرحم ولا يصد عنه بالنسبة الى مخلوقه الا ما هو خير لغيره انما ان
 عقله عاجز عن ادراك خبيرة ومنها ان يعلم ان الصبر والصفا في كل مصيبة يوجب اجر خيرا
 وثوابا كثيرا ان يصل اليه العقول والافهام ومنها ان يستشعر بان لا يصبر ورضا

من الموعود

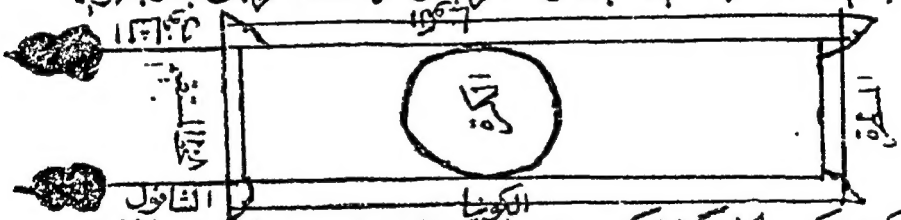
صلواته

فاتی سر بفعل قاعده سخت بخاطر کمال فاضل از اوردن مضار و عدد و نفسه و جمیع
 ما فوقه الی ای عدد و تریب فاجع هذا العدد الی المنتهی و ضرب المجموع فی هذا العدد
 فالحاصل هو المقسم مثلاً اردنا ان نظیر الخمسة فی نفسه فی جمیع ما فوقه الی العشرة نظیر
 الخمسة والاربعین فی الخمسة حصل ۲۳۵ و بجری هذا فی ضرب کل عدد فی عدد متعده
 متصلة او منفصلة کما لا یخفی **قاعده** یکی از شعرات دکانی که در علم عروض الیه
 نموده است گفته است که هر که بسرعت تمام چندتفعه در پی بگوید خواجہ توحید
 تجارت کنی الشیخ فصبح است **طایفه** کو بند جامی و زبکه این شعر گفته
 بس که در جان نکار و چشم بیدارم تو **طایفه** هر که بیداری شود از دور پندارم تو
 شخصی را اینجا حاضر بود گفت بلکه خری پیدا شو گفت باز پندارم تو **قاعده**
 سیر بعد الطعام ولو خطوة ثم بعد الحمام ولو محطه بل بعد الجماع ولو قطرة **قاعده**
 اگر کسی انگشتی با چنبر بکشد و بکشد دست که بر و خواهی بدانی که در کدام دست است
 او را امر کن که آن را ای سئ که انگشت دارد بکشد و بوی بکشد و از برای دست غالب
 بکشد فرمی پس از آن امر کن که ضرب کند عدد دست است در عدد زوج حاصل
 را با عدد دست چپ جمع کند مجموع اگر فرد باشد انگشت در دست است باشد و اگر
 زوج باشد در دست چپ باشد **مسئله** اگر کسی عددی را تقسیم بقیسمین بگوید
 الفضل بینهما نصف الفضل بین نصفه و بین کل منها و هذا ما یمتحن به المحدثون
 للتدنی فی علم الحساب و اما سر عالم استخالت لوجوه کون الفضل بین قسمی کل عدد ضعف
 الفضل بین نصفه و بین کل من القسمین **قاعده** قد استخرج لی فی ضرب الشجرة فی
 المركب قاعده سهله و ان ترضع صفراً فی بین بین هذا العدد و تنقص هذا العدد

المرسوم فالأصل هو المظم مثلا اردنا ضربا للشيعة في ٢٥ وضربنا صفر في مائة
 ٢٥ نقصنا عنه ٢٥ فضا ٢٢ وهو مضمنا باسم مسعود أنها بخرشا وانشاند دل
 هناك شمع دوزم تو در دوشن سر بکند شده بود مراد آنها نقطه های شبنم
 و مراد دل هم شمع است طرد از سر و دال و لست بقية واضح است **فان** بد
 طریق شناختن چوب بنوسانست که چون در آب اندازد فرو رود و اگر در آب نشیند
 بکند از دوی خوش دارد درخت را کسی ندیده و منایب آن پیدا نیست این باب
 در مع از اخی آورد و مردم از او می پندارند بر دوزخ است سها و ملعی آن بود و قوع است
 بکوع ملعی آن بر نك سها است در قام و بکوع ملعی آن بر نك سرخ لکی است
 و سفید سنگ فاعلا فی استخراج لعد المضم من اضم عدد من فخران بعض احد هما
 ضعف الاخر وان یزید علی الحاصل مرعی المضم و علی المجمع احد المضم و سله المجمع
 فاما ان فاطلب قریب مجذ و رالبه من اسفل ما زاد فهو احد المضم فاطرحه من جد و
 المجذ و رنا بقی هو الاخر و الاصل في ذلك ان اقلیدس قد بر من ان کل عدد ضربا بحد
 فی مثل الاخر و جمع الحاصل الی مرعی العدد بكون الحاصل مجذ و راجده مجموع لعد فاعلا
 حتی تعثر لقریب مثاله اضم ٢ و ٣ امرناه بضم ٢ فی عضام ٢ اثم بان یزید علیه سافعا
 ٢ و الی اید علیه ٢ فهو احد المضم طر حناه من ٥ بقی ٣ فهو المضم الاخر **لا** ای که ایش
 اضمده از کار و او امانده ام هم همان رفتند خاکستر نشینم کرده اند شیخ شریف
 گاهم که بمشتر از جنات توانم ایشان بصف کاه کاران **فطامی** خبر داری که سها
 افلاک چرا که در کرم مرکز خاک چه میخواهند بن مجمل کشند چه میخواهند از مریز برین
 در این محراب که معیونش اکبست و زاین آمد شد مقصودش اکبست چرا این ثابتست

این منقلب نام که گفت این را بجم از ابیادام همه هستند سرگردان چه برکاد پدید
 آرند خود را از پیدار **فاعد** بدان از جمله چیزهاست که دفع سرعت زوال میکند از جمله **فاعد**
 تخم اجرت را کویده و با پیچ منک مزوج کنند چند دفعه بر قضیب طلب کنند بغایت نافع است

کلایه حضرت و نعم ما قال من اثبت لنفسه تواضعا فهو المتكبر حقاً و وجهه ان تواضع لله
 انه عز وجل اثبت لنفسك تواضعا فقد اثبت لغيرك تواضعا انت تواضع معها فان من
 المتكبرين **فاعد** اذا ادركت ان تعرف قطرة مصونة كانت و مخوفة فان كان بحيث امن نقلها
 و تحريكها فارسم على سطح مستو خطاً وضع على ذلك الخط التين من المنها بالكوينا بحيث
 تكونان عموداً على السطح و اخرج الكرة من بينهما مما استلما فاقع من الخط مثل قطر الكرة و
 ان لم يكن تحريكها فاصب مسطرة موازية للخط و تقاطع منها خطين مستقيمين بشانق
 بحيث هما ساكنة فاما بين الخطين من المسطرة مثل قطرها و قد خطر بها الى بيتا و اجزأها

بهکن تحریکه و ما لا یکن تحریکه و هو ان تطبق خطاً علی غلظ من عظامها فتقسمه الى اثنين
 و عشرين شتاً منسبعة اقسام منها هي مثل قطر الكرة **من خرقا** مسبله لکذاب الزرافة
 و عار الحاصد الحاصد و الذرات و روا و الطاحانات طحنا و العاجتنا عجنا فالاکلا
 اکلا و اشنا اليها بعض الطرف و الاتحادات حزبا و منها الفضل ما الفضل و ما اورد بها
 الفضل له و نيل و حنوط و طویل فاعد کل مربع فهو بن بد علی حاصل ضرب جذ کل
 من المربعين اللذين هما حاشيتا في جذ الآخر واحد مثلاً مربع ۳ و المربع اللذان في حاشيتا

الملل من الخاطر ^{من} وجلبها بين احكام الشريعة المبين انسه مستصحب ^{بها} والادام ووده لا يتغير بتغير الشهور والاعوام ^{بها} ذخيرة نافعة لعلوم الحلوقة ولعقد مضبته ^{بها}
 يرتفع بها جبال الظلم لا يضعف مداركه وان بلغ الى ادنى العمر اسم ثلاثي وان كان خماسي
 الحروف ^{بها} هذا عن هيب لو نقص عن حرف واحد بقي حرفان وهذا عجب لو نقص ثلث عن اوله
 بقي جزء ولو اربع عن آخره بقي اوله لو اسقط طرفه بقي ما يفوق عنه كل احد مع ذلك
 قد يطلب بسعي اشد ولاه لثانته كمال شعوره ونصف آخره كمال ظهوره ^{بها} ولو تساوت
 مراتب حروفه بالشر لحصل اول موضع يدخل ثابته في الاعداد بلا ارتباك ولو طرح
 ثابته وتساوى المراتب لترقى لعلم عدد دواهم لنصا ولو اسقط اوله لظهرت الحجة
 كتابته لو نقص ابعده لكشف البياض كماله ومن طرح وسطه يحصل الجماع ^{بها}
 ومن تنصيف حروفه يظهر الفرج بلا نزاع اوله يساري عدد اقسام الثلث المنصوف
 وثانيه يعادل اقسامه لوجوده الممكنة ثابته جزء لاو له ومع ثابته جزء اخره ولو طرح
 وسطه كانت البواقي مشتركة ولون يد على كل منها لكان الجميع متباينة نصف ثابته
 اوله يقع فيه التناسب لود يد على زبره اصغر شرطهم على بيناته جزء افرق ^{بها}
 اليه ويحصل عددان يكون بينهما التجانس ثابته عدد ثام في الحسنا واخره اول عدد
 صرح بكماله الكتاب ان نقصت من اخره ربع يتلوه صانها موصوف بالكمال ^{بها}
 من بين الحروف ^{بها} بالاجل لو نقصت عن بيناته ثلثا اوله يساري عدد عظام لا تساو
 لو نقصت عن زبره ثابته لاثنته قد حصل من تقسيمه عددان متعادلان لو نقصت ثابته
 عن ثابته بقي عدد الهلال ^{بها} ولون يد على ثابته ربع رابعة علم الستوا الكيسا ^{بها}

ثلثا

صغرى لفظا وانصف ثابته مخرج لما يخرج اليه كثر من الوصايا وابتعدول بغير الاعضاء
 اليها بسا وخامسة ذلك من المتوسطات ثابته مطابق الواجبات من الاعمال وبقا
 بوافق شهو الحمل والفصال راسقت ثالثة من الاسماء اللازمة لوضع بقى عدد
 الحمل الى لها محل من الاعراب ان نقصته من عدد الاسماء اللازمة لنصب من اليها
 عدد المنبها بقى عدد الحمل الى لها من اعراب المحل خاتمة الاجتبات وان اصفنا اليه عدد
 الاسماء التي تنصب قارة ولا تنصب اخرى ساوى عدد ما هو من التبعوية ممنوع و
 بالثابته اخرى ثم ان هذا الاسم مع كونه خمسة احرف صا طرفا لعشر احرف منها ما هو
 يساوى نصف مجموع حاشته بالوجهين هذا من الخواص ونصف نصفه عدد شرائط
 القضا امداد النضام من ضربا وله في اخره معلومة وابطاله من تضعيف ثبوت في
 ببنائه وبنائة ثلثة اخاس الاسم مفهوم شبهة لقوس مع التوردة ليل وطرح نفسه
 اليه يسيل نصفه بعباد القضا بالوجهها ولو نقص عنه عدد لا يتغير في التبعيات
 الكعبيات لساى الوجود من الكرات ومنها ما هو عار عن الزيادة والنقصان
 معدود من حروف الزوايد بثلثة معان لو نقص عنه سبعة بقى ستة وهو نصف مجموع
 حاشته من الاعداد ومع ذلك يند عليها من وجهين باقل الافراد يعادل عددا منها
 النظم عند الشعراء ولون يد عليه ثلثة لساى العقول الطولية التي اثبت بها الحكماء
 ان اختاره فهو زوج الفرم بلا اذ يتايب ان عدد ببنائه هو الفرم الاول عند
 المختار مراتب تضاعف بوقت لشرط يخرج عن تضعيف بعد نصفه مع زيادة ثلثة
 ظاهرة واعداد الاثوث المكررة فيها عن نفسه ببنائه باهرة اذ كان الخطاين من تضعيف
 نصفه معلومة والمسائل الجبرية من تضعيف ضاعفه مفهومه نصفه يعادل الفرم

ونصفه الاخرى يساوى المثلثات ضعفه لعدو ثبوت بقدر معادل وثلاثة اذنا
النقطة قابل نصفه عدل لخلفاء الذين صرح بخلافهم الكتاب مكعب نصفه بد على
اجزاء النبوة بواحد بلا اذنياب ثلثاه بعدل اربثته من اعضا الجوانا ولون بد
واحد ساوى للعين مثلهما الطبقات ومنها ما هو الاعداد بمعينين ولو لم يكن لا
تقدم الحروف من العين وهو قطب الحروف اولها ومادتها وهولها ومنها ما هو
صفا الجعفر بنصف ربعه نقص خمسة افعه ونبوت لشرط من زيادة ثلثة افعه
لا ثلثة علامة وبعده يشبه صفا يستحب برى الجار ونصفه عدد اذ بلغ اليه يجب الزكوة
في الدنيا ولو نقص عشرة عشره وبن نصف ثلثة على الباقي يعلم سطح دائرة كان قطرهما
اول عدد لا كسره لو نسب الى محيط الدائرة ولون بد على عشرة خمسة اصناف الافعال او
على المتمتع بنه ظاهرة لوضرب في مقادير الاسماء ونقص ضعفه الحاصل يساوى
مجموع المتأخر لوضرب في المتأخر فنقص عن الحاصل العادل به مجموع المقادير
بلا تكبر ومنها ما بعدل ارتفاع القطب في موضع يكون فيه الظاوع والغروب بالعكر
وسبعة يساوى الحروف التي تصنف بالحسن بعدل المنحوتة من المنازل ونصف
سبعة بعدل المفاصل من الحروف معادل ثلثة منها نجمة على المصاحبة والاجتماع
وثلثة اخرى عن التشرية لا انظا ينفي اربعة منها الامور والاموال وياحزق ينز
الاسماء والافعال والاشراة عن واحد اخر مابين احزق للاخراج موضوع معين لكلها
ومن البواعث خواص الحروف وجب كرها الاطباء الملال وقد تم في سنة بعدل مجموع
دبره وبناته ومجند ونصف ثابته الصلوة على مؤسس اساس التبرع ومسد مبنا
حرف في شل همان بركه فبر حرف بنسب اذ كوش ورنه ورنل مرغان جن نسب است

الجعفر ثمانية وعشرون
وكل بيت ثمانية عشر
صفحة آ
الحروف المعاني
يمكن وصفها في
الكتابة ولو لم تكن
١٢

صف

من شهر

حاج و شرفال شجرنا البهائم في لكشكولان في ليلة الاثنين ثالث عشر رمضان المبارك
سنة الف من الهجرة بتفق شرفنا الخب في برج السرطان وهو بل على وقوع فتن عظيمة في
العالم ركزة الهرج والمرج واضدام العمارات العائنة وحركة العساكر في الاطراف لكن
هذه الامور لا تطول مدتها بل يتبدل الى الصلاح والانظام سر بها ويرتفع شأن
الكثيرين وينظم الامر الشرع ونواهيها في السنة الواحدة من هذا القرن انتهى كلامه
في الخلد مقامه وقد تفقوا في هذا البرج ايضا في ليلة الاثنين ثاني شهر ذي الحجة
الحرام سنة الف مائتين واحد عشر من الهجرة وقد ظهرنا بشرة وهو انه وقع في العشر الاخر
من هذا الشهر قتل الفاجد خان لقاجار سلطان ايران في خوالي قتلها قد وقع
قتله فتن عظيمة في ايران وقيل كثير من العساكر وذهبت اموالهم وحركت عساكر من
ونهب كثير الاطراف والسندك الذي يحيط به يمكن العبور وذهبت اموال الناس كثير من النهر
واضطرب لوعاها واطلق قطاع الطريق عناهم في الاطراف لكن انظم الامر بعد مدة يسيرة
وتصرف المسلمون في سنة الف مائتين واثنى عشر اخيرا السلطان بن السلطان
الاعظم الاعظم فتح علي شاه فاجاد الله الله ملكه واطمن الناس وامنت الطرق وكان
ورغبة ميل الى العلم والعلماء وحصل به دواج في الشريعة ^{الحكام} صافي دد دكا دواي دد دكا
ما اضوس كچار دپر ايشاما در عهد هجوي است كه پنداشند ابادي خور
درواني ما الاي مكرهم كه فلك همدم همز ايد فاسازي دهر بر سر ساد ايد
باران كدشند از كچا جمع شوند و اين عمر كنشند از كچا باز ايد با با طاهي في شرباد
ببستاكل مرو باد اكر دواكش هرگز موباد بے تهر كل بخند لو كشافي خور
از خون دل هرگز مشوباد بے تهر اشكم زمر كان وائي بے تهر مغل مراد بے بروائي بے تهر

در کج نهما شود و دوج نشینا یا جوتی بر سر **الای** من المردان ابیت مهمل
 تلقا ایل فلا یسید موع تبت یان الجفون من الکوی و ابیت منک بلبله
 المسوع قد کنک اجزیک الصد رمبله لوان قلبک بین ضلوعی فائد **جبلبله**
 للعبه و عطفه الملوک و المحکام بکتب یوم الخبیل قل الشتر الله اکبر ذره و لا حول
 لا قوه الا بالله العلی العظیم ذره ثم عطفه علی هج ای ثلثه ایام فانک تطاع و لا تقصی ما
 دام ذلک معلقا علیک لا تخشی من حبه و لا عقرب لا سبع و لا شیء مما خلقه الله بقره
 و ذلک من الاسرار المجریه من اکابر هذا الفن الشریف نفلته من خط والده العلامه طای
 شراه و هو کتب اخوه ای نفلته من خط ملا محمد تقی المجلسی **فائد** بدانکه طریقی نو
 عقیق میخیزد سفید بکبر قلباب که ان و ابفاد سی کلپاب کو بند و ازاد و سفالی کرمه و
 اکراب بندیده باشد بهتر است و ازاد و اناب بکذار نامح انفعال نشینند و در خارج
 سفال بسته شود بعد از ان ملح را کفر و داخل سرکه نماید هرگاه اب برک صنوبر و
 کف در پا و صمغ عربی و این در داخل نمایند بسیار بهتر شود و بعد از ان و اصف کرمه بر
 عقیق هر چه خواهند بنویسند با تش ملاهم میرند بخوبی که تش بان و سد نگاه کنند
 تا سفید شود بردارند و بهر طریقی که انش مردن ان انش که پادچه و طلق و روی
 خاکستر بگذارند و اطراف ان طلق را بشن بچینند بشکل کنند سوراخی بگذارند که
 طلق را ببینند نگاه کنند تا نوشته عقیق سفید شود بردارند و **و** عن جبرئیل
 انه قال من قرأ فی المصحف تلک بصره و خفف عن الذل و لو کاناکا من **الای** که مارا
 خواهی جمله حدث ماکن خوبا ماکن و دیگران خودا کن ماد بیا بیا ماد ما بیا کن
 با ما بد و دل مباح دل بیا کن **الای** که حدیث عقیق را با ما پادشاهی عشق چنان

شد است که فرمان حاکم معزول **لا اله الا انت** تو نام بنک حاصل کن در این باز آری **هد**
 که در کوئی که ماهیستیم نام بنک بدنا می است **لَمَّا لَعَنَ** چون مرادمان باز آرد
 رفت دست رفت ز کار و کار دست رفت دل باو دادم با میست واه گناه
 دل امیدوار دست رفت ازای کل عند لب خویش مرهی کان خار
 از دست رفت زخم دل زای شمر شام هجر اه کار و دم شمار از دست رفت
 منعم ای ناصح مکن بی روی او کمر صبر و فراد از دست رفت پیش نهاد پره
 از رخ بر گرفت داهد پرهیز کار از دست رفت رشنه عمر و از دست شد
 ناسر زلف نکار از دست رفت **حکما** دویان الوزیر نظام الملک خرج ذات يوم الى
 الصلوة فجلس قبله ثم التفث الى الحاضرين وقال هنا بيت شعراء بلان و هو
 فكانني كانه وكانها امل ببل حال دونها القضاء وكان بينهم مسعود بن محمد المجتهد
 فقال بالي خبثا ديني متكررا فبدا الوشاة فولى مغرضا فاستحسنه الوزیر و بعض
الاصد **المصنف** ذكر لبالب اسلفه بجمع فبت لدكها شرالدمي
 وادكر في باض بجد معاهد جيرة زوايا بسلع وادمن دارق في لجمع دهنا بترجم
 عن قلوبنا صدع و غرة طار على حديثا بعثه خاطري و برح سمي بجمع لو
 نطفتم قلوب تبدر شما لها من بعد جمع فنوا واصلين عقبه هجر وجودا
 منع من عقبه منع **الاصد** **القاع** ابد رتجلي في خلال السحاب ام ارتفعت عن
 وجنتها الذواب اشمس زبها في الطلوع ام انها تزلع الخد بن ماهو حاجبه
 انظر لنا الخلق ام لها سبوف لقتل العاشقين قواضب اذا دق منها ام
 الدافرها بوقوفها القلوب ذواب اري لكل قتلها واد بعدنا

من ربح قدام ربه الخواص اديها باسباب الهدى وطبعها لسفاهة مثل القاصد
 واعب **للجنجوا** الا باحاطات العرف عن على شجيرة وابكين مثل بكاء
 سقى الله اظلا لا بناحة لحي وان كن قد ابتد للناس ما يبا خلية ان قد اركت
 نعمتا لبرق يمان فاجلسا على انيا خلية لو كنت الصبح وكتما عليهما لو افعلا لفعلا
 كما يبا خلية مدالى فراشي فارضا وسادى لعل النوم يذهبها وان شئنا
 داء الصبحا بلنا نتجته ضوا الشمس عن سلامها الا بالصبي لجن بالله داء
 فان طبعت لفرعها داءها وفالو ابرءاء بعزم واء وقد علمت نفسى مكان دواها
 خلية اما حبلى فغانى من لى بلى او من ذالها يبا احب من الاسماء ما وافق اسمها
 واشبهه وكان عندها اصلة فادوى اذ امد ذكرها اثنتين صليما لضمي امثلا
 اذ امانى الناس وحاوراة نهبت ان القاطل لله خالها فانك لثان شئت
 افاضيت غمتى وان شئت بعد الله اغمتك لبا واخرج من بين لبتو لعلنى
 اجد عندك لنفس بالليل خالها ابا ليل لو اشكوا لذي قد صابنى الى افسد كد
 لرى لبا ابا ليل لو اشكوا لذي صابنى الى جبل صعب لذي لا تخنى لبا حالى
 في سنة دخل لفرط طرة في مكة في ايام الموسم واخذوا الحجر الاسود وقنوا واخلفا كثيرا
 وبنى الحجر عندهم عشر سنة ومن قنوا وعلى بن بابويه كان بطوف فاقطع طوافه فقتل
 بالسيف فوق على الارض واشد ترى المحبين صرى في ديارهم كثيثة الكهف لا يدرون
 كلبوا **بها** السادات اطبا طبائهم منسوبون الى طباطبا وهو ابراهيم اسمعيل
 الحسين على بن ابي طالب صلوات الله وسلامه عليه صرح باسمه هذا في حديث رواه
 في الكافي بابا بفصل بين الحق والباطل **قال** بعض الحكماء من اكشبت له من بها

انفق الله من نهار ثاوي من اكتسب الا من مثل فواه الحيا انفق الله في مثل الابا والى
 بفرح منها ما لا ينفع **الحاشي** في فضل السكوت روى في الكافي عن عثمان قال حضر
 ابا الحسن وقال لمرجل وصني فقال احفظ لسانك تعز وفيه الصادق قال لا يقول
 قال لقين لابنه يا بني ان كنت زعمت ان الكلام من فضة فالتكوت من ذهب فبعضه
 انه كان السج يقول لا تكثر الكلام في غير ذكر الله فان الدين بكثرة الكلام فاستهواوا
 ولكن لا يعلمون وفيه عنده قال ما من يوم الا وكل عضو من اعضا الجسد بكفر الانسان
 يقول فشدك ان تعبدك منك قول بكفراي بذل ويخضع التكفير هو ان يخفى الله
 وبطاطا داسه فربها من الكوع فشدك الله اي سالتك بالله واقسمت عليك
مسئلة المصلحة قال شيخنا البهاء في خلاصة المحاسن في فضل مساحة الاجساد اما
 ونصفه الكرة فاضرب نصف قطرها في ثلث سطحها او الو من مكعب القطر سبعة ومن الباء
 كك قولان الوجه الثاني من الوجهين سهو وخطا واضح لان البرهان فام على خلافه
 هنا لا يناسب بين خطائهما بالمقابلة الى الوجه الاول فنقول لو فرضنا كرة قطرها ٢
 فيكون محيط عظمتها ١٢ والمحاذاة ٤ ولما كان مساحة سطح الكرة هي مضروب قطرها في محيط
 عظمتها فيكون سطحها ٢٨ ١٢ ثلثه ٤٢ ومضروب نصف القطر في هذا الثلث كذلك
 هو ٤٨ مساحة الكرة بالوجه الاول والوجه الثاني يستلزم ان يكون مساحتها اكثر
 من ذلك لان مكعب ٢ الذي هو القطر ٨ ومجموع سبع المكعب نصف سبعة ١٩
 فاذا انفصنا من المكعب ٢ ٧٢٧ وسبع الباقي ونصف سبعة ٥٨٩ فاذا انفصنا
 من الباقي يبقى ٧١٢ فيكون هذا العدد مساحة الكرة وهو يزيد على الحاصل من الوجه
 الاول بقدر ٨٤٤ فالصحيح ان يوا والى من مكعب لقطر سبعة ونصف سبعة من

الباقی ثلثه كما فی الباب و ثلثه سبعة و ثلث سبعة كما فی عیون بحسب حکایت
قال الراغب فی الجاهل ان بقول من قرأها اهلها متنامون مرهم رجل فسالوا عن من
نقال عمر بن الخطاب رضی الله عنه فسال سفيان بن عيينه عن عمر بن الخطاب رضی الله عنه فسال
اشهر من الاول فان من عمر و فيه حرفان من اسم عثمان طاهر ان في ريب يا غيا غافل صبا شابه
عند لبيب پیش را این من هم در این باغ استباداشتم طالب داشتک شام و سحر و چند
دیگر تو ماند دعا کنیم که نه شام و نه سحر ماند حکایت نقل است که مایه الیقا
فند سکی در اقام سپاحت یکی از ولایات کفادر سپید با اهل اینجا از هر نوع گفتگو
و مخالطه نمود و در کجی از اهل آن ولایت گفتند از جمله امور بکه دلالت بر حقیقت
مذهب و بطلان مذهب می کند آنست که معابد کلیسا که حال مذهب بد و زوال
سال با سه هزار سال است که بنا شده و منظم اثر خراب و مستی در آن راه نیافته و اکثر
مساجد شما بعد سال باقی می ماند و خراب می شود و نظریات بیک حقیقت هر چه عیاف
انست پس مذهب با برحق است سپید و جواب فرمود بقای معابد شما و خراب معابد
مانه با سبب است بلکه بجهت آنست که نظریات بیک در مسجد ماعباد اصحیح
آورده می شود و طاعت پروردگار در انجامی شود و نام افزید کار عظیم را انجام داد
می شود بنا طاعت احتمال آن را ندارد و با این جهت خراب می شود اما معابد شما نظریات بیک
از اینها خالی است بعضی از اعمال فاسده باطله در آن بعمل می آید فوری در آن بهام
رسد و اگر نه بجهت این عبادات می بود مساجد ما پیش از معابد شما و کنا پیش شما
باقی می ماند و اگر عبادت اما و نام پروردگار در معابد شما برده شود احتمال آن را ندارد
و خراب می شود گفتند اصحاب این امر نیست سهل تو به او داخل و معابد ما شود و

اینجا بطریق خود عبادتی کن ناصدق و کذب قول تو معلوم شود سبب قبول تو توکل بر
 پروردگار نموده است بعد از آن رواج طبعه اجداد طاهرین خود جسته وضو ساختن و دست
 در کنبه اعظم ایشان که در نهایت استحکام و میثاق ساختن بودند و قریب به دو
 هزار سال بود که مقام اثر فتور و سستی در آن بهم نرسیده بود و جمعی که پیش از اهل آن ولا
 بنظر او حاضر شدند و سبب بعد از داخل شدن اذان و اقامه کفنه مشغول بنماز شد
 و بعد از نیت بنیکم تبه دست ابجهت تکبیر الاحرام بلند کرد و باواز بلند گفت الله
 اکبر و از کنبه برین دو بیت الفود و سفوف کنبه فرود آمد و یاران هم میخواندند
حکایت ششم که در یکی از ولا یات هند پادشاهی بود از جمله هندو و اودا
 بود که جمیع امور در دست او بود و هر حکمی که نموده احدی را باوای مخالف نبود
 و این وزیر مذهب اهل تشن بود که قلب و خالی از عداوت اهل بیت نبود و با طاعت
 شیعہ بسیار دشمن بود و هر وقت که پادشاه بسفری میرفت و راو کبیر نایب مینا
 خود و جمیع امور مدکی بمنموردان شهر منخره بود که شغل او همین بود که در نماز
 بزرگان بمسخری و تقلید مردم مشغول و این شخص شیعہ بود و بشیعه مشهور و معروف
 بود وقتی پادشاه بسفری رفت و وزیران نایب خود نمودن بران مقلد اهل تشن
 باو گفت تقلید علی را بکن و حرکاتی که علی می نمود تو نیز بکن هر چند این شخص باو اعتقاد
 نموده بمعاذ پر متشبث شد سود نه بخشید گفت مذهب ده مرا تا نزد تقلید علی
 را میبکنم وزیر او را مذهب او فرود اجامه عمری در بر کرده تیغ مصر که حامل کرده آمد تا در
 مجلس در بر شد و از بر محقق نشسته بود این شخص تیغ کشیده گفت ای وزیر مرا فراد بکن بگما
 خدا و بنو محمد مصطفی و خلفای من و الا گردنم را بر تو فرود میزنم و بر شرف کرم بگما

بلند کردن انشخص کفنه خنده کردن سود ندارد و بغير ان اينکه اقرار کنی سود ندارد
و بتدريج مقلد زندان بتخت و زير شد و او را بهين کلام دعوت می نمود و زير تخت^{بد}
تا نزد پادشاه رسيد گفت اهلال در اقرار تو بچه سبب است او با زبان بهمان نوع مکرر بيان^{خنده}
دفعه گفت اقرار نميکنی و تبخ را بر کردن و زير زده سيل و را از بدن جدا نمود و بگو بچند
و مردم متفرق شده اينچي روانه شد و پادشاه را مطلع کرد پادشاه بعد از مراجعت امر
باخصان از مقلد نمود هر چند او را تعجب نمودند بپاينند پادشاه فرمود که منادي
ندا کند که او را امان داديم بعد از اين مقلد حاضر شد پادشاه باو گفت که اين چه حرکت
بود که از تو صادر شد عرض کرد که مرا تقصيری نيست زير مرا امر کرد که نقليد علي با
بکنم و شغل علي اين بود و من بيز چنين کردم پادشاه خنديد و او را مرض کرده **موقوف**
معقوله اي لطاف جواب هر سوال مشکل از تو حل شود بي مثل مال و جان هر
ما را در دل است ستير هر که پادشاه در کل است عاشقي پيدا است از داي دل
نيست بهماری چه بهماری دل علت عاشق و علها جدا است عشق انظره است
خدا است هر چه گويم عشق را شرح و بيان چون بعشق ايم جل باشم زان هر چه
زبان روشن است لبك عشق ز زبان روشن تر است چون قلم در نوشتن
شماست چون بعشق قلم بر خود شکاف اند چون قلم در وصف اين حالت سپيد هم
قلم در وصف اين حالت سپيد هم قلم بيشکست هم کاغذ دريد عقل بر شرح چيز
در کل بچفت شرح عشق عاشقي هم عشق گفت چو بخند پيش و ي شمس از بين
رسيد شمس چهارم اسمان در کشيد واجب آمد چونکه آمد نام او شرح کردن
رمزي را انعام او انيش جان دامن بر نافته است بوي پيراهن ز پوسف نافته است

کز برای حق صحبتش آنها باز کورد مزی دان خوشحالهها ناز بین آسمان خندان شو
 عقل بجان و دبدب چندان نشو لا تکلفی فانی فی الفنا کلت مفاهی فی الحصر
 ثنا من چه گویم پاک کم هوش پیا نیست شرح آن باری که از اباد نیست شرح آن
 هجران و این خوف جگر این زمان بگذراناد نکد کمر فال طمع فانی جائع و اعجل
 فالوقت سیف فاطع صوفی این لوقت باشد ای بنیق نیست فرادگتن از شر
 طریق تو مگر خود مرد صوفی نیستی هستی ان نشیبه خیز نیستی گفته شد
 پوشیده شتر بار خود تو در ضمن حکایت کوش دار خوش تران باشد که نکد لبران
 گفته اید در حدیث دیگران گفت مکشوف برهنه کوی این اشکارا به که پنهان
 سر این برده بردار و برهنه کو که من می بخندیم با صنم در پیرهن گفت از سر باشد
 او در عینا نه تو مان نه کنادت نه مینا او زو می خواه لیاک ندره خواه بر نشاید
 کوه را پاک برک کاه انسان بیزی این عالم فروخت اندک کمر پیش از بد جمل سوخت
 فتنه و آتش و خویتری مجوی پیش از این آتش من نه ز می مگوی صراط یبیر روزی
 مجعی راسته و در آن جمعی نشسته یکی زانان که بر صد نشسته بود آغاز نصیحت و عظم
 کرد در آشنای گفتگو گفت که بجان آدم از بکه رحمت کشیدم و کار کردم شکم خور
 یکی در حاضرین که در صنف نغال نشسته بود گفت بخند و ما خالا مد نظر امر را بر عکس
 گذشتند که گفت چکنم گفت شکم کار بکنند شما بخورید فسا انحرار سبحان الله
 آدمی دادوی در عالم دهندا کمر سپر بخورد گویند مست است و اگر کر شد باشد کوی
 دیوانه و اگر ترک دنیا و عیال بران نماید گویند رهبانته ایند عوهارا اگر بعد از دنیا
 لوده شود گویند ایتا اموال کم و اولاد کم فتنه و اگر خفته است مراد است اگر پنهان

متشبه در کار اگر کرده معرفت کرد گویند و ما امر و الا لبعید الله تخلصین و اگر این در
 گزاره کرد گویند و ما خلقت الجن والانس الا لبعیدن اگر خواهد تحصیل شش
 پروردگار کند گویند ما للشراب و الباطل اگر نه معرفت نماید گویند کن
 مخفی تا حجت آن امر تا که شفیع طلبید لا یشفعون الا ان رضی خطاب شود و اگر
 شود گویند لا تقنطوا و اگر این شود فرمایند انما امر الله و اگر فرغ نشیند خطاب
 ابد که والدین جاها و اقبال نه بدینهم سببنا و اگر جهد کنند نداد رسد که بخت
 بر چنین من بشاء و اگر نرزد کند گویند لا یسئل عما یفعل و هم یسألون در و اما
 دلی میزند و پس فائده بدانکه دی نام شهر است از عراق و مستویان را دلی میگویند
 چنانکه گویند خردازی مراد نسبت بری است سرتی که شهر را دلی مستویان دانند
 گویند صاحب فرهنك جهان کبری بنا کرده و میگوید و بدم بخط خردازی که
 بود که دازوزی نام دو برادر است که با اتفاق یکدیگر شهر را بنا نمودند و در شهر
 شهر بعد از تمام شد ما بین این است کنند و واقع شد که هر یک میخواهند شهر را بنا
 خود بنا مند اخر الامر حکما و عقلا چنان قرار دادند که شهر را بنام یکی از ایشان بنامند
 و مستوی شهر را بنام دیگری پس شهر را دلی نامیدند و مستویان را دلی فائده
 التفاضل بین کل مربعین بقدر حاصل ضرب مجموع جانبهای التفاضل بین
 همچنین مثلث و دایره و مربعان و الفضل بینهم او هو حاصل ضرب فی فائده
 فالکثکول را به بعض الکسب معتبر از اجماع طریقه الجلاله و ضمیمه الجمع
 حروفها از ربعة و ضربت الخارج من القسمة عدو الجلاله اعنی و یبلغ عدد الایضا
 المحسنی لغیر باسم ۲۵۳۲ و ۴۵۴۵ و مربع از مربعی که بتوان بقصد هر دو

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ووسطاً لنا

عليه السلام

على الالف لئلا يحدروا فيها فان عد دكل منها **قاعدة** قد نسخ بخطي لهما ما في واحد عشر
في ليلة الثلاثاء سبع عشر ^{١٢} لاجل تحصيل الكمال في الظهور ^{١٢} في كل واحد من صف المظهر
تكم كماله الظهور في فرد عليه واحدا وخذ نصف المجتمع واضرب بالنصف في هذا العدد
فالحاصل هو كماله الظهور في التسعة فرد عليه واحدا فيصير عشرة وخذ نصف العشرة
وهو الخمسة واضرب بها في السبعة يحصل خمسة واربعون فهذا الكمال الظهور في التسعة
واما طريق تحصيل الكمال الشعور فاضرب العدد في نفسه فالحاصل كمال الشعور
او زد عليه واحدا واضرب بالحاصل في نفس العدد وانقص منه واحدا واضرب الباقي
في نفس العدد و زد على الحاصل مثل العدد وانقص منه واحدا واجمع الكمال الظهور
اصل العدد فالحاصل كماله الشعور **قاعدة** اعلم ان كل عدد في الزوج والفرد اما
اما الزوج فينقسم تارة الى اول الازواج وهو الاثنان والزوج الثاني هو الاربعة
الزوج الثالث هو الستة وهكذا وتارة الى زوج الزوج و زوج الفرد فزوج الزوج
هو الزوج الذي لا بعد من الافراد غير الواحد وبعبارة اخرى هو الذي يقبل القسمة
الى الصبح مرة بعد اخرى حتى ينتهي الى الواحدة كالاثنان وسبعة عشر امثالها و
زوج الفرد مقابل زوج الزوج كالعشرة والعشرين والاثنان امثالها واما الفرد
فهو الذي ينقسم تارة الى اول الافراد وهو الثلاثة بناء على ان الواحد ليس من الاعداد
والفرد الثاني هو الخمسة والفرد الثالث هو السبعة وهكذا واما اذا قلنا بكون
الواحد عددا فهو اول الافراد والفرد الثاني هو الثلاثة وهكذا وتارة الى الفرد اول
وهو الذي لا بعد من الافراد غير الواحد كالخمسة والسبعة و امثالها وغيره وهو
مقابل **قاعدة** اعلم ان للعدد اسما كثيرة فمنها التام والناقص والواحد المتعادلا

مثلاً تزيلان فاعلم
كمال الخضر
والمستعمل العبد
والنقص
للباق مع الكمال
الظهور

العشر والثلث

التي هي في خمسة والثمانين

العدد الثاني

العدد الثاني

العدد الثاني

العدد الثاني

العدد الثاني

العدد الثاني

العدد الثاني

المتحابان فالعدد الثاني الذي يكون جزاء العادة له مساوية له كالسنة والناظر
هو الذي يكون جزاء العادة اكثر منه كاشي عشر الزائد هو الذي جزاء العادة له
اقل منه كالمثابته واما العددان المتعاد لان فيهما العددان المتعاد لان فيهما العددان المتعاد لان
يكون الاجزاء العادة لمحل منهما مساوية نفس الاخر كالماتين واربعه ومثابته وللعنة
المتحابين خواص كثيرة يثبت في مقابلة يمكن ان تذكر شرط منها في بعض مجلدات هذا الكتاب
ثم ان لتخصيص كل من هذه الاصنام طرفا مضبوطا ذكرها والدي العلة في كتاب مشكلا
العلوم قصصا حكى ان الرشيد هجر جارية حسنا كانت بعثها مائة ثم لقبها في بعض الناس
في جوانب القصر تدور سكرانة وهي فتحة بالها من البينة فراودها فاستفدت الى
ادارها وحلها وسقط عند ما بغتها الرداء عن منكبها فاعثرت بانك هجرتي
هذه ولم يكن لي علم بها فانظر في هذه البلية حتى تضيق لافانك وانك بالعدا
فهم الرشيد لبنته وجدا بها فلما اصبح امرها اجاب لا بدع احد يدخل عليه وانظر في علم
الحج فدخل عليها في حجرها واسألتها الوعد فقالت يا امير المؤمنين كلام الليل
بحجوه النها فقام عند ما وخرج الى مجلسه اسند عي من بالباب من الشعراء فدخل عليه
الرفاعي ومصعب ابو نواس فقال لها تو الكلام على كلام بحجوه النها فقال كل من
الرفاعي ومصعب شعرا فقال ابو نواس وليلة اقبلت في القصر سكرى وكز
وبن السكر الوفا وهما المرح اذ فافثالا وغصنا في زمان صغنا وقد سئل
الرفاعي من منكبها من التخبش والمحل الاثار مددت لها يدك حرا فقالت عند منك
المزار فقلت الوعد سببت فقالت كلام الليل بحجوه النها فقال الرشيد انك
الله كانت كنت معنا حاضرا ثم امره بعشرة الف درهم قصصا اخرى حكى ايضا

ان الرشيد

انما تشبه خلق في قصره وعند بابه في تمام الحسن والجمال فلما ادركه تحرك جاذبه
 فقال لها انوي على ليلته يقوم فقامت عليه فاقام يوم فقال لها العبي عسى ان يقوم ^{اربع} فلبت
 به فلم يرد الا رداوة فلبست الحجاب برة وقالت اذا كان ابرك ذاسبتك فلا خير فيهم ولا منفعه
 فقام وخرج من عند ^{ها} وقال من بالباب من الشعر فقبل ابو نواس فادن له بالدخول فلما
 لهات الكرام على اذا كان ابرك انج فانشد ابو نواس محي الله ابري ما امتعه محملي و
 الله ان قطع فها من باوم على سببه افنت استمع ما جرى معه انبت بعثا في
 ملوة مزهده حسن به مبدعة بطرف كحيل وحصر كحيل ورون ثقبل فها المعه
 وظالمتها البناك فالتقم مطبعة امرته لا منعة ونامت على ظهرها لم يقم فقامت في
 على اربعة ومسته كفتها فانتني وخيب ظني المضعة فقلت لها قال عبي لي به
 لعل يكون به مرجعه فتدانا مل مثل اللجين وكفا خضيبا فها ابرعه وصار ذلك
 فانطوى وكادت من الغيث ان تقطعه ففالت قد سائها فعله وصا من الموت ما
 اشعه اذا كان ابرك ذاسبتك فلا خير فيهم ولا منفعه ^{حكي} ان اثنين اخصما الى حاكم
 فادعى احدهما ان الاخر عبده وهو ينكره فقال للادعي ما اسم العبد قال ميهون وقال المنكر
 ما اسمك قال عبد الله فاجلسها واهي عنها ساعة فاشتغل بعينها ثم نادى باسمه وقال المنكر
 لبيك قال اطع مولاي ^{حكي} ان اخصم جلان الى حاكم في قطعة غنم وادعى كل انا له
 ولم يكن شاهد فلما الى اللبل قال لا حد هما فمخجني بغنم منها فمضى فبيع عليه لكلب فلبس
 مكانك وامر اخر فمضى ولم ينج عليه لكلب فحكم له ^{حكي} ان اخصم شيخ وشاب في امرأة
 معها صبي كل يدعي انان وجتها والصبي له منها ولم يكن بينهما والمرأة تصد الشات
 ففرق بينهما واعطى الصبي ثرا فاكله واخر ليد هب الى سيرة فاعطاه الشيخ فحكم له وهذه المرأة

والشاب فافرأ بالقضيبه كما كانت **حكايه** وقت بين الأعراس زوجته وحشها ^{خسها}
 الى بعض القضاة المشايخ لأعراس من القاضين برضاها عنه وبصلح بينهما فقال القاض ^{حده}
 يا اخي ان أعراس شيخ كبير بمنزلة جدك وعن قلبك من أجل عندك فلا يرهق في عرس ^{عينه}
 ونحن ابشيره اربعاش بدله وبخوفه وجود كعبته و دونه سافته وضعف كعبته
 ثقل صدره وخفه عجزه وكوده لونه وبهاض فوده وكبره صفه فقام الأعراس ^{انفه}
 وقال فوي عنده تدعرك بما لم تكن انت تعرفها من جبايحي **الطيفر** دق رجل البه
 على الجاحظ فقال الجاحظ من انت فقال لرجلنا فقال الجاحظ انت الدق سواء
حكايه حكى انه دخل بعض العمال على لابه فادعى عليه خصما فاضا من يوم الاو ^{معه}
 واحد وبيع الامر الى القاض فلما اشدت عليه الامر ولم يبق عنده شيء قال له بعض ^{قاله}
 ان لك في الانكار لسعة فصر منكرا ^{معه} فادعى له فلما كان من غدا لخصم معه خرو ورفعه
 القاض وراه خطه الذي كتبه وخامته الذي ختمه فقال القاض لخط خطك ^{معه}
 ام لا فقال نعم لخط خطي ولخط ختمتي ان له على الدنيا فقال القاض فلم لا تؤدبه قال ان
 منك **طايه** كان ابن الجوزي يخط على المنبر فام اليه بعض الحاضرين وقال له ^{معه}
 ما تقول في امرأة بهاداء لا تبته فاشتد في الفور في جوابه يقولون ليس بالعراق ^{معه}
 فبالبقي كنت طيبا مادا و **حكايه** حكى بشير المفضل قال خرجنا حجاجا فمرنا بجي
 فوصف لنا ان فيه امرأة تعالج الملسوع وهي في الغاية من الجمال فاحبيناد ووثها ولم
 يمكن ذلك بدون وسيلة فنشبت برفا تينا برقيق لنا واخذنا عودا وحكنا ^{حله}
 حتى ادسبت لفقنا وجئنا به الحي وقلنا ملسوع فخرجت المرأة كأنها الشمس فنظرنا الى
 المجرح وقال له تسعة حبه وانما جرحه عود بالذ على لسعة الحبه فاذ هبت الشمس

يموت هذا الرجل انا لا اقدر على علاج هذا قال فما ارتفعت الشمس لا وهو ميت
 فتعجبا منها **وفي بعض كتب** انه جاء رجلان الى امير المؤمنين وكان مع احدهما
 خمسة اوقعة وضع الاخر ثلثة نجاسا باكلان فجاثما ثالث فشا كما فلما فرغوا رجاها
 بمائة درهم فطلب صاحب الاكثر خمسة فابى صاحب القل ففجأ صا اليه فقال لصاحب القل
 قد انصفك فقال امير المؤمنين حتى اكثر من ذلك انا اريد من الحق فقال نعم اذا كان
 فخذ درهما واعطه لم ابي اقول والسبب في ذلك ان الاوقعة كانت بمائة والاشخاص
 ثلثة فاكل كل منها ثلثة وهو عنيف وثلثا بعنف فاكل صاحب الثلثة وعنفين
 وثلثي بعنف فبقي بعنف وثلث فاكله لثالث فالثالث بقى اكل بعنفين وثلثين
 وهو بمائة ثلث ثلث احد من صاحب الثلثة وسبعة اثلث من صاحب خمسة
 فيكون نصيب الاقل درهما ونصيب الثاني سبعة دراهم **والقايح** في الحج
 بين الحسن والصبا والورد والسعيد نظام الملك ان السلطان ملكشاه امر بنقل
 الزخام من حلب صفهان فاكثري بعض اهل سوق الاسكر يحمل خنماثة وطل من الزخام
 المذكور جماعة من رجلين من لغز في كان لاحدهما سبعة جمال ولاثرا ربعة وكان لكل
 اربعة خنماثة وطل فوضوا ذلك على جمالهم العشرة ولما وصلوا اصبغها امر السلطان
 للرجلين بالفتح بنار وقسمها للوزير نظام الملك فاعطى صاحب الستة ستمائة وخصا
 الاربعة اربعمائة فاعترضه الحسن فحضره السلطان وقال قد صرت مال السلطان عني
 مستحقه ومنعت المستحق من ماله فانك قد خلت في هذه القسمة على صاحب الجمال
 الستة لان حق من الالف بيتا وحق صاحب الاربعة مائتا بيتا ثم ورد ذلك بوجه
 معقبه فطالب السلطان قل شيئا منهم فاعطى الجمال عشرة والجمال الالف خنماثة

فاكل الثالث من اوقعته
 ثلث ربيع اكل حيا
 الاكثر اربعة ربيعين
 وثلثي بعنف

ثم انما اوردتها

رطل فنته اخاس لا حال حملت علی الجبال الستة وهي ثمانية رطل جسمها ستة رطل منها
 لصاحبها واربعة رطل للسلطان وخمس منها حملت علی الاربعة وهي سبعة رطل لصاحبها
 جسمها ستة رطل وللسلطان مائة رطل فحمل صاحب الاربعة جنس مائة رطل فاستحق جنس الاربع
 وحمل صاحب الستة رطل اخاس الالف **معما** باسم معنواي فاصرا اذ ذاك توتير
 بيان روشن بتوفور دبدۀ عالمنا خورشيد سرمدان دكل دل باز د هرگاه
 كه عشت و دوسر ميان مراد از سر خورشيد شمس است مراد از دل كل داء
 و داس مراد از سر عشتو است تنه واضح است **معما** باسم جنبد ان مبركه بد
 ببرد از من دل از جور و خشد دند پير من دل خواهي كمن نام او فشان يابي جان
 بر سر دست نيزان بر كن دل مراد از دست پداست چون جان را بر سر مني و دل
 جان و كاه الفاست بر كني جنبد شود **حكاية** قال بعضهم رابت عرابيا كان يعشق
 امرأة من العرب كان مغرم بها فخرجت المرأة الى الصحراء لتبول فبالت واقف في الاعراب
 اتوها وقال لولا وانا انظر اليه فذهبت الى مكان باليت فيه المرأة فوضع حشفته في فمها
 وخالط قضيبه قال يا موشوم ان فانك للحم فاشرب **حكاية** كويند موردی
 سلیمان را با جمع لشکر وعده مهمانی خواست و گفت وعده گاه کناد فلان در بابا
 بعد از آمدن سلیمان و جمع شدن لشکر کناد در بابا مورد حاضر شد و پای ملیح با خود
 داشت در بابا انداخت عرض کرد سلیمان کل ان فانك للحم فلم يقبلك المرق یعنی بخور
 اب این در بابا اگر گوشت نیست اب گوشت هست مثل کثیرا ما بمثل بقولم جمع
 بخفی چنین الخائب الخاسر فختلف فحين فقبل حين کان رجلا مدعيا فاجاء عبد الملك
 وعليه حقان فقال يا عم اني من ولد هاشم فامعن انظر فيه فقال وعظام هاشم ما ار

فبذلها مثلها ثم فارجع فرجع جاشا بخفية قال بعضهم كان رجلا مغنيا فندعاه قوم
 من اهل الكوفة ليظهرهم في زينة فخر جوا به الى الصبح فضر به وسلبوا ثيابه وتركوا
 عليه خفيه لا غير ولما رجع الى زوجته وكانت منتظرة لرجوعه على عادته بما يفضل عن
 اطعمة اهل الزينة وراثة على تلك الحالة فقال لكل من سألها عن رجوع جنين بخفيه ^{مثلا}
 انه كان رجلا ساكنا في ارضاء ورجع بخفين وما كسبه حتى ارضى فلما ارى حاله اخذ ^{احدا}
 جنين الخفين وضعه على الطريق ثم مشى الى اخر في موضع اخر على الطريق وامكن له فلما
 مر الاخر الى الخف قال ما اشبه هذا بخف جنين ولو كان معه الاخر لاخذته فلما انتهى الى
 الاخر ندم على تركه الاول واناخ واحلته بما عليها فركبها ومضى بها فلما رجع الاخر الى ابيه
 بالخفين فسأله عن حاله فقال جئت بخفي جنين وبذل جنين كان لصا فصرق خفين فاخذ
 وصلب حجابته وعليه خفان فانزعها ورجعت فقبل رجعت بخفي جنين ابي صليت
 منه بن ثالث قد تكثرت العبيد في القسم بقولهم ايم الله ولا يخفي انهم لم يخفوا القسم ^{كلمة}
 واستعماله في كلام البلغاء شائع وهو مخفف ايم اسم لا حرف جر خلافا للزجاج والزمخشري
 وهو مفرد مشتق من ايم وهنزه للوصل لجمع ميم وهنزه للقطع للكوفيين ولحقوا ^{خلان}
 على ما ذغوا بان هذا الوزن مختص بالجمع كالفلس اكلت برده جواز كسر هنزه وفتح ميمه
 ولا يجوز ذلك في الجمع من نحو فلس اكلت قول نصيب فقال هنزه في القوم لما نشد
 نعم وفريق ليم الله ما ندرك خذنا لضمها في الدرج كذا قبل وللكوفيين ان يقولوا ليم
 لكثرة الاستعمال بل من له رفع بالابتداء وحده الخبر وضايفته الى اسم الله سبحانه خلافا
 درستوبه في اجازة جر بحرف القسم لاجاز ابن مالك ضايفته الى الكعبة وكافه الضم الى
 الذي يرد به الله سبحانه نحو ايم الذي نفس محمد بيده واجاز بعضهم اضايفته الى غير ^{ذلك}

وانشروا فيه واهم بهم لبس العذر واعتذروا وجوز ابن عصفور كونه خبرا للمحدث ^{ومستد}
اي فتمحيهم الله والاولى بنا على ما تقرر عندهم ان الامر ان ياربهم كون المحدث ^{ولا}
وثانها فكونه ثانيا والى ذلك اشار معني للشيء في اثني عشر لغة ايمن بفتح الهمزة
وفتح الميم ^{جاء} ففتح الهمزة وضم الميم واهم بفتح الهمزة وبكسرهما مع ضم الميم ومن ضم
الميم وفتحهما وكسرهما وضم النون في الاحوال ^{ثلاث} ضم بالضم والفتح والكسر زاد ابو
حسان في الارشاف ثمان لغات اخر ايمن بكسر الهمزة وفتح الميم واهم بكسرهما وهم بكسر
الميم واهم بكسر الهمزة والميم واهم بكسر الهمزة وفتح الميم واهم بفتح الميم واهم بفتح
الهمزة وضم الميم ^{فاجتمع} قد تكرر في كل ما نام فلان اخر فصب لتسبق ومثله سببا الفا
في بضمها والتسبق وهذا كتابة على تقدم والكمال واصل ذلك انهم كانوا يعززون فصب
في سببا بقون اليه من اخذوا ولا فقالوا اخر فصب لتسبق وحازوه وكان له ولم يزل لتسبق
والفضل والتقدم والمضار المبطل ^{فاجتمع} كثيرا ما يمثّل بقولهم وتفرقوا ابدى
هذا مثل يفرق في لغة في المجتمعين ويقرقوا ابدى سببا واهم بفتح الميم
اولاد سببا وسببا في الاصل الهمزة غير ممدودة اسم رجل هو ابو عامر من قبائل الميم
فوسببا بن يثجيب الشين المعجمة والحجيم بن يعرب بالعين المهملة والراء ابن فطان بن
لاههم في اسم قبيلة كما اول في قوله نعم لقد كان لسببا واهم بفتح الميم كتابة على بناء التقوى والبشر
وهم بمنزلة الابدى ضرب بهم المثل حين تفرقوا واهم بفتح الميم سببا العزم ^{الهمزة} الوادي والجز
او المطر الشديد ولا يتبعين ضبها على الحائنة ^{بفتح} المضاف بل يجوز ذلك وان يكون
ضبها على المصدر اي تفرقوا تفرق ابدى سببا وسكن همزة سببا ثم قلبت الفا
سكنت لباء فيها مع انها منصوبة ان لثقلها بالتركيب لا عدل كما في معد يرب

مثل يقال فلان لام مآدر ماد وهو رجل من هلال بن عامر بن صعصعة قتلته
 ماد والامر سعي الجلالة من ماء حوض فلما فرغ الابل من شرب الماء بقي في اسفل الحوض
 ماء قلبي فسلح فيه ومدد الحوض برای طين الحوض بعد تخرجه من ان يسقي احد من ذلك
 الحوض فذهبت لك مثلاً وضرب المثل في اللثامة مثل كل الصبي في جوف الفراء
 الفراء لحمار الوحشي اصله ان قوما خرجوا الى الصبد فضا احد هم ظبيها والاحرار بنوا
 فراق قال لصحابه كل الصبي في جوف الفراء ^{ان جميع} ما صيده يسهو به في جنب ما صيده تشعشع
 طوبى لحرار الفنون وكسبها رداء سبنا والجنون فنون فلما تعاطيت الفنون
 خضتها تبين ان الفنون جنون تشعشع ينشوا الى امير المؤمنين ع اري حماري و
 تغلف ما هو في واسداجها عاتظاء الدهر ما تروى واشرف قوم ما ينالون
 قوتهم وقوماً ما ياكل المر والستوى قضوا الخلاق الخلاق سابق وليس على يد
 القضاء احد يقوى ومن عرف الدهر الحنون وصرفه تصبر للبلوى لم يظفر بالشكوى
 تشعشع اذا مال المرء قل دكائه وصاقت عليه رضة سائه واصبح لا يدركه وان كان
 جازما اقتاد ما يخر له ادم وراثته وان مات لم يشفق عليه خايله وان عاش لم يسر له
 بقاؤه ولا الموت خير لامرئ ذي خصاصة من العيش في دل بدوم عنائه تشعشع
 لقد طفئت في تلك العوالم كلها وددت طر في بين تلك المعالم فلم ارا الا واضعا
 كف جابر على ذن او فارعا وكاس نادم تنكر له دهرى ولم يد راني صبور
 وامدات الى زمان تهون ويات يربني الخطب كيف عندائه وبات ربه الصبر كيف
 يكون تشعشع ثمانية بلقي الغني في زمانه وكل امرئ لا يد بلقي الثمانية سرور وهم
 اجناع وفرقة وعسر يسر ثم سقم وعافته تشعشع ما للمعبول والمعالى انما السعي و

بكبها الوحيد القادر فالتسعين جنداً لما فرقت وأبو نبات النعش فيها ركب
شعر بعد ضراحي قلبى إليهم حين فصل فارقتهم لوكائب وما كان قلبى
بفراقهم ولكن حكم الله لا شك غالب شعر المحكم مؤمن الجراوى اجتناباً البقا
لفئال مهل جيلة للقرب منكم ففجئاً أنى كل آن للثاني نواب وفي كل حين للثالث
اهوال خلب قد طال المقام على الأذى وحال على الحال احوال همز صانى بالامانة
وبنقضى على غيرها ابقي ببع وشوال شعر ياد جلا مخاوطان وساكنها قل
للدبار سقاك الزايج الغادى وقل لاطعناهم جئت من طعن وقل لوايدهم جئت
من وادى شعر انى سليمان يوم العبد ملة بنصف جل جراد كان في منها ولا
تدام عليها في هديته ان الهدايا على قدر مهابها شعر المحكم مؤمن المذكور
هو الهوى بعض رداً فارواك ومرجى ذكر عتبات فاعباً وفارق النوم اجفان فاروقى
وهيج الشوق احرى فاحركه وزاين طيف من الهوى فعارضنى طلق المحب الفجائى
فاجبان فقال قل كيف حال القلب قلت له وعنى ورسول عنى جارى مع الفانى
فقال ما بك صفر الخدم من ذرف الدموع قلت جفانى وهو فاجفاناً لقد حال ليلى ايا
ليلى بد كراكت فحاشاك ان تتخل بالليل حاشاك هل تدركين وصلا في حدائق ندى
لسائما من طيب باك لسائما من عيش قد مضى انى ليل الفراق لتعد بى اهداك
اهل القلب على ابل الزمان فدن هجر عنى سرى نوى بمسرك فكم اذاب هجرى قلبى وسا
من العبين من ذكر دشت ثناياك وكمر نثر لآلى الدمع حين سنا فى الطيف و
اعزاذ للقبك وكمر زابتك نوى فدن فتحت عيني اغضها سؤفا لمرك استغفر
هل طيف بغير كرى متجبال الفكر شيبا من محباك اخطا هل لك من شبه يكون

وہنا فی علی الخافی باعناک بل قد دایتک باعنی بغیر کری با مجتبیٰ فی قوا
ملک شواک استغفر اللہ ما قلبی لدی فدن بعد عنک ثوی قلبی بعناک بل
حیک ما نلت عن عینی رایتک با انسانہ لعین فہما بعد مسرتک ان لہ اراک فی قلبو
موال وان دہلت عنی فانی لست انسانہ روحی فداک وانا صنت جہانی فہل
تد بین قلبا ہنہ واک **فی اصرح** کی ان با الحسن ہجر اتری فی الی باب ابن الزبیر فنعج
ان بدخل علیہ فکسبت ہذا البیت فی رقعہ وادسل الیہ الناس قد دخلوا کالابرکھم و
مثلی المخصی ولفی علی الباب فلما وصلنا الیہ مر بعض الخدام ان یقف ہنادی علیک ^{علی بابا}
بالدخول باخصی فدخل هو وبقول ہذا دل ^{علی} **حکیم** حکمی ان بغیری کان ^{یقف}
شد ہذا البخل بزل خارج الیہن وکان ہو ما شد ہذا بحر فوفد علیہ سائل فقال کلمہ ^{لہ} **شوق**
قال خرجت من اصری بغیر ناد قال ما صمنت قرات قال فصدتک من بعد قال واپاک
من فریب قال نا ابن ابی حماتہ المنقری قال اضرت کن ابن ابی طاروشنت قال انا ذلت
بالدخول قال نعم الی عیالک قال اما اردت لدخول فی قبضتک الواسعہ قال وراک واسع
قال ما اسمک قال اخذ ولا تقطع قال ما احبتک ان یکون قلبک اسمان قال نا احبہ قال من
ابن جیث قال من العدم ^{الک} وجود قال من ابن خزیمہ قال من بطر ای قال ابن سرید قال
مکانا لاراک قال علی م انت قال علی الارض قال ففہم انت قال فی شہابی قال ابن کثر
قال ابن رجل واحد قال عنبت ما سنک قال عظم قال نفرض قال یقرض الفار قال انشد
قال تنشد لصدائہ قال فسمعہ قال فسمعہ لفضیۃ قال لفی علیک بیتا قال لقی علی نفسک
قال فسمعہ قال فسمعہ لعمامۃ قال نا سائل علیک قال نا صناع یجبیل قال بل انت کھیل قال
راک کالبعضۃ قال انت کریم قال انت کالدب قال وانت کبیر قال وانت کالباعۃ

قال أنت الشجاع قال الشجاع المحبة قال أنت لعنتك قال لعنتك الموت قال ضرتني الشمس
 قال الساعة بابك لغني قال الأرض أحرقت قد مكأ قال انشاء الله بهر عليها قال من علي
 بنعلك قال من أنت علي باهلك قال اعطني خفيين قال رجع بخفي حنين قال اعطني
 دهنار او درهما قال بل لنصفك الاخر منهما قال خفت قال لاجل ذلك ما اعطيتك قال ثم
 علي قال بعد الموت قال بما السائل فلا منه قال واما بنعمة ربك فحدث قال أنت من
 الكرام قال أنت من اللئام قال اعطني في الدنيا قال اعطيتك في الآخرة قال ما اردت ان
 اريك في الآخرة قال لا يمنعني ووب الحرم قال ما منعك من جواب لكل ام قال طمعت بك
 حياء قال نعم الجحائي لثناء قال ما ترحم أنك فاعد انا فاعم قال لقاعد ملك قال تعدد
 ساعة قال لا تقسني ساعتين قال ضع على كفي شيئا قال في كفك ابري قال ضع فيها هو
 ايضا حسن قال هو ضريح اهلك رجع وخذه قال ما رايت انتم منكم نظر في المرأة
 قال ما في الدنيا اشام منكم قال تسيت نفسك قال خاب استمات قال خاطبت نفسك
 قال قتلك الله قال ان اعطيتك جنة قال عذبتك الله قال ان اعطيتك درهما قال لعنه
 قال واتي به الله عليك قال ان اعطيتك دينا قال ابتلاك الله بمصيبة ادهى منك قال لا ارا
 الله مثلك قال انشاء الله بعد عني عيبك قال بل اعلى الله عيبك قال حتى لا ارى
 وجهك قال خربت الله دارك قال ان دخلتها قال سبحان الله قبل كونك قال فويل لي
 عندك شيء قال نعم عصا ارق بها راسك واخلص منك فعد على عصا كانت على باب
 الجنة فاضرم السائل وهو يتبعه هما يتسابقان لطيفهم حكى ان نبي من اشرف السالكين
 كان يهوى فتاة اسمها صدقة فاتفقوا واعدا له ليلة ولم تات فخرج الى دارها فقبل
 اثني في الطبقة لغيره فبتر مع جماعة فاسرع نحوها وادان بدخل عليهم فمعهما جاذب فوقف

منها وانشد بصوت عال اسماء اهل الطبقة يا اهل هذه الطبقة هل عندكم من شفقة
 لسائل قد حانكم يطلب منكم صدقة فاستشف بعض جماعة واجابه بامن بروم الشفقة
 بهجة مخترعة جدك يا هذا الفتى جرم عليك لصدقة **شعر** لروهم يا من لعبت
 به شمول ما الطف هذه الشائل فتوان بهر دلال كالفص مع النسيم مائل لا
 يمكن السلام لكن قد ضمن لخر فوسائل ما الطيب قنا واھني والعاذل غائب
 غافل عشق ومسرة و سكر والعقل ببعضنا كذابل البدل بلوح في قناع و
 الغصن يميل في غلائل والورد وعلى الحدور غصن والنرجس في الجفون زائل و
 العيش كالحب صاف والانس بما احب كامل مولاي يقول بان عن شاك في
 الهوى فائل في حبيب قد بدلت دوى ان كنت لما بدلت فابل في عند امة
 فقال في هل انت اذا سالت باذل ذا العام مضى لبيت شعري هل يحصل لي
 رضاك فابل هاعبدك وافق ليل بالباب يمدك سائل من وصلك
 بالقليل يرضى والطل من الحبيب ابل **حكاية** اشتكت امرأة عن زوجها الى
 القاضي فطلب الفقرة واعلان بول في الفرش كل ليلة فقال للرجل ما انت
 فقال لا تقبل اقصر عليك قصتي اني ارى في منامي كاني في جزيرة في البحر وفيها قصر عال
 وفوق القصر منارة عالية وفوق المنارة جبل وانا على ظهر ذلك الجبل ولجمل عيشا
 بطا طاراسا يشرب من البحر فلما ريت لك بول من شدة الخوف فلما سمع القاضي
 قصته بال في ثيابه فقال يا امه احدثك البول من هو مد بشه فكيف من راي فاعدت
 شعري للحكيم مؤمن علا اهل على نزال فضاء من فضائمه فقبل نور فقل
 نور وقبل نجم فقلت مر مر شعري راي طبيب على كتيب كان له يد اذ الال

فقلت ما اسمک فقال لولو فقلت لی فقال لا احکایه حکایه حکایه
دکب هو مامع الوزیر این الفرائد وکان الوزیر یبتغیکه وبتنهز عبالجصاص اکثر او کان
ح فی موبک عظیم ومع الجصاص تفاحة سید فادان بعطها الوزیر و یبصق فی الدجلیه
فقلت و یبصق فی و جالوزیر و ردی التفاحة فی الدجلیه حکایه نقل است که مهرزا
و حیدر که از جمله مشاهیر شعرا و وزیر مقتدر پادشاه بود صاحب ولت بسیار بود
و اولاد بسیار خدایا و عطا فرموده بود و نظر بقریب و سلطان در نظر مردم مهابت معزز
بود و همیشه نسبت بقرآن بخلاف ادب گفتگو می نمود و بر ایات بحث اعراض میکرد
روزی در مجمع عام که جمعی از علماء و فضلاء و طلبه نیز حاضر بودند گفت که خدا در قرآن
میفرماید ولا تطع الا بائلا فی کتاب صبی و من یطع الا بائلا هتیم و حال آنکه
دگر من در قرآن نشنیده و هیچ یک از حضار در جواب و سخن نتوانستند گفت یکی از
فقهای طلبه در صف نعال نشسته بود گفت مهرزا چرا ذکر شهادت قرآن نشنیده و حال آنکه
چند بار در خصوص شما نازل شده هرگاه مخصص فرمایید بخوانم گفت بخوان گفت
اعوذ بالله من الشیطان الرجیم ذری و من خلقت حیوا و جعلت له مالا ممددا و بین
شهو و اوهنت له تمهیدا ثم بطع ان ابد کل ان کان لا یأمن ان عبدا سار هقد صعدوا
انه فکر و قدر فقلت کیف قدر ثم قتل کیف قدر ثم نظر ثم عبس و بر او استکبر
فقال ان هذا الا قول للبشر صلیه سقر و ما ادبک ما سقر لا یبقی ولا یند لوجه
ثم لبس علیها تسعة عشر کوبند بجزء شین این ایات از ده بر اندام مهرزا و حیدر نازل
شد و زرد شده و تب شد بدک عارض شد و بعد از سه روز وفات یافت جسی
شد و نشان دیگر که من ترک شکیبائی کنم ناموس را بکس و نهام بنهار شوکم

دقت غنیمت شمار و در خیز و فرزند نال که را داشت سود آه کی آمد بکار
لا ان رگای اهل شوق وقت گریه را دیدن است دست را بسوی کبریا کشی
شناختی قطع امید من کند دم بدم از وصال خود تا نکند دل حیران شاد با انتظار
هم هاتقی ای هر که کان نفاک بگی سر بر دگر بکند بر حال دنده بتر از خود نظر بکند
شرف حریف این عشق است بی افسانه چندان شکوه چیست لب بندان گریه
جگر نه باک نیست هر چه بغم شاد بشوی میدانم غم دل با تو از آن مهیوم
کل خنی چون دل بشکوه لب بکشد بگو که من شرمند از کدام وفای تو
سازمش صبر عالمی کشد شد چشم تو را زان همان صد قیامت شد هوس
تو در اغان همان و لاله شها تو خفته من بدعا کنز تو در باد آه کس که بهر تو
خون نشسته اند و حشمتی طبع مان کن ای فلک وعده وصل بار را بار از این میا
ببر این شب انتظار را شکار آه بی تابانه زود است که محل تا در در و زده
حالی دل از سپهر بخت است خدا با برهان هر کجا در قضی مرغ گرفتاری هست
دانش وعده هم صحت دارد است و در محشر است دهری بد قیامت کشتن
مرا مانی شب عیش شاد گانی بگذشت روزها شد چه شبی تو ای شب عیم که
ترا سحر نباشد و در حسی توفی و قوت بکماله دیگر دردی نفوذ با لاله اگر در
اثر نکند و لهر فریاد که طالع فرزند که دیدم صبا در غان دگر بسته ترش داشت
و لهر دعا های سحر گویند مباد را تو آری او می دارد اما کی شب عاشق سحر دارد
لا ای که هم بضاعت خود عرض میکنند اینجا قبول حشر او تا کدام خواهند
تو بهر تملک اند سلم الباس المعدل علی قوم من العامة فلم یزد و افعال لعلکم تطوبون

[illegible]

ما قبل من الرضا لله من بعض احد من اب بكر وعمر وعثمان وعلى فهو كافر فسر ابن ذلك
واعندوا اليه **قوله** حتى ان رفع غلامان سكرانا اخذا بالليل الى بعض اولاده
فاستحسن صوتهما وسئل عن نسبهما وحبهما فقال احدهما انا ابن من دانت اوفابله
ما بين خمر ومها وهاشهما تائب طوعا اليه خاضعة باخذ من مالها ومن دمها
وقال الاخر انا ابن الذي لا يزل قدرة ^{الله} وان نزلت يوم ففسده تعود ترى للناس قوا
الى ضوء ناره فمنهم قدام حولها وقوف فلما سمع الولد منها ذلك عظمها واعتد
اليها وخلص سبيلها ثم نقش عن احوالها بعدتها بها فقتلها ابنا جام وطباخ فغيب
الوالي من حسن كلامها ومجل من غفلة نفسه **حكاية** اهدك قاء الى معين الدين بن
صغير من اهل حلب كان هناك مود بالابن بكر احد تجر ولا يثوطة لاحد يجتر نفس عليه
بالسكين هتة البتتين بالبن صغيرا ناك هتة فانعم فديتك محنا بقبولها
ولا اهل بديك ثم عتدك مثالي في نجهها وبعرضها وبطولها **حكاية** روى انه عاد
بعضهم نحو بان مريضا فقال ما الذي تشكوه قال حمة جاشة نار حامة وما ميل ^م
منها الاعضاء اهتة فقال لا شفاك الله بعافيه اليها كانت لقاضيه **واحصا**
حكي انه جاء نحو لمريم مريضا فظربا به فخرج ولده فقال كيف حال بياك فقال
يا عم ودمت قد مره فقال لا تلحن وقل قد ما هتة ما ذا قال وصل الورم الى كبداه و
لا تلحن وقل ركبته ثم ما ذا قال ادخل الله القدين والركبتين على طين عيال ^ع
سبويه يفضويه وحشويه **وايضا** حكي ان نحو بان لبعضهم ما فعل ابوت ^{بحارة} قال
ايه قال لم قلت بحاره قال لما جردته بالبا وقال فلم باؤك تجر وباني لم تجر شعري

وَابْعَثْنَا إِلَىٰ لُوطٍ نَّاسًا مُّجْرِمِينَ

تَعْقِیدِ سَالُونِ عَنْ اسْمِ مَنْ لَسْتُ نَسِیْتُ عَهْدَ صَلَیْهِ بِهَا وَذَلِكَ مُنَا قُلْتُ بِاقْوِیَ اسْمَهَا
اسْمِ یَحْمَدُ نَحْتُ مَا نَوْنُ نَحْتُ شَمْسُ اسْمًا اَقُولُ رَا اسْمَهَا ذَهْرَةً کَمَا لَا یَحْفَی وَ اَیضًا وَ اَعْدَتْ
بِوَصَالِهَا ذَاتَ حَسَنِ مُلْکَتِ هُجْنِی بِوَجْهِ نَفْسِی قُلْتُ قَوْلِی سَمِی الْوَصَالِ فَقَالَتَ بَعْدَ مَا
مَبْلُ بَعْدَ یَوْمِ یَحْمَدُ اَقُولُ رَا یَوْمَ یَجْمَعُ وَ اَیضًا قَالَتَ لَشَمْسُ صَادِقَتِی یَوْمَ وَ هُوَ
فِی مَنْزِلِ لَوْ قَبْلَ یَجْمَعُ قُلْتُ تَدْخُلُ لَعْنَةُ لَزْمِ جَابِلٍ مَا بَعْدَ بَعْدَ مَا مَبْلُ نَوْنُ اَوَّلُ
اَرَادَ بِرَجِ الثَّوْرِ شَعْرٌ شَکْلُ الْحَکِیمِ مَوْمنَ الْجَزَائِرِ یَنْفَعُ الْمَرْءَ عَمَلُهُ اَبَدًا دُونَ مَا لَا یَهْلُ
یَجْمَعُ اِنْ مِنْ لَا یَكُونُ ذَا سَعَةِ لَا یَكُونُ الْکَمَالُ یَنْفَعُهُ وَ جَدُّ الشَّکَالِ اِنْ فِی الْبَیْتِ
نَنَا قَضَا کَمَا لَا یَحْفَی وَ دَفْعَانِ قَوْلُهُ لَا یَكُونُ ثَابِتًا اَنَا کَبِدُ لَفْظِی لِقَوْلِهِ لَا یَكُونُ وَلَا وَ
لِیْسَ یَعْنِدُ مَعْنِی ثَابِتًا اَوَّلُ فَعْمَا اِیْ اَنْکَ مَقِیمٌ کَوِی یَارِی اِیْ شُکْرٌ جَرَامُ یَنْکَدُ
چُونِ یَحْتُ بِکَامِ تَوَاسُتِ کَاهِی یَادِزْ مِنْ وَ حَسْرَتِ مِنْ اِیْ دَلْ کَ بَقِیْدِ عَشْوِ
بِتْدَکِ بَا یَحْتُ عَشْقِ دَرَجَةِ کَارِی اِیْ عَمِ تَوْنِ دَلْ خَدَارِ کَزْدِ دُوسْتِ هَمِیْنِ تَو
یَادِ کَارِی اِیْ دُوسْتِ کَ یَسْتِ حَاصِلِ مِنْ اَرْدِ دُوسْتِی تَو عَزِیْ خَارِی اَمِیْدِ صَنْعَا
اِنْ تَوَابِلَتْ کُورِ اَنْ سَکَانَ خُودِ شِمَادِی تَبْصُرُ اَعْلَمُ اِنْ اَلْاِنْسَانَ مَسَاوِرَ وَ مَنَازِلَ
مَسْتَرٍ وَ قَدْ قَطَعَ مِنْهَا ثَلَاثَةً وَ بَقِیْ ثَلَاثَةً قَطَعَهَا اَوَّلَهَا کَمِ الْعَدَا اِلَیْ صُلْبِ الْاَبِ وَ تَرَ اَبْاَمِ
کَا قَالِ تَعْمُ یَخْرُجُ مِنْ بَیْنِ الصُّلْبِ اَلْاَبِ ثَابِتًا اَبَا رَحِمِ الْاُمِّ قَالِ سَجَانَهُ هُوَ اَلْدِی یَصُورُ کَمِ
اَلْاَرَامِ کَیْفَ یَنْشَاءُ وَ ثَابِتًا مِنْ اَلْوَحْمِ اِلَیْ فِضَا الدِّنْیَا قَالِ عَزَمِ مِنْ فَاثِلِ حِلَّةِ وَ فِضَالَهُ
شَهْرًا وَ اَمَّا الْمَنَازِلُ لَثَلِثُ لَیْ لَا یَقْطَعُهَا فَا وَلَهَا الْقَبْرِ قَالِ اَوَّلُ مَنَازِلِ الْاُخْرَةِ وَ اَخِرُهَا
مَنْزِلُ مِنْ مَنَازِلِ الدِّنْیَا وَ ثَابِتًا مِنْ اَفْضَا الْمُحْشَرِّ قَالِ سَجَانَهُ وَ عَزَمِ عَلِیْ بَیْنِ صَفَا وَ ثَابِتًا
اَلْجَنَّةِ وَ اَلْاَنَارِ قَالِ تَعْمُ شَانَهُ وَ فَرِیقُ الْجَنَّةِ وَ فَرِیقُ السَّعِیرِ وَ مَخْنُ اِنْ فِی قَطْعِ مَرَجَلَةٍ

الرابع وهو أصعب المنازل وأكثرها مشقة واشد ما خافا أحاط بهما الشوايع والأظفار
 للصوم قطع الطريق وبقر في الرفق الشفيق ومدة قطع هذه المرحلة مدة عمرنا فإيا
 فرائض وساعاتنا أميال وانفاسنا خطوات فكيف من شخص يعجز عن فرائضه والخير على أميال
 وأربعين خطوة نفوذ بالله من الموت على عبدة فإيا ذلك كان تلامذة فلا طون تلك
 فرق وهم الاشتراقيون والرواقيون والمشاؤون فالاشتراقيون هم الذين جردوا عقولهم عن
 النقوش لكونية فاشركت عليهم أنوار الحكمة من لوح النفس فلا طونية من غير توسط
 العبارات وتحلل الاشارات والرواقون هم الذين كانوا يجلسون في رواق بيتهم ^{يقبضون}
 الحكمة في تلك الحالة وكان رسطوا من هؤلاء وديمايقان المشايخ هم الذين كانوا
 يعيشون في دكايا رسطو لا في دكايا فلا طون ^{لغير منطوق} للحكيم مؤمن ما اسم عند
 مثلث الجحوت تجده معه دامن الخروف ماض ان صحفته فارص مضارع ان ضم
 الصد مقلوب وليه عند من عقل حزن يكف غيره عن العمل وثلاثه حرف ثلث
 على الخلف جبر كذا بعض وي واولاه حرف استفهام والعكس لا يجلي بالنظام و
 ثلثة الاول مثل ذلك وعكس ثلثه من الهوالك وقلب خبر ان تكرار تجده
 ما كولا فكن مستحضرا وقلب وليه ما تبشره وان ناملك فلا نصير وطرفا حنه
 عضوبا في الضحك هو لا يجتنب الودي يخرج ثلثاه من المعادن وكل جزء من ^{المجان}
 وما سوى حزه اسم لمن تقطعه كل مذهب حن وعشر ثلثه ككاث لشي في القعد
 فانهم ذاك يا هذا الفتى لغير الشيخ القادس ما اسم طبر شطره بلدة في اشر
 من تصحيفها مشرجه وما بقى صحيف مقلوبه مضاعف قوما من المغرب ^{جوي}
 للحكيم مؤمن الجرائي ذاك اسم طبر شطره بلدة اخرى هوى بنها مشرجه وما سوى اخر

سائر بلاد من الشرق إلى المغرب ووسطاه صغرة مرة نافعة من لسعة العقرب وما يبق
 تصحيف مقلو به قد اعجز الفيل عن الماروب وما سوى ولد عضوك للالزم في الماكل
 والمشرية لغن الشيخ اليهائي الاباخي سم بلدة في بها من حب من اطلب لشدوا
 الى نخوها وفيها لكل في مارب اذا ما قلبت حروف اسمها وجد اسم شيء يصر
 ومن عجب انه مفرد وجمع لشيء به شرب وثلاثه ربع لثله وبظهر هذا المنة
 بحسب جواب الحكيم مؤمن اها مغزي في سمي بلدة لوارها الذنب لا يكتب
 مصحف مقلو به واجب على من يحج وقد يندب وانما اذا انا ملته تراه اسم طهر وذا
 معجب وان فان من ثلثة سبعة وجد اسم شيء به يطرب وثلاثه ما صدرت
 به وهي ما عندك لا يغرب لغن الشيخ اليهائي وبلدة مملكة الاحرف وثلاثها من
 المصحف وما سوى اجزه سورة من سور القرآن لا يخفى وثلاثه ان ينال الفقى
 من شقة المحبوب وما شفى وان تشدد وسطها نلقها ما كولة فافكر بها واعرب
 جواب الحكيم مؤمن بابها السائل عن بلدة تسمى في وابل المصحف الفرق في اسم
 صدره اول الحروف لابل سادس الاحرف لوفات من اجزه واحد لن يندب حشره
 فاعرف ووفق ثابته لما بعده في العدم وجهين لا يخفى بصدده اعنا زحام
 عن بحيرة فافهم ستره وانصف وبعده في عن بلدة يكشا وذا ليس امر خفى ونصف
 حرف منه او ثلث الحرف عن لثالث ان مخد في ضم بالاول كاناسى من دم مصب
 على المصحف وثلث ثابته ان بدت ناله فاجمع هذه الاحرف تلقى الذي قد عبروا
 اهلها به تفكر ما عت يعرف لغن الشيخ اليهائي وليست ابوح باسم المحب ما ولكن
 نلقها خوف الاعادى فتصحي اسم في وجبت به وقته وايضا في نوادي جواب الحكيم

مؤمن لهذا الغرض الغاز الطيفا دبققاد ونه حنطالفتنا فبالله من لغز عريض
 به الافكار مشقة الهواك فكم خطر الوفاة على البلاد وانفتحت كثير من وصادى ذكر
 لئلا كجواد فكرى يحول من اللال الى الوهاد الى ان فادى نظري اليه ونلت
 بفهمه افضى مرادى فدوناك مثل قولك ادبشق الحد بالسود بالبض الحداد
 فصحيف يرى فيه شئ يحل بنبله فالى الفؤاد ومنه يحل ما فى وجنته وفيه
 هلاك ادباب النفسا واصل الاسم جمع فى لسانى وعينى الحواجب الهواى
 باخره بمنجزه رخص به الاحساس عن بعض البلاد روى حرفين من اسم الشخص له
 المحبة والوداد مصحف بعض حروف الاراضى وبعض منه فى السبع الشداد وتصحيف
 الذى فى الصد منها نقصنا عنه من غير ان يباد بهر جميع احرف ذلك الاسم
 حرفا واحدا فافهم مرادى لغز فشق الحكيم مؤمن اخبرني بها الاخوان عن اسمها
 الاعداد ثنائى الاحاد وله نصف سطر ووسط مضعف اخره طرفه فعل ماضى مركب
 من حرفين واخره ما يتحقق به الاخوين ولاءه من المعدبنا وما سواهما من البنانات
 طرفا ثابته من الاعضاء الظاهرة بعض الاحياء وطرفا اخره بعض من الاعضاء الباطنة لكل
 حيوان لولا بعده لتبدل الاعين بالاصم ولولا اوله لو جدا العلم والحلم والكرم لولا
 حنسر لتبدل راس الانسان بالشجر ولما تميزت بلدة من بحر طرفا ثابته لا يكون فى اول العمر
 ولا فى اخره لئلا انسان وبعض منه يتحقق به السهو والنسيان ثابته يبتدئ السؤال
 وباوله يختم الكلام ويتم المقال والله اعلم بحقيقة الحال لغز للحكيم مؤمن اخبرني
 عن اسم سداسى الكلمات خامسى العشر اخره ثلث اوله ومنقوطة اقل من مئة له والى
 مع ثابته فعل امر للمخاطب مع ثالثه من عقود الاعداد ومعها امر للمخاطبة مع رابعه

من المهلكا الشدا ثا بنر مع ثالث من الطرف ومع رابعة وخامسة واخره من جملة
المحروف طرف اخره حرف عامل ثا بنر بمنزلة الفعل عن الفاعل لوسطه عجزه من صدره
سد سه مع ان ثلثه وهذا من الغريب لو نقص منه مع انه سداسي حرف واحد يعي
حرف وهذا من اعجب العجايب ان نقص سد سه من سد سه بقي سد سه ان وبثله
على ثلثه حصل ثلثه اولاه ما يجب دة على جميع اسلم بن اخره ما بنركب لزمان على اي
المتكلمين باوليه ببناء السوال وبثانية يتم المقال وبابعة يحصل المرام وبثاني الكا
والستاد جوا به لبعضهم هو اسم بتركب منه الاسماء جلة في الارض راسه السماء
اسم سوت من سور القرآن وبانقصال ولية يتم جميع اركان الايمان كله من محروف التوا
وثالث بعضه من المحروف الظلمانية اوله بالكمال معروف فحسن ثا بنر بالتمام موصوف
سد سه من المظهر ولو لا خامسة لسا الانسان معددا من الخجاستا لوربه
اوله على ثلث اخره حصل عدد ايام الاعوام ولو نقص سد سه من ثا بنر بقي عدد
الشهر التمام وسطاه مهلك فرعون وهامان واسير موني بونس معطيه من الاما
ثالثه ما وصف بالكمال في السوا الفرائد عشرة رابعة موصوف ايضا في العلوم المعتبرة
نصف ثالثه ساوي حروف كلمة في العدد وضم الباء في ^{النصف} الى رابعة يحصل عدد الكوا
التي وقع عليها الرصد مربع بعضه يساوي حد الزاوية وبثبت وله في اخر السبع المئات
وبمضعف سد سه يتم الجواب ينتهي به خطاب الله اعلم بحقائق الوجود واقف بما
تحتفي الصدر شعري للحكيم مؤمن بانهم الصبا اذا جئت نادى جبري بالحق في
فؤادي قل قد هجرت عن طوبى قل قد شئت عهدا لودادي بانهم
الصبا تبلغ سلامي واخبرتهم بلوعني وعزاي وحبيتي وردفتي عن فراق ذاب

و له
 جسمی و ابلی عظامی و اشیا الی لفاهم و وجهه فی هواهم و حرفتی من ضرر الم
 بطول لیلی بالسمی الی مینیبی طب الفؤاد و تغرق الی م سہول دمی الی م
 بصیبی عن العینا زانی مبتانی جسمی و حبابی بخی یوم اللینا و صبری کل چیز
 فی انقراض و وجهه کل ان فی اذداد اذوب ضبابه و اطول بعدک و مالی اہ
 صبر و فؤادی فکم خطر الفؤاد علی لیلہ و اقلغنی جہرا عن و سادی منی مزجی حی
 اصطیادی الا باد مرع سبل العینا الا اشکو و قد اصبحنا مالی سوی بال
 من البلبال بالی ولی جنن تکلم من سویدا فؤاد ذاب من لباع غلال فاب
 هذا التواد علی جفونی بکل اہ ما انا و اکحال الا اشکو و ما انا قد جنانی ^{نشدانہ}
 تمثلا لحالی و مالی الذہر الا ذاء حی فؤادی فی غشاء من بنال فصر
 اذا اصابتہ سهام تکسر التضاعلی البضال فکف عن الا دی باذہرنا
 نبیل لا بنالی بالبنال و لم عنی السلام علیکم یا معشر شونی الی الغیا و ما یکم
 عنی السلام علیکم یا ساکنی قلب العزیز لستہا المعزم لاحتی ادعت و اقلبی
 و جوی لہ بین الجوارح مضر لا تخشون ذاہل عن ذکرہ حی اوسد الزراب
 و اکم شعرہم لمنت نظام الاسرینہما و لم یزل منتصبا فونہما بحسب الجامل
 ما لم یعلما شیخا علی کرہہر معما صعبا باسم مسافر نان نام قلب پاراکہ
 شدم دل و فکر یہیدہ پر داختم مراد از نام عربی است کہ اسم باشد قلبان
 مثا است مراد از دل فکر کا فاست مراد از پر داخن انداخن است معما
 باسم ہام خوبان سناہہ کان سپہر ملانند ماہ است و مہائراشان کا
 من مراد از ائسا عربی است کہ ہم باشد چون لفظ ما در مہان ہم در ایدہام

المختصة لا المنفردة فتقول ان ترى ناء وراء وباء ولا تقول انها الف فاحفظها ثم كذا
 على هشة وقوعها وترتيبها اوردكناها على اى هشة يزيد لها بحيث يكون لها وزن
 ومعنى كيف ما انفق ولكن من غير ان يتكرر حرف منها فيها وهذا احسن واقراب الى الضبط
 واسهل عند الرجوع اليها وسمينا ذلك محفوظا ولا وهو في الاخير هي الحروف المرتبة
 المستغنية عن الجمع والترتيب ثم عهدنا الى اسم شبكة لتشمل على اربعة فصاعدا ^{بعض}
 بقضيه ^{بعض} ذلك الحروف المذكورة من حيث الاقل والكثر ثم رسمنا الحروف المحفوظة
 الاول في تلك البيوت وقسمناها عليها لكن ^{بعض} مختص كل منها بوضع لا يشاؤك فيه غيره
 مثلا وضعنا حرفا منه في البيت الاول فلف وفي الثاني كآ وفيها اوف في الجمع ^{بعض} وفي ذلك
 من الصور المناسبة بين تلك البيوت من انظرادها وتركيباتها التناشئة والاشارة و
 الرباعية ونحوها وكذا حرف اخر منها وهكذا الى اخرها وسمينا ذلك خادجا ثم
 رسمنا تلك البيوت باعداد يحصل من جميع احادها ومركباتها جميع المرتب من الواحد
 الى اقصى عدد تلك الحروف وسميناها غيرنا ولا بد ان يكون مرتبة كل من تلك الحروف
 في المحفوظ الاول من الاولية والثانوية مشاوية لمرتبة بيتها واكثر هو فيها ثم قصدنا
 نظم مصادرع وابيات بعدة تلك البيوت بحيث يتكامل المصراع الاول من الحروف ^{سوية}
 في البيت الاول مثلا كيف ما انفق بحيث لا يشذ حرف منها وكذا الثاني وهكذا
 ولكن لا بأس بتكرار حرف تلك البيوت في ذلك المصراع والبيت لان السال عن عدته
 فيها وهكذا لا بأس باذخال بقية الحروف المجاورة التي في تلك الصور مثلا وفي اى واحد
 منها شيئا مكررة او غير مكررة لان السال لا عن وجود الحرف المضمرة في واحد منها ^{بعض}
 لاعتن وجود غيره وعدمه وسمينا ما انضمنا من المصادر والابيات محفوظا ثانيا

في ترتيبها
 في ترتيبها
 في ترتيبها
 في ترتيبها

و سمنان کلامها بعد از آنکه ما برکت مندرج من الحروف المرسومة في البيوت المشابهة الخارج
بعينها و بذلك يتم العمل بعينها فنقول للمخاطب عند في خاطره اي حرف شئت من حروف
هذه السورة ثم تقرأ عليه المصراع الاول مثل اولنا عن وجوده او عدم وجوده
بغيره فان قال نعم حفظنا العدد الذي سمنابه والا تركناه ثم قرأنا المصراع الثاني و
الثالث الى آخر المصايح وحفظنا الاعداد التي وسمنابه المصايح التي اخبرنا بها
ذلك الحرف فيها والا تركناها ثم جمعنا الاعداد الخاصة وهي يزان بها يعرف الحرف
المضمرة ذلك برجوعنا الى حرف المحفوظ الاول وعدة ما بعدتها في الحرف الاخيرة هو الذي
اخبره المخاطب في السطر جميع ما قرأنا وحررنا عنه خفي على الناظر الى كي فنبصر ولا
يتخفى عليك الا ان خبر المخاطب صلا بالمحفوظ الاول ولا باخذ المتفران بالطريق المذكور
والا لذهب الاستغراب لم يقل ان هذا الشيء عجائب حفظه حكايته نقل است كه
شخصي في داشت خود نام بجهت ادب و بعد از آن كه در جمعي شهيد شدند ان
شخص فراد كرد ديكرى و داد بده گفت اى فلان اذ جهات فراد ميكنى و حال آنكه اگر كشته
شوى بوضال خود حين مهربى گفت اى نادان خود را كه خودم در خانه دارم بجهت
يكعين خود را بگشتن دهم لطيفتر قال ابو العباس اجلنى ابن صغير لعبد الرحمن بن
خلكان قلت له وددت ان لى ابنا مثلك فقال هذا بيدك قلت كيف لك قال
احمل الجع على امرائك تلد لك مثلى **وهو القصة المشهورة** بنى چون حكايه ميكنند
و از جدايىها شكايه ميكنند از پيشانان را ميريدند از فقير مرد و زن ناليد
اند سینه خواهم شهر شهره و فراق تابكوبد شرح درداشتن. هر كسى كو
دور ماند از اصل خویش باز جوید و درون كار و وصل خویش من بهر چهرتى ناليد

شدم جفت بد حالان خوشحالان شدم هر کسی از ظن خود شد بدار من و ان
 درون من بجست اسرار من سر من از ناله من دود نیست لب چشم گوش و
 ان بود نیست انشک از ناله نای نیست باد هر که این انشک ندارد نیست
 انشک عشق است که اندر دین فناد جوشش عشق است که ماند و می فناد بی حدیث
 راه پر خون می کند قصهای عشق مجنون می کند دم بدم این نای از نههای است
 های هوای روح از نههای او است محرم این هوش جز بهوش نیست مرغان را
 مشرعی جز کوش نیست در غم مار و زها بیکاه شد و درها با سوزها همراه
 شد و درها کورفت کور و بال نیست تو بمان ای آنکه چو تو بال نیست
 در بنیاد حال چندان هیچ خام پس سخن کونا به باید و السلام بند یکسال ازاد
 ای پسر چند باشی بند سیم و بند زر کز برزی بجز باد و کوزه چند کجاست
 یک و ده شاد باش ای عشق خوش سودای ما ای طبیب جلد عللهای ما
 ای وای بخون ناموس ما ای تو افلاطون و جالینوس ما جسم خاکی از عشق
 افلاک شد کوه و در و فصل و حال است بالی مشا خود کز خفتی هو
 ن من گفتنهای کفتمی هر که او از همزبانی شد جدا بنواشد کز چه بر د صد نوا
 چونکه کل رفت کشتاد و کدشت نشوید بکرن بلبیل سرگذشت چونکه
 کل رفت کشتاد و خراب بوی کل را از که با هم از کلاب جمله معشوقان
 پرده زنده معشوق است عاشق مرده حکایت از مکتب داری پرسیدند که
 تو بر د کتری با برادر تو گفت من حال یکسال بزرگترم اما بعد از یکسال دیگر که بر
 وی بکن و د با من برابر خواهد شد حکایتی را می بچند منام بعد موقت نقل

له ما فعل الله بآيات فتاها لحادث تلك الاشارات وطاحت تلك لعبادها واغابت
 تلك العلوم واندرست تلك الرسوم وما نفخنا الاركان كمار كشيء في التجر
مركبهم بعض الاعلام ان العزلة بدون عين العلم بخله وبدون ذاء الزهد علة راي
 بعضهم بعض اصحاب الكمال في المنام فسالوا عن حاله فقال حاسبونا فذقوا ثم منوا ^{عقبوا}
 قال بعض الكبار ان الشيطان قاسم باله واما انت فاما انت فاما انت فاما انت فاما انت
 فاما انت فاما انت فقد قاسم على غوايتك كما قال الله تع حكايته عنه فبخرتك لا غوايتك
 مناذاترى يصنع بك تشبه عن سابق الحد ومن كبد ومكره وجد بعته راي
 بعضهم الشيطان في المنام فسالوا ما فعل الله بك فقال ناقشني حتى يثبت فلما راي
 باسي تعمد بوجهه ونعم ما قبل در نوميد كسي اميد است يا بان شب سهر سفيدي
قال بعض الفضلاء اعدت صلاة ثلاثين سنة كنت صلها في الصفا الاول لا في
 تخلفت يوما بالعدر وما وجد موضعا في الصفا فوقف في الصفا الاول لا في
 يوما بالعدر وما وجد موضعا في الصفا الاول فوقف في الصفا الثاني فوجدت
 نفسي يتشعر حبل من نظر الناس الي وقد سبق في الصفا الاول فعلت ان جميع ^{صلوات}
 كانت مشوبة بالراء من جهة بلدة نظر الناس الي وذهبهم اباي من السابقين الي
 الحزن **للشيء** تناقض في الدنيا عز ورايتنا فصارى عناها ان يعود الى الفقر
 وانا في الدنيا كوكب سفيته نظن وقفا والزمان بنا يجري **قال** بعض العرفاء
 اقلل من معرفة الناس بانك لا تدري حالك يوم القيمة فان تكن فضيحة كان من
 يعرفك قلبا لبعضهم لم يثبت بوجهك ولزمك تبني فطاب الناس في وصفى السرور
 وادبني الزمان ولا ابالي باني لا ازاد ولا ازور ولست بسائل ما عشت يوما

استاجندام و کتاب پر از **الاسرار** از ذوق صفا پابتای منزه هوش و ذبهر نشا
 نوای مایه نوش چون منظران بهر منافی صد بار جان ددر چشم ابد دل
 بر کوش بعضی در ضبط من لدن بایقوت و شمله و شریه ماء کون و مامت کس
 نقل بسنی لدن بایقوت و من اردتم و و لو اخلونی من البعد انظر **الاسرار** ای لجه
 یقامتش فنادی و بدار تو باقیامت فنا و یضم کفی چه کسانند اسرارده عشق
 بایتم زده و سوز نه و دود بدی چند و ایضم نه هوای باغ سازند نیکار کشت مارا
 تو بهر کجا که باشی بودن بهشت مارا و ایضم غم بامن و من با غمش خوکده ایم ای
 لطیفی بیاید کردن مارا بهم بکذاشتن و ایضم عمری گذشت از سلامی بنافتم سر
 دل که چهار رجبال داشت **قال** **سبحنا البهائی فی الکشکول العاوم بنقسم**
الی جلیته و خفیه فالجلیته العلوم المتداولة بین الطلاب لی شذاکر المدرس و الحار
 و کتبها مشهورة و اما الخفیه فهي المستورة المصون بها من عنایها و لم یزل الحکماء
 بالعلوم الخفائها حتی انهم وضعوا منها موزا و اخر عوای کتایبها انواعا من الخط
 غیر السوم المعهوه و هي تنقسم اسما ما الکیمیا و اللبیا و الهیما و السیمیا و الوهمیما
 بعضا ساجین الحکماء الفی مجموع هذه الانقسام کتایبها سیمیا کله سر لیکن اسم
 مشیر الی اسماء هذه العلوم منبها علی وجوه اخفائها ثم قال رایت لکتاب المذکور
 فی محرق ستره رة شتر جنس سبعین و شعاعه و هو من احسن الکتاب لمؤلفه فی هذه
 الفنون و کتاب سر لیکنوم للرازی شامل لا و ط هذه الفنون خالص الکیمیا و الیما
 و هو ایضا من الکتاب الجیده فی باب قول الکیمیا معلوم و المارد من اللبیا علم الطیاس
 و الهمیما التخیل و من السیمیا التخیل و من الوهمیما التخیل و فی آخره قلم التخیل

المفردة ثلثة والماضى منها سبعة أشكال تدل بشكل التوفيق بين قول الفقهاء كراهة
 قراءة ما زاد على السبع من القرآن وقولهم يستحب الوضوء لقراءة القرآن حيث يستحب
 الاول عدم كراهة قراءة الاقل من السبع مع ان المجنب عنه موضوع من الثاني كراهة لقراءة
 على غير الموضوع مطلقا ويمكن ان يجاب بان المراد من عدم كراهة قراءة الاقل من السبع للمجنب
 عدم كراهة المعاولة للمجانبه - بمعنى ان المجانبه لا تصير سببا لكراهة قرائته وان تحققت
 الكراهة من جهة اخرى فلا اشكال **الاشكال الثاني** في توشب تنهاى من ذوق كراهية
 تاكى من سوداى برجزم وبنشينم **فان** در بيان اشاره اجمالها بعلم عقوبدانكه
 علمای معتقدین از هبئت انكشان از واحد تاده هزار صبط نمود باند باين طريقا
 كه هبجده صور وضع نموده اند از انكشان دست است بجهت صبط يكي تا خود و نه
 و هبجده از دست چپ تا نه هزار و يك صور بجهت صبط ده هزار اما هبجده آخواب
 خضر و تنهاى علامت يكي است ٢ خوابانیدن خضر بنصر باهم بجهت ٣ خوابانیدن
 خضر بنصر و وسطى نشانه سه بايد و رابنه سرهای انكشان بر كودال كف دست
 كذا ده شود ٤ بلند كردن خضر و خوابانیدن بنصر و وسطى علامت چهار ٥ بلند
 كردن خضر و بنصر و خوابانیدن وسطى است بجهت پنج ٦ خوابانیدن بنصر و تنهاى است
 نشانه شش ٧ خوابانیدن خضر و تنهاى است نشانه هفت ٨ خوابانیدن خضر
 و بنصر است باهم بجهت هشت ٩ خوابانیدن خضر و بنصر و وسطى است نشانه
 و دواين سه صور بايد سرهای انكشان بر آرد كه متصل بر نداشت كذا ده شود
 ١٠ كذا ردن سر ناخن سبابه است بجهت اول ابهام بنحويكه طقه حاصل شود و اين ده
 ١١ كذا ردن ناخن ابهام است بر بند اخ سبابه ليكن بايد ناخن ابهام را بر طرف از اين بند

بگذارد که جانب سطحی است و این علامت همیشه است ۱۲ گذاشتن سرانگشت سبب
 است نه ناخن آن بر ناخن انگشت بهام از طرفی که بجانب سبب است و نشانه سبی است ۱۳
 گذاشتن باطن سرانگشت بهام یعنی باطن بند اول بر پشت بند میخ سبب بجهت چپ
 آید بلند کردن سبب با گذاشتن بهام بر کف نشانه پنجاه است ۱۴ اگر فن ناخن بهام
 است به باطن بند دوم سبب علامت شصت ۱۵ بلند کردن بهما است گذاشتن باطن
 سرانگشت سبب بر باطن سران علامت هفتاد ۱۶ بلند کردن بهام است گذاشتن
 طرف انگشت سبب بر مفصل اول بجهت هشتاد ۱۸ گذاشتن سر ناخن سبب بر است
 بر مفصل دوم بهام بجهت نود و تحقیق نماید که آنچه مذکور شد بجهت صبط مفردات
 است بجهت صبط مرکبات با این صورت مفردات از بعد او در با هم و اما هیچد صورت
 ثانی که در دست چپ است بجهت صد تا نه هزار است آنها بعینه مثل هیچد صورت
 است که در دست راست است ماصورت هائی که در دست است بجهت صبط احاد بودند
 اینجا علامت احاد الوفاست صورت هائی که در اینجا بجهت عشار بودند اینجا علامت
 مائت است و کیفیت صبط مرکبات که در مابین صد و ده هزار است بنحویست که
 اشاره بان شد یعنی باید هر مرکبی صبط آن با اجتماع اوضاع مفردات و بشود و اما
 صورت هائی که علامت هزار است گذاشتن طرف سر بهام است بر طرف سبب بنحویست که
 ناخنهای آنها را می بکشد بکمر شوند بهر یک از دست است چپ که خواهد اگر زیاد
 بر این توضیح و تفصیل کسی خواهد یا بد جوع کند بر ساله که والد ماجد حق تعالی
 شاه در این علم نوشته اند اصغری دل که طوماد و فابود من مجنون را اول هر طرف
 چند سبک کش دارد این در خراب دان میباشند ملامت بر سبک من رسیده

چنانچه که در کتابت مشهور است در ده باب در ده باب در ده باب در ده باب

بود پامال دقتیادی کردی که او دین هیچ بیانی چند رحمتها بروی من رسید بازمی
 بینم گرفتار جنون دل را مگر این پری حسنه زنجیر موی من رسید سحر تا
 ایشان تا ایشان را بیکانه کوم از خویش با دان ایشان را چون من کسی
 سر بر خط غلامش بیرون نهاد چرا که از حد خویش پاد با جوران جفا جو چند انکس
 ام خود کارم بخاطر از او اندیشه و قرا کفتم که کویم امشب تنها باو عم دل بی
 مدعی بناید چون یافت مدعا را اکنون سحاب کاجاره یافتند اعتبار شاد
 اینک ده نیست در کوئی دست ما را و هر سر کوئی که هرگز نداد پادشاه
 کدای بنوائی را که خواهد ادراه اینجا مکن هرگز تمنای بهشت اندیشه و دوزخ
 اگر مطلب ضایع است خواه اینجا خواه اینجا چه صید در حرم جوید پناه این
 اما بکوی و کشند و را که بگوید پناه اینجا چه نمود اگر ماران بدان عدد در محشر
 که ما را بر امید رحمت او عدد خواه اینجا و چون جرم کند وفا است ما را هر نوع
 کشد سزا است ما را دارد سرقطیل ما در سر غافل که همین هوا است ما را
 عیال و مشکل منسوبه الی السبیل الداماد و قبل شریک الماضی الشیخ ابی نصر
 الفارابی ما بر هانک علی شایع و با المثلث لقا بمین فقال النفعی لا یثبات لا
 محبت و لا بر تغافل و استطنان من الشاربع باقی شان یعنی اذ کان الموضوع
 فی الجنس امتنع اجتماع النفعی لا یثبات و ارتفاعها بخلاف ما اذ کان خارجا عنه و لا
 لم یکن الکیف ثابلا للمساوات و لا مساوات اصلا و لم یکن خط مستدیر و مساوات
 خط مستقیم صلا و یحتمل ان الزوايا المثلث للمثلث ذالک تکن اعظم و لا اصغر
 فایمکن کانت مساویة لها اقول قوله من کلام السید و مراده من الموضوع موضوع

المسئلة الى الزاوية فاللام فيه للعهد مراده من الجنس جنس الزاوية اي لكم فتتحقق ذلك
الاشارة الى ان الزاوية من باب لكم ايضا وقوله امتنع اجتماع النفي في الاثبات وادفعها
اي نفى ما هو من خواص لجنس اثباته دون ما ليس من خواصه لخاص ان الشئ لما يثبت
ان الزاوية بالثلاث للمثلث هي الباقية بعد استقار بقية قوائمها ليست لقوائم ثبتت ان
الباقية ليست باعظم من القائمةين ولا اصغر منها اما اثباتها باللقائمتين فكانت
موقوفة على اثبات ان الزاوية لا يجمع فيها المساوات واللامساوات ولا يرتفع عنها
الاثر يثبت المساوات للقائمتين وكان اثبات ذلك موقوفة على كون الزاوية من باب
لكم لان المساوات واللامساوات من خواص لكم ولا يمتنع ارتفاعها من الكيفية فاما
برهان الشئ انما هي اذ كان موضوع المسئلة التي هي اذ كان موضوع المسئلة التي
هي الزاوية داخل في الجنس الذي هو لكم والباقي واضح والعبارة لا تخرج عن خراة و
تصدق **والاشكال** الواردة على بعض الفقهاء ما جعلوه ضابطا للحجج بمرمان
فقالوا ان ضابطه مراعات لقرب فقرهم واعليه حجب كل من اهل الطبقة السابقة ^{حقته} فلا
ويجب كل من اهل الدرجه العالیه لسافلته فان هذا التفريع لا يصح باي معنى اخذ القرب
كما يتناه في موارد مستند الاحكام **والفقهاء** تخصصهم بحجب لنفصان بمواضع
مخصوصة مع صدقة مفهوما على كل نقص من على وارث لاجل وجود غيره وبتبناه فيه
ايضا **والاشكال** الذي حصل لجمع من الفقهاء انهم قالوا في قبلة اهل المغرب انهم يجعلوا
التراب عند طلوعه على اليمين والعروق عند طلوعه على اليسر مع ان البعد الاعم واليسر
بقدر نصف الدرع ومطلعيها اقل من الوتيع بكسر جامي دبرم وشره كوكب بماء حرك
شبهها ناديه شبي درم باين هم كوكبها اذ يسكه كرفانان مردند يكوي تو

دل ندستم شد خدا و اسرار بان محمل بدار من در بخت خویش دایم آنچه ابد بر سر
 شکوه ما را از بار است خمار ز روزگار مشرقة و صلم چه منصوب ایدار و روزگار
 پای کو بان سر یک کف کف بر من تا پای دار در تن عشاق جانا جان کوئی میکند
 پیچند عاشق کشی از استن احزوار کربا الیهم شیء به پرورش جان من نیم جانی دارم
 از لایق بود سازم نثار چون در این کشور متاع عشق را بنود رواج رخت خود تا
 برون بردن صفات زین دبار و فی الکافی عن بعض اصحابنا قال قال ابو عبد الله
 اصبر و اعلى الدنيا ما هي ساعة فنامض من لا تجد للماء ولا سحر و ما لم تجي فلان
 ما هو و انما هي ساعة لك في انك فيها فاصبر على طاعة الله و اصبر فيها عن معصية الله
 في التفسير قال قال علي ما من يوم على ابن آدم الا قال له ذلك اليوم انا يوم جديد انا عليك
 شهيد قل في خبر و اعلم في خبر فانك لن تراني بعدها ابدا في الخبر عن الصادق قال
 سرعة المشي بها المؤمن من اجب جعفر قال ذا احب الله عبد الله نظر اليه فاذا نظر اليه تحفه
 من ثلث بواحدة اما صديق و اما محب و اما مد و في خبر عن الصادق قال فمن ثلث
 اقتصدان لا يضر و في خبر عن امير المؤمنين قال ما من شيء احق بطول السج من اللسان
 و في خبر عن الصادق قال الوضوء قبل الطعام و بعده ينبت الرزق و في خبر عن النبي
 قال ثلثة ان لو تظلمهم ظلموك المستفلة و روجك خادمك و في خبر عن علي قال قال رسول
 الله ص ثلث يحسنهن الكذب لمكيدة في الحرب عدوك و روجك و الاصلاح بين
 الناس قال ثلثة يقيهن الصدق الفهمه و اجارك الرجل عن اهل بيته و ثلثة
 الرجل عن الخبر قال ثلثة مجالسهم هميت لقلب مجانسة لا رذل و الحمد مع النساء
 و مجالسة الاغنياء و في خبر عن النبي ص انه نهى ان يسلم على اربعة السكران في سكره عجز

بعمل یا تمایز یا یکی یا عیب یا نیک و علی من یا عیب یا بد بعشر و قال الصادق علیه السلام
 و ان از بد کردی انجا منتهای آن که آن دست او اصحاب لشکر **الحکام** عن الصادق قال لا
 یبغی المؤمن ان یجلس مجلسا یبغی الله منه ولا یقعد علی قنبره و غیره عنه قال قال رسول
 الله ص من لم یحسب کلامه من عمله کثرت خطایاه و حضر عذابه قال فی الواحی اما حاضر عذابه
 لان اکثر ما یکون یبدم علی بعض ما قاله و لا ینفعه لندیم و لا نذر قلما یکون کلام لا
 یکون مورد الاعتراض لاسیما اذ اکثر و غیره عنه علیه السلام فی حکمة ال داود علی العا
 ان یکون عار فا بزم منیر مقبله علی شأنه حافظا للسانه قال بعضهم ثلثة لیس فی
 حبله فقر یحالی الله کسل و عداوة یا دخلوا احدی مرض یمیز بهر سر قال بعض حکماء
 یبغی ان یکون المرء قد بنی الرجل فی اربعة اشیا السن والطول والمال والحسب **اول**
 ای صل تو برتر از تمنای امید ناچخته بماند از تو سودای امید من در تجارسم
 که اینجا که توئی نه دست هوس سپید نه پای امید و لکن بنیاد من غم تو و پیران
 که ما را هوس عشق تو سرگردان کرد و اینجا که توئی مکر لطف میکنی پیدا است
 که ز اینجا که منم چتوان کردی لرا و حد بفریب رجوات کردند چون غم غم پر و تاب
 کردند کفنی بد و کون سرفروزی نادم هم آخر کار پایالت کردند لغیر و بدیدم
 تن برهنه میثاد و قافله ان هر سرتن برهنه و برهنه را بله فی قافله و دانشه بی حکم
 اندیشه تن نه اندیشه تن و دانشه بی حکم قافله لغیر کدام طائر است که او از اول ان چرخ
 نقصان کنی باده می شود و هرگاه از آخرش نقصان کنی گری شود و اگر از اول نقصان
 کنی چرخ می شود و اگر از آخر نقصان کنی اول سبع ان می شود و اگر از هر دو نقصان
 کنی اول افزون تر از آخرش شود و اگر هر دو ناقص بود وسطش افزون تر از آخرش و اولش

[illegible]

غیر سوی عنک الجبل اقول مراده آنک جبل و سخی فاعلم انما سمیت لجمعة
 جمعة لان الله تفرغ من خلق الاشياء فاجتمعت المخلوقات فيه وقيل سمیت بالجمعة
 لاجتماع الناس فيه للصلاة وقيل اول من سماها جمعة الانصاری و ذلك قبل قدوم النبی
 الی المدینة وقيل نزول سورة الجمعة فانهم اجتمعوا وقالوا ان الله هو ما جمعت من قبله کل
 سبعة ايام هو السبت وللتصای و هو الخ وهو يوم الاحد فلجعل لنا یوم ما یجتمع فيه
 فنذكره الله ونشکوه فجمعوا له یوم الجمعة وکانوا یسمون یوم الجمعة قبل ذلک یوم
 العرب ویراجعوا الی استنکاد ذلک فجمعوا یومهم فذکرهم فسموه یوم الجمعة و قال
 اول من سماها یوم جمعة کعب بن لوی لاجتماع الناس فیها لیه و هذا الرجل اول من قال کلمة
 اما بعد اشرقت ناریان غارت کرم کودل نه تنهای بر تاراج جان هم میکنند
 دین هم بیغمانی بر اری طیب عشق او دارد دای بوالعجب اسوده راغی می
 صبر از شکبانی بر نبود بکیش عاشقا آخوان بر سفت کنده اسایش بختور و انوار
 دلخای بر دین و دل هر چیز بود ان ترک غاوت کمر بند مانده است ما را بر جان
 ان نیز کوبای بر هر چند عد را می بر با و من استغنا ز حد این سوز و اوق عاقبت
 ارام عذ را می بر صدق محبت میکند در چشم مجنون تو بتا سرخ کان باد صبا
 از کوی بللی می برد با آنکه تیغ جوران در چشم من در دجا کما الوده کثیر خبر
 ما را بدعوی می بر شوق جمال دلکش حاجی هم کرده و کاهی بدین بر می
 کاهی بیطخای بر ای شیخ این الوده و در سلك پا کان جامه کین زندگ من غایت
 ناموس تقوی می بر دخت کشتن خوش بود لبک از برای بار خود بی عاقبت باشد
 که ریخ از بهر نهایی بر فارغ دلان را آورد عشرت پرش سوی شهر دینا نر عشق

چه چیز
 که
 سبب
 دین
 و
 دنیا
 و
 آخرت
 است

قوله غم سوي صحرای برد بید بر عزم چون کنم بیظافیهادبعثت کرکوه باشد
جامن این حسنش از جای برد ای هو شمنند ابروخش هسته می باید نظر کاین
عشوهای جان شتا دل بی محابای بر فرهاد بعد از دستون زد بشیر بر سر
بهین اشرف هنود از بهارن نشرند کیمای برد سوال شخصی بر فوق خود گفت
که ثلث آنچه داری با تمام آنچه من دارم قیمت این است و ربع آنچه تو داری باز قیمت
است است هر یک چه قدر دارند و قیمت است چند است جواب قیمت است
بازده است یکی هشت دارد و دیگری نه کان الرشید قد امر را با حضرات الکرام
من الکوفه وهو بعد در منه فاحتاج الى بغداد لم اتم عرض فلما دخلها وکان رجلاً
على هيئة اهل السواد وکان الخليفة في ذلك الوقت في مجلس شريف مع وزيره وکان قد
انقذ من محضر بعض اهل السواد اليه زابره وبيخر وامنه فظفر بالكتاباني برفلم
الرشيد انه من اهل السخرية فقال لعز لنابا شيخ فانشد الكسائي كفى حمران
الشراب عطلت وان ذوى الالباب في الناس ضيع وان ملوك الارض لم يخط عند
من الناس الا من يغني ويصفع فقال الرشيد من اي البلاد انت يا شيخ فقال من الكوفه
فقال كيف تركت الكسائي فقال في صفاء عيش عند امير المؤمنين عم فنهض الرشيد
فيقتد راليه وامير بكسر الاء الشرب الملاهي قال اريد ان تعلم ولدي الامير المامون
فاستغنى فلم يغفر واخطى له ذاك العلم ولم يزل مكرهاً في سعيه البغدادى كان
ادبها شاعر فصيحاً توفي في سنة ستين وخمسائة ومن شعره انك الذي وكلني حبيب
بطول علاء وامرني ولست ادري بعد فكله ساخط مولاي ام راض وقليحصر
رسالة ما لا ناوشن الهيم تعرف قدر الجواهر المختلفة اذ خلط بعضها ببعض من

في غير شكل ذلك المختار مقدار من من ذهب محض وفضة محض متساويين
 في العظم والشكل ايضا بان يعلبا جميعا في قالب احد وزن كل واحد منهما فيكون
 الذهب اكثر وزنا في حفظ الفضل بينهما فاذا رفع البنا جسم مركب من ذهب فضة
 وطلب تميز كل واحد منهما علمنا مقدار مساويا له في العظم ثم وزننا الجسم المركب ونا
 مقدار المساء في العظم وحصلنا الفضل بينهما فيكون نسبة زيادة وزن الذهب
 الخاص على وزن الفضة المساهبة في العظم الى زيادة وزن الجسم المركب من ذهب و
 فضة على وزن الفضة المساهبة له في العظم كنسبة وزن الذهب الخاص الى وزن
 في الجسم المركب من ذهب فضة السبب في روية القمر تحت النجم الوفيق متحركة
 سريعة انا اذا نظرنا اليه نفد شعاع البصر جزء من اجزاء ذلك النجم اذا فرضنا حركة
 النجم من المشرق الى المغرب بقا كانت هذه الحركة لقرب النجم منا اسرع في الروية من
 حركة القمر بعده عنا فبصرنا ذلك الجزء الذي كان قد نفذ الشعاع منه غريبا من القمر
 ونفذ الشعاع في جزء اخر فزاد به الحركة فيقع بين الجزئين نقطة من النجم فينبش
 بحركة الى المشرق قطع تلك النقطة التي هي غيرة المسافة لا اتي في مجيء كفت يدها
 فيا دروي كفت من طالع ندام ايضا اي عيش خوشد لبر من رويته بانه
 لحظه باش ناعم او اذركم **قيل** حكى ان الثعلب مر في السمرة بشجرة فزاي فوقها
 يؤذن فيقال له ما مثل فضله جاعة فقال ان الامام نائم في اصل الشجرة فاقطعه بفضله
 جاعة فقال ان الامام نائم في اصل الشجرة فاقطعه فضله فظفر الثعلب فزاي الكلب فزاي
 هاربا فناداه الديك ما ناني فضله فقال نعم اجبت وضوء وارجع فادركه فقتله
 لذعته عقربا ووجهه فجل في دبره قطعة ملح سكن المصحص اعرج مجلس فذا كروا فنام

نصفه

اللیل فقالوا له يا ابا امرئ القوم اللیل قال نعم قالوا ما نضع قال بول وارجع وانا مريض
 اعرابي مائة الحجاج فاكل منها القدر فقال من اكل من هذا شيئا ضربت عنقه فامتنع
 كلامه وبقى الاعراب ينظرون في الحجاج مرة والى المحاورة ثم قال ايها الامير صبيك باولاد
 خيرا وشرع باكل سريعا فضحك الحجاج حتى استلقى امره بصلة مسرعا اعرابي صرة فيها
 دراهم ثم دخل المسجد بصيلة وكان اسمه موسى فقرأ الامام وما تلتك بهمينك يا موسى
 فقال والله انك لساجر ثم روى القصة وخرج جانتا بعد هي هارثة حتى جاءت
 اخوها فقالا يا اخاه ما زال الامام يامرهم ان ينكحوا حتى خشيت انهم يقعوا علي فاما
 ما به من كوش اهر كاه رضى سرور بعد اظهرا به كبر مجود ديك ابنت نشو فاقدم
 الايون اذ اصل الجمل وطلعت الحمارد معيت عنده واخذ بالنهي بقى عمر الحجاج على
 قتل رجل فحرب استخفى منه ثم جاء اليه بعد ايام وقال ايها الامير نا فلان فاضرب
 عنقي فقال له الحجاج وكيف جئت فقال ايها الامير ارى كل ليلة انك قتلتنى فاردت
 ان تكون قتلة واحدة ففعلت عنه واجارته **وقيل** ان رجلا زور ورقة على خط الفضل
 ابن الربيع تنضم ان اطلق لك بنار ثم جاء بها الى وكيل الفضل فلما وقع الوكيل عليه
 لم يشك انها خط الفضل فشرع في ان يزن الالف بنار فاذا بالفضل قد خضر لثما
 فلما جلس جبر الوكيل بالمرئيل واوقفه على الورقة فنظر فيها ثم نظرها وجه الرجل فانه
 قد كاد ان يموت من الخوف والجمل فقال الفضل الوكيل تدرك له انتك في هذا الوقت
 قال لا فالجئت لا شنهضك في ان تعجل باعطاء هذا الرجل مبلغ هذه الورقة ولا
 تقو فاسرع الوكيل في وزن المال وقبضه الرجل ومضى حيا **قال الضحاك بن مزهم**
 ليصر لي لو اسلمت فقال ما زلت محبا للاسلام الا انه يمنعني من المحرم فقال لا باس بسلام

اشربها فلما اسلم قال له قد اسلمت وحي ان شربت حد دنك واد ثمة فقلت انك تحسن
 اسلامي **فأخبرني** جاء نجل الى سليمان عليه السلام وقال اني جيتنا ناس فوفوا وزيوا **فأخبرني**
 السارق فناربي لصاوة جامعة ثم خطبهم وقال في خطبته وان احدكم ليسرق او زنا
 ثم يدخل المسجد او يمشي على راسه فليحذر راسه فقال سليمان خذوه فهو صاحبكم
فأخبرني اذا اردت ثيابا فليحذر راسه فليحذر راسه فليحذر راسه فليحذر راسه فليحذر راسه
 بشرا ووبر **فأخبرني** مرارة الحظان يسود الشعر وهو الذي يقال له بالفارسية **فأخبرني**
فأخبرني انك اذا ذبح الحفاش وطلت يد مدعائه الصبي قبل بلوغه فتمنع من انبات
 الشعر عليها وطلت يد مدعي البكر فتمنع من بكره واذ دفن براس الحفاش في بروج الحمام
 الفئدة ولم تدن يد مدعيه **فأخبرني** اذا انقعت البيضة في الخل تلبس في مدخل في رجا
 داسها اصفر منها وايضاً تسمع البيضة وتنقش قلعاً ثم تنقع في الخل ثم تطلع بالة فيبقى البيضة
 مشبكة **أجمع** محدث ونسري في سفينة فصب للنصر من زرق كان معه في شرب
 شرب ثم صبا وعرضها على الحديث ففنا ولها فقال النصر انها خير فقال من ابن علمت
 ذلك قال اشترها غلامي من يهود فشرها الحديث على عجلة وقال للنصر اما وابت
 الحق منك الحق اصحاب الحديث ففنا مل في حديث مثل سفينة بن عبيدة وسفينة
 جبر فصدق نصرانها من غلامه عن يهود والله ما شربتها الا الضعف لا سنا
فأخبرني قبل من وضع تحت سادته شئاً من بقله الحفقاء لم يرحل **فأخبرني** في بعض
 الكتب من لف عودا من الدار شبعثا في حيرة صفراء ووضعها تحتها البلة البدة
 راي في منامه ما يريد كذا المرثبشياء الذهية **فأخبرني** قبل ابتلع من الجملان بقدر
 المحصة سبع جبات يوم الاحد الاول من نيسان الروم قبل طلوع الشمس منع **فأخبرني**

سنه قيل اذا رضيعت سوداء بيضا ذرقا سودا عنها وكذا اذا اظلى بافوخ
 الفضل الارون ببندق محرق متلون بربيت فائده طلاء النابل بالنورة
 بدنها فائده قبل اذ امسح خطه بالقطران والخليليت يدار على الموضع فلا يضر
 بملة فائده عن الامام ابي عبد الله قال اذا عسر عليك امر فضع عند الزوال
 وكعين بقر في الاولى بياض الكباب قل هو الله احد وانا فنحن الى قوله وبشر
 الله بضر اعز واولى الثانية بياض الكباب قل هو الله احد المشرح قبل وتدر
 جرب دواء انك ت واداج اج حج ذوت وهو اخ اذ هجسته دراهم حج ذاج
 اسود عشرة دراهم يطبخ ذلك في ثلثة ارطال ماء الى ان يبقى طل ثم يطبخ فيه نصف
 رطل حنظل حتى يغنى الماء فيجفف الحنظل ويسحق سحقا ناعما في ارجل حج ذوب
 بالكبيرة قال لحاظ بهر بالذباب من البيت اذا البحر يورق الفرج كشيء جالده
 اعصا بان ما ادى ام شمائل وانارتم ما نضم الغلائل ويبض دقا اجمعون بوا
 وسمه فاق ام تدود عوامل وتلك ينال الم حوطه واشق لها هدف من الحنظل
 والمقائل امهر جال والملاح جنوده يجوز لنا قده وهو عادل له حاجب عن مقلة
 حبال الكرى وناظره الفنان في القلب عامل الفصا كمال الدين الله اكبر كل الحسنة
 العرب كرمحت كمة ذا الركي من عجب صبح لمحبين بلبل الشعر منعقد والخبه يجمع
 بين الماء والذهب تنفست عن غير الراح ريقه وانفسه طيبه الشهد عن جنب
 لقاه الفاضل شرح الشباب بحبك اقبنته والعمر كلف بك تمهينه لله داء
 الفؤاد اجنه نزياد نكسا كالمداويه فالواجب عليك النحي مسرف فاس على القضا
 قلت قد بينا الله سمس لدرين خال سلمي الاجل المريب وطيفها عن عبا

قال المحققين
 مضاف الى ما قبلها
 مخترع ومختلص الملاح عنها
 فاذ لا تخلط الملاح عنها
 كما لو حسن ما يكون وانفسه

غير محتجب ودكرها النسي وروحي هي نائبة والقلب ما زال عنها غير منقلب
 سعي ظلاله سعي معاهد وحياء من دمعي مذاب جاند مزيج به سلس مصيف
 ودرج وارض ناءت عنها فقار جلد دعي الله دهر اسالني صروفه وظلاله
 سلسي شاعد واباما بالقرب بهض زاهر واوثان بالوصل خضرا لالد وادنا
 مزوجة وقلوبنا ونحن كنانا في الحقيقة واحد ولم يخترقه التفريق مني بخاطر وكنت
 الايام فبنا تعانك فهل انت باسلسي فقد حكم الهوى كما كنت ام ما بالقرب حائد
 وهل ودنا باق والانت غير على عادة الايام منك العوائد وهل صحت ان اذكر
 حدبنا وانساك حفظ الوعد هذا الباعد وهل نذكر من العهد اذ نحن بالوعد
 وقولك لا عاش الخشون المعاند فان كنت جبالا لود صرمت طرفه فودي طرفه
 في هواك وتالد وان قلت ان الحب غير النوى لعمري وجدك بالحاشية واحد
 محمد الله يا رب احسن من بالصداد صاك حتى قلدي بقرط الهجر مضنا و
 باننا بقبيل القوام است من ذاتي بالفضل اناك ان كنت لم تدكر بنا
 بعد فرقتنا فالله نعلم انما منيناك ما ان ان تقطع جودا على قعد اضحى قود
 اسير الحظ عيناك في ^{لغز} ١٩٥٤ هـ ومسرعة في سهرها طول دهرها وبها
 مدا الايام تمشي لا تشب وفي سهرها ما يتطوع الاكل ساعة وتاكل في طول الد
 لا تشرب وما قطعت في سهرها من اذرع ولا تلت عن ذراع ولا اقرب وايضا
 في ٢٧٣ الراس دعد كالومل سام محله جبل على الملاح له حق يجازر
 من دوسي برهب باسره وفي قلبه هرون للملك المحق وايضا في ٢١٤
 واكلمه بهنرهم وبطن لها من الاشجار والحيوانات قوت اذا اطعمها انتعشت عا

وان اسقبتها ماء نموت وروى عن ابي عبد الله ع انه قال اتخذ واني اسنانكم السعد
فانه بطيب الفم وبن بدي الجماع قال بعض العلماء كن مكانك من الملوك مكان الله
فانهم ان اجبتك استخبروك ان افضوك قتلوك يستعظون من الكلام وذا السلام و
يستحقون من العناضير لوقاب ستم عشر بن بل صفة الامتداد و سوادها و طيب
رائحة الفم و ننته وهو كوز مازج و زنجبيل و زبد البحر و دار فلفل فافله من كل ذلك
و شعير محرق سبعة دراهم و ملح مشوي عشرة دنانير بهم و يطبخ و يستعمل اعلم ان
يعقبه اليسر الشدة يعقبها الرخاء والتعب يعقبه الراحة والضيق يعقبه المسعة و
الصبر يعقبه الفرج وعند نباهي الشدة تنزل لرحمة والموفق مر ذوق صبرا و اجراء
فائدة اذا طلى بالشوكران موضع الشعر فيمنع انباته و اذا ضربه الشك مع عظمه فانه
قال الشيخ في القانون اذا اخذ من النورة جزءان ومن الزرنج جزءان ويطلى بهما مع قليل
صبر يجعل فيها فالحال و روى ان سلمان صقيل يدق ذات ليلة و صنع النور
فارس الى فائد البحر قال له انك ان مركبا الى اتر قبته يا توني باخبارها فان سله
لوقته فلما اصبحوا اذا بالمركب في موضعه فقالا لفاذا انفتحت و رجع بعد ساعة فاما
باحضاره فجاء و معه جبل فقال ذهبت بالمركب فبينما انا في جوف الليل في قبة السما
اذا انا بصوت يقول يا الله يا الله يا عبايا المستغيثين بكرهم هارمدين فنادى به السيلة
لبنتك هو ينادي يا الله فقد فناه بالمركب نحو الصوف فالفينا هذا الرجل عني
في اخره في المحبوة فظلمنا به المركب سالناه عر حاله فقال كنا في سفينة فغرفت بسفينتنا
من ايام فاشرفت على الموت وما زلت اصبح حتى انا في الغوث من حاجتكم فنبينا من
اسهر سائنا و ارق في قصره لغز في البحر حتى استخرجته لا اله غيره فلا معبود سواه

فائدة من خواص صيد اللقاج البري ^{الذي يخرج من العاج} فائدة التخمير
 بالباقوت بوجبا المهابرة ^{وتسهل الانور} اسلم محوسى فثقل عليه لصوم فثقل
 سرطاب وقعد بالكل ضمع ابنة حسته فقال من هذا قال بولك الشقي بكل خير نفسه
 وبفرغ من الناس **اختصم** رجلان في جادبة فادعها عند مؤذن فلما اصبح فرغ
 من الاذان قال لا اله الا الله ذهبت الامانة من الناس فثقل له كيف ذهبت قال
 هذا الجادبة التي وعدت عندك قبل انها بكر فلما انتبتها وجدتها ثيبا **قال** بعضهم
 ذابت مؤذنه ان ثم تركه وجعل يمشى سريعا فظلت الى ابن فقال الجبان اسمع اذا
 الى ابن يبلغ جنانك امرأ الى معلم ولد بها تشكوه فقال له متى لم تنه فقلت بانك
 فقلت له يا معلم هذا صبي ما يتفعل الكلام فاند ما اردت لعله ينظر بعينه فتوب
قال المجاهدون بمعلم وعند عصا طويلة وعصاة قصيرة وصوتان وكرة
 وطبل وبوق فقلت له ما هذا للعدو قال عندي صنعا او باش فاقول لاحد منهم
 امره لو حكت فضررت لي فاضرب بالعصا القصيرة فبنا خر عني فاضرب بالعصا الطويلة
 فبضر من بين يدي فاضع الكره في الصولج فاضرب ففخخه فبقوم الى الصنعا كلام
 وبضر بونتي وبقرون كلام باعلى صوت حتى لا يسمع احد صوتي فاضرب في الطبل وانفخ في
 البوق فبسمع اهل الدرب فبجئوني وبخلصوني منهم **انفخ** الرشيد بوما عن عسكر
 ومعه دبره الفضل يعني البرمكي فاذا هما بشيخ من الاعراب على جاد وبر مرد فقال
 له الفضل هذا ذلك على دواعي عينك فقال نعم قال فادعوا الهواء وغيبا الماء ^{فبضر}
 في قشر بيض البقر واكحل فاعفى الشيخ فضر ^{اقوية} خروطة فقال هذا اجرة دوائك وان
 دوائك **فائدة** بدانك خطوط ساعات معوجرة ابر عناد واسطرلاب كشيدة اند

و طریق دانستن ساعات معوجه ماضیه بطریقیکه خواجیه غفره ذکر کرده اند غایبه
 ارتفاع هر روز را که خواهند پیدا کنند ششبه ارتفاع دایره آنرا سطرلاب
 بگردانند چنانکه پهلوی با فتاب باشد تا سایه لینه بر عضاده افتد چنانچه آن
 هیچ جانب منحرف نشود و نگاه کنند تا طرف سایه بر خط خوش کلام خط افتاده آن
 و در اینجا ملا عبدالعلی بر جتک در شرح باب سه و فاحش کرده اند و نیز
 که پهلوی را بر پهلوی سطرلاب تفسیر کرده و گفته چنانکه پهلوی سطرلاب یعنی
 که اجزای ارتفاع بر آن منقش بود و این بسبب آنرا فاضل و درست است و آنکه
 ششبه ارتفاع دایره غایبه ارتفاع نهند پهلوی سطرلاب را بجانب فتاب کنند
 که سایه لینه بر عضاده افتد بلکه منحرف می شود مگر در وقتیکه شمس در غایبه
 ارتفاع باشد آن وقت در تعیین ساعات معوجه احتیاج با سطرلاب نیست
 و سبب آنرا سایه آن است که البته همیشه سایه در خلاف جهت دی فلک باشد
 می باشد و خلاف جهت در این صورت محال است که عضاده باشد همچنانکه مشاهده
فائد بدانکه عزوات حضرت یحیی (ع) شش غزوه بود ۱ ابوا ۲ ابوا ۳ عشره
 عم اولی ۵ بدر کبری و در آن جنگ لشکر حضرت سیصد و سی و نه نفر بود
 و در این حرب ملائکه معاونت پیغمبر آمدند ۷ غزوه بنی سلیم ۷ سو ق غزوه
 ثمار ۹ غزوه احد لشکرهای حضرت در این جنگ هفتصد نفر بودند و حمزه
 شهید الشهدا در این جنگ شهید شد ۱۰ غزوه بجران ۱۱ غزوه اسد ۱۲
 غزوه بنی نضیر و در غزوه ۱۳ غزوه ذات الرقاع ۱۴ غزوه بدر و اجیره ۱۵ غزوه
 دو مرتبه بجدل ۱۶ غزوه خندق و احزاب عمرو بن عبد و در این جنگ بدست

امیر المؤمنین عکشته شد ۱۷ غزوه بنی قریظه و در این حرب لشکر حضرت فریب
 به پنج هزار کس بوده ۱۸ غزوه بنی لُحیّا ۱۹ غزوه بنی قریظه ۲۰ غزوه بنی المصطلق
 ۲۱ غزوه حدیبیه ۲۲ غزوه جنب در این حرب لشکر انحصار هفت هزار کس بودند
 بودند و جعفر ابی طالب را نیز با رحبش آمده ۲۳ غزوه فتح مکه و لشکر حضرت
 دوازده هزار کس بودند ۲۴ غزوه حنین ۲۵ غزوه طائف ۲۶ غزوه
 بنو نضله بدانکه ولایت که در ایام حضرت پیغمبر فتح شد و بتصرف آن
 حضرت آمد همچنانکه در تذکره الائمه ملا محمد باقر مجلسی است باین تفصیل
 مکه معظمه و مدینه و ولایت یمن و محاذ نجد و حجاز و عمان و قطیف و احسا و جاز
 و بادر و بخران و جنب و فک و قریع جنب و کل قبا اهل عرب و ولایت بحرین و توابع
 آن و بعضی از شام و بخوان و طائف و سال ششم یا پنجم انحصار مأمور شد که
 نامه بمالوک و سلاطین جهان نویسد و ایشان را باسلام دعوت کند اول نامه
 به قتل قصردوم نوشت و آن مسلمان شد و اسلام خود را مخفی داشت و دیگر
 نامه بنیاد شاه شام نوشت و آن همدیگر چند فرستاد و توفیق اسلام بنیافت و دیگر
 باصفی و ملقب بنجاشی پادشاه حبشه نوشت و او مسلمان شد و دیگر نامه
 بحضرت نوشت و پادشاه عجم نوشت و او کاغد حضرت را در دید لغز الله علیه
 و در جواب انحصار مشیت بگبسه کرد و فرستاد و انحصار تغال زدند که ولایت او به
 ما خواهد آمد و از چنان شد و دیگر پادشاهین فرستاد و آن نیز مسلمان شد و
 ولایت یمن را بملازمان انحصار واکذاشت و رویت که و قتی که شهر یافور را سر
 کردند بنزد عمر آوردند و در مجلس گلبید پس شهر یافور بنان خود پسر و پسر را

حوزه

و نهام

داد که در پی پسر و پسر سبه کاغذش پاره که من بیند کی گفتن عمر نفهسد چنان تنوی
کرد که او دشنام داد حضرت ابوتراب فرمود که نه بلکه نفرین پسر و پسر کرد و بگوید حضرت
امیر با شخص صفتها و اوصاف اهل صفها و ابیان کرد پس بعد از سکوت حضرت
ان شخص عرض کرد دیگر بگو حضرت فرمود امیر و ابن و پس یعنی امرو و ابن تو را بر
فایده بدان که اولاد پیغمبر چنانکه در تذکره الامم ذکر شده پنج نفرند و دو
نام از خدا بچه و ابرهیم از مادر بر قطبه سرد خنر فاطمه و رقیه و زینب هر سه از خدا
و بعضی و پس دیگر حبیب طاهر نیز گفته اند بعضی حبیب طاهر را لعاب ابرهیم گفته
و اولاد حضرت امیر المؤمنین علیه السلام پانزده پسر بودند و هجده دختر اما پسر
حسن و حسین علیه السلام و محمد اکبر و عبد الله و ابو بکر و عثمان و جعفر و عبد
و محمد الاصفغر و یحیی و عون و عباس و محمد الاوسط و محسن و شفیق و ابن دوسق
شدند و اما دخترها زینب الکبری و ام کلثوم الکبری و ام الحسن و دلمه الکبری و ام
هانی و مهرونه و زینب الصغری و دلمه الصغری و ام کلثوم الصغری و رقیه و فاطمه
و امامه و خدیجه و ام الکرام و ام سلمه و ام جعفر و حمزه و نفیس حسن حسین و زینب
کبری و ام کلثوم کبری از حضرت فاطمه اند محمد اکبر از حنفیه است عبد الله و ابو بکر از اهل
بیت مسعوده هممه و عباس و جعفر و عبد الله و ام البنین بنت خرام بن خالد است
و یحیی و عون از اسماء بنت عمیس است که اول زن جعفر خطاب بود و مادر محمد ابی
نضر اوست و محمد الاوسط از امامه است بنت ابی العاص که دختر زینب بنت رسول
الله ص و ام الحسن و دلمه کبری مادر ایشان سعیده بنت عروه است باقی و لا
مادر ایشان کنای نبوده بلکه ام ولدند و اما حضرت امام حسن علیه السلام در

او خلافت بعضی بازده گفتند بکند خیرام الحسن باقی پسر حسن و عمر و حسین
 عبدالله و عبدالرحمن و اسمعیل و محمد بن یعقوب و جعفر طای و حمزه و ابوبکر و فاسم
 و بن و بعضی شان زده گفتند بکند خیر بازده پسر بعضی پنج دختر نیز گفتند
 ام سلمه و ام عبدالله و رقیه و فاطمه و ام الحسن و بعضی بنامه و ام الحجاز بنامه و او را
 انحضرت دانستند و انحضرت سیصد زن کرده بود و طلاق گفتند بود و انحضرت
 بالناس عمر خطاب هم را لشکر سعد و فاضل بن عجم تشریف بردند و تا شهر مدینه رفتند
 و از آنجا بقریه گشتند و از دستان تشریف بردند و از آنجا بقریه تشریف بردند و از آنجا
 تا بن تشریف بردند و یا صفتهای تشریف بردند و در خارج شهر مدینه برآمدند
 و در مدینه ایستادند مشهور بلیات الارض نزول فرمودند و آن زمان با انحضرت
 سخن گفتند که این رسول الله را صفتهای سحره سپیداند عوده بخوابند و در مسجد
 عتیق اصفتهایمان بگذاردند و در مسجد بستان بنامه بکمرند و اما حضرت امام حسن
 علیه السلام چهار پسر مدینه شود علی اکبر و علی اوسط و زین العابدین و علی اصغر
 عبدالله و محمد بن الحسن و بغیر از علی اوسط همه در کربلا شدند و بعضی علی اکبر
 امام دین العابدین می دانند و مادر امام دین العابدین شهر بانواست و همچنین
 مادر علی اصغر و بعضی مادر علی اصغر را لیله بنت ابی مرثه ثقفی میدانند و بعضی
 اختا بلال می کنند که شهر بانو در کربلا نبوده و فوت شده بود و بعضی دیگر
 میگویند بود و برز و لجنای سوار شد بمکه آمد و در ولایت طهمان کوهی
 است را منجا غایب شد و اما حضرت امام دین العابدین را بازده فرزندان
 اند امام محمد باقر و زید و عبدالله و حسن و حسین و حسن اصغر و عبدالله

و عبد الرحمن و سلمان و فاطمه و ام کلثوم و امام محمد باقر علیه السلام ستر داشتند
و بکدر خنجر پسر امام جعفر صادق علیه السلام و عبد الله و ابرهیم و دختر امام سلمه و بعضی پنج
پسر و دو دختر گفته اند پنج پسر امام جعفر صادق علیه السلام و عبد الله و ابرهیم و عبد الله و
علی و دو دختر امام سلمه و در بدست مادر امام محمد باقر و دختر امام حسن بود و اما امام
جعفر صادق علیه السلام ده اولاد و اولاد داشت و دختر امام فروزه و فاطمه هشت
پسر امام موسی و اسمعیل و عبد الله و اسحق و محمد و عباس و علی و طفیل و شش خواره
که از اکره و آنحضرت و راخنجر و دو کشت امام موسی کاظم علیه السلام اولاد
آنحضرت و سی و هفت پسر و دختر شمرده اند امام رضا علیه السلام و فاد و اسمعیل و جعفر
و هارون و حسن و احمد و محمد و حمزه و عبد الله و اسحق و عبد الله و زید و حسین و
فضل و سلمان و عباس و عقیل و عبد الرحمن و فاطمه کبری و فاطمه صغری و قدام کلثوم
ام جعفر و یابره و بدست خدیجه علیها السلام و امیر حسن و ابرهیم و عایشه و سلمه و مهرون و رقیه
صغری و بعضی عابد و مرتضی و عمر و جعفر و صغری و اسم و دینار و شمرده اند و پروانه و تیکر
آنحضرت و داشتند فرزندان بود بیست و سه پسر و سی و هفت دختر و امام رضا علیه السلام
پنج پسر داشت امام محمد تقی و حسن و حسین و جعفر و ابرهیم و بکدر دختر عایشه نام و دسل
آنحضرت از امام محمد تقی و ابی ماندا امام محمد تقی علیه السلام و دو پسر داشت امام علی
تقی و جعفر و دو دختر فاطمه و اما امام علی نقی علیه السلام یک دختر داشت عایشه نام
و چهار پسر امام حسن و عسکری و حسین و محمد و جعفر و لقب بکذاب میگویند این
جعفر صد بیست و نه فرزند داشت امام حسن عسکری علیه السلام از پادشاه از یک پسر
مقتدر بنظر نرسید و فاطمه بداند که درون بیست و هشت کانه از یک پسر و ششم

بر سر

است اول سروری آن دو حرف بود مجموع آن دوازده حرف است و در هر مطلق
و آن سه حرف بود که آخرش حرف اول نباشد و آن سه حرف است و سیم مطلق
آن سه حرف بود که آخرش حرف اول باشد و آن سه حرف است و اینها را مکتوب نیز گویند
ششم شکل دی بر سر کوردله غارت کردم مرپاکان را جنبت بارت کردم
کفاره آنکه روزه خوردم و مضایا دد عید نماز بی طهارت کردم بدانکه دی عید
است از زمان ماضی و کور عبارت است از بدن انسان که روح و قوای نفسانی در آن
مخفی هستند و مراد بدن قوای بدن کوره است که منشا اخصال در بدن است و عار
کردن عبارت است از دست برداشتن قوای بدن کوره یعنی ترک خواسته ها و مقتضایا
و انمودن و می تواند شد که مراد از غارت کردن کوردله این باشد که آنچه مقتضای
بدن است را اکل و شرب لباس و سایر چیزها که کو با جمیع آنها بدن نیست غارت کردم یعنی
دست برداشتم و بر باد پغادادم و مراد از پاکان مرشدان و کاملانند که طالبان
راه حق پیوسته اند ایشان از لوث جسمانیات پاک میگردانند و مراد از زیارت ایشان
توجه بجانان ایشان و وصول بخداوند ایشانست و جنابت کتاب از اینست که
هنوز بالکلیه از ادناس بشریه الوان جسمانیات پاک نشده است یعنی با وجود اینکه
فی الجمله مقتضایا و مشتهیه بدن را ترک کردم باز بعضی از علایق بدنیه که حیات
در این عالم از آنها منقطع نمی شود مبتلا بودم و حکم جنب داشتم و این حال مقصد
کاملان وواصلان کردم و مراد از مضایا ایاام سالوات است که مقررات است که سالک
بجهت مقصود ترک مشتهیه نفسانیته ماکل و مشارب لذت نماید پس کو پاشینه
مبارک رمضان است روزه خوردن کتاب است از کتاب بعضی را آنچه نباید

دبان و نبات مرتکب شد تقصیر دان اهام و مراد از عبدل تنهای سلوک و وقت
مشاهد و وصول است مراد از نماز بی طهات مشاهده ناقصه وصول ناقص
بیکمال می تواند بود و بنا بر این معنی این می شود که بجهت تقصیری که این اتمام از من در
اهاام سلوک سر زده در روزی که باید بمقام وصول برسم باخیر باید نویسد و با
در سبدم حکم نماز بی طهات داشت می تواند شد که مراد از نماز بی طهات نماز بی
بر نفس خود که حقیقت مبتاست تکبیر فنا گفتن باشد و این وقت معنی این
خواهد بود که چون در حین سلوک شرط مجاهده بود معمول نشد بکفاره آن در
مقامی که شهود و وصول رکود از آن بحالت بیکباره بر نفس خود تکبیر فنا گفتن
بالکلیه خود را از تعلقات ناسوتیه و عوایق جسمانیته دور گردانند خود را در معرفت
فنا فی الله در آوردم والله سبحانه اعلم **کلام** الشیخ عبدالمؤمن المغربی فی کتابه
المسمى بالطلب الی الله فی الاصول الی مقامات العلی الا بمقامات البلاء و ترجع
کائنات العنا و من طلب الله و شرب الاجاج المر و من امل المناصب و تزلزل الحاسب
و ركب السباب و من احب الثمن الخضر و كره النافه الجفیر الفاكه و قطع الملامه
و غلق الابواب الجبران و عانق الافئدة الکبران و دمع الخلد و الضمیر و ودع
التقصیر و الضمیر انظر ان الشرف امر به ذلك بالنول و او یجریق بالا و ان اوقر
بمع سیر السوا لا یستوی القاعد مع الولد و الاهل و السائح فی الحزن و السهل لا
ان الرفعة فی طبیط الرجل لا فی غبطه النائم و صلاوة القاعد علی النصف من صلاوة
القائم ان سکن شهوة البائس و تعود شهوة البائس و لم یخرج من الظلال و لکن ولم
یخرج سوی لغاب لسن کن لا یفرج الا الجبال الزواجر و لا بدع الا الامبال و لا یفرج

وان لم لا يعرفنا لاحتشيش الغلاة ولا يسمع الا نشيش الغلاة وان عشرين بشر
 التمد ولا يعرف في الحرقعة الجسد مع حرب بناطح الا انك بالتي بكة وحاصل استقام
 يستظل بالاذنك دون الا بكة افن بجوب لبلاد فغ فهو في البلاد غير قطين او من
 في الحلبه وهو في الخصام غير مبن شعر لامر القيس اجارتنا ان الخطوب
 وان مقم ما اقام عسب اجارتنا انا غريبان ههنا وكل غريب للغريب نسب
 فان ضليانا فامودة بيننا وان تبحر بنا فافترسب غريب و باعته ايام جواني شد
 شر ان نار شكست و دشهر مرغ عمر پران شكست بنشین بنشین کدام در قص چرخ
 تیغ ان جلوه فرو نشست نشاسته سکه اساجی از بکه شکستم پر بستم قوبر
 قنبر یاد هو کند در دستم قوبر دروز بتوبه شکستم ساعز اثر و بساعز شکست
 ما پند و گوریش بر داشتیم فرهاد صفت کند شده هستی
 خویش این کوه بلای و پیش بر داشتیم مولو معنوق هر که او بنهاد ناخوش
 سنتی سوی او نفرین رود هر ساعتی بکوان رفتند سنتها بماند و زلما
 ظلم و لعنتها بماند و کبر اختر اندان و رای اختران کا حراق بخش بنو اندان
 ساواند را سما نهایی بکه غزبان هفت آسمان مشتهر را سخا و دنا بخواه
 بی بهم پیوسته در هم جدا هر که باشد طالع او زان بخوم نفس و کفاس و درود
 خشم مرخی نباشد خشم او منتقل و غالب مغلوب خوراک پاک بی با طفل و داجو
 پیش آن بت انشاند و بگوید طفل زان بستد در آتش کند زن تبر سیدل زایا بکند
 خواست تا سجد در پیش بانک و ان طفل کان لاس اند با مادر کرد و اینجا خورشید
 کرچه در صورتها اتم اند با مادر بین برهان حق تا به بینی عشر خاصا حق

اندر اسرار بر هم بین کوداقش بافت سر و با هم بین مرئی بدکند ^{دین}
 سخت خرم بود افتادن ^{دین} چون بر آدم رستم از دندان شک در جهل خوش هوای ^{دین}
 من چهار چون رخ دیدم ^{کنو} چون در این نقش دیدم اسکون اندرین نقش دیدم عا
 ذره ذره اندر عیسی اندر امداد و بحق مادی بین که این دانش ندارد ^{دین}
 اندر امداد که اقبال آید اندر امداد مدد دولت ^{دین} من در حمت مهکشایم پای تو
 کرم بر بنو نبستم پروا تو اندر او دیگران را هم بخوان کاندراش شاه بنهاد ^{دین}
 اندر ابتدای مسلمانان ^ه عن عبد بن عذاب است ^ه اندر ابتدای هر پروا و اندر
 اندرین بهره که دارد ^{فاعد} بدانکه تسبیحی شود که در جعفر توان چاهها و اما
 اینها حق تسبیحی شود و کشیدن دلو و اما مثال آن از قعر چاه طولی بهم می رساند و باین
 سبب کار صعبی بهم می رساند لهذا مافاعده در اینجا بیانی کنیم که باعث سهولت
 این امر بشود نوعی که از چاهی که چهل ذرع عمق او باشد دلو بقدریکه از چاه ده ذرع
 بیرون می آید در آید یعنی باین سرعت باین قدر ازین زمان کشیده شود و از چاهی که
 ذرع باشد بقدر چاه بیست و پنج ذرع و همچنین طریقه ایست که باید در وسط
 دیوار چاه یعنی جانبی که دوری آن از قعر چاه و در چاه مساوی باشد یعنی یا تیری فرو
 برد و در کسما که بقدر نصف چاه مقدار آن باشد بر آنجا ایستد دلو را بر آن در پیمان
 بست پس نصف بالای چاه را نیز برد و نصف کرد و بر وسط آن نیز میخی یا تیری فرو برد
 و در پیمانی که بقدر نصف نصف چاه بر آن بست سر آن در پیمان را از حلقه پامثال آن کرد
 و در پیمان اول را داخل در آن حلقه کرد و سر پیمان سیم هر که در سر چاه است بکشد
 و بالا کشد دلو برود که گفتیم ببالا می رسد ^{سؤال} دی زمانی سوی صحرا رفتیم

در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

از بهر شرافت تا شو بکدم دل از صحبت نیاوری عود دهم نشستند و میباشند
 هر مان باد بگری که می عتاب دلبری گفتش نبود و از روی شرع مصطفی
 با چنین نامحرمان پیشستن ای شک پری گفت نامحرم نمیند هر هفتان یکبار
 ایشان را کرده یک مادر مرشد فقوت مادی دو برادر و برادر زاده یک مادر من
 و آن یکی شوهرم بگر بند چه بنکوبنکری اینچنین مشکل امایش مادی و نای عصر
 کمری حل این تو بار با زنجونی بر خود جواب داد ایشان کنیز بود و داصلی
 امام بنده زاده شد از بندگی یکسر عود بخیزیدان و ایشان عود داید
 دختر یک نام برادر و دیگرش بند مادی بعد از آن بهر پدر و عورتان زن و انجوا
 دو پسر و مادر ایشان هیچ کلبرک طری باز از بهر هم درخواست بعد از افراق دو
 برادر زاده پیدا کرد از آن چون پری چونکه زوهم شد جدا شخص کرا و انجوان
 در و جو مادر ایشان دو پسر چون مشتری خوانست آن عورت یکی و دخترش را
 آن دگر این جوابان سوال مد چه بنکوبنکری دوی لقطب را و نیکو کتاب
 القصص یا شاعن الصدق بالاشاعن الصادق قال کان فی کتاب انبال ذاکان
 يوم من المحرم يوم کسبت فانه یكون الشتاء شد بدایر و کثیر الحج بکثر فیه الحلیل
 و تغلو فیه الحنطة و یقع فیه الزباء و موت الصبی و بکثر الحی فی تلك السنة و یقل
 العسل و بکثر الحماة و یسلم الزرع من الافاث و یصیب بعض الاشجار الافة و بعض الکرو
 و تخضب لتسنه و یقع بالزوم الموان و یغزوهم العرب بکثر فیه الطبی و الغنایم فانه
 العرب یكون الغلبه فی جمیع المواضع للسلطان بمشبهه الله و اذ کان یوم من المحرم فانه
 یكون لشتاء صالح و بکثر المنظر و یصیب بعض الاشجار و الزرع الافة و یكون اوجا

مختلفة وموت شديد بكثرة الهواء والوباء والموتان ويكون في آخر السنة بعض
العلاء في الطعام ويكون الغلبة للسلطان في آخره وإذا كان يوم الاثنين فانه يكون
الشتاء صالحا فكون في الصيف حار شديد وبكثرة المياه وبكثرة البقر والغنم وبكثرة
العسل وبخصل الطعام والاسعار في بلدان الجبال وبكثرة الفواكه ويكون موت
ويكون في آخر السنة يخرج خارجي على السلطان بنواحي المشرق ويصيب بعض فارس
نعم وبكثرة الزكام في أرض الجبل وإذا كان يوم الثلاثاء فانه يكون الشتاء شديدا
وبكثرة الثلج والجمد بأرض الجبل وناحية المشرق وبكثرة الغنم وبكثرة بعض الأشجار
الكروم افز ويكون بناحية المشرق والشمال أكثر يحدث من جفاف في السماء يموت فيه
ويخرج على السلطان خارجي قوي يكون الغلبة للسلطان ويكون في أرض فارس في بعض
العلاء افز وتغلبوا الاسعابها في آخر السنة وإذا كان يوم الأربعاء فانه يكون الشتاء
وسطا ويكون المطر في القبيط صالحا فاما مبارك وبكثرة الثمار والعلاء بالجبال كلها
وناحية جميع المشرق لا ترفع الموت في الرجال في آخر السنة ويصيب الناس بأرض بابل
وبالجبل افز وبخصل الاسعاب يمكن مملكة العرب في تلك السنة ويكون الغلبة للسلطان
وإذا كان يوم الخميس فانه يكون الشتاء لدينا وبكثرة الغنم والفواكه والعسل يخرج
المشرق وبكثرة الحمى في أول السنة وفي آخره ويجمع أرض بابل في آخر السنة ويكون للروم
على المسلمين غلبة ثم يظهر العرب عليهم بناحية المغرب يقع بأرض الشندج وروب الطفر
لملوك العرب وإذا كان يوم الجمعة فانه يكون الشتاء بلا برد وبقل المطر والافز
والمياه ونقل العلاء بناحية الجبل مائة فرسخ في مائة فرسخ وبكثرة الموت في جميع
وتغلبوا الاسعاب بناحية المغرب يصب بعض الاشجار افز ويكون للروم على الفرس

كره شديد فاعلم في علامات كسوف الشمس من الكتاب لمن كور اذا انكسفت
 الشمس في الشهر فان السنة تكون خصيبة الا ان تصيب للناس وجاع في آخرها
 وامراض ويكون من السلطان ظفر ويكون زلزلة بعدها سلامة واذا انكسفت
 في الصيف فانه يكون فزع وجوع في ناحية المغرب يكون قتال في المغرب كثير يقع
 الصلح في ربيع والظفر للسلطان واذا انكسفت في ربيع اول فانه يكون بين الناس
 صلح ويقل الاختلاف والظفر للسلطان في المغرب بغالبه والغنم وينبع في آخر
 السنة ويقع الوباء في الايل والبيداء واذا انكسفت في ربيع الثاني فانه يكون للناس
 اختلاف كثير ويقتل منهم خلق عظيم ويخرج خارجي على الملك فيكون فزع وقال
 بكثرة الموت في الناس في جمادى الاولى يكون السنة في جميع الناس بناحية المشرق والمغرب
 ويكون للسلطان الى العجبة نظره بحسن السلطان الى اهل مملكته وبراى جانبهم وفي
 جمادى الاخرى يكون رجل عظيم بالمغرب يقع ببلاد مصر قتال وحروب شديدة ويكون
 ببلاد المغرب غلاء في آخر السنة وفي رجب الحبيب تعمر الارض تكون مطار كثيرة بالجليل
 وبناحية المشرق ويكون جراد بناحية فارس ولا يضرهم ذلك وفي شعبان المعظم
 يكون سلامة في جميع الناس من السلطان ويكون للسلطان ظفر في اعدائه بالمغرب
 ويقع وباء في الجبل في آخر السنة ويكون عاقبة الى سلامة واذا انكسفت في شهر
 رمضان كان جملة الناس يطعمون عظيم فادس يكون للورم على الحرب كره شديد
 ثم يكون للورم وبسبب منهم وبغنم وفي شوال يكون في ارض الهند في المشرق وفي
 في القعدة يكون مطر كثير منوات ويقع خراب بناحية فارس في في الحج فانه
 يكون فيه دواب كثيرة وينقص الاشجار ويقع بارض من المغرب سبع وخراب في كل ارض

من ناحية المغرب يغلو عليهم ويخرج خارجي على الملك يصيبه منه شدة ويقطع
اهل فارس ثم يخص في العام الثاني فاقده في علامات خوافه من الكتاب
المذكور اذا انخسف القمر في المحرم يموت بالمغرب جل عظيم وينقص لفاكهة
بالجبال ويقع في الناس حكة وبكثر الوعد بارض بابل ويقع الموت بغلو اسعارهم
ويخرج خارجي على السلطان والظفر للسلطان وفي صفر يكون جوع ومرض بابل
وبلادهما حتى يتخوف على الناس ثم يكون امطار كثيرة فيحسن نبات الارض حال الشتاء
ويكون بالجبال فاكهة كثيرة وفي ربيع الاول يقع بالمغرب قتال ويصيب الناس
هرقان وبكثر لفاكهة بالبلاد بناحية ماه ويقع الدودة البقول بالجبل ويقع خرا
كثير بماء وفي ربيع الثاني بكثر الابداء وبكثر لمصب المياه ويكون السنة مباركة
ويكون للسلطان ظفر بالمغرب في جمادى الاولى يهرق دما كثيرة باليد يصيب
عظام شام بلبته شديدا ويخرج خارجي على السلطان والظفر للسلطان وفي جمادى
الاشرة يقل الامطار ينشوي ويقع فيها جوع شديد غلاء ويصيب ملك بابل
الى المغرب باراء عظيم وفي رجب الحرام يكون بالمغرب موت جوع ويكون بارض بابل
امطار كثيرة وبكثر رج العيون في الاقطار وفي شعبان يقل الملك ويموت بملك
ابنر ويغلو الاسفا وبكثر جوع الناس في شهر رمضان يكون بالجبل رديا شديد
وتلج ومطر وكثرة المياه ويقع بارض ماه موت كثيرا للصبيان والنساء في شهر
يغلب الملك على أعدائه ويكون في الناس شر بلبته وفي ربيع الثاني يقل
الشداد ويظهر الكون في بعض الارضين الجبال وفي ربيع الحرام يموت رجل
عظيم بالمغرب يدعى فاجر الملك قال الراوندي جميع ذلك ان صح عن دانيال بن يحيى

الملائكة والمحارث في الدنيا **أحاديث** قال النبي صلى الله عليه وآله إذا أراد الله بقوم
 خيرا مشى بهم بالليل مشى بهم بالنهار وقال إذا غضب الله على أمة ولم ينزل بها الغدا
 غلت سعادها وقصر أعمارها ولم تخرج تجارتها ولم تزل تبارها ولم تغر زانها
 وحبس عنها أمطارها وسلط عليها شرارها وقال إذا منعك الزكاة هلكك الناس
 وإذا جاد بحكام أمك لقطر من السماء وإذا خشي الله مريض المشركون على المسلمين
فأورد قال شيخنا المصنف في كتاب الاختصاص أعلم أنه إذا قرئت في مرة مع المني
 في برج واحد هلك ملك أو م يكون مصيبتا عظيمة أو بلايا وإذا قرئت مع الزول
 كان العامة شدة وضيق وإذا قرئت مع المشتري صاب للناس خاء من المني وإذا قرئت
 عطار يكون هراقا لدماء وفتح عظيم وإذا قرئت بهرام دخل في برج واحد هلك ملك
 حدث في أرض ذلك البرج وإن اجتمع بهرام والمشتري مات ملك عظيم الشأن وإذا اجتمع
 زحل وعطار وقع في التجار الخوف والحزن وكك في أهل الأرب إذا اجتمع زحل والمشتري
 في برج واحد تغيرت الدنيا في سائر الأحوال وتغير أمور الناس ويخرج الخواص من النوا
 كلها وخاصة من الجبال والديلم والأكراد ويقبلون الناس قنالا شديدا ويشتد
 الأمر عليهم من الخوف والحزن وترفع السفلة شأنهم وتغير طباع الناس كلامهم وين
 الحياء والانسانية وينبذ فيهم كثر الفساق خاصة في النساء وسقاطا لوالدات ولا لحكام
 وأهراقا لدماء والقتل والجوع وإذا اجتمع المشتري عطار وأصا الأرض طاعون يقع
 فيها بين الناس العداوة والبغض وإذا ركب القمر فوق زحل ذهب ملك ^{قيل} ملك ذلك
 بهرام عطار في العقب فذلك به فضل بابل وإذا اجتمع الزهرة والمشتري في
 العقب فذلك به فزع ومرض بارض بابل وإن اجتمعت الشمس وزحل في العقب

فذلك ابتداء اختلاف الروم وقتل ملوكهم واذا اجتمع المهرج وعطارد في شولة العقرب في
ابتداء خراب ببيت ملك بابل واذا اجتمعت الشمس والقمر في شولة العقرب وبهرام في الشتر
فان استطعت ان تتخذ سربا ليدخل فيه فافعل واذا اجتمعت الزهرة والمشتري في
نخس من ارض وجهن عداوة ويكون اذ انزل الطرفة والدبران وقع الطاعون بالعراق ومثلا
كثير من الناس واذا انزل الطرفة على اخره يكون في ارض العراق قتال وفنسة واذا انزل الشتر بدلت
اعمال العراق ولقوا بلاء وشدة واذا انزل كيهوان اخضر يكون بارض العراق واذا انزل كيهوان
وقع الموت في البقر والسباع والوحش واذا انزل كيهوان والمشتري لا كليل لا اقبل في شولة
يقع في الشرق والغرب طاعون شديد وموت من الناس اناس كثير ويقع الفسار والبلاء في
الارض كلها ويكون بلاء عليهم كلها في الناس يقتل الملوك والعلماء ويرتفع سفلة
من الناس اعلم ان مع الشمس كوكب لها اذ ناب بعضها فوق بعض فاذا بدا كوكب منها في
برج من البروج وقع في رضى ذلك البرج شر و بلاء وفنسة وخلع الملوك واذا رابت كوكبا
لا تفرقه وليس على مجارى النجوم ينقل في السماء من مكان الى مكان يشبه العروق وليس في
ذلك ابتداء لمحرب البلاء وقتل العظماء وكثرة الشفرة والهجوم والاشوب في الناس وفي
اخر النسخة التي انسخت منها كان مكتوبا اقول وكان في اصل الكتاب هكذا قبل ونسخ
من خط ابن الحسن شاذان رحمة الله عليه شعر مشكل كثر واهمان وزين بكديكرند هرکه
واکفر نیست ایمان نیست بدانکه اگر چه هر که اقرار بوجود واجب صفا او ونبوت و
امامت کند حکم ایمان او می شود و احکام مؤمنین بر او جاری می شود اگر چه ابا و پد
امتها باشد اما ایمان واقعی میباشد مگر آنکه آدمی خود بپراهن عقیده ادله ظاهره
کسب کند این نمی شود مگر اینکه اول خود را از ایمان واعتقاد اباي خود بر می کند

مناسبه جو ایضاً ہذا فقرہ
چرہ پیشہ و نشان ہی یافتند
سکان فرصت و ہی یافتند

البقی یعنی معناه اندر مذهب البید البرج القافله فاذا رجع ظل الشمس رجع هو
 قال الجوهری فی الصحاح الوسط محرکه ساکنه و ساکنه محرکه اقول مراده ان الوسط
 بتحرک لستین عباده عن الوسط الحقیقی فکانه ساکن لا یتحرك و اما یسکون لستین فهو
 ما بین الطرفين یحتمل مواضع کثیره فکانه یتحرك بشعر مشکل کفتم که شوم ^{سبند}
 کردند کفتم که شوم فضل کلیدم کردند کفتم که شوم پاک را لا یسکون هر الوده
 نموده اند پلیدم کردند بدانکه مشهور است که بالاتزان سباهی نکی نیست و بگو
 سبهارانک می کنند و قابل نیک دیگر نیست مراد قائل از است که خواستیم خود را بجا
 بوسانم که از رحمت و تکلیف تشاقه فارغ باشیم سفیدم کردند یعنی بجای افنام که
 جمیع تکلیفات را برای من هست با اینکه نظر باینکه سبهار دیگر قابل نیک نیست
 فعلیه محض است و سفیدانفعال محض است میگوید خواستیم بر تشرکال فعلیه
 محض رسم مانند هیئت قابل محضم کردند هم چنانکه سفید قابل جمیع الوان است باینکه
 مراد از سباهی و صول بحضور نور الانوار است از سفید که نهایت بعد از آن را
 که هر که بحضور نور الانوار رسیده بالمره نور دانسته و طی می شود هم چنانکه قمر هرگاه
 باشمس مجتمع شدند قمر بجهت قمری شود هرگاه نهایت بعد بهم رسیده نور
 او در نهایت و فوری شود و می تواند شد که مراد این باشد که منبع آب حیات
 که اسرار حق است شوم همچنانکه آب حیات در سبها است مرا سفید کردند و آب
 حیات را از من دور کردند کفتم که شوم فضل کلیدم کردند یعنی کفتم که مثل
 فضل شوم که اسرار بسبب من محفوظ باشد بود و کج اسرار مقیم باشم و بیکانه را
 مانع باشم مانند کلید کردند یعنی از دور دور کردند و مرا هم چنین کردند که قابلیت

خط اسیر ندارم بلکه آنها را فاش می‌نمایم و می‌تواند شد که مراد از قفل شدن این باشد
 که خواستم کرده شوم هم چنانکه می‌گویند در قفل شد یعنی خواستم حواس خود را از
 الا بش علائق دنیوی دور دارم و در حواس ظاهره و باطنیه را بر بندم و بغیر حق را
 راه ندهم کلیدم کردند یعنی کلید بمن کردند هم چنانکه می‌گویند قفل ترا کلید کردند
 یعنی با حواس مرا گشودند و از هر گونه نامائی داخل کردند و الله اعلم **شعر**
 پیش از حفظ لغت قهقهه شکسته شد پیش از نشو و خشکای چمنه هفت شد
ایضا شعبه شمع کنی بختی صبح گشت اما با طغی که کهنه تیش کعبه بغیر از **لغوی**
 شعبه شمع هفت و کشتی بغم کعبه شمع هفت کشتی بخار **لغوی** دان که
 آری روی وی بر ما چها بکند شناس است او از تر بار شد و اشک از روی بکشد
 دیگر چید با بهر ما پوزخت خود را بد کام رو به یار تو را کار داد و ابکد شناس است
 دیگر چه امید و فادام که از جودش مرا تیر از جگر در رفت و تیغ از قفا بکند شسته است
 شادی کیندای عاشقان کامد صبا دامن کشان داد این بشارت کاین زمان
 از جفا بکند شناس است ابد صفا و بکوش از خالت همچون ناله با آنکه از دور او
 بر من نهان بکند شناس است **لغوی** اگر پیرمغان کرد در داین ده داه و بر ما تو
 شد و رسم اینجا که باشد در نظر ما اگر ساقی کند لطفی و ابی در تیج ببرد امید
 آنکه سادگان سر قد رما و ندارم طاقت بهی که لطیف جانان بکش هر نوع **لغوی**
 مینداز از نظر ما را فرستادیم دل را بر سر کویش که کرد و زی کند عاشق کشتی زد
 این خبر ما را نکند در من عاشق بضیعتها ای ناصح **لغوی** بخوان بهر ده افسانه پرد
 سز که ما را صفا و صفا نیست در دل به رخ دلبر خوشا و ز که ان دلبر در داید

هر چیزی که فرموده و چیزها بیست که هرگاه بقدر مساحت آن زاب برآوردند و وزن
 آن ثقیل تر است و هرگاه وزن آن مساوی باشد یا بیشتر یا فروتر و در هر
 قولام الفند که حکایت قولت فذلک الحساب الجعفلة حکایت قولت جعلت فذلک
 الهیلة حکایت لا اله الا الله المحولقة حکایت لا حول ولا قوة الا بالله الحمدلة حکایت الحمد
 البسمة حکایت بسم الله المحسلة حکایت حبنا الله التسجلة حکایت سبحان الله البابا
 حکایت بابی انت اخی حکایت قول لصیبتا بابا الجعفلة حکایت حی علی الصلوة وحی علی
 الفلاح وحی علی جبر العمل التسجدة والبرهمة حکایت ابا اسحق و ابا ابرهیم و البخی
 حکایت یحیی و الدغرة حکایت ادم الله عزک و الطبقة حکایت طال الله بقاءک و
 کثیرا ما وقع فی الاحادیث ذکر بلاد الجبال و هی ناحية مشهورة بقال له فقست فیها
 مفازة خراشا و فارس عز بها اذربایجان و شمالها بحر الخ و جنبها العراق و حوز
 لا یثبت بها النخل و الاوتون و النار یح و الانرج و لا یعیش بها العبد و قصبها اصبتها
 وری و همدان و قزوین فائدة اجتمع حروف المعجم کلها فی آیتین من کتاب الله
 و لیس فی القرآن آیه فیها جمیعها غیرها الا ولی قوله نعم فی سورة البقرة ثم انزل
 علیکم من بعد النعم الا آیتها فی سورة الفتح محمد رسول الله ص و الذین معاشدا
 علی الکفر فائدة ست بابان یحفظ فادربها من شرور الاعداء و فی کل منها عشر
 الاوّل فی البقرة المخری الملاء من بنی اسرائیل فی قوله بالظالمین الثانی فی آل
 عمران لقد سمع الله قول الذین الی قوله عذاب محرق الثانی فی آل عمران الی الله
 یتلهم کفوالی قوله فتبدا الی ابعث فی المائدة وائل علیهم بنی ادم بالحق الی قوله
 من المتقین الخ امسیر فی الزمر قل من رب السموات و الارض الی قوله الواحد القهار

و جنوبها
 و اللهم

الآیه

السَّامِيُّ فِي الْمَرْمَلِ نَدَبَاتُكَ يَعْلَمُ أَنَّكَ تَقُومُ إِلَى قَوْلِهِ غَفُورٌ غَفُورٌ رَحِيمٌ فَأَمَّا هُوَ
فَقَالَ ابْنُ خَالُوهُ النُّجَاجِيُّ دَخَلْتُ عَلَى سَيْفٍ لَدَوْلَةٍ فَلَمَّا قُتِلَ بَيْنَ يَدَيْهِ قَالَ فَقُتِلْتُ
اطَّلَعْتُ عَلَى اسْرِدِ كَلَامِ الْعَرَبِ بِإِذْنِ الْقَائِمِ لِقَائِهِمْ لَعَدُوا لِمُنْتَابِغٍ وَالتَّاجِدُ اجْلِسْ قَوْلَ
وَمِنْ هَذَا اخَذَ قَوْلَهُمْ لِحُلُوسٍ مَرْفُوعٍ وَالْقَعْوُ بِيَضْعٍ فَأَمَّا هُوَ مِنْ سَعْيٍ مِنْ بَيْتِ الْفُلِ
وَدُونَ دَرَاهِمٍ لَمْ يَمَلِكْ اسْفَلُهُ وَإِنْ سَعَى بَعْدَهُ كَوْنُهُ بِهَا كَرَاهِيَا سَكَنَ عَنْهُ وَإِذَا اخَذَتْ
سَبْعَ نَمَلَاتٍ طَوَالَ وَتَرَكْتَ فِي فَارِزَةٍ مَمْلُوءَةٍ بِدَهْنٍ لِيَنْبِقَ وَشَدَّ دَاسَهَا وَدَقَّتْ
فِي دَبَلٍ يَوْمًا وَلَبِلَتْ ثُمَّ اخْرَجَتْ وَصَفَى لِدَهْنٍ عَنْهَا ثُمَّ مَسَحَ مِنْهُ لِاحْلِيلٍ وَمَا فَوْقَهُ هُجْرٌ
الْبَاهِ وَكَثُرَ الْعَمَلُ وَقَوِيَ الْإِنْفَاطُ مَجْرِبٌ فِي حَقِّهِ الْحَيُّ الْبَيْضُ كُلُّهَا بِالْأَصْلِ الْمَجْعُ
الْبَيْضُ لِنَمَلٍ فَأَمَّا بِالْإِظْهَارِ حَدِيثٌ فِيهِ إِبْهَامٌ قَالَ لَمَّا لَانَ الْعَاقِلُ وَدَاءَ قَلْبُهُ
قَلْبًا لِاحِقٍ وَدَاءَ لِسَانِهِ وَمَعْنَاهُ أَنَّ الْعَاقِلَ لَا يَتَكَلَّمُ إِلَّا بَعْدَ التَّدَبُّرِ فَيَجْعَلُ مَا يَرِيدُ أَنْ
يَتَكَلَّمَ بِهِ أَوَّلًا فِي قَلْبِهِ ثُمَّ يَجْعَلُهُ لِسَانَهُ يَخْلُفُ الْإِحْقَاقَ فَانْتَبَهَ بِمَا لَا يَتَعْنَى مِنْ دُونِ تَدَبُّرِهِ
أَوَّلًا وَبَعْدَ التَّكَلُّمِ يَنْتَبَهُ إِلَى مَا تَكَلَّمَ بِهِ قَالُوا الصَّوْبُ يَكُونُ ابْنُ الْوَقْتِ وَمَرَادُهُمْ أَنَّهُ
لَا يَتَسَوَّفُ عَلَى الْفَضَائِلِ وَلَا يَنْتَظِرُ الْوَارِدَ بِإِلْزَامِ الْوَقْتِ لَدَى هُوَ فِيهِ فَفَطَأَ ابْتَدَأَ
بِقَوْلِهِ نَعَمْ لِكُلِّ نَاسٍ مَا عَلَيْهِ مَا تَكَلَّمَ فَأَمَّا هُوَ فَتَدَبَّرَ لَدَى أَنْتَضِجَ بَابُ قُرْبَةِ النَّمَلِ بِمَا فِيهِ
دَرَنَجٌ أَوْ كَبَرِيَّةٌ هَجْرًا فَأَمَّا هُوَ وَجَدْتُ صَنْدُوقَ مَا شَاءَ اللَّهُ الْمُصْبِي لَوْحٌ فِيهِ كُتُبٌ
مَكْتُوبٌ مِنْ عَمَلِ الْعَمَلِ وَالْقُرْآنِ وَالْعُقُوبِ وَالْتَنْبِيهِ نَدَمٌ وَمِنْ لِبْسِ ثَوْبٍ وَالْقُرْآنِ فِي الْعَمَلِ
مَحْصُوبٌ مِنَ النُّحْبِ مَاتَ فِيهِ وَمِنْ سَافِرٍ وَالْقُرْآنِ فِي الطَّرِيقَةِ الْحَقِيقَةِ لَمْ يَرْجِعْ إِلَّا تَعَبٌ
كَثِيرٌ وَكَثُرَ هَمُّ لَاهِرٍ جَعُونَ وَمِنْ وَلَدٍ بِطَالِغٍ لِحُلُوسٍ وَنَهْرٌ وَعِظَامُ دَاسٍ وَشَدَّ ذَلِكَ
أَنْ يَكُونَ ذَلِكَ الْفَسَادُ بِالْمَرْجِ كَانَ الْمَوْلُودُ مِنْ يَدَيْهِ لِنَاسٍ لِيُفْسِدَ أَنْ كَانَ يَحْتَثُّ الْأَرْضَ

کان سر او ان کان فوق الارض کان جہرا واجتمع المنجوت علی ان من تزوج والفرع
 مع سعد الذابج فی محاقه فرقا قبل ان یجتمعا وان اجتمعاما ل یجل فی سنہ وافرقا
 علی اقبح ما یکون من الافراق ومن تزوج والفرع الزبانی محاقه مائت ومن ولد
 وکف الخضیب فی درجہ طالعہ لم یزوج قط **فائدہ** اذا مسح مقناطین بالثوم
 فانہ لا یجذب بالحدید و الحبلۃ فی ان یجذب اذا صاکک ان یغسل بالخل **فائدہ**
 اذا دفعت خاتمک الی شخص فجعل فی الہک اصابعہ مخفیا فرہ ان یأخذ الی اصبع الثوب
 الخاتم اربعہ وللاصبع الفارغۃ الی بعدھا الی الاصبع الصغری الثانی اشین و
 للاصبع الی فوقھا الی الکبری واحد واحد ثم اجمع کل فان کان ثنی عشر فی الایضا
 وان کان احد عشر فی المسبحۃ وان کان عشرۃ فی الوسطی وان کان تسعۃ فیہا یلمہا و
 ان کان ثمانیۃ فی الصغری **فائدہ** اگر شخصی شش عدد را سر حصہ کردہ باشد
 و در سر جا یکم بشر اینکہ چہار و دہ یک جانباشد خواہی بدانی کہ در ہر جای چند
 است بکونا اینچہ در یکی از آن سر جا است مضاعف کند پس بکونا اینچہ در جائے
 دیگر است ضافہ آن نمودہ مجموع را مضاعف کند پس اینچہ در سیم است ضافہ
 مجموع نمودہ مرتبہ دیگر مجموع را مضاعف کند از ہک ہفت ہفت اسقاہ کند
 و از باقی خبر دہد پس اگر یک باشد ایچہ یعنی رجای اول یکی و در دہم و دہم
 سہ اگر باقی دو باشد ایچہ و اگر باقی سہ باشد بترہبایچہ اگر چہار باشد جاب
 و اگر پنج باشد باج و اگر شش باشد جبا **فائدہ** اگر علم اندازد از توجہ رجلاں کل منها
 ام الاخر فولدت کل منها ابنا فکل منها **فائدہ** فی مدح مولانا امیر المومنین
 و ہو ہذا زکی سنی و فی و فی بھی علی خیر شفیع سمیع سنیع مطیع رعی

عم

منع رفع وقور شهيد سديد سعيد شديد وشهد حميد فريد هجو

حبیب البیب حسب الشیب ادیب ربیب یحب کور عظیم علم حکیم حلیم

کریم هم رحیم شکور جلیل جمیل کفیل نبیل ائیل اصل لیل صبور خلیف نشر

لطیف ظریف حصیف منیف عقیف غنی اعلم ان هذه الابيات السبعة تنفرد

في كل بيت منها بحسب التقدير والناظر يدون ألف بيت والناظر يدون ألف بيت

ببيت وثلاثة وعشرون بيتا وذلك لان اللفظين الاولين لهما وهما في مخرج الثالث

سنة وهي في الرابع اربعة وعشرون وهكذا الى الاخر وقد اوضحه لوالد العبد مرة المحقق

في مشكلات العلوم ثم لا يخفى ان بحسب التقدير والناظر في جميع الابيات السبعة

ينتهي الى ما يتعسر حصره كما لا يخفى ومن هذا يعلم ان صوت النكس في الوضع مائة وعشرون

وان اعتبرنا الرجلين منبعا وعشرون فاءدق اذا اردت ان المرأة الحامل معاد كرا ان تعلم

اوانتي تخذ من لبنها في قدح وضع عليه ما فيه على اللبن فانها تضع دكر فان عل الماء

فانها تضع انثى فاءدق الابام التخت في الشهر نظرها بعضهم اجنابا لا يام قد جاء في

النصر عن الصادق الامام المبين ثالث خاص ثالث عشر سادس عشر حاد العشر

فاجتنبها مع اربع عشرين وجاوز من خامس العشرين وجميعها بعضهم محبك برعي

هو ان هنل تعود لبالي بضد الامل لحروف المعجمة تحس عن غيرها غير الايام

التخت في السنة اثنا عشر جمعها ابن اللوح محرم ثاني عشر اجتنب واجتنب الثامن

في شهر صفر ومن ربيع رابع وثاني عشر حاد في الاثر ومن جمادى وكذا من

يجتنبون يوم الاثنين في ربيع رابع وسادس عشر من شعبان مع رابع عشر من رمضان

الاخر وثانيامن شهر شوال ومن ذي القعدة الثامن والعشرون وثامن من شهر

ذی الخیر لا یشکر الاعمال من شکر فائدہ مشہور است کہ ہر کم عطارد و دایہ
 بیند و این اشعار کہ منسوب بہ شخص اہل المؤمنین و بخواند ہنکی و توانری
 بہ بار و زکار و عابد کرد عطارد علیہ السلام قال رَبِّیْ عِشَاءُ وَضُجَاءُ
 کَیْذًا لَّکَ فَاغْنَا قَهَّاءَا فَاغْنِیْ قُوَّیْ اَبْلَغَ الْمَنیْ وَدَرَّ لَیَالِیَ الْعَالَمِ الْعَامِضَاتِ لَکَ مَآ
 وَانْ تَکْفِیْ الْحَمْدُ وَدَوَّ الشَّرْکَ لَکَ بِأَمْرِ مَلِیْکٍ خَالِیَ الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ فَبَلَّ ذَا أَرَدَتْ
 ان یشکون لِقَاءُ عَلَى صُورَةِ الْحِیَوانِ مِنَ الْأَنْفِ غَیْرَ فَا تَحْدُ قَالِبًا لِلصُّورَةِ الَّتِیْ أَرَدَتْهَا
 وَاجْعَلْهَا مِنْهُ وَهِيَ صَغِيرَةٌ وَاجْعَلْ لِقَالِبٍ مَّجْیَتْ لَا تَدْخُلُ مِنْ دُخْلٍ وَکَلِّمْهَا فَا تَزِدُّهَا
 عَظْمٌ مِنْهُ کَانَ عَلَى صُورَتِهِ فَا تَزِدُّهَا اَعْلَمُ ان مِنْ عَجَائِبِ شَجَرَةِ الْخَلَّةِ اَنَّهَا لَا یُوجَدُ
 إِلَّا فِی بِلَادِ الْإِسْلَامِ فَانْ بِلَادُ الْحَبَشَةِ وَالتُّوْبَةِ وَالْهِنْدِ بِلَادُ حَارَةٍ لَا یَنْبَغُ مِنْهَا شَیْءٌ
 مِنْهُ الْبَتَّةُ وَهِيَ شَبِهُ الْإِنْسَانِ مِنْ وَجْهِهِ اسْتِقَامَةُ الْقَدِّ وَطُولُهُ وَعَدَمُ الْإِتْوَاءِ وَلَعَقْدُ
 فِی أَسْلَمِهَا وَاعْصَانِهَا وَامْتِنَانِهَا الذِّکْرُ مِنَ الْإِنْفِ وَانْهُ لَوْ قَطَعَ رَأْسُهَا هَلْکَتْ وَخَصَّصَ
 بِاللِّقَاحِ مِنْ بَیْنِ سَائِرِ الْأَشْجَارِ وَاطْلَعَهَا دَاخِلُ الْإِنْسَانِ وَانْ قَطَعَ مِنْهَا غَضَنٌ لَا یُجِیْعُ
 إِلَى مِثْلِهِ کَمَا لَوْ قَطَعَ عَضْوٌ مِنَ الْإِنْسَانِ وَعَلَيْهَا الْهَيْفُ کَشَعْرِ الْإِنْسَانِ وَفِی الْخَلِّ یَقْبَلُ
 نَفْسَهُ سَنَرًا وَیَقْبَلُ صَاحِبَهُ سَنَرًا یُجِیْعُ سَنَرًا کَثِیرًا وَلَا یُجِیْعُ سَنَرًا إِلَّا فُلْهًا فَا تَزِدُّهَا
 فِی حَیْوةِ الْحِیَوانِ لَکُلِّ حِیَوانٍ مَرَّةٌ سِوَى الْإِبْلِ وَلِذَلِكَ کَثُرَ صَبْرُهُ وَامْنًا یُوجَدُ عَلَى کِبَدِهِ
 شَیْءٌ شَبِهُ الْمَرَّةِ فَا تَزِدُّهَا بِذَانِکَ یُکَدُّ بِذَانِشْنِ ذَنْکَ وَهَرِ ذَنْکِ جِهَادُ طُجُوجٍ وَهَرِ
 طُجُوجِ جِهَادُ شَعْبَرٍ وَهَرِ شَعْبَرِ شَشْ خَرْدَلٍ وَهَرِ خَرْدَلِ ذَا وَزْدَةٍ فَاسْ وَهَرِ فِلْسِشْ
 فَبَلَّ وَهَرِ فِلْسِشْ نَقِیرٍ وَهَرِ نَقِیرِ هَشَقْ طَبِیرٍ وَهَرِ طَبِیرِ ذَا وَزْدَةٍ وَزْدَةٍ وَهَرِ
 ذَا وَشَشْ حَبِّهِ فَا تَزِدُّهَا قَالَ الْحَمْرُیُّ فِی دُرَّةِ الْقَوَاصِ مِنْ جَمِیعِ الْأَرْضِ

نظفہ

على الاراضى فقد رويهم بل تجتمع على ارضنا وارضون بفتح الراء لان الارض ثلاثية والثلاث
لا تجتمع على فعلا واصلة ارضه فالهاء مقدرة وان لم ينطق بها وقال في القاموس
ان الاراضى غير فاسية فاعلم قال الكنعى في حاشيته مصباح خاتم النبيين بكسر
والفتح وروى بها ومعنا بالکسر اخر النبيين وبالفتح من النبيين اخذ ذلك من
كون الخاتم منبته للبد فاعلم اخلف في معنى طلسم اقوال ثلثة الاول ان اطل على
بمعنى الاثر والمعنى اثر الاسم والثاني انه لفظ يوناني معنا عقدة لا تحل لك انكاته
عن مقاوب اسم اعلى المساط فاعلم الفرق بين النهش والتسع واللتع ان ما يقض
باسنانه كالكلب يقر نهش ما يضرب بمؤخره كالزنبور والعقرب يقر لسع وما يضرب
بفيه كالحية يقر لدغ فاعلم يفرق بين نهش وتوضيح لهما في ضوء الشهاب عن النبي
الشفقة والاقتضا والتمت جزء من ستة وعشرين جزءا من النبوة الوجه جعل النبوة
في هذا الحديث ستة وعشرين جزءا ما رواه الصدوق انه ان النبي صلى الله عليه وآله لما اناه جبريل
وامره ان يقول للناس اني رسول الله اليكم كان له اربعون سنة وعاش بعد ذلك ثلثة
وعشرين سنة وكان يوحى اليه قبل في خاصه نفسه ثلث سنين ومن قبل ذلك كان يوحى
باحكام شرعية يحتاج اليها بنك بالقلب نقرأ بالسمع بالالهام فيكون مدة نبوته
فاشار بهذا الحديث الى عظم شان هذه الخصال وقيل مراده ان الله علمني هذه
الحصال لثلاث سنين تامة ولم يوح الي في تلك السن الا الوصية بهذه الاشياء كما
جزء من اجزاء النبوة وقد روي عنه ان روي المؤمن جزءا من ستة واربعين جزءا
من اجزاء النبوة والسر في ذلك ان كان لوي اليه ستة اشهر من سنين نبوته وهي ثلثة
وعشرون في طريق الوفا فاعلم في استخراج تلك اعداد مضمرة اعطى جليلك

می خالی جواب از بنیاد من قبل الام بی بی بنید لها جده من قبل الایته

بفاطمه فزوج زهد فاطمه فولدت ابنا فذلک الام بن عم لوز بنید لا نه خواہیہا و فعی

له لا نه اخن لا بیہ الام بن خال لوز بنید لا نه خواہیہا و فعی عمہ لا نه اخن لا نه خواہیہا و فعی

عبارة مشکلة موروثة قال ارسطاطاليس للاسكندر التوبين في الحساب

مبرم وفي الكتاب محكم وفي الاسم مجسم فان اراد ان يصير الغالب يغلوبا والحاكم يحكم

فاطلب الطلوع والافول من الفرد والزوج من الحروف والذكور والاناث من الصرف

حتى يحصل الامر الله ثم فاعلم ان حروف بر سر فم است لفظية فكونه ورقية

معلوم است وفكر به حروف متصورة و در نفس است انها را علوی بنز کو بند

بدانکه حروف ابجد که انهارا شرقیہ بنز کو بند بیست و هشت است ۷۷ انشی است

۷۷ با می ۷۷ ابی ۷۷ خاکی و هر حرف بمزاج عنصری است که مفسر بانست ضابطه

است که حرف ابجد را چنانچه چهار بکند و اول را انشی و دوم را باد و سوم را ابی و

چهارم را خاکی حساب کنند جمع با بنخواست و انشی امط فشد هو

یونخصض و انشی جز کسقاط و انشی دحل و غ و بدانکه یون هر یک از این

حروف بچند عدد است پس هر عددی بنز بر طبیعت همان حرف است که این حرف

بازای انست و مرکب از د بیضا ط خودش کرد فاعلم بدانکه هر یک از انا الیم

بکوی مشوبست بر طبیعت همان کوکب است ابرحل ۲ بمشری ۳ بمریج ۴

بنفس ۵ بر هره ۶ بعطار د ۷ بقمر و زحل سرد و خشک است مشری کوم و تر

و مریج و شمس گرم و خشک و زهره معتدل و عطارد بمنزج و مریس سرد و تر

مترار بهاکل من الائمة سلام الله علیکم اهل بیت العصمة و مفاتیح الرحمة و الاوتار

والحکوم کما

و فعی

بترتیب

بسم الله الرحمن الرحيم
الحق والهادون الخلق سلام الله عليكم معالدين الله ومعادين حكم الله ومطابق
لظن الله ومخازن علم الله ومهابط وحى الله وحمله كتاب الله وخلفاء رسول الله
سلام الله عليكم اعلام الهداية والظباب لولايتهم وانوار الملكوت واسرار اللاهوت
وبنايع العاوم عن المحى القبوم سلام الله عليكم مصابيح الظلام وسادات الاسلام
وهداة دار السلام وائمة كل الانام ورحمة الله وبركاته فاعلم ان
ارتفاع الشمس من غير اسطرلاب لا الا ارتفاع نقيم شاخصا فى رضى موزون ثم
نعلم على طرف الظل الى ما لا نهاية له معبته ثم نخرج من ذلك الجبل الى خط الظل
السطح الى طرف الظل فنجد مثلثا قائما الزاوية ثم نجعل طرف الظل مركزا ونبدل
عليه دائرة باى قدر شئنا ونقسم الدائرة باربعة اقسام مساوية على ارباعها
نجمعها المركز ونقسم الربع الذى قطعنا مثلث من الدائرة بستعين جزءا فنقطع
الضلع الذى يؤتى الزاوية القائمة من الدائرة بستعين جزءا فما بلى خط الظل هو
الارتفاع ولهكن محل الشاخص نقطة ا وطرف الظل ب ونخط المخرج اب والعمود
فى السطح ادوا الزاوية القائمة والمستقيم الواصل بين طرفي العمود وطرف
الظل ذب والمثلث اب ومركز الدائرة ب والدائرة ر ح والربع المقسوم بستعين
هـ والضلع الموتى الزاوية القائمة من المثلث ضلع فاذا كان فاعطى الربع على
نقطة ك كانت قوس هـ ك مقدارا لارتفاع فى ذلك الوقت وبرهانه
من محل فائدة اعلم انه عند الانف فى اعلاه منفذان وفيقيان جدا منفذان الى
داخل العينين مجزاء الموق وفيها منفذان الروايع الحادة الى داخل العينين ولذا
تسمى سائر بمسقط المحى ان توان وسيد شاخصه كسب ما موافق لغيره سلمه ان رايتا وان رايت بقامتا
تدفع

عن من مراد و غیره ثانی از مختصر فی الکتاب

تجدد مع العین عند شتم البصل و نحوه و من هذ بن المنجد بن یقین القبول الغایه
لوی فی داخل العین و تجد بالدموع **فائدة** الفرق بین الخوف و الخزن ان الخوف
على المتوقع و الخزن على الواقع و هذا هو المراد من قوله سبحانه فلا تخوف علیهم و لا هم
یخزنون و اما قوله نعم انی یخزن فی ان تذهبوا فهد فوع بان المراد یخزن فی قصد هابکم به
فی المثل السائر جاءوا علی بکره ابیهم هذا مثل ضرب الجماعة اذا جاءوا اکلامهم و لم یختلف
منهم احد البکره الفیض من الابل و اصله ان کان لرجل من العرب عشرة بنین فخرجوا الی
الصيد فوقعوا فی ارض العدو و فشاوهم و وضعوا رؤسهم فی شجرة و غلقوا الفخار
فی رقیه بکره کان لابی المقولین فجاءت البکره هدیة من للبیل فخرج ابوهم و ضن
لرؤس بعض النعام و قال قد اصطادوا و انما وارسوا البیض فلما انکشف الامر
الناس جاءوا بنوفلان علی بکره ابیهم فی **الاحیاء** ینبغی ان لا یكون فی الفقیر کراهة
ابتلاه الله به من البصر اعنی بید ان لا یكون کارها من فعل الله من حیث انه فعله و ان
کارها للفقیر کما یكون کارها للمجاعة لئلا یبها و لا کارها فیل الحجام بل ربما
یتقد منه منة **فائدة** جعفی و کراجکی و حمصی بن شهر آشوب و علمای امامیه هستند
و اول احمد بن محمد ابوهم سلیمان بن جعفی کوفی مصر ابو الفضل ضابط است که
زیاده بر هفت تصنیف دارد و در عینیت صغری بوده و بخاشی شیخ بدو و
از او روایت میکنند و در محمد علی بن عثمان است که شاکر مد سید ترضی شیخ
طوسی بوده و قریب بیست کتاب تصنیف نموده و هم محمود بن علی بن حسین
سد بدالد بن است صاحب چند تصنیف است شیخ منجبالدین است رابع
محمد علی بن شهر آشوب ما زنده رانی است و تصنیف کاتبان دارد و از انجمله معال

العلماء که در رجال نوشته **فائده** در اسم مادر موسی و ابا ت چند است و
 مشهور است که بویا **بداست شعر عربی** سکاوی له یبقوا دما و اثما
 سقوا حب حسن جل عن وصف فاضلا ملوکا علی التحقیق پس یغزهم من الملک
 الا اسمہ و عقابہ و **ایضا** من اعتر بالبولی فذاک جلیل و من رام عز سواد لیل
 و لوان نفسی بذراهما ملکیها مضی عمرهانی سجد لیل لیل احب مناجاة الحبيب
 بخاوة و لکن لست المذنبین کلبل **حاشا** ذکر فی الکامل فحوادث سنة اتر
 حدثت فی البصرة بجم صفر اثم خضر اثم سواد اثم تنابت الامطار و سقط برد و زن
 کل واحدة مائة و خمسون درهما فی هذه السنة حدثت الکوفه بجم صفر و بقیته
 الی المغرب اثم سودت فضرع الناس ثم مطر عظیم و مطر قهیه من نواحی الکوفه یسمی
 احدا باد حجارة سواد و کبضا فی واسطها صبیق و حل منها الی بغداد فراه الناس **فائده**
 اسماء الانبیا الذین ذکر فی القرآن العزیز ۲۰ نبیة محمد ادریس نوح هو صالح
 ابرهیم لوط اسمعیل اسحق یعقوب یوسف ایوب شعیب موسی هرون یونس ادریس سلیمان
 الیاس الیسع و کراچی و الکفل **فائده** لغویة الانشا بطلاق علی الذکر و المؤنث
 و ربما یقول لا انشی انسانا لقد جاء فی قول الشاعر لقد کسنی فی الهواء طاب لیل الصب
 الغزل انسانة فتان زید الدجی منها جل اذ انش عینی بها فبالد موع تغزل
فروع شیطان باب فرعون فقال فرعون من هو فطر شیطان فقال هذا فی کلمة
 لا یعرف من فروع باب شعس ای دل نشاید سر سخی این فطر او ختن باید کلاه فقر
 را و ترک دیناد و ختن **مکاشفا** ای کوهر نام تو تاج سرد پوانها ذکر تو بصدید
 عنوان را این عنوانها ای کعبه مشتاقان در باب کبریا بد مقصود من کراه از طی بیابا

ان بر کرم کن فیض مشناق خطاشو است حاشا که شود در هم زالا بشن امانها
حوصله کوید دهم عشق جنون فرا سلسله یکسلم هم عقل کرب پای اورد
بویانی شنوم کرد لری دام دهم کند دگر بعد عیبه سکارا صبر ناند و فشد
کرهم کس برورد کره های های من ناله وای وای وای ^{لر} محنت شکست دل
تابو شوخ داده دل داده بدست ظالمی مملکت خراب ^{لر} دلی که جاد و عاقل
بیاد داده اوست دران اثر چه بود ناله واهی روای صبا و بان یار پاک دامن کو
که از برای تو کشند بیکاهای ^{فائد} محمد بن جریر بن غالب طبری سم و نفر است
یکی محمد بن جریر بن غالب طبری که شافعی مدینه است و دیگری محمد بن جریر بن
که از جمله شیعه است و صاحب کتاب معجم البلدان که از افاضل سن است حال این
دو طبری مشبه شده است ^{فائد} گویند شیخ محیی الدین گفت که از داخل لشین
الشین ظهر قمر محیی الدین هرگاه راست باشد اشاره بانکه سلطان سلیم روحی
داخل شام در صد تقصیر شیخ محیی الدین بر آمدن راجست ^{فائد} اقل مدته
جلالتش ماه است در مرغان بیست و یکم روز و در سگ چهل و زود و در کب
دو ماه و در کوسفند پنج ماه و در شتر و اسب جز یک سال است در فیل بعضی
سال و بعضی هفت سال بعضی یازده سال گفتند ^{فائد} بدانکه ذراع س
دو شیر است و هر شیری بعرض وازده اصبع و هر اصبعی عرض شش جو که هر یک
از انها بشکم دیگری چسبیده باشد و عرض هر جو هفت هزار پال و با و جمعی شش
مو گفتند هم چنانکه بعضی شش جوین گفته و ذراعهای دیگر هست مثل ذراع اسو
که غلام هر و نالو شده است ان کمر است از ذراع شرعی بد و ثلث اصبع شش جو

وجوش مو باشد ذراع ابن ابی لیس اسیرد کمتر از ذراع اسویبک اصبع و ذراع
 ماشی صغیر که واضع ان بلال بن ابی برده است و ان بیشتر است از ذراع اسود بدو
 اصبع و ذراع ماشی که از مخترعان منصوب و انقی است و نهاده از ذراع اسویبک
 اصبع و دو و ثلث اصبع و ذراع عمری که واضع ان عمر خطاب است و ان زاید است بر ذراع
 شرعی بعضی چهار انگشت که طول یک انگشت بهام است و ذراع مبرک که از مخترعان
 مامون است و ان زاید است بر ذراع اسود بدو ثلث ذراع و دو و ثلث اصبع و ذراع
 کسری که از مصری خوانند و نوشیروان وضع کرده است و زاید است بر ذراع شرعی
 بچهار انگشت **فاندر** شیخ ربیع ابو علی قجریانی چند از خود بنظم آورده است که
 خود انها را بجهت ساینده و برشته بنظم کهد قال بیا بسم الله فی نظم حسن اذ کرم اجز
 فی طول الوتن ما هو بالطبع و بالخواص لكل عام و لكل خاص فی شولة العقب بنجم
 توام برای عین من پراه بعلم اذ راه امرنا صلیحنا و اتفاقا و ذواتنا حایبا لا یتم
 لاسما ان قال ذاجبیا بعض بعض کوکیان کوکیا و مثله بخان فی سعد سلع و دونه
 لكل و قد جمع و مثله بضالسعد الذاج و دونه لكل و صالح مخبر من شئت و شغیا
 ثم نقول کوکیا کوکیا فینشا الود باذ الله بینهما فلا یکن باللا اله کفنا تخضب و قد لا
 لکائن من کائن کل اذا راه انسان و جماعة افترقوا فی تمام الساعة بنجم السها ما من رها
 ولا یسوه بسو طاق و من بای غیبه بنجم السها لمدن من عقر ربها یفرغ العلیل و یجنا
 مبرق الاثنان و السها لاسما ان شایر کشوت منو لعمری نفعه و دونه ابلغ من المصاب و وزن
 نبح من القوی بنجم و هكذا لکون الکرا و با ان کل الحقیق اید و با و طبق لک من الشفا
 مانع من لک النجا تخصیص لک من الصبح یكون عرضا من بل الم اعنی فتسوال الم ان تفرحت
 بکرا لک

والمشقة وبرحت اطل على الخراز وهو القبح مع وسخ الاستماع للصبح فانه ينبت منها
كأنها شامخة وورديتها وهكذا قشر الحمار والوطب تفكره بالقشر لا بالقلب اكون وكل ثالو
بعون قد خضر خضر ومثله دوس قش الحجة بد هبنا لثالو من الوعة مرارة الحجة شمل
ويختم بها نقلا اذ اسعى من السقيم حبة يؤمن من السم مثلك الشربة وان سقى الصبح منه
من وقته وفاقنا شاد الدخان في الحمام بنسج الفخام من مسام فوزن مثقالا اذا ما شمر
مع وزنه من القبح مخلص السموم من من بعد باس الامل من حلة وفير سر لسنا بد به
ولسنا خفة لا مرقن بعين بالكبريت القوا وهو الحوض الخوض بصب حطب ما العلب
وهو اذ السحر العجب سبحان من اودع الامانة ان يسمع الانسان صوتا في سقف بيت فاحمل
ورؤيته سلخ من البيت ان سلفه كان يراى اذى تؤذن بالرحيل في الموان كان خلبعا
لا نقسنا لثوب الكمان ولا يضل فيه كذا الحما عند اجتماع البشر يلهي البراء فانتخذ اصلا
وكل هذا شاع في النجا والسيرة في العجب جران طرطير وجزع طحا وشمع خل الحمر وزنا صحا
وليكن لخل عبقا ابضا او امر اللون فذا وذا ر يستفطر لجميع المنيق بالمحو والفك مع الزرق
فنا هذا الفاظ المتهمة محقرة غير الدني تشتم من ساكن الكنا والحجر والقطن والتمر مع السم
فانه يسلم من حرب اللهب ومن حرق كله وذا واما تعرف هذا لما بالنقطة لجارة الاشياء
بطل على الفرح والاورا وكل ما يضر والجمنا كالحرب بالحوادث القدر نخلص من عذاب الله
وهكذا الامنا شربا نقا فانه اقوى من القيا ببول عين ولها حوا كان في حلقة الانسان
شبان ملحوم ما انشركما كما وجدنا في الصفا والاشجار يخرج منها في طباقها وراكب بعض ما يحا
وقد عدا ارجين منها نداء كمرغوة الصابون حيد منها خذ لاخذ منها اني بد فخذ منه تقبل لا بلدا
فلنزل مشقة اقواما من غير نوم مذا باما حتى اذا ما اغتسل الانسان بالماء ذال عنه النضبا

داو علی هندامک الشهور تصح اسنانک الدهور تاخذ من مرارة الحما ما تشتهي من الامور
 واسمحه عقیقه البنان وهي التي تعرف بالصفنا بالوان بايج النضر والخضر وارفعه زجاجة ^{مقدد}
 حتى اذا احتج الى العلاج احضره في ظرف من الزجاج فاحمل مسوع بالخل فخرج السهم ^{الظاهر}
 من حته ولست بالنبو وهكذا من عقر ذی عور هذا الذي جفت عری نظمت للفقير
 والحمد لله على الامنام حمد اكثر عدد الايام . وصالوا الله ذی الجلال على البلی الصغیر ^{والکمال}
فائدة بدانکه هندی یا چهل و چهار بار در روز هر مرتبه در بیست و دو بار که در روز
 سوزند یا بدید یا بدید و بمنکره مالبد نافع بود **فائدة** هرگاه سگی کسی را بکزد و
 نداند که انسان دیوانه بوده است یا قدری جنبر بر همان موضع که سگ کزیده باشد
 بمالند اگر سگان دیگر آن جنبر را بخورند انسان دیوانه نبوده است اگر بخورند دیوانه
 بود و اگر آن جنبر را بخورند هندی بخورد و بمیرد دیوانه نبوده **مجنون الکلب** واد
 دم من بلی عن البعد نظرة لاطفی جوی بن الحشا والاضالع یقارنک الخی عجم
 ان تری بعینک بلی متلباء المطالع وکیف تری لها سواها وما ظهر لها
 بالمذامع اقلک منها بالحدیث قد جری حبث سواها فی حرق المسامع ^{حالتی}
 بالی عن العین انی اراک بقل خاضع لک خاشع **مطایب** دای یهود که مسلمان
 باکل شوی در نهارد مضنا فاخذ باکل معه فقال له المسلم ان ذی یجتنا لا تحل لک
 فقال له یهود که انا فی الیهو مثلك فی المسلمین تاکل فی نهارد مضنا **عسر مجنون**
 قوبا اهل جزد پار نباشد غارت زده دافا فله در کار نباشد **الامو حنین**
 انروز دد لغم جهان برخیز ذنک عم از ایند جان برخیز بهار و ج بخشای دینم
 کو بیای می در ملک عجم تازه کرد بدان تو داغ اشتبا کو بیای می در ملک عراق

و بهر قدر که از اینها
 و بهر قدر که از اینها

مرد صد ساله بدار توخا نو مکر کردی کن در بر اصفه الا ان کس بگویم بام نداریم
 خوشم که چاشت کهو شام نداریم خوشم چون بخت بهامهرمان عالم غیب از کس
 طمع خام نداریم خوشم و قیل الخاف من الناس اکثر مما اخاف من الشيطان لا نسبح
 بقول ان کبد الشيطان کان ضعيفا فالعزیز انما فی الانسان کبد کن عظیم فاعلم
 که بمحصل من حرف الجمع کلمه ثنائیه سواء کانت مهملة او مستعربه فاضرب ثمانیه و
 عشرين فی سبعة وعشرين فالخاصل هو ٥٥٠٠ جواب ان قیل که بترکب ثلاثه عشر
 ان لا یجتمع الحرفان من جنس حرف فاضرب هذا المبلغ فی ستة وعشرين فالخاصل هو
 ٥٥٠٠٠٠٠٠ جواب ان سئل ان باعته فاضرب هذا الخاصل فی خمسة وعشرين والقیل
 منہ مطرد فی الخماسی فما فوق حکایت بزرگی بیمار شد خلیفه طبیب سارا بمعالجه
 اوفریه تا طبیب وی رسید که خواطر توچه بخواد گفت انکه تو مسلمان شوی
 گفت که من مسلمان شوم تو بیک می شوی از بستر بیماری بر میخیزی گفت ای پسر
 بروی عرض کرد ووی ایمان آورده ان بزرگ از بستر بیماری برخواست و از بیمار
 اتری بروی بنانده هر دو همراه پیش خلیفه رفتند و قصه بان گفتند خلیفه گفت
 پنداشتم که طبیب پیش بیمار فرستاده ام من بیمار پیش طبیب فرستاده بودم چه
 فی کتاب لروضة عن الصادق علیه السلام قال ان الله یحفظ من حفظ صدقوا به فاعلم ان
 محاسن النساء یبغی ان یكون فی المرأة اربع سود الشعر والحواجب العینان والذوائب
 واربع بیض الاظفار والاسنانه والاسنان والارباع حمر اللسان والشفاه والوجنتان
 والبیضاء اربع مدورة الرأس والعنق والساعد والجمرة واربع ضیق الفرج والشره
 والمنخره والعتماخ واربعه واسعه الجمیته والصدن والفخذ والعین واربع طوال القامة

این کتاب از کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است

میت

و در کتابی که در این باب است
از شیخ طاهر بن علی
الکاشانی رحمه الله
و در غایت الفقه و الکلیات

و الشیخ و الألف الشف و الاستا و أربع طبیب و اربعة العن و الألف و الأبط و الصرح حکما
و وقع التنازع بین شیعی و سنی فی بعد ادئی ان خلفه رسول الله م اهل هوا و بکر او علی
فتشاجرا فاجتمعوا علی ان الحق ما حکم بکرم بر اول من بر دعلینا فاذا وردت مجنون فترافعا البتة
المجنون اذا طلعت الشمس من المشرق فتحا کما الیه و قولها لمن رجعت بعد غروبک فان
فالت لعلی فهو الخليفة بلا فصل وان قال لا بی بکر فهو الخليفة فهت الذی کفر حکایت
من شیخنا الیهما فی اثناء السبأ بالشام و بیئت المقدس کان من عالم مشهور من علما
اهل السنة فحضر الشیخ جمع تد رسته قال له سائل عن بروی البخاری فی صحیحہ انه قال رسول
الله من ادی فاطمة فقد ادی ومن ادی فقد ادی الله ومن ادی الله فقد کفر ثم بروی
حسنه و راق ان فاطمة ارتحلت عن الدنيا غضبی علی بکر لما وصل الیهام من الادی
فکف التوفیق سکت الشیخ و لم یجیب فامضت بام سمعوا من ثابادی بن اسائل عن
العامة عن رواة البخاری حی یحیی عالم فانه قد اعد الجواب فحضر الشیخ مجلسا و رافعا
ایها الرجل کیف تقری علی البخاری ندر وی بعد حسنه و راق حدیث غضب فاطمة
قد رواه بعد احد عشر و قد رفق قال واحد من رضاء الشیخ ان کتاب الشیخ کامقر مطاوت
الذی کفر حکایتی نقل است که مبر هو القاسم فندر سکی و اثناء حشاشا و چند
بهند سکار سپید پادشا اینجا خواشش ملاقات سپید نمود و سپید بیهوشی بود
پادشاه فرادنداد فابعد از اصرار پادشاه سپید باین شرط قرار داد که گفتا کوی ند
نشود بعد از ملاقات پادشاه گفت هر چند فراد بر این شد که گفتا کوان مذهب
نشود لیکن بکسوال مبرکم در خصوص معوی که شما بچه سبب و اسب مبرکند سپید
گفت جواب این بعد از سوالی است ان پادشاه گفت بیا مبرکند سپید گفت چنانچه

مهرشهری که

تبریز
در روز شنبه
در ماه رجب
در سال ۱۰۰۰

فرض کنیم که علی معویه در وقتیکه اراده قتال داشتند قوی بود و همراه قوای
طلبند بجهت قتال با امر کدام یک را اطاعت می نمود که پادشاه گفت نظر باینکه علی
بالاجماع خلیفه است مخالفت او کفر است نمیتوانم مخالفت او را بکنم البتة حکم او را اطاعت
می کردم سپید فرمود بعد از خضوع و نهضت صفوف هرگاه معاویه بخود بمقتل علی
و مبارز علی طلبید و علی قوای مبارزان و در وی مخالفت می کردی با مطاوعت
گفت چون مخالفت او کفر است مطاوعت می کردم سپید گفت بعد از مقاتله با
هرگاه او تیغ حواله تو می کرد با من بکشتن می داد که با از جهات فرار می کردی با تو نیز تیغ
را و می کشید و سعی در کشتن او می کردی شاه گفت طاعت می داشتی با معصیت
شاه گفت نظر باینکه با امر علی بود طاعت است سپید گفت شخصی که تو کشتی و
طاعت از من چه سؤال میکنی در سبب من مثل انشاء باینکه شد شعش
سلبی ان نموت بجهاد اهل حق عندنا ما مننت ^{بکسر} علی خدی نفسی یا رب من
من جانب الحق ولا فی بهایا انهم ربی بخند و لولا ید اوی القلب من الریحی بدن
تلافینا قضیت من لوجه شعش بخت نم کو که خواب نموده بر خیز شی فالهم
تشناسی و کوشی بفریاد من کنی ویتل لملک الخرم فقال تجزع الفصص ان تنال
الفرص حکایه کان ساہل پیشی مع ولد الصغیر فاذا بامرأة تصیح خلف جنادة و
تقول بدن هیون بکالی بیت لبس بنه و طاء و لا عطاء و لا غذاء و لا عشاء فقال الصبی
با بت هل بدن هیون به الی بیتنا ^{و علی البحر} سقی الله ابا لنا و لبنا با مضن
فلا رجی لمن رجوع اذ العیش ضائف و لا جبر جبر جمیعاً و اذ کل الزمان دبیع و اما نا
للعواد ^۲ الصبی فباصر اما الله و فطیع لصفی شخصی از بام افتاد و بر کمر من

بر حجت مؤمنان غالب نشود پس نزد ابو حنیفه گفت و گفت ای خلیفه مرا برادر می
 از من نبال بن دکترو با فضی است هر چند با و میگویم که بعد از رسول فاضل تر
 مردم ابو بکر است و میگوید علی است بجز طریق و راهی که من گفتم با برادر دقت بگو
 که ابو بکر و عمر در جهنم اند رسول می نشستند و علی و عمر در جهنم اند و این دقت
 بر افضلیت آنها میکند فضل گفت بن سخن را با برادر می گفتم او گفت پروردگار
 عالم میفرماید فضل الله المجاهد علی القاعد بن ابراعطی پس عیوب بن ابی علی
 است گفت با برادر دقت بگو که چون علی را ترجیح میدهی بر ایشان و حال آنکه ایشان
 در جنب حضرت رسول مدفونند و علی و راست فضل گفت من این سخن گفتم بر
 این امر را خواند با آنها الذین امنوا لا تذخروا اموالکم فی الایام الذین یؤتونکم و فی شهر
 انحصار در خانه خودش بود و انحصار اذن نداد که ایشان را در ایجاد دین کنند باقی
 گفت بگو که عایشه و حفصه زن دادند که بعوض صدای آنها ایشان را در ایجاد دین
 کنند فضل گفت این سخن را نیز با و گفتم او در جواب بن ابی را خواند با آنها الذین
 النبیینا احلنا لک و احل لک الذین اتیت با و در همین پس از این امر معلوم می شود
 که صدای ایشان را در دمه انحصار نمود ابو حنیفه گفت با و بگو که ایشان ابعثت میراث
 در آن تصرف نمودند فضل گفت این سخن را نیز گفتم برادر می گفت هر چند شما
 رسول را میراث نباشد و فدایت را از ظاهر یا بن علت انتزاع نمودند که حضرت رسول
 فرمود سخن معاشره لا ینبأ الا بقرآن فماتوا کما ه صدقه قریش بعد از آنکه دختر رسول
 میراث نبرد دختران غیر چون از آن میراث می برند و بر تقدیر بگو میراث ببرند حضرت
 زن من می شود و از من حق عایشه و حفصه و مقدار میضار زن من می شود پس

چگونه مقدار د و م بر تصرف ایشان جابز باشد بوجبه اعراض کرده گفت اجزیه
نه و افضی و الاخره بر من کیند این مرد که خود را افضی است و هیچ برادر ندارد
حکایت و قد حاجب بن ذرارة علی بنوشیروان و استاذن علیه فقال لحاجبه
من هو قال رجل من العرب فلما مثل بین بدنیه قال بنوشیروان من انت قال سید
العرب قال ایمن عمت انت واحد منهم فقال ان كنت کاک ولكن اکرهی الماک کماله
صوت سید هم فامر له بحسبیه اولو **حکایت** دغی جل الخالی منزله و قال لیاکل
معك جنبر و ملحا فظن الرجل ان ذلك کتابة عن طعام لندیده اعد صاحب المنزل
معه فلم یرد علی الجنبر و الملح فبهاهما باکلان اذ وقف سائل علی الباب فنهض صاحب
و قال اذهب الا خرجت کسرک و اساک فقال لمدعو باهنا انصرف فانک لو عرفت
صدق و عده ما عرفت لما انقضت له **فائد** اعلم ان بحرف ثمانية وعشرون جزء
کل جزء ثمانية وعشرون صفحة کل صفحة ثمانية وعشرون سطر اکل سطر ثمانية وعشرون
بیتا فی کل بیت اربعة احرف الحرف الاول بعد الجزء الثاني بعد الصفحه الثالث
بعد السطر الرابع بعد البیوت فاسم جعفر مثل اطلب من البیت العشرین من السطر
التابع عشر من الصفحه السادسة عشر من الجزء الثالث و علی ذلك نفس فی خط
طی یلزم لولا اننا امیر المؤمنین ع یسعی بخطبه الوسیله مذکوره فی روضه الکافی ایتها
الناس لا شفع ایح من التوبه و لا مال الذبی لفاقة من الرضا بالقناعة و لا کثر اغنی
من القنوع و من اقصر علی بلغه الکفاف فقد انظم الراحة الاو من تود طی الامور غیر
ناظر فی العواقب فقد تعرض لفضیحة الثواب ایتها الناس لا کثر انفع من العلم و لا عز
ارفع من الحام و لا حسب ابلغ من الادب لا نسب و وضع من الغضب لا جمال ازین من العقل

ولا سواة اسوء من لکن لا حافظ اعط من اعتمد بها الناس من نظر غیب
 الشغل عن عیب غیر و من هنک حجاب غیر انکشف عورات بینه و من اعجب بیاصل
 و من استغنی بعقله قل و من تکبر علی الناس دل و اعلموا انما الناس من لوی علیک
 بندم و من لا تحلم لا يحلم و من طلب لعن من غیر حق بذل و من تفض و قر و من تکبر
 حق و من کثر علمه بذل و من اکثر من شیء عرف به و من کثر مله استخف به و من کثر ضحک
 ذهبت هبته کفاله ادب بالنفسک ما تکره لغیرک من انفسک عن الفضل عدلت
 دایم العقول و من امسک لسانه من قومه و نال حاجته من لکرم لکن الکلام لا یجب
 بل الداد بمن زهد منک سئل عن التوفیق قبل الطریق و عن الحیاة اغتر فله صد بقیة لیس
 و یکج عدوک **افون** و دانی که از یاران نهان با یار گفته باوها وین پس بیاید
 گفتیم که و است خبر من باوها من وصل یارم از و او را بسوی غیر و نکرده
 نه و او کار دل است این کارها سبک دل ای صبا من تا چند از باد قفس سرخربا
 خود کشم در گوشه کارها خالص **صفا** نه خرابه نه جای نه بد و داشا
 چکند اگر غریبی بد باز ما بیاید بمراد خود نشد چون بگذر که شود دل بچه
 خوش باشد که بکار ما نیاید **عاشون** خوشامرغی که در کنج رضا با یار صبا داش
 چنان خود سند بنشیند که پندارند از او داش بمنگویم فراوشم مکن کاهی بیاد او
 اسیر بر که میگذر خواهی رفت از بادش انبوت من از کوی تو بیرون نشو بود بکار
 دیگر راه دهند اگر اینجا ناک و بیچاره ایم از کوی خود ای کاش جای گرم بود که
 ما نیز دیگر اینجا **نشاط** نیست در کنج قفس حسرت کلزار مر الفتی هست بمرغان
 گرفتار مرا **مشاق** کاش بیرون فند از سینه دل زار مر کشت ناله این مرغ

نفس زسد بد نبیر کو بد شورا قتل از دایب فتوة فی قلبک و همتا

بد ناک صحرماناقی در ناک فاعلم انک تکلمت بما لا بغینک سعد **د**هد که کز
 چنان گد و یکی بر دست برد و بد را بر برون بیست و سپید از چنار که خند
 ساله گفتا که سال من افزون از دو بیست خند بد گفت من ز قد تو بر بیست
 و یکدن شام نکو که ترا کاهل ز بیست بالو چناب از چنن گفت کاکد و با
 مراهنون نه اقام دو بیست فردا که بر من و تو زد باد بھر کان پیداشو که از من
 تو هر دم و مرد که بیست **فیل** و نعم ما قبل استغنائک عن الشیء چن من استغنائک
 نه **فیل** از نزل بک مکره فانظر فان کان لک فيه حيلة فلا تعجز ان کان مما لا
 له فلا تخرج **فیل** متاعل کالتراپ و قلب الثقوی خراب و دنوب بعد الزل
 والتراب ثم تطمع فی الکواعب لک تراب هیهات شکران بغیر شراب **فیل** بکنه بکنه
 محبت محبت نخوانان و حیوان رسید و سدی حران حار سدا سدا سدا
 او عسب بدل سده نشا ساز در میس و میس هر مانی هر مانی با سدا درو
 درو سدا خون شکر خون شکر بوسد بوسد دوهیج خاند دوهیج خاند
 کرمی دود و دال السلب محمد صر الله محمد صر الله **فیل** ایضا در سواله
 امام مام نام شکر شکر شکر در سر برود و مانند روز شهاب حساب
 دو بد سری سدا سدا سدا سدا سدا سدا سدا سدا سدا سدا سدا سدا سدا
 رفت شکر و حمال بر سر و در سده بجائک هلاکش آفکند **فیل** بدانکه
 هر حرفی از مخبر ملفوظی است حرف اول را ز بر می نامند و مابقی را بدیناب مثلاً الف
 مکتوبان بک حرفست و ملفوظی ان سر حرف الف در باست و لوف بدیناب است نقل
 است که روزی عضدالدوله حاجب خود را گفت که ادا نسخ الشیخ نسخ و فیه

[illegible]

رويت

رويتك يا بنى قلب سبيلك الهجر الجليل ^{جانبه} جفينة من هجرتك من سبيلك
اطول من معبلك بالوعيد **البحر الحمر** طرقي من سبيلك الهجر مقبرتي ^{البحر}
من السهر فوري الخدي كوى قلبي نضحت من الحرق يا فوري ^{الشهر} سبيلك
على كنبك بدن كونا موبجات البحر جوبجيه لفلوسل سهرم مريض في قلبك بلا فخر
لثمت خديده فخرني وبعي منا اصل الزهر على النهر رقيق خضرة وله قلب
شدهد قسوة مثل البحر شهر حبل عتدك يوم ^{يوسف} سهرم مثل الشهر ولولاه سمح
بما وجهي لكنت الى اغنى سهل الطريق فيل بعد الصباح الذي فارقتكم فيه
لما لقيت الدم صبحا في ليلته **قيل** اما لك اظن بعسل وفي القلوب نابز
وحيا قاضي نظام الدين منذ غبت لم في سقام والدم اصبر في هواك اصبر كرايح
الى وصالي وارحم باهد والمان المان **المرابي** يا رب ان عطيت فتوب
كثرة فلقد تلت بان عفوك اعظم ان كان لا يرجوك الا محسن من الذي يدعو
برجو الجرم اذ عوك رب كما امرت تقصرا فاذا روت بك فمن ذا برهم مالي اليك
وسيلة الا الرجا وجعل عفوك ثماني **مسلم** لا احس سباب شدة هو اوزنك
دشت ابد وشت بيا بكن دار هجر بكن شت كوسيل فادري اينك ليجان
ورميل جفا داري اينك سر طشت **الامير** من همون الامر نغش في راحة قل
ما هو نك الاسهون ليس امر كله ^{سها} انا الامر سهول وحزون بطلب واحدة في
دار الفناء خاب من بطلب شيئا لا يكون **قيل** يا غائب اخذ في الفؤاد سلا
على الغائب اخذ في **الاصير** اذا ضاقت لزمان عليك فاصبر لا تناس من الفرج القريب
وطب بنفسك فان للبلبل عسى ياتيك بالولد النجب ليلاتي ^{البغدة} نزلت

کهن پای نرو چرخ بر قدم دشت نرو ملک بر پرنکین ز دروگان ملکی
از دست چون و فلک بر پرن نظامی ای ضابط بخش باضت کشتا راضی
طبع رضا اندیشان قبله کاه همه کاهان فاضی حاجت حاجت خواهان دل
بقضایت طلبیم روضه حسن ضایع طلبیم بی رضای تو کل باغ نعیم هست
بر سپهر ماباغ جیم دل ما در باضایت خوش دار کار ما را یکف ما مکن دار سعاد
چهره ای افتاد بنیاد بنایستی چنین بالانشتن بیای خوش رفتن به
نبود که از اسب فدا نرو کردن شکستن نظامی خوشاد و ن کاری که دارد
که باز از حرصش نباشد فی بقدر پسندش شماری بود کند کاری از دست
کاری بود نردن که طوفان برادر دمال نوری که سختی دارد بجال
چنان می که دران زینت سالیان نور اسود و کس را نباشد زبان و لهر ترا
لا جورد کسپهر همان کرد بر کشتن ماه و مهر سپندار کز بهر بازی کردست
سر پرده اینچنین سر پرست در این پرده یک رشته بیکار نیست سر پرست بر ما
پد پدار نیست که داند که فریاد چه خواهد سپید و دین که خواهد شدن ناپید
که دامر ه از خانه برود و نهند که تاج اقبال بر سر نهند و لهر کو دکی از جمله ازادگان
رفت برون باد و سر هیزد کان پای چهره در راه نهادن پسر پو بهر هو که در داند
بسر پایش ازان پو بهر رامد دست مهر دل و مهر پایش شکست شد نشتان
دو سه هم سال و تنک تر از حد نثر حال و آنکه در او دوست ترین بود گفت
درین چاه پیش بیاید نهفت تافشور از چهره و زاسکار تافشور از پدش
شهرها عاقبت اندیش ترین بود که دشمن او بود از اینها یکی گفت همانا که

ازین همه هان صورت اینحال بنامند نهان چونکه مرادین همه شهنه
 نهشت اینجاد شری من مضند نزد بد رفت جز ار کرد تا بد رش چاره این کار کرد
 دشمن دانا که عجم جان بود بوته تران دو سو که نادان بود اگر بود فلک این
 گرفتگی بگو مان بر جا قادی ز ماصد بار سرگردان تراست و ز مادر کا خود
 جهان تراست و خفا و لای روزم بنیابت شب آمد جانم بر پاد لب آمد
 از بسکه شنید بار بیا مشب از یارب بنیاد لب آمد همسایه شنیده من گفت
 خافان را دگر شب آمد و لای ضعیف برادر بدی دارم من تا بد رخ تو برادر
 مادر دست ابو زبیر ان چیست که از تازی از فارسوان چنین نخستین
 چه بر کبک داید تازیش بصد برک و نوا چون کل صد برک او است از شاخ
 بخاش بد داید چنین اجزش چه بر کبک نخستین تو کبک کنی فارس پیش چاو
 کراید ما را فاضل ان تو ام باب فراموشی مینا هر که میخواهد فراموش کند
 معما با سم با فر دل ما را یکی صدی توان کرد معما با سم ناصر من بنو خا
 خود می افکنم با قش معما با سم مسیح و خناده کشاد و دبد کرد بد معما با سم
 اذان مطیع در دل بجز روی بردارید ام معما با سم افانقی صد در و یکی ندان
 درمان معما با سم جلال بنی هایت سر چون بلبان با افتاده است معما
 با سم او پس غایت و ج نباشد حد خود شد بیام معما با سم دلاور و صا کو
 هجران شد میل روزش کرون شد زاول معما با سم فانی محمدرضا
 شنب منا کرد بد از پیش یار بهائی با آنکه در ره عشق در منزل نخست چندان کریم
 خون کز بد دست ششم و لای انا که شمع او ز بود بزم وصال فر خوانند از تلخ

جان کندم از عاشقی و سوخند دی مفتی‌اش در تعلیم کردم مسئله و امروز
اهل مبدعه و نکره من اموختند چون دشت ایمان من بکست و پند اهل
کفر بکشتن از دنا خود بر جزقه من دوختند یارب چه فرخ طالعت انان کدر
باز عشق در کج زبندند معنی دینا و دین بفروختند در گوش اهل مدینه
یارب بنگاشب چه گفت کامروز این بیچارگان او را خود را سوختند ^{شیخ علی}
گفتند جانی شکایت کرده از جورم نهی حاش سس کی کجا کند با فلز این غلغله بود
همین بود همچون بوم زاعی و زکور جاکر فله در لب دهای شور بواز دبا
شورایش خورش دادی نشود بر طعم شکرش از قصاص مرغی حوصله نام او حوصله
سرچشمه انعام او سائر دولت بفرقا و فکند نامش شود ادرکاپسند
گفت پیش از رشوک در کله کاب شیرینست هم از حوصله گفت ترسم کاب شیرین
چون چشم طعم آب شور کرد و ناخوشم زاب شیرین مانم و کرد و تقو طبع من زابش
خود در دهای شور بر لب دپانشته در دشب در دپانته و مانم تشن لب
بر که سازم که باب شوخیش تا نباید در پنج ایام پیش از وی نویهان بنده
عشر آبادی کنیم بکن دریم از بوستان و دوست آبادی کنیم بلبان از روی
نور و بفریاد آمدند نه کهیم از بلبان مانن فریادی کنیم خیم سلطان کل و بفریاد
خیز تا انجار ویم از دست ل دادی کنیم دهر بنیاد خرابه میکند ساکی است
عیش است تا مانن زینتای کنیم از روی چون آب در بنجر بودن تا یکی چون صیقل
هوای سر ازادی کنیم صدای چون کذا در دشت اول بر زمین معارج کرا
بر فلت باشد همان دیوار کج حکایت هر کس خان افتان بر سرفتر خواجه حافظ آمد

بجهت تشیع تشیع خواست مقبره را حراب کنند جمعی او را جمانت کرده قرار بر تقنا
 خواهر از دیوان گذاردند این شعر خود داشت ای مکن عرضت سهرخ نه چو لاله نشین
 عرض خود می روی و زحمت مانی روی ایضا گویند قبر شیخ سعدی در مکانی واقع
 است که چون بابر روی در وازه کاوان پیدا است در این اوقات شخصی از امرای
 دند که در شهری از مقام داشت روزی بتفرج بر سر قبر شیخ آمد بر مینا قبر شیخ بنشینست
 و بانی بر سر پا افکنده متوجه دیدن کاوان بود در این اثنا گفت کایان شیخ را
 بیاوردند تا فقال حال خود کنم چون گفتو این شعر را مد کمر سر کمر هاشمی دو واره
 کاوان ببینی بختیاد انشخص از دو کبر خواسته بر پامد و بر گوشه غلج
 نشست فاما آنکه بجهت که هرگاه حلقه از نقره را بود و روح گذاردند اینجا زد
 که مخصوص به حلقه هست متغیر میشود و بتلج و تنگ شدن بد مایل میشود بلکه اگر
 حلقه هم نباشد و پارچه از نقره بر آن گذارند حواله نقره تلج می شود اشکال هرگاه
 دو شبیه ساعت متساوی در فنار داشته باشیم و هر دو ساکن باشند در طلوع
 افتاب یکی از آنها را کوک کنیم در روز بکه افتاب را اول جدی باشد و ولایتی که در
 اول جگانه مثل هشت ساعت باشد در غروب بکه افتاب همان روز بکه بکه را کوک
 کنیم شکی نیست که ساعت اول هشت ساعت پیش خواهد بود و نظر باینکه هر دو در
 متساوی هستند باید بداند این ساعت هشت و نیم عقب باشد یعنی هشت ساعت
 گذارد ساعت اول حرکت کرده و حال باینکه هرگاه هر دو علی الاتصال حرکت کنند بطریق
 مذکور یعنی اول در طلوع کوک شود و دوم در غروب تا در بکه افتاب با اول سلطان
 بیاید که روز در ولایت مفروض شان زده ساعت شود در اول از روز ساعت

بجار لا ينجب سيفه وارجو بخاني من عذاب جهنم والى على خوف من الله واثق بآلامه
 والله اكبر منكم لعلي تراخت الرشيد كتمت اسم محب علي العبا ورددت لصبا
 في فؤاد فواشوقا الى بلد خلى لعلي باسم من اهوى نادى قتل يارب ما زال لطف
 منك ليثامني وقد تجد لي ما انت تعلم فاصرف عني كما عرفتني كرها فهل
 سوانك بهذا العبد بصره قتل اعلم الرواية كل يوم فلما اسند ساعده رما
 وكمر علمه نظم القوافي فلما قال فاقته هجان قتل سقى اسطام النواصل بيننا
 ورد الى الاوطان كل عريب فلا خير في الدنيا بغير تواصل ولا عيش في العقب بغير
 حبيب واباسم علي عامر اعوترت وانقلب قتل دع الوعد فزار عيت
 ضاؤا لطيف لحنه لذي باصير علي ونضال المعان معادنها فنادا على اذله بغير البصر
 قتل ان كان عهؤ وصلكم قد درست فالروح الى سواكم ما انت اغصاهو
 بقلبي عزت من ابلقياكم والا بيب قتل غريحي وانا المعاقب بكم فكانني
 سبابة المتندم خير مني ساد القوافي مع الاحباب ادنا ودمع عيني على حرك
 مدار ولجسم في نخل يوم بينهم وفي فؤاد من تدكارهم نادى اني وقت على الا
 امثالها فقلت ما صنع الاحباب بادار فاخبرتني ولم ينطق جوابها ان الاجابة
 بجزن قد سار فقلت باخرنا من بعد بعدهم باليتقي ضمنى زابا جار قتل
 في العبد لترك التوديع صدق عن حلاوة الشبع حذري من مرارة التوديع لو يقيم
 انش في بوخشته فرايت الصوان جمع للحب احل الوادي الذي يسكنونه
 حين ان لون غاب عنه قريته واشتاقكم شوقا لعلي البرية وقد ملل اسبيل آ
 قتل مكبت على فراشك بعد بعد فانزع عنك الجفان من ان ينفون ولوان بكيت بعد

وكم من عاشق
 وكم من الغم
 وكم من الشوق

ایضا قوم بقوم قامان عاجب الحما و قوس القوس اقواس قوس مشرق
 مشاویخ دواصبع سفالبع مکالبع نقاب البین معهود کیم المعدنیا ^{الابا}
 اصولنا و قوس جوسنا سهام الموت مسهوم لدار الخربات دعا و دعا بقارید
 کعنقود من القو و قود القود قود کفود القنفذیا لبحر عوج ماجوج و باجوج
 کهادوج مدام العهد شاب کشابان الشبیا فراق لاق و رقنا بر قراق القناد
 و عاد الداع و رعنا بر عراع العربات و تلقنا کفلقا القالب القالم لفلق و
 شرقنا کشرال الشرا لالشرا لک بهائی چه خوش بود ارباده کهنه سال
 بشکبر من خسر یکدم حال که خالی کم سپهر دایک زمان دغهای چه در پی میگرد
 دود محنت هزار باد من شود شاد این جان ناشاد من باخون افسان در ^{خون}
 کم دد با و وصفش فراوش کم و لمر نکشود مراد باری کار دست ارباد ^{الطیب}
 بردار کرد رخ من رخا که ان کوست ناشسته و انجا کبسیا دند است ده سلا
 ای دل من کرده ام استخاره صد بار سجاده زهد من که اود خالی و عیب عاری
 از عار بودش همگی فدا چنگ است تارش همگی نبودند نار خالی شده کوی ^{ست}
 از دوست از بام درش چه روی لبنا و لمر عهد جوانی گذشت در غم بود نبود
 فوبت پیروی سپید صد غم دیگر فرود کارکان سپهر هر عوی شدند و آنچه
 بدادند بر باز کردند و دود نام جنون را بخود داد بهائی قرار بنیست چه او عافا
 دیو سپهر بود و لمر حالی ارم زمان زمان در هم تو در خطه قدم در بار غصبا
 غم تو بار بکنام از نسو چه شود یک مشت خاکسرد و رخ کنه خست ^{خاست}
 از غمش لمر خون نشود بگردل صدها ز غم چون نشود ^{نیشود} لمر قلم اطافرت بنست ^{نیشود}

وادب خوا پس من بینی خیم بیی او خوب سعدک این دغل دوستی که بی بینی
 مکنانند دور بشنید تا طعامی که هست بشنید هیچ نبود و تو بچوشتند تا
 بروی که ده خراب شو که چون کاشتر باب شو ترک صحبت کنند دل داری
 دوستی خود بندار که باردیگر که بحث بازاید کارهای دزد و فرزانید دوع ما
 بند و از چپ داست دروی افتد چون مکن و ماست داست کو هم سکان
 بازارند کاستخو از تو دوست تر دارند مو لو چون بخار دشت من انگشت
 من خم شود از بار منت پشتم من هستی کو ناخارم پشتم خویش و ارم از منت
 انگشت خویش حشر او که عمر هم را بدرفت عمر نبر فاعله داد رفت با
 جهان بوی وفای نداشت سبزه او هر کجا می نداشت چرخ ستمگر نستم بدین کرد
 عمر چنان رفت که رویش نکرده حسن دعای تو که مستجاب نیست هیچ توان باز کرد
 دل دگر دعا چه کند و لی نان جوین خرقه بشمن اب شود با باره کلام بهیست
 هم نشنیده چهار زعلی که نافع است در دین نر لغو بوعلی و ژاژ انوری تا وید
 کلبه که بی روشنی ان بهوده منتی نهند صخر خاوری دین مردمان که دیوان
 ایشان حذر کند در گوشه نهان شده بنشیند چون پری با یکدانشنا
 که نبرد بهیست جو در پیش ملک هشتاد سال بخوری این ان سعادت است
 که بروی حسد بود آب حیات و رونق ملک کند ی کمر از سپهر عقد ثواب
 فرستد از روی مهر بر طبق ماه مشغری دروی بخاک پای قناعت که تنگ
 تا این حدیث را تو بیازمیزد شاهی بیکه شنید که صفت و م و چین
 خبر و بیام ملک شنائی بین تا بهر دل بینی محروم و بخل تا بهر جان بینی و بی کبر

اول صد هشتا شبانه در دو تمام راطی کرده است یعنی سبصد شصت و دوه
 ساعت را حرکت نموده که سبصد شصت و دوه ساعت باشد ساعت و صد
 هشتا شبانه در دو تمام راطی کرده باشد و ده ساعت که بر او اگران در غروب صد و
 و اتمام خواهد کرد پس شانزده ساعت عقب نماند با وجود فرض مساوی حرکت

و حال آنکه اول هشت ساعت عقب بود و بتقریب دیگر هشت ساعت فاصله
 میماند و شاپش بود و مساوی حرکت کردند و حال شانزده ساعت فاصله است
 چون دقیقه نویسی در باب حاجتی و خواهی که روا باشد بر سر قدر بقایابی مداد بنویس

بسم الله الرحمن الرحيم انا لله وعدا الصابرين المخرج بما يكرهون والوزق من حيث لا يحتسبون
 جعلنا الله واثابكم من الذين لا خوف عليهم ولا هم يحزنون فاعلموا ان دفع الفقر والفاقة
 بقراءة سورة الاعران ثلاث مرات لا يهلك احد من الناس اذا وصل الى اخر قل اللهم مالك
 الملك بقراءة الدعاء سبع مرات اللهم يا فارج الهم ويا كاشف الغم ويا صادق
 الوعد ويا موفى العهد يا ذا الجلال انت خير مني واغنى عني ديني واغنى
 من الفقر والفاقة ورحمتك يا ارحم الراحمين هكذا وجدته بخط بعض الكابر حكاية
 ابي شاعر الى حسن زائدة الشيباني فانه يهبط الدخول عليه فقال لبعض خدامه ان
 الامر في البيت فاخبرته فاخبره بما فكتب على خشته والفاقة في الماء فلما راها
 من عند ها وراه فاذا فيها ابا جو متن ناج معنا حاجتي فليس لي معن سوا
 شفيع فطلب الخيل وامره بما تزلزلت وهم وهكذا الى اخره ثم انا في الخصال
 بندهم فخرج بالمال فطلب فلم يوجد فقال معن والله ساطن وقد همت والله
 ان اعطيه حتى لا يبقى في بيت مالي درهم ولا ديني فاقول في روى الصدوق في كتاب

الروضة في خصال
 فقال ابا جعفر
 اكل شيفه من خطه
 من رضى عنكم
 بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

الله مائة عام صب عن فلان بن فلانة بقدره من لاهوت **فائدة** الحمد لله
 الذي يفعل ما يشاء ولا يفعل ما يشاء غيره الفاعل في الاولين ظاهره ما في الاصل
 فاما في كلهما كالمعبر او في اولهما كما لاولين في الاخر غيره او بالعكس وفي الاول عا
 مقدر وفي الاخر جاع البر وهي بمنزلة الا والاستثنى مفرغ والمعنى لا يفعل احد ما
 يشاء الا الله وعلى التقادير الواو ابقاء الحفظ واصله في هذا اربعة معان بل ثمانية
فائدة ١٢٣٤٥ ١٢٣٤٥ ١٢٣٤٥ ١٢٣٤٥ الخلق فليصل على ركعات بقرعة في كل ركعة الف
 مرة وعسى الله ان يجعل بينكم وبين الذين عاديتم منهم مودة ورحمة والله قدير
 والله غفور رحيم وبقراءة الصلوة ٤ مرة باسم الفيل بالبحري النبل بالخلق
 البحر على بني اسرائيل رب سخر في ذلك لك على ما تشاء قدير وتحكم ما تريد كن فيكون
 قال الراوي مجرب **فائدة** ابن بابويه كتاب كمال الدين در باب كرم معين نقله
 است كه نوح ع و هزار و سبصد سال عمر كرد هشتصد و پنجاه سال قبل از بعثت
 هفتصد و پنجاه سال بعد از بعثت و قبل از طوفان و پانصد سال بعد از طوفان و اربعه
 صد و هفتاد و پنج سال زندگانی كرد و اسمعيل صد و بیست سال و اسحق صد و
 هشتاد سال و یعقوب صد و سی و سه سال و داود صد سال و یسایان نبوت و پاد
 كرد و سلیمان هفتصد و دوازده سال و لقمان پانصد و شصت سال و عزیر بن
 كدر عهده یوسف بود هفتصد سال عمر كرد و پدران هزار و هفتصد سال و جدش
 كه در فرع بود سه هزار سال عمر كرد و ابراهیم كه حبابه و البیه كه دینی بود و جدش
 حضرت سید الشاجد بن یزید سید در وقت كه صد و سی و سه سال داشت و پدرش
 حضرت یزیدان شده و جابض شد و زنده بود تا بخداست حضرت امام رضا و سید و

وینما صالط کریم
وہو کریم کریم

شد و بابتار بعد صد چهل سال عمر کرد و مسلمان شد و جریان بن حوث صحرا و بعد
 سیصد سال عمر کرد و مختار غسان بن ربیع صد پنجاه سال عمر کرد و عوف کثانه
 کلبی سیصد سال عمر کرد و صیفت و یاح مبنی و بیست هفت سال عمر کرد و اکثر کفنداند
 که اسلام قبول نکرد و بعضی گفته اند پسرش را بخدمت پیغمبر فرستاد و قریه بن ثعلبه
 صد و سی سال در جاهلیت زندگانی کرد و بعد اسلام آورد و قنیش ساعده
 سال عمر کرد و مصتا بن جنابه صد چهل سال عمر کرد و حادث بن کعب مدحی صد
 شصت سال عمر کرد و قیل کان بعض الواعظ علی المنبر یسئل عن لفظ الاشیاء ما الا
 فیها و هو لا یدری فاجاب فعداذا کان الله عز وجل یقول یا ایها الذین امنوا الاستلوا
 عرشیا ان تبدلکم فکیف تستلون **الطغری** یا انا قلبی ما لجمک کما مرجت علیک
 الماء لا یبتوخ و باجتر شفت بهم غریة النوی و لاعهد هم بنشی لا الود بنخ لکم
 فی حبو الارض مسری و مسبحی و لیلحی فی جنبی مسری و مریحی **قیل** و اقول لبت اجبت
 عابنهم قبل المسات و لویوم واحد قال الصفتی فی شرح لامته العجم قد سمت العرب
 لساعات لنها راساء الاول فالدر و زثم البروغ ثم الضحی فی الغزاة ثم الهاجرة ثم الزوا
 ثم الاول ثم العصر ثم الاصل ثم الصبوة ثم الحد و زثم الغروب بق لها ایضا البکود ثم
 الشروق ثم الاشرق ثم الورد ثم الضحی فی المنوع ثم الهاجرة ثم الاصل ثم العصر ثم الافضل ثم
 الغروب **لا** و ما رفیع النفس الدنیه کالغنی و لا وضع الشیفة کالفقری النفس
 ایضا اری فی منامی کل شیء یسر و ربای قبل الصبح و هی واقیع فان کان خبر فهو
 احلام و ان کان شرا جاء فی قبل الصبح **لیلا** الحنف و احلم فی المنام بکل خبر فاصبح لا یراه ولا
 یهانی و لو ابصر شرا فی منامی لعقب الشر من قبل الاذنه حکایم **قیل** ان ملا الو

انشد عنده شعر المتبني هو كان العيس كانت فوق حفي منّا فلما ثورن
 فقال عن المعنى فقال سمعت بالكذب من هذا الشاعر اذ بان اناخ الجمل على غيره
 بهلككم **البحر** بهجوم امرأة سوداء ذمرا ولرب امرأة بهج بزمها ربح البطون فليتها
 شبهت غلوا على ضربانها وبيع بعبها الشفع الاجر بخناض قصد كنفها
 لتعي اليه على جوار الشبر **الطيف** قال وجل عمر بن قيس عن الحصة التي يجدها الرجل
 في ثوبه من حصا المسجد قال دم بها قال زعموا انها تصبح حتى يزد الى المسجد قال دعها
 تصبح حتى تنشق خلقها قال الرجل سبحان الله اولها خلق قال فمن ابن تصبح حكايته قبل
 ان بعضهم كان واقفا يعرفه فراهي انسانا تبصر وببالغ في الدعاء ويقول اللهم اغفر
 فقبل له الله بغفر كل ذنب في هذا اليوم فقال ذنبي عظيم فقبل له هل قتلت حدا قال
 لا قبل له هل ذنبت قال لا قبل له هل كفرت قال لا واخذ بعد عليه لذنوب
 هو يقول لا قبل فاما الذي انتبهت قال وطئت خيرة فقبل له الامر سهل ان الله بغفر
 الذنوب جميعا ولكن اخبر كيف وقفت حتى ضللت بها قال كانت مبتهية قبل له كيف
 انتشر عضوك قال مصصت لسانها فانتشر عضو قبل هي كان قال في شهر رمضان
 قبل ان كان قال ودتها الى سطح المسجد قبل ما استجبت من الناس قال كان لنا
 مشغلين بصلوة الجمعة فقبل له لا غفر الله لك يا اخي لعالم **اشكال** قال
 وهو ان الرباضين علوا الفجر الكاذب نسبوه الى الشمس وضوئها ولو كان كك
 كنت ينبغي ان يكون في المغرب بضم يعني اذا غاب الشفق يظهر بعد قليل بباض مستحيل
 شبير بدنب لسرحان وليس كان **فائدة** بطباق الفلزات على الجواهر التي لا
 تحرقها النار عند الملائكة يدين بها فاذا فارقتها عادت الى عاداتها الاولى **فائدة**

قال صلاح الدين الضعيف في شرح لامته العجم لفظه الواو قد تزايد في رسوم الخط
 على عمره وقرأ بهند وبن عمر فاذا دخل التنوين عمر فلا يدخله الواو لان الفرق حاصل
 لكون عمر غير منصرف **فائدة** قد تزايد الواو بعد الالف النافذة مثل لا واطال الله نقيا
 اذ اسئل عن شيء المتفرقة بين الدعاء له وعليه يحكى عن الصاحب عبا انه قال هذا الواو الحسن
 من واو الاصداع في خذ ود الملاح **فائدة** قولهم وقع مضنا في الواوات يريدون
 ان جاوزوا العشرين فلا يذكر الا بواو العطف **فائدة** قال الصنفك سعي المنصور القبا
 بالذ وانتهى لا ترمع خلافه كان بحاسب علي الدواني فنتى بهذا الاسم قال بن بغداد
 من لغات بغداد بالذال المعجمة اخبرني بالمعجبتين بالمصليتين وينون بدل الدال الاخر
 ويسمى بالزرواء لا تحذف قبلتها وبدل السلم لا تترك اسم فيها على الخفاء **فائدة** ان
 اسم لدجلة حكى ان رجلا ادعى ان كل حول يرى كل شيء اثنين وكان ابن حول ثلثا
 بابت ليس من اصبحت لا نزلو كان كان لكنني اري القبرين اربعة حكى كان لبعض
 النسوة اهل الجبل فاقترح عليها يوما ان يكون فعلها امام زوجها فقال مض في الغد
 الى البستان الفلاني وكن بين الشجر فلما اصبحت اخذت زوجها ودخلت الى تلك البستان
 فلما اطمان بها الجالوس صعدت الى شجرة فثقلت على انها ثقلت من ثمرها فلما صارت
 باعلاها صاحت باعلا صوتها هل تفعل مثل ذلك بحضورك وثاني بالحقبة وثالثا معها
 واجتهد بالصراخ ثم نزلت لتضي الى الحاكم فاخذت زوجته بالبري من هذا القتل وقال
 لا يكون هذا لعل ذلك من خاصية الشجرة يعني ان اطالع عليها وابصر حقيقة ذلك فلما
 صعدت ترج دعوت الرجل واخذ في العمل فلما راها الزوج قال لو انني قبلت العقل **مثال**
 لكنني اقول ان رجلا قد علا له وهو كبت كبت **فائدة** حبابنا كمتجرون ببحر

فوذا يبيت بالذهب بالهم مكدا اذا ستم قنلى وانم اجبتي فماذا الذي اخشى اذا كنتم
 عدا فاعلموا اذا اردت ان توى ففك فاجعل رة بين يدك واخرى خلفك
 بحيث يكون احدهما اكبر من الاخر ويكون احدهما مائلا الى جانب بحيث لو تكن انما
 بين المرأتين شعير لا تظهرن لعاذرا وعاذل حاليك في الشراء والضر فلهذا ^{حين} التوا
 حارة في القلب مثل شامة الاعداء **ابن الفارض** شر بها على كسر الحبيب مدانة
 سكرنا بها من قبل ان يحلق لكرم لبعضهم تركت هجا ابلدس ثم مدحت وذاك
 الامر عن عند سلوكه يقرب من هواه حينما فان في حكاها حينما في الكرى فانيك فانما
قيل ان السب ناسخ يحقق المناامات الحبيدة وسرعة تحقق الردية ان القوة الاظمية
 المظهر لهذه المناامات تعجل البشارة بالجنون لكائن قبل وانها بمدة طويلة لا يكون
 مدة الفرج والشرور الطويل وتوجب نذار بالشرور الكائن في زمان يقرب حصولها ^{لنقص}
 ومانا لهم والغم فانه قد سبقت رحمة غنسه **واحد** قال الشيخ الرئيس ان الصبي يضحك
 بعد اربعين يوما وذلك اول ما تفعل النفس في بدنه ويرى المناامات بعد شهرين
 ولا يرى منها ما بعد اربعة اشهر **واحد** قال الشيخ قد يرى في النوم اشياء غير الانسا
 من ذوات الاربع **في كسر الصفك** من العامة في شرح لامته العجمانية ولد الصبي في شهر
 لسته عشر شهرا وسبعة ولد لستين وهم من حشا ولد لاربعة سنين وما لك انشر
 حمل به اكثر من ثلث سنين والحجاج بن يوسف ولد لثلثين شهرا والشافعي حمل لاربعة
 سنين **اقول** لا يخفى ان الحمل لا يكون اكثر من تسعة اشهر لكن هو كولد وابعدا ^{اجل} وانا
 بالمدة المذكورة لانهم حملوا في جميع هذه المدة **حكاية** من شخص يكتب في صغيره
 ملج فوقف سائلا عن الدبير يا مولانا هذا ابن من واثنا الى صغيره فقال الدبير

يتفق في حال البقرة اما في حال
 النوم فيضحك قبله كما
 نشاهد

المع اور ابراہر است باکم مکنز و نجی نصف عجب پیش دس مطعی واسمہ لقا

مکلفین نام دایره مستقیم از انجمن قصه های تنهایی

الذين استنقذوا
وهم يمشون

تجارت و بازرگانی
بنام مرکز تحقیقات صنعتی
مغیر از سایر مراکز

هر که او نقش هاشم و بنی هاشم که چهره النون است صاحب کشف نیست
 دهان نم است نقش آن هم چون در نه یعنی لا بافت شود و در النون شود لقمان
 شود با اسمی که از چشم و در لف مشهور است و این و هم که لام مکسور است لام مکسور
 یعنی مراست با اسمی منصوب مستوی بود نامش نضر می کند و قیب از کشف
 در من شمار جهان را شمار جهان است چون ست مستور نص شود منصوب شود و
 شمس اگر کسی رجب اسما را کند شوند متحد اند و مباحا و بین درج اسما
 شش است و علو بین کد وی چون متحد شوند هم شود با اسمی سلیمان سی دسی
 و پنج پرده داد و میان بابکی یک است بدان را بسی دسی لام دو لفظ سی است و پنج
 در ده نون است و مراد از یک یکی چهل است که هم باشد و از دیگری لاف است با اسم
 علی نام بر سپید از بیت و عنا که او اشارت بخشم و گفت مرا عین از چشم بر مباد و
 با اسم از سر و زبان بخار من چه شرف شد و بجان کینه فداش کمان نبرد که کرد نشا
 دهند نامش کمان نبرد مراد طخن است و چون او بکرد نظام می شود و از
 افسر سر را نام سر مهری چون بدین کوترن باقی که عی است بی اکین از استا شود و عی
 با اسم امام مادر دل خوش نام دلبر دایم و در بین بان خالق خوانیم مراد از خوشی ما
 است و قلب نام است و چون مادران در اید امام شود مشعر در تصحیف تانوی
 بد پدر و نکند پادب ان در یکانه کرد هم مراد از هم تصحیف است یعنی بدیم
 با اسمی عطا ای بحر بر کز نه که خواص کرده و بحر فکر خاطر در دانه پنج و در شش
 در است مهر فکر که نام کبست پنجی که فرستاد و طرف نقش پنج و مراد از پنج و
 ظا است که نه است از پنج و از است نقش آن یکی عین است که مصحف عین است

چون از این سر مهری
 و از این سر مهری
 و از این سر مهری

و یکی الف است **خارجی** در کعبه و صالت که می دهند بار او کان حج تمام
 کن و شکر حق گذار او کان حج و بیم است مراد تمام کردن آن است که حج را طایع و بیم
 کنی و مراد از شکر خداست **وایم** شهابان بنه مرلی نمائش در شب بطلب
 نشان نمائش بنه مره است تمام آن ها است چون در شب دایم شهاب شود
وایم احد صباح مرچه بصبر بایان نعم باد بنام دوست صبور کن و شهاب بسیار
 صباح فرد چه بی صبر شود احد شود **وایم** قطب اشک خونین در کمر بهان خواهم
 پنهان کنم قطره بی ره رفت در دامن محبوت افشاد چون قطره بی ره بر دامن محبوت
 که باء است افند قطب حاصل شود **وایم** فاسم بطرف رمز شرف هر که اشنا باشد
 در بیم نام براد را که بقا باشد چون باد داسم فاباشد فاسم باشد می شود **وایم**
 کمال نصر قدوت شرف هنگام وصف از کسل کوید سما و نیز هست عجز چون از
 کسل سر نام گفته شود کمال شود **وایم** هاشم در شنبه لم چه در تنامت می
 چشم تو چها کرد کم یادم گفت چون چشم جها کند هاشم می شود **وایم** خضر خرا
 را که ن باشد ضرورت و دت نبودن بهر نام کن باد چون خرا را راشو و در ضرورت
 و دت نبود خضر حاصل شود و هو المظ **وایم** جلال ناصبت دولت تو رفیق صبا
 شد هر جان خیم تیغ تو کوه بار شد کوه یعنی جیل بای آن لا شود جلال شود **وایم**
 ابوالمکارم او بے دل است در عالم بر باد است کارام جسته در و زازاد سر خوشش
 چون او بآب شود و هر که عین است در عالم و دایم او شود و کارام که از آده سر وی دلش
 که الف دوم است که بغیری نبش است برود کارم شود **وایم** خلیل الله صور حال بنش
 که در دار و آن دایم شرف لال باشد ابله و ابکم خرد در وصفان صور حال خا

است بچاء مفلوحه چون از الف که روی اوست دور شود خلی شود و لام ثانی و الف
 لام از لام حاصل شود و ثانی از اباء بله که از او اب کشو و با هم کریم فدا کرد بدینقدر
 من قدیم نیست این شود بدعی محض چون از قدیم که ابید کریم شود باقی
 همه زویر و پادشاهی اند رسم و رعاشی کجای اند در خرقه اش از غل که از خدا
 در دلق معانیست خدای اند چون دلق از دلق معانیست لقمان می شود با هم
 کمال استین بر عالم افشان کو سیر و پادشاهی ندارد هر که نام و بینک خواهد این سخن
 بر دل نکارد استین که است عالمی سر و پا ال است با هم می باشد و بر پشته دور
 چرخ دو لایه دو این سرچرپنی که تا خبر پادشاهی جهات بی سر و پا که خاک بر سر او ترا
 بیاد عدم و هدایت بی چون و اب بر سر جهان بی سفر پادشاهی و توبیاد و دود بهائو
 وی تواند شد که مراد از بی سر یعنی با سر باشد چون بی باشو و باشو و با هم می باشد
 احمد و مهر محمدان پیرمغانم سخن هست بدو که هر که جهان فخر و پناهی جز شکر بخواد
 کنار بار و آنکه لب لباب چون جمع شود هیچ مگر لا شکر از کنار اب بکند فضا لغت
 است و بکار هم و مراد از شکر حمد است و با هم می باشد و هاشم و هاشم از مهر تو نا
 تابک سرود در دل ماهست ما در غم می نماند پشتر ماهست از سر و پیکر
 هم و بکند فخر شین مراد است و دل ما هام است و با هم می باشد محمد الدین و ولی الدین
 و در مستی نهاده ام بجدال تا کنم ابتداء صورت حال هر مان نکتة است و مرشد
 همه از دین هیچ سد بکمال و وی مستی هم است چون بجدال سد بجدال شود
 اگر نا ابتدا شود تاج دال شود و چون هر یک بدین کابل شوند مطلب حاصل شود
 با هم حبیب که از هر یک از مصرعین بیرون می آید فی سخن چون کشت پنهان را ز

او که در نهان وقت نازک بود در وی سترجید شد تپان فی سحر نالاز یعنی مصلحت
 و حسن است چون راهبان شود حسن شود و ابی هم غلام و هماد و عمر و عماد و عابد
 شمس ما هم بجز می مینامیم تو بر چه هم جهان نقش نشان غم تو ما را در کرم چه در او
 بشمار باشم سر سودار ده کان غم تو ما چون میان غم در ابید غلام شود و چون از
 غم هم داده شود هماد شود و نقش غم بر چه هم روح نشیند عمر شود و چون ما مینامید
 در ابید عماد شود و چون می در ابید عابد شود و چون سپهر سر سودار ده کان است بام
 شود شمس شود و ابی هم ملک کبخش در صورت بلخ کلک در لبر کزد نقاش
 صنع و از سر قد آمدش است چون کلک لبری در صورت بلخ در ابید ملک کبخش شود
 و چون از سر قد شد که سر است ملک کبخش شود و می تواند شد که کلک بیدل
 در صورت بلخ در ابید ملک کبخش شود و چون از سر که سر که معنی آن معنی رواست
 شود ملک کبخش شود و ابی هم بنجم چه سر تو دامن کستان می چسبید چنان در سر
 بر سر کشید چون دامن از شرم بر سر کشد بنجم شود و ابی هم علی تاعقیق می بدایب
 لعل نور ناف ناف هدهد متش مشکی است چون عقیق لام را بدیند و دو ناف
 خود را دهد علی شود و ابی هم بهرمان چون دل را درم میابد کوباشی تو هم دلا
 شاید دلا را درم میابد و دلا رفک بهرمان شود و ابی هم بهرام ماده کسر
 دوست برد هم بنام در پیش ساری باز کشته هم غلام پیش ساری ماده با است چون
 باز کشت بهرام شد و ابی هم دانی که کشتی است قیاس ستره کار او را بزم زنده
 دلا زنده در دیوار چون زنده که حای است در می آورده شود می شود و ابی هم
 شهاب ماه چون بالگرده جمعاً هم در لب کند و نام بارخوان از ماه شهر مرد است

و چون رای و دای ابر کن داشته شود شهاب شود با اسم منضم دایم افکر
 شرف اندر دای داری بود چون نصیب و منعی کوشد کمان باری بود چون با
 یعنی با نصیب و نبود نصیب شود با اسم منضم انجوانی چهره دکن شرف
 دل و نیری بکنج خلوت بست چون در یعنی با بار شهاب برود شبن مانند و نیک
 یعنی شب بپا است و کنج خلوت خا است با اسم منضم نور چشم است نام دلبر من
 نابراوی نافع از نکی راوی نافع و رش است و چون از نور چشم آفتاب من شود با اسم
 صورت حال از چندان مخدوم پنهان داشته از ازش اکثر بد لکتم بجان بکا
 مراد صورت حال نقطه خا مخدوم است اکثر از رش دوم است چون بقصد گفته شود
 مورد شود مطلب حاصل شود با اسم منضم هر سه بر ثلث حسن زوج فردی را که جنس
 سدس او بیش از عدد دهرن بود تنصیف کن بر مراد خویش با در دیگر
 بر ثلث مال ضرب کن چون ضرب کردی نکهش تنصیف کن سدس شان باز
 دان و هر دو را جمع کن و نه که نصف ثلث را و متحد بکن که غنچه را و اکر
 برون ری بفرکاند رو بپوند و چهار و پنج و انا الهف کن با محاسب کتم اندر علم او
 اسمی بر من کوا مای را با علم خویش تنصیف کن زوج فردی که جنس او سدس او
 از عدد دهرن باشد یعنی یکی باشد می است و ثلث جنس او بعد از تنصیف
 الف است و چون همان ثلث جنس را بر ثلث سی ضرب کنی هم حاصل شود و چون سدس
 و عشر ثلث سی را یعنی شش نصف ثلث از آن بکنی باز الف مانند و کعبه بن ده
 و جزد طاشی و مجموع هم است و مراد از چهار و پنج ده است که می باشد از جمع مجموع
 اما می حاصل شود فایده بدانکه اعداد زوج بر سه قسم است زوج الزوج و زوج

پس تنصیف کن

الفرد و زوج و اربع و الفرد اول است که در انقسام منتهی بواحد شود و دو و تری
است که منتهی بواحد نشود و پاره آن یکدفعه هم منقسم بمساوین نشود و فایده
بدانکه اعداد فرد و زوج و بنظم طبیعی جمع کنند مربعات اعداد متوالیه حاصل کرد
و از و اربع و زوج بدین طریق جمع کنند مربعات با یکدیگر و ایشان حاصل شود فایده
هر عددی را چون آن واحد تا آن عدد بنظم طبیعی جمع کنند حاصل احوال ظهور و ان
گویند و کمال دوری هر عدد که مربع آن عدد است این از مسائل شریف ظاهر می شود
است که کمال شعوری باد و هر یکی باشد معما با هم اصل لعل دل شد از آن
لب لعل شریف کوه فراز نور انظم خیزد و ساخت صند و لب لعل دو لام است چون
لعل بجل یعنی لال از دو لام یعنی لام لام بر دو امام شود معما با هم اصل
ساد بان هجی گفت احوال محمدان ماه و الی سوخت ما خیر است احمد الله و احوال محمدان
چون داله سوخته شود احمد بماند و عشاء بحیثه فرزند که بهار باشد ماد و بواکه
بام رود و مقنعه بر سر هر دود و موی سر ایشان کشوده و بگوید اللهم انت اعظم
وانت و مبتدیه فاجعل هبتك اليوم جد بدت انك فاد و مقنعه و هرگاه در عزتند
بهتر است که بعد از دعا تخریج آن را بن بانی که داند نیز بگوید که فرزندش شفا یابد
انشاء الله تعالی **عاشوراء** بخیرت کاظم ع بحیثه جمع دودها خصوصاً در نیم
مهر باشد بگوید اللهم بحق و لیلان موسی جعفر کاظم ع الاساتین جمع حوائج
ما ظنهم بها و ما بطن با جواد با کرم و صلی الله علی محمد و آله اجمعین **عاشوراء**
سه نفر بر چهار بخوانند بسم الله الرحمن الرحیم بسم الله الملك الحق المبین شهد
الله انه لا اله الا هو و الملك تبارک و تعالی و اولو العلم فامثا بالقسط لا اله الا هو لعن الحکیم

ان الذين عند الله الاسرار نور وحكمة وسلطان وهيبه ورحمة وحول وقوة و
 وقدره وقوم لا ينالون الا الله لا اله الا الله ادم صفوة الله لا اله الا الله فوج بحى الله لا اله
 الا الله ابراهيم خليل الله لا اله الا الله موسى كليم الله لا اله الا الله عيسى روح الله وكنى الله
 لا اله الا الله محمد رسول الله وحبيب الله لا اله الا الله على الله اسكن ايتها المرضبان الله
 الذى سكن له ما فى السموات وما فى الارض هو العزيز الحكيم وصلى الله على محمد واله
 الطاهرين **و عاشر مقتد** بحجة رفع ناخوشها وامراض جون بقصد شفا قد رى
 تربت بخورد وبكوبد بسم الله وبالله اللهم رب هذه الثمرة المباركة الظاهرة وبت
 النور الذى انزل فيه ورب الحمد الذى سكن فيه ورب الملائكة الموكلين به اجعله
 لى شفاء من كل داء وسقم كذا وكذا وان مرض رانا مبرر يس بقدر نخود بخورد
 بعضى وابات وارشد كد ووفى خور دن ايند عارا بخواند بسم الله وبالله
 اجعله رنفا واسعا وعلما نافعا وشفاء من كل داء اناك على كل شى قد بر اللهم رب
 هذه الثمرة المباركة ورب الوصى الذى ارشد على محمد ال محمد واجعل هذا
 الطاهر لى شفاء من كل داء وامانا من كل خوف يس بقدر نخود بخورد وبكوبد
 بعد اذان بياشامد وبكوبد اللهم اجعله رنفا واسعا وعلما نافعا وشفاء من كل
 داء وسقم كه انشاء الله شفا بايد **اكر خواجه** كه هر كز تب نكند در هر صبح وشام
 حضرت فاطمه عا بخوان كه مشهور بدعاء نور است بسم الله الرحمن الرحيم بسم الله النور بسم
 الله نور النور بسم الله نور بسم الله على نور بسم الله الذى هو مدبر الامور بسم الله
 الذى خلق النور من النور وانزل النور على الطور في كتاب مسطور في ورق منشور
 مقدور على نبي مجبور الحمد لله الذى هو بالعزيز من كود وبالغنى مشهور وعلى السراو

الضراء مشكور و صلى الله على سيدنا محمد و آله الطاهرين طر و غير ذكره في كتابه
 و رماه نيتار و می بکری اب باران و پیش از آنکه برین برسد هر یک از سوره
 حمد آیه الکرسی قل یا ایها الکافرون و سبح اسم ربک الاعلی و معوذتین و قل هو الله
 و اهفتا مرتبه بخوانی و هر یک از لا اله الا الله و الله اکبر و اللهم صل علی محمد و آل محمد و
 نیز هفتاد مرتبه میگوئی و هفتاد در صبح و پین از آن می شامد هر ناخوشی که باشد
 خداوند عالم شفای دهد و هر گاه در چشم چکانند ناخوشی چشم را و ابل کند و اگر
 مجوس به باشد خالص شود و وسوسه دل برود و عداوت و بد گوئی مردم را نیست

باشامند ز ابل نماید و اول نیت ماه و دوی و این اوقات تفریه با نیت چهارم
 نور و زانست نیت سومی و زانست **دعای نیت یاران** بجهت بهار چنانست

که بکند نیتا شرعی که چهار دانگ نیم مثقال صبر است و نیت دیگر و این دعا را بخواند
 بسم الله الرحمن الرحیم اللهم انی اسئلك باسمک الذی اذکون به سجده لک الملائکه و

و بالاسم القدوس القدیم و بالاسم الخفون المکنون و بالاسم الذی سبقت به نفسك
 و بالاسم الذی سمیت به نفسك بالاسم الذی هو مکتوب علی مراد ق العرش بالاسم

الذی هو مکتوب علی سرادق الجلال و بالاسم الاکبر و بالاسم الاعظم الاعظم المحیط
 بملکوت السموات و الارض بالاسم الذی مشی به الخضر علی الماء فام بتل قد ما و

بالاسم الذی کشف به ضر ابوب بالاسم الذی هبت به لکرتا بجوان تشفی من
 الذی نافرینان دینار و بر پنج نفر یا بیشتر از مستحق که سید نباشند قصد

کند مکر اینکه بهار دست باشد که در این صورت سید عشرت مند میتوان داد و عطا
 کند بجهت بهار بیکصد کس و بهار را بر پشت بخوابان و کند مکر را بر پشت او

و بالاسم الذی سبقت به نفسك
 و بالاسم الذی سبقت به نفسك
 و بالاسم الذی سبقت به نفسك

برز و نشاد کن و بگو یا بگوید اللهم انی استسئلك باسمک انک اذا سالک به المضطر
 کشف ما به من خسر و مکن له ما فی الارض جعلت خلیفتک علی خلفاک ان تصل
 علی محمد و آل محمد و ان تغفنی من علقی پس یار را بگوید در ست بنشیند کند و
 جمع کن و بارانید عار را بگوید بخواند و کند و چهار قسمت کن و هر قسمتی را بقیه
 بده بان بگوید عار را بخواند و **عنا کو سفنا** بجهت یار بگوید و سفند بپوشد
 بجهت یار و سه نوبت بند عار بخوان و بردها کو سفند بدم و در چین و پنج بن
 بخوان اللهم ان هذه الشاة لك و من فضلك کرهات و صلوات و انا افد بها بعد
 فلان بن فلان اللهم ان هذا فداؤه لحم بلج و درید مر اللهم تقبل منی کما تقبلت
 من خلیک ابرهیم و من فداؤه اسمعبل بحجة محمد صلی الله علیه و آله اللهم ان
 هذا فداؤه فقبل منی و بعد از آن بگوید الله اکبر الله اکبر الله اکبر بسم الله الرحمن الرحیم
 و پنج کند و محل خالی که مسقف باشد و خون نازد و دوی کند در موضعی
 مردم پانهند و سر کین را خاک کنند و دودست پای و از پوست جدا نکنند
 چنانکه پوست دودست و پا مجموع یکپارچه باشد و سر یکپارچه و پا یکپارچه و در میان
 یکپارچه که از هم جدا نشده باشد و گوشت از پا بجا و هفت پا بجهت کند و در میان
 پوست نهاده هر یک پا را بپوشد فقیر بیرون آورد و بهمان کس که بپوشد و بیرون
 آورده بدهد تا شصت کس تمام شود **شخص** را بهما ملتفتی کسا خواف
 من الشامع و الطامع قلت لها من انت با هذا فالت نا السادس السابع یوم
 انها السادس من الکافات الشائیه فی سابعها المجزئی بدین بن سکر و هو
 الشاء و عند من حوایجر سبع اذا القطر جاجاتنا حبسا کن و کس کافون و کاس

تلا مع الكتاب كسناهم وكسناهم **الحاج مؤمن** باقوم ان بقي مؤمن وارى
 للاله ربنا ينجى كل من كفر وان فيما تلاه المصطفى كذا بالارض عد ولا فناء ولا
 ولا ارى لعل بعد ما سبقوا خلافة وهو ما لا يهشك فيهم وانى لا رى جنب قد
 وهو وقد عد لا كل ما امر عليها رحمة الله العلي فقد كانا على الحق حتى جاء ما قد
 واغضب الحق مع الى اقاتل من بقل الاله لوعى كفرا واشرب الخمر في جهنم لم ارم
 بلوم شاربها الا وقد عدنا ومرة ذات بعل بعد ان الولي انكها واليوم قد حشر
 وجازر عندنا قتل العجى ولا جناح في الاكل منها قتل الاكل منها اذا ما كان قاتلا
 اهل الكتاب من ولا هم حضرا والاد من بول العجى النبى صلى الله قد صدر
 وقد ارى لصنى بل اعانته ما مستها بشي يسلك فيكم ولا صبا لمن في صورها ك
 وقد يرى الضحك منها فيه وشاع ان لبس للمعدن وقبعة الافتاد قطعوا وخبر القول
 ومرة قتلت فلان على لا تقبض منه وتصل في غدا وفائل الوحش قد تبص من
 امر عجيب ففهم النظر وروثه عوضت عنها يدى فظل صاحبا بالخير مشهرا
 هذا الذى بالحق من قلم وانت تعلم ان الحق ما ذكرنا اقول اللاله اسم فاعل من يلهو
 والمراد بالكذب الافتراء لفظها او ما ورد بطريق الحكاية مثل ان اكله الله ثم الكفى
 لا ارى متعلق بالعبادة اعنى البعدية والمفسد من الاضداد والمراد العدد وانما العدد
 العدد واعطى هذا الركن وعلى الضرر والرحمة سبدا البشر والحق الموت والخمر العصبية
 والبعل نوع من النحل والعجى الثور والعجى الثانية لنافه الحبوب التسل العقب
 والضحك المحض والمعدن والنحن والفضل الرجل المخفض لعقل المتكبر والوحش الرجل
 المنوش والروث الانشاء ومقدمه **الحاج مؤمن** ناذهم معنى فضل بل النوى بد

في السمع

ادعنی فیما یطابق الالام

باد هم عنی فوالله لو اهلکونی اسفا لنفزعن علی السن من ندم حکمی اندر دخل
مجلسا منه مولانا خلیل القزوينی و افاحسین الخونساری و قال له مولانا خلیل
الیوم کرم قلت من لا کاد نبکی الی الان فقال ما کذبت الی الان الا عشرة فقال هذا هو
الکذب الی حد عشر فقال افاحسین بل هو الثانی عشر لان کذب قوله ما کذبت بما
یکون لو زاد علیه ولا اقل من واحد عشر ان کان مہربان عدل معلقا فلا یخیر
نقوم کفناه مستاوین فاذا جددت احدها الی تحت ثم خلی عنہا یخرج کلنا الکفیه
علوا و سفلا علی التبادل مد یقومنا مستوین و مقضی البرهان ان تقفل الکفتین
بعدا یجد فی الخالبه احدهما سفلا والاخر علوا لکونهما مستاوین فی الثقل و حرکة
العالی الی السفل موجب لان یکون ان ید ثقل علی السافل و لیس رک واجب ان
مستاوینان و معادلان فی المیل بالطبع الی الارض فاما یتم حرکت احدهما الی العلو
والاخر الی السفل بالضرورة و اذا زال الفاسر عادنا الی ما هو مقضی الطبع و
الاصل ان و ای سرخوش اندام من ای بخل برومند و یلخ کن کام مرای
ماه شکر خند ای دل ز تو بُند چه یوسف نوادر و ی جان بتو خورد سند چه
بعقوب بقر زنده و لرغمر ساری چمن سالها است ناله کج قصم وز و است و لای
صبار من بحر یقار پردستان زار بگو که کار کنان فلک بردستند مبرداشند
که ساکنان سپهر کشاده تودرها آسمان بستند صہبا انچه من کف نام امیده
در کوشش باد و انچه از غیر شنید و ترا هوشش باد لغز با سحر جلا ای حکمی کرد
کلات تو اگر نقطه فند برون جملہ نشینان فلک خال شود چیستان نام که بر جش
مختش لفی کوز باد کنای جنس و دین دال شود و در فضییح بخرم باقی ان لفظة

بزرگ بر زبان بگردانند بقیه لال شود با سحر شش چهار و هشت نام طاق
 که تمنای اهل عالم گشت هست جاری چنانچه که از دو اگر بکنی بماند
 با سحر **جواب** برادر دل و ذرا نگر کنی آورد وصال با حبشی چهره کاه سیم اند
 اگر مصحف و نهیستی کجا دیک کسی پالۀ زین بطشت مینام اگر تو قلب را
 نصف قلب شش سارک بیا و نکته از این رمز فهم کورد نام بود شکستن
 شرط ستون دین از لاف لال کن من دوی لاف نام مباشر و طلب
 او که پیوسته صاحبست بخت خوش شاه کرام مراد از زکرم است مراد از مصحف
 بوم است و قلبش ۲ است و نصفش یک و ستون دین نماز است باقی ظاهر است **باب**
خبر از احوال که هر که بر زمین آمد هر چه ست در سجای است نورست لغز
 گفتند که تشبیهش هست احوال بدسکال تو چست آنکه از پاری تازی او چو
 مرکب کنی دو حرف بخت در زمان هر که بشنود اند یکی از ناگاه دشمن است
 باز چون باز پرسش افتاد در کس مادرش چه بخت چه دست و آنچه را می
 بماند تاریش هست همچون شبائش بدست مراد ریشی که خدمت تفرع
 روی بخت باب لطف بخت داده بود آن عدو که بر کف دست پست ابهام آورد
 آن جست بدان بخت که ۲۲ نه بود برضی و نه من در دست بد و هستد
 نهیستی مرصتا تا که مرفوع هست ایضا **خبر از ای لک شمع**
 پرو در سال بخت نانی ای که ده کلمه وار عدلت ابان خدای شبتا حقا که شوی
 بهر مهر در دهم بوسه جوانی در دولت کرامت بختا کان دولت نهیستی
 باری هر سال شاد ما هست اب خا صلا شاد ما **خواجه** فیلسوف فاضل

در
 جواره

که فضل بکانه ^{بجای} که معنی بن لغز واجب پیدا کردن می توان از آخر هر
 که گفتیم تا اول سالش از برای آنکه بشود و در تمام معنی هر این بدان
 مراد از هر دو سال بخش یک سال است و از این وقت و هر که ماه هشتم از تاریخ
 است که در این تاریخ همراه وانی گیرند و سی و هشت و بیست و هشت و سی و
 بعد از این او بدند و مراد از هر شهری است و هر که ماه هفتم از تاریخ و هفت
 سی و بیست و ده می شود و مراد از ده ماه دهم این تاریخ است و بیست و چون
 باخر جمع شود شمی شود یعنی حقا که بری شمی شود و مراد از بیست و بیست
 و هر که ماه هفتم از تاریخ و روی است و در این تاریخ از این هفت ماه چهار ماه را
 نشرین الاول و دو کانون و دو از روی یک گیرند و دو ماه و نشرین الثاني و
 سی و شبانه را بیست و هشت مجموع و بیست و دو است و مراد از این ماه
 است و از رخت ماه و جب که هفتم هجری است و بنا بر این بعضی که یک ماه هجری
 سی و تمام و یک ماه را بیست و نه روز گیرند و جب و می شود و بقیه ظاهر است
باسم محسن اگر چه رسم باشد نقشه کان بکاه سکه شد محتاج سند
 می چون تاج سن داشتی محسن شود **باسم قطب** کافی دل از جفای قیوب جیب
 دیوانه است یکی میباید نام از قزانه است یک میباید صد بار زده می شود
باسم منصو در روی می نشین اینک من ایامی یکدن و در صوفی گوشت تو
 راهی مراد از صوفی لفظی است **باسم ابو** ایضا تا شرف دل بر کوفت از اثر
 در طیان محو شد ز اغا و انجام دو عالم نقش عم چون دل بروی بر داشتند شود
 ابوی ماند و مراد از دو عالم عالم است و اول و دوم ثانی که نقش عم است چون برد
 شود

شود افعالی همانند وجود با اوجم شد با اوجم شد با اسم خال که چه نام شد
 و اسمی طلبکار نخست در نبودن بر مال دنیا نخست وجودیم است چون بر مال
 دنیا خال شود و چون دین با او آری خال دین شود با اسم و قصه باد و قصه او دنیا
 تمام بیکش کفایت شد کوه را نشانی با اس تفکر هفت شد چون بار و رقص در
 بار و قصه شود با اسم و قصه با بی رویی تو شود بشی و بچی و نشی و بشی و بچی و نشی و بشی
 بود و نور چه بدید مراد و نظرین هم است چون نور چه بدید شو نو چه شود و با اسم
 منوچه شود با اسم علی و بدره را نیست سر را بیدار بخت ناخپال تو قدم
 در مردم دین نهاد دین یعنی عین و اگر سر خواب یعنی سر نوم تاباندی شود و چون که
 قدم خال است در نوم او نیند علی شود با اسم علی از نام بیکش و در اول
 سعادت و آخر خوش شد ماه و مشتری هر یک بفاون دیگر و طریقی استخراج واضح است
 با اسم محمد نگار اگر نفسی با و در این مینا شغره که ناکه چه بخت بختی چه
 ابد و لب شکر نثار جان بختی چه می رود و بمرز خون دل دین حکایتی
 که شپک ز رفتنش در باب کز ان اشاره پوشیده نام آن خنجر اسم آن مصراع چهار
 در اید چون مراد از نزه و مع است چون می رود و بر سران صبر می شود و مراد از خون دل
 دم مقلوبست که مد باشد سؤال آن قبل قدم و در فی الاخبار ان البقی حاکان
 امبا وان معناه لا یقر شیا و لا یکتب فیکف بجمع ذلك مع حدیث الدواة والقلم
 فی مرض موته قلنا یمکن ان یجاب عنه بان ولان امبا الا انه قد یمکن من القرآن والکتاب
 بالمعجزة والمراد ان یبدوا فقام امران یکتوا لکم والله اعلم فان الله سبب بیکه لا
 الف کدر حرف تبیین داده نموده اند البتة که الف حرکت داخل آن نمی شود و آنچه در اول

بجهته

در تمام احوال

شئ

هر حرف مذکور است همز است نه الف پس باید است در ذکر الف و وصل آن بحرف دیگر
 و اخبار لام را نموده اند نشانه مناسبتی که میان او و الف است بجهته اینکه هر يك بگو
 واقع شده اند فاعل لا بعد پنج ناسع از مرکز هوش و کیمیت هر هنر خدا
 هست جانا حاصل و حاصل مجموع ۵۳۵۴۸۳۳۵ می شود فاعل لا در بنا
 اشکال و مل شان زده است اول فرج و دو فرد و زوج و فرد است با بنظر حق
 دو نیم لجهان و آن فرد و سه زوج است با بنظر حق سه هم عتبه اخل و آن زوج و سه
 فرد است با بنظر حق چهارم بیاض و آن دو زوج و فرد و زوج است با بنظر حق
 پنجم بنی الخد و آن فرد و زوج و دو فرد است با بنظر حق ششم عتبه الخاج و آن دو فرد و
 زوج است با بنظر حق هفتم حمزه و آن زوج و فرد و زوج است با بنظر حق هشتم انکس و آن سه
 زوج و يك فرد است با بنظر حق نهم نصره الخاج و آن دو فرد و زوج است با بنظر حق
 عقله و آن يك فرد و دو زوج و يك فرد است با بنظر حق دهم اجتماع و آن يك زوج و دو فرد
 و يك زوج است با بنظر حق یازدهم نصره الداخل و آن دو زوج و دو فرد است با بنظر حق
 سیزدهم طریقی و آن چهار فرد است با بنظر حق چهاردهم قبض الخاج و آن يك فرد و يك زوج و يك
 فرد و يك زوج است با بنظر حق پانزدهم جماعت و آن چهار زوج است با بنظر حق شانزدهم قبض
 الداخل و آن يك زوج و يك فرد و يك زوج و يك فرد است با بنظر حق کثیرا هابق فلان
 مصدر ثان و ثالث و فاعل عن ابن الحاج بنه یق المراد بالمصدر الاول ما لم یرد فی شئ
 فان زاد فیتر واحد فهو المصدر الثاني و ان زاد شئ ثان فهو مصدر ثالث و هكذا بشرط
 ان یکون من مصدر المجرد دون المزيد و قد یق ان المصدر الثاني یستعمل فیما کان له مصدر
 و یصح ان یق لكل من مصدر یرانه مصدر ثان ای جاعل المصدر اثنین کما یق فی کل من الاعبا

م ا ن ا و ا ه لا ای ا ه ا ا ا ب س م ش ط ب ع ف ل ا ن ح ق
سلطان و بحق خنان و بحق منان و بحق برهان لا اله الا الله و بحق سلطان الموعود
نامیکده بان وی بجام است کار من خوشدل بکام است تا مغپی که نامیقم در بند
درد پر مغان و رام مقام است دل از کف من ر بوده ماهی کش مهر فلک کبر غلام
در دلم کسی فنا ده ام کش مرغ حرم اسپر دام اسب ان پیر که منع عشق دارد ای واعظ
هرزه کدام است ای کی بدوست نه نماید ابا بکدام نصحر ام است دانی کجوا
عشق باشد دیدیم که ننگ نام است الخانه بکه با دیاد تا منزل دوست بگذر
کام است گفتند بسی فسانه عشق وین قصه هنو نام تمام است گفتم که دیگر کرد
مسووا گفتا که بسوز مش که خام است در میگرد زان شد صفا کا این مدتی

[illegible]

می نمایند و این هم و را شرقیه نامند اول مصریه شرقیه و ثانی را مغربیه شرقیه
 و حروف از جهت دیگر منقسم بینه قسم می شود و لغوی و اندر حرف است که آخرش مثل
 اول نباشد و اندر ده حرف است و مابقی و اندر حرف است که آخرش مثل اول است
 و اندر حرف است مسرودی آن دو حرف است و آن دو را ندماست **فاعله** ابجد
 بر و قسم است ابجد شرقی و آن طریق مشهور است و ابجد غربی و آن بدست که در همه
 داشتند که برند و مضربچه بود و سپین همه را پس صد طای مغربیه هشتصد و
 عین مغربیه هشتصد و شپن مغربیه هزار و باقی با مشهور و موافق است پس طریق آن
 است ابجد هوزحطی کلمه صغیر قمر است مخد طغش و ابجد بود و قسم است ابجد
 کبیر همان مشهور است و ابجد صغیر و آن را فواصل الذر نیز خوانند و آن با این طریق
 است که هر که حرف که ارد و آن ده و باد تراست دوازده و ازان می افکنند آنچه باقی
 می ماند عدد آنجا می کنند هر چه از شصت بجز باد تراست شصت و ازان می
 افکنند باقی را عدد آنجا می کنند و آن بانی ناده بر حال خوب باقی است شصت و شصت
 پس وضع ابجد صغیر بدین شرح است **ا ب ج د ه و ز ح ط ی ک ل م ن س ع**
ف ط ص ق ر ش ت ث ج ه و ز ح ط ی ک ل م ن س ع هر عددی که بر فوق است بعد از
 وضع شصت است و آنچه تحت است از آن آخر بعد از وضع دوازده پس از هر یک
 تا هزار و هر چند تا دوازده و شصت آنچه باشد می افکنند و باقی را می نویسند
 بدانکه د و ابجد دیگر نیز هست یکی ابجد سب و دیگری جامع اکبر و سب آنست که
 که مجموع حروف از بر تپیل اعداد حساب کنند که مجموع بدست هشت شود با این طریق
 که نای ده است و ک بانه ده است و ل دوازده است و ه و هجین تا غ بدست هشت

صلی کنی که در این
موضع خط را

چون هر یک از
اینها را

اصلاً در یک
دور و در یک
زاویه یک
باید بود

د بکرانکه حروف را بلفظ در آورند مثل اینکه ا را کو بند الف و ج را جیم و هکذا
فائده در اصطلاح عدد بین عدد هراسمی یا صغیر است یا وسیع یا کبیر یا مضاعف
یا خط یا کفو یا خاتم عدد صغیر عدد حروف همان اسم است یعنی اشاره حروف مثل
سه حسن چهار و هم چنین و چون هر یک را ده کردند و سبط کو بند هر یک را صد
کبیر کو بند نصاب کو بند چون یکی از عدد اسم کو کنند کفو کو بند و چون کفو
در اصل ضرب کنند خاتم کو بند و در صغیر کبیر مضاعف و خاتم اصطلاحات دیگر نیز
و بتقسیم دیگر عدد داسمی هراسمی را هرگاه در عدد حروف ضرب کنند حاصل را عدد
کبیر نیز کو بند مثل اینکه در اسم حسن عدد اسمی آن که ده آ باشد در عدد حروف آن که
سه است ضرب کنند سه حاصل شود از عدد کبیر کو بند و چون کبیر را در عدد حروف
ضرب کنند حاصل را کبیر کو بند و چون کبیر را در عدد حروف ضرب کنند حاصل را
کبار کو بند و چون عدد داسمی از آنکه در این اصطلاح عدد صغیر کو بند تنصیف کنند
نصف آن را اصغر نصف اصغر را صغیر و نصف صغیر را اصغر صغیر کو بند و
هرگاه در اصغر و صغیر و اصغر صغیر و صغیر نصف آن صحیح نباشد و حصه نمایند که یک
حصه یکی را در آن دیگری باشد نصف کمتر را ناقص و در آن احوال کو بند و نصف
ناقص را ترک کنند ساقط را اعتبار نمایند **فائده** بدانکه اهل عدد چون شکل
را بعد از ملاوکه مانند بعد از تمام عمل آن شکل را لوح نامند هر خوانه از آن شکل را
بیت کو بند سطری که از بین کاتب است از وسط نامند و آنکه از فوق بتحت رود
سطر طولی کو بند و بیونی را که از او پیرا او پیر دیگر که مقابل او باشد و در قطر
فائده چون حرف بیست و هشت است مثل مثال و نرس هر حرف حصه فنری است

و در طبیعت

و بطبع غنای دل و سقا و خواست تابع است و چون روح و دانه است هر چه از او قشر و ثلث و رسد
چنانچه از مثال و غیر هر چه از طبیب این روح متبویان باشد تقسیم از او روح مجرد و این که نسبت

[illegible]

فایده در مطایب این کتاب کثرت کمر و بدست و هشتکانه ای هفت نای هشتاد و هفت بزرگ چاره

فَارَى	هَوَى	مَانَى	تَابَى
أَهْبَوَى	جُنُوَى	حَمَى	
مَرَى	كُسُورَى	عَمَى	
نَشْرَى	مُؤَنَى	أَمَى	
ذَهَبَى	هَمَى	عَمَى	

[illegible]

طالع شخص مضبوط باشد شکالی نیست هرگاه معلوم نباشد بجهت تعیین درجه
 طالع و طریق مساوی است یکی طریق که در کتاب مضبوط است
 و این است که اسم شخص مطلوب را درش راجع نموده دوازده دوازده طرح بنماید
 آنچه بماند از عمل ابتدا کرده بروج را بشمارند بجهت هر یکی بگردند تا بهر یکی که
 منتهی شود برج طالع آن شخص است پس آن شخص را با اسم پدرش جمع کرده منتهی سی طرح
 بنمایند آنچه بماند ابتدا از اول برجی که طالع قرار شده بشمارند بهر جا که منتهی شود
 درجه طالع است طریق دوم در بعضی از خواشانی کتاب مذکور بنظر سپیده و آن
 آنست که از اسم شخص مطلوب دوازده دوازده طرح نموده بروج را بدست آورند
 و سی طرح کرده درجه را پیدا نمایند باز هفت هفت طرح بنمایند آنچه بماند
 ابتدا بقمر کرده بهر جامه منتهی شود کوکب مری طالع قرار دهند **فصل در عمل اعداد**
 احتیاج می شود بدانشن طبیعت نام شخص در نوشتن تقویدات تفاوت میکند
 چیزی که بران می نویسند در دانشن اینها نیز و طریق مساوی است یکی در مضبوط
 و آن آنست که طبایع حروف اسم راجع نموده آنچه غالب باشد طبیعت اسم است و تقوید
 را باید بر چیزی نوشت که طبیعت آن با طبیعت اسم باشد یکی دیگر در رجائی بنظر سپیده
 که از اسم چهار چهار طرح بنمایند آنچه بماند ابتدا از آنش کرده طبیعت قرار دهند
 سه طرح بنمایند آنچه بماند تقوید عمل را بان قرار دهند چنانچه اگر سه بماند چنانچه
 بروقی هو بنویسد و د و بنای است بر کاغذ بنویسند و یک معد است از این
 لوح آهن یا نقره یا مثل آن بنویسند و در عمل روز مشهور کوکب مری است
 اهل اعداد در غزایم میگویند باید دعوت مضبوط است و ملک و کل بان را و چون او

و اسم
 اسم

[illegible]

الحکم لله ان بن تقوی مانیز دایم لیکن چه چاره با بخت کراه ما شیخ و واعظ بکثر
شناسیم با جام باده با قصه کوتاه ^{المؤلف} عشق آمد شد بر ملک دلش زده و خرد
الملك لله معشوقه افکند از روی چون ماه برقع بیکو الحمد لله من مانده محرو
از کوئی جانان اغیار ایجاد رکاه و بیکاه دی قوبر کرم از عشق خوبان از قوبر
دی ستغفر الله از پند بچا و اعظم مرا گشت از من چه خواهی ای شیخ کراه ای
کنعان بنشین که یوسف از جور اخوان افتاده در چاه سودای جانان از پا
من برد دوش شبانکه و رد سحرگاه که شد صفقا از راه مقصود بنمای زاهی
ای مقصد راه از مرکز خالتانهم چرخ برین قهقغ ریح شمع بفرستک شاز ^{نکته}
افلاک نومی باشند فلک نام که از افلاک خوانند و فلک اطللس نیز هر شب
روزی یک دوره و طی کند و فلک هشتم که از افلاک ثوابت گویند و روزی نه ^{نکته}
طی کند که هر یک سر هزار و هفتصد و شصت یکدوره طی کند فلک هفتم ^{سأل}
در چل است که دوری است شبانه روزی و دقیقه حرکت کند بمباهی یکدوره
دوره سی سال طی کند فلک ششم که مشتمل در او است شبانه روزی و دقیقه
حرکت کند و دوره دوازده سال طی کند فلک پنجم که مریم در دانت شبانه
روزی سی یکدوره حرکت کند هر چه پنجاه و هشت روز و دوره را یکسال
و باز ده ماه طی کند فلک چهارم که خورشید در دانت شبانه روزی پنجاه و نه
دقیقه حرکت کند و دوره فلک یکسال طی کند فلک ستم که زهره در دانت و
نور فلک را یکسال طی کند و فلک دهم که عطارد است چون فلک چهارم ^{دیان}
کند و فلک اول که مریخ در دانت شبانه روزی پزده درجه و باز ده دقیقه

حرکت کند

حرکت کند و در وقت هفت شبانه روز نیم تقریباً حرکت کند **فائدۀ**
 در طبیعت ستارگان زحل سرد و خشک است با فراط مشرقی کرم و تراست **عبدال**
 میخ کرم و خشک است با فراط شمس کرم و خشک است با اعتدال زهره سرد و تراست
 با اعتدال عطارد با هر کوکبی که متصل شود طبیعت آن کبر و چون بهیچ کوکبی نظر
 نداشته باشد خشکی مهل کند و سرد و تراست معتدل **فائدۀ** بدانکه این **بشر**
 بهست و هشتکانه بعضی سعدند و بعضی محض چنانچه از این شعر معلوم می شود
 از منازل که بر این چرخ برین دارد جای آنچه خصل است همین است که گفته ام حاشاک
 شوله و اخبر صفر طرفه بران بلده و ذابج اکلیل و دبانا سناک **فائدۀ** بدانکه
 بعضی که در تقویم آوردند ابتدای آن از اجتماع شمس و مریخ است و از ده ساعت
 بهست باشد پس هفتاد و دو ساعت بهست نباشد باز ده و از ده ساعت بهست
 است همچنین تا باز اجتماع رسد باز بهست است اهل تجربه گویند باید در ده و از ده
 ساعت بهست از جمله همان خطا نمود که ابتدای کاری در ثلث اولان زبان بجان
 دارد و ثلث دوم بجان خطا نمود که ابتدای کاری در ثلث اولان زبان بجان
 اند **فائدۀ** بدانکه اهل نجوم در دهها هفته دامن اکواب هفتکانه و شمس کردند
 و همچنین شبهای هفته و ساعات معوجه هر روز و شبی و تقسیم بام و لیلای هر
 کوکب از این شعر معلوم می شود هفته ایچده روز از بابا و سرخ در بهل روز
 در بهل سرخ شب سرخ علامت شمس است از روز یکشنبه که آلف ایچده شاره
 بان است و در نشان و تراست از دو شنبه است که با ایچده شاره بان است و همچنین
 تا آخر و ساعت اول از ساعات معوجه هر روز و شبی را بگویند هند که صاحب

و روز پاشی پاش شد ساعت و تم بگو بکی که در مختار است تا نام شود فاعله
 بدانکه بر چهار و از ده کانه که طالع مردمان و طالع سال افند هر چه دلیل چیزی
 کند اول دلیل است بر تن و جان و روح و بنفش بدن و آنچه تعلق بشخص دارد
 خانه و موضع که در وی زاده باشد عمر و نذ کانی و ابتدای کارها ثانی دلیل
 بر کسب مال و معاش و باران و ثالث دلیل است بر برادران و خواهران و خویشا
 و سفرهای نزدیک و نقل و تحویل رابع دلیل است بر پدر و عاقبت کار و املا
 و چیزهایی که درون بدن دفن باشد خامس دلیل است بفرزند و هدیه و ولایا
 و دشمنان و شادی سادس دلیل است بر بیماریها و علتهای و بختها و بندگان و خدا
 و چاد پای خود سابع دلیل است بر زنان و شوهران و شرکبان و خصما و معاندان
 و مقصودها و دین و کرم و بخت و کم شد چیزها و ثامن دلیل است بر مرگ و نکبت
 و خوف و خطر مال از جهت مهرث ناسع دلیل است بر دین و علم و عبادت و طاعت
 و خواب بدن و سفرهای و دعا شرم دلیل است بعمل سلطان و پیشرو ماردان
 و جاه و حرمت و برزکی حاد بعشر دلیل است بر دوستها و معشوقان و امید و
 سعاد و بنگونی کار ثانی عشر دلیل است بر دشمنان و چادریان بزرگ و عم و اید و
 و نندان هر چه **حسینی** است باطن طبع و هوای دیگر است بدلیل جان و انوای
 دیگر است باطن شهوات و پیران کرم اینچه رسم است اینکه باز آغاز کرم و دشمنان
 من چه کل دارد او این دشمنان باغ خلداید مکر طبع و الهام و حایث است این
 با مکر تلقین و تابانست این اینها بجهات بجوی و عقل و اسر شده که در کرم
 کفر با پیمان عرصه میزدن و کوی دلها در مغم چون کان تو آتش شوق جهانی شوق

بی تو شمع هیچکس نظر نهد خطیب بر نام تو خوانند این همه از تو بنای دل دارند این همه
 ای پادشاه غای تو باز دارد دل حیرت و موداست با تو کار دل ای مبرا از خیالات و کما
 ای مفره از اشادات و بشا چون کمال دانشم نادانی است جاده کارم همه حیرت است
 مهر خود کن تا بخوانند هم داغ خود کن تا بداند هم بر سر کوی خودم خوردند
 آنچه من بکس نگویم بدی کرم نگویند شستم هیچ جای انشی نکذاشتم
 ای شب فروز سحر خیزان را هیچ شبی درم دل نامرسم ای امید ناامیدان کوی
 هر دو عالم را اشادت سو پیش از آن که زن توانائی تو و حتی کن و در و سوائی تو
 خاکدان دادم بجای خاکشا شاه بازم کی که صغوشا همدیجستم برون و درین جا
 زانکه دلکراهد این محبت چنانک ز این شایسته است برده این بینوایان بکذاشتم
 یکبشی چنانه دارد و می زند خنجر در برم فلند می زند من بجان از دست و پویشتم
 بنک بر زده هفت و شش هر که در خواب است بیدارم و آنکه مستی کرده هشیانم
 شاهد و لک و لغوش خود دست ز این معشوق هر که چون نویکت از این بالا و است
 کلینی بدی دان صحر اکست و بر هر کی کلی خوش اختر بیخ او بکذاشته از تخت و می
 شاخ اوان لاهمان سرده سابه او عرش او سرده بکیمان بدی یعنی صد هزار
 نوع و س فایغ از رنگار گل بهر تکی نو و شاخ ای خوشامرغی که شد کشاخ
 عشق شود آنکه نباید دردا تاصل و در و دهد ادر و ساقی ده که می سزا است
 هر که دانی مبر از بس که آ نغمه داد و دیر کش ساعی از بود و بخوان چند این
 خوش بنال ای طبل شهرت تا یکی دل بسته دو کهن بشکن این کوهر که مقدارش
 دو عالم بجز پادشاهان مرغ ز پر است این کمال خالت بر سفر کن ایام دا

چون ناله و ناله می‌دند ^{کن} ای زبان بسته در این صحرای کمر
چون بلبلان سوز با لایق ^{کن} ای عزیز چشسته و ناله می‌هوز
درد اگر قسم تو باشد ^{کن} صافش انکار این سخن ^{کن} پرتو عشق آمد این آفتاب
اشناد اند که این بیکانه نیست ^{کن} شه و عاشق چون لشکر ^{کن} خواجه در خند چاکر کشید
عقل کوید چینه و دستان ^{کن} عشق کوید خانه خوار ^{کن} عقل می‌گوید پریشان
عشق می‌گوید که نادان ^{کن} عقل کوید کار ساز ^{کن} عشق کوید سفر آفرین
عقل کوید که خدا می‌کنم ^{کن} عشق کوید باز می‌کنم ^{کن} ساقی بکند شربت بر آتش
بلبلان و بلبلان ^{کن} ساقی می‌ده که بر ما راستم ^{کن} مست گشتم و ز جها بر خوا
صبر که جواز دل شد ^{کن} نام هشیای من هر ما که نیست ^{کن} صوفی اصداد او داده
عزیزان و شریک ^{کن} اهل دل و جامع کن نامی خود ^{کن} اخراوند و جهان ناک خود
بزم کاه ماقبلند و ار ^{کن} خاک داد و دیده اغیار ^{کن} ای نسیم صبح بر اصحاب
خاکبان را آتش ^{کن} ساقی حاجی که جان بود ^{کن} بر دل شوریده داغ نهند
مست کن بر پای ^{کن} این نماشها که پندار ^{کن} چار سو نیستیم آباد ^{کن}
او عینار هستم ^{کن} خواجه در باز او پند ^{کن} مبتلای ریش و رستای
دو قفای خور ^{کن} کز قضا خوردن بدین ^{کن} مذهب مردان بود جان با
بابای هر دو عالم ^{کن} خوب گفتن ^{کن} عشق بازی نیست کار ^{کن}
بنده ازاد شو ^{کن} تابانی تد این درگاه ^{کن} ای سلیم القلب شوار ^{کن}
تا نیندازد ^{کن} نیست گشته چیست عوی ^{کن} عمر بگذشت این عمارت ^{کن}
کنج خواهی و در ^{کن} انشاند بیچ ناله نام زن ^{کن} ای نواموزد بر مشاعر ^{کن}

جهد کن تا کردی امجد خوان عشق سانی اند جام جان افروزد بلبان از انتره و نور و نور
 عند لب باغ وصل شوق و مست اهل مجلس لب برون بر دینو کرد هشت هزار دامن
 پای همت دو عالم کوفتر حاضر اجماع بکونک آمده شیشه اغیار و سنک آمده
 مجلس خاص است پای تمام بخت عابد که کار خاتم حرمی کن مشرد جانان و سپید
 بوی پیراهن سوی کفشان این مضرع بهر غم خور لایق آن جز دل بر نور نیست
 عالمی اشفته سودای او پاک از این بگوهران در پی این کدبان واکه بدنی بجز
 خود پرستار دانست اندر سابقا جام صبوری خود کنیز و شبن برادر و سهرت
 خیزا بکدم که چو کشیم خط بگردن ربع مسکون ترا عالمی بدینم ز دل بیدل همه
 طالب ریا و ساحل همه ساقی می ده که این افشانه آنچه گفته و صف و سخن از تو
 طول و عرض خوانم نامدا مصلحت نامد شکست خا **شیر عری**
 جند عشق و جند عاشق جنداد کرد و ستیاع عاشق عشق بر هر می که سریند
 جمل بر عالم عقل برز اتمانا عاشقون مذبح و عند باب الحجب مطر حون
 ای که عاشق نخرامش زندگان کنی می یاد لذن عشق عاشقا مانند
 پاک بازان جفا دادند سادنا باده صبح بد عاشقا را غذای روح بده
 ای که بر باد لعل بخت بادها خورد مستم از تو نفسی یازد پس مستان را
 راحی بخر می پرستند سوختم سوختم در انش سوختم بی خودم کن دینی باده دوق
 نابگوی تو راه بر کشتم جز توان هر چه بود بر کشتم ای غم تو مجاور دل من
 در زمانه غم تو حاصل تادله بختی تو باد نامراد بد در قفای تو باد
 مرجام جابجیست کرد زون آمد که ناز و پو دلان جز تو خانه خالی کرد

در این کتاب
از کتب معتبره
است

با تو سودای ابا الی کرم اشکارا کنم نهانها چاند دوستی در مت بیانک بلند
مشکن ایندل چنانچه ^{تست} که ها انجام در محبت مرجا مرجا بنیم صبا
خبر از دوست چیست بنا حال مابین باین پریشا باز کوتا از انچه مبادا
اینچنین هنو نکند با عزیمت بدین نظر دارد همچنان پیدلان بیاد اید
ما خود اینسوید و تجاید بار با و تخم مهرها دارد با خودان مافراغنی دارد
خواطرش مایل و فابا ما بادش را سحر فابا ما هیچ داند که حال ما چونست
باز ما خواطرش کرونست جز مرادش را مراد نیست غبار این خواطر و بادنی
او تو در دم چتر نهاده بود من کیم تا مرا مراد بود ^{اول} غم بخت ببارش و بار بختی
و در جان و دل اندر اشکار و در اول دل خوچون ^{اول} کفتم از حیدر باری که فریاد
بخت خشنود و بامیدان که از این ناله و فریاد تو بیدار شو میبستی و کیم نیست بخت
دارد آنکس که تراد و کشاد ساقباز اهد بیاورد غم بدش جوعه از باد که هفت
بر رخ دل بشار و در آتش تا مگر فارغ از عالم بیدار شو ستم اند تو نیست عالم
چاره در دل ما بشر جان هوای ستمگر که صفات بکند از هستی خوب که بیکبار
فائده طالع برج ساعتش مفصل کفتم مجمل صیا الک الی بطیب تحبک ربک
هو بل فائده بدانکه انواع خطوط و الفاظ نسبت است هر طایفه را اصطلاح
است بجهت اخفاء مطلب طریقه و قلم کند شت بعضی طرق دیگر و مطاوی این
کتاب بیاید و بعضی دیگر نیز اینجا ذکر می شود از آنجهل این طریق است که خط عرضی کشند
و در آن را بقلم هفتد نویسند یعنی باعداد اینچه در بناله آن خط عرضی را رسد اعداد
بود و اینچه برسد تجاوز نکند عشرت بود و اینچه برسد تجاوز نکند مائت بود و آن

برای او

برای الواف و آخری در تحت خط بیست و هفتم باشد پس مجدداً چنین نویسد

و علی با چنین ۱۳ و با و با چنین ۱۳ و الف با چنین ۱۳ و از انجمله قلم

سری است خطی که از این است که خط طولی بکشند از همین است ان خطوطی بطریق

شاخها بران کشند آنچه بر طرف همین است علامت کلمات ایجاد است و آنچه بر طرف دیگر

است علامت حروف است که حرف مطاوب دانست و بحرف مطاوب غنم شاخها

پسای شود مثلاً بعد از چنین نویسد

طرف همین از خط اول نشان ایجاد و در تم هوز و سیم خطی است شاخ اول طرف نشان

کاف کاس و در تم نشان کلام او و سیم نشان هم است که مطاوب است و همچنین

دوم و سیم چهارم و علی با چنین نویسد

۱۳ و از انجمله طرفی که وصل است خطی که از این است که وصل او خط

له در سیم شمار حرف منقوش بجای خود گذار پس حرف منقوشه تغییر ندارد

و حرف غیر منقوشه مبدل است کاف بهم و بهم بکاف و صاد بدلام الف بر عکس

الف با و بر عکس پس مجدداً که نویسد و علی با سیم با و بر ابوقد و همچنین

و از انجمله خار و خشک است خطی که از این است که چهار خط کشند یکی بر عرض و

دیگری بطول او و بدو قطر آن و هشت او به حاصل شود ابتدای او با که بر فوق خط

عرضی که در طرف همین است خواندگان است از سمت فوق و در میزند تا خانه تحت

عرضی در طرف همین خانه هشت است هر خانه که مطاوب دانست نقطه میگذاردند

پس اگر مطاوب عشرت باشد بر هر خط عرضی در همین ده گوی میگذاردند و در

مئات دوسران راه میگذاردند و الواف و الف میبندند و بجهت نمره بر هر خط طولی از

بدانکه فاعله ایست
از این شعرها
احد خط نزل الیک
ما یکد در از خط الواف
داست

فونی نهند و از بجزله فلم عدد است و ان باین نحو است که بجهت هر حرف دو رقم یکی
 بجهت و دیگری بعد دو دیکتان نویسد حرفی رقم کلمه ای بعد دو رقم حرف
 کلمه است و این دو از مخترعات مؤلف است و از آنجمله طریقه تراب است و ان اینست که
 غیر بر سر هر کلمه متصل بیک حرف در یاد کنند گاه باشد که متصل با نیز متصل نمایند و
 و یاد کنند وی شود که متصل را منفصل ناکرده حرف در یاد کنند از آنجمله اینست
 که طرا و طول نویسد این نوشتن شکل از انست و خواندن ان سادست و فائده
 اگر از اب پیاز بر کاغذ چیزی نویسد ظاهر نباشد چون نود یک نش بر نود خطی سیز
 ظاهر شود فائده بدانکه در تفاوتیم نام در صفحه دست چپ و بالای جدا و اول
 بنامه بحر ثابت می نمایند و حقیقت ان این است که بطله و س در کتاب مکرر بنامه
 که هیچناز که بهار را بجران می باشد هم چنان عالم کون و فضا را بجران است که در و در
 بجران اگر مواصف باشد متغیر کرد و اگر مکرر بود صاف شود و گفته که چون فلك
 بهشت قسم کنیم و بیستم سانیم ابتدا از اجتماع مریخ و شمس چون مریخ را و بهار و وایای
 بنامه بر عدد تغییر در عالم کون و فضا مناسب است و ان هر مرد و ان حال بجا می بگرد و گنای
 اول برج در جبهه اجتماع است مرکز ثالث موضع تربیع اول می شود مرکز خامس موضع
 استقبال می شود مرکز سابع موضع تربیع دوم می شود و این چهار مرکز بخشد مرکز ثقل
 مابین مرکز اول و ثالث است که متصل است بقدر بیست و نهم مرکز چهارم مرکز
 سیم و پنجم است که مختار از تلبیث است مرکز هشتم مابین پنجم و هفتم است که متصل
 بقشایب و بیستم است مرکز هشتم بعد از هفتم حُر و پیش از اجتماع و متصل
 بقدر بیست و بیتم و این چهار سعدند و صورتش چنین است

و در باب مثلثات ثبت و در این شعر معلوم است نسبی طرح هکذا مضمون

ثبت ب دویم مبدل بر سر ن علامت ناری است و بت و ابی و ه ه و ا و م مائی

فائدۀ اهل احکام بخوم در فلک چند نقطه بخوبی یافتند و حرکت بحرکت معکوس

مثلاً در ده درجه جل نخوستی یافتند بعد از آن در پنج درجه جل همان نخوستی

و بداند آن هشت نقطه این است اعظم ۴۴ غیر ۳۳ سر موس عم کلاب ه ذ و زاویه

ع ذ و بحاقی ۴ کبد ۸ ذ و الفطره و محل این نقاط در تقاویم نام در صفحه قمری

در فوق جدول جدولی در عرض رسم کنند و حرکت یکسانی ایشان در هر ماه ثبت

فائدۀ بدانکه هر یک از کواکب هفتگانه را در دوازده کانه طالع جایگاهی است

که چون در آن جایگاه باشند موافق مزاج و طبع ایشان و بخواند و از مزاج

کوکب گویند چون در مقابل آن باشد

انرا مزاج گویند یعنی لستکی و مزاج و مزاج کواکب از این جدول معلوم می شود

و رسم نشد غوره انکور خزان بدی بای نند انکور ماه رمضان بدی فامد کند

منع لورفتن چنانچه با ساده رخی هر شب بخوابند ان بدی کلاشک و انم نیست

که میسریم اند و غم او بپوشد با اشک و ان بدی کردن که دل ما را کرده شد تیرش

هر یک که اندازد یکسر نشتان بدی هر شب بت عبادت گوید بپوشد ان بدی بر ما هفتگانه

اذان بدی انشیخ سپهر نام با جبهه و تمامه از میگرد صد بار شد اندند همان بدی

کردم طلب از عابد روی دفع غم کفنا بر شاد و کاین کار از ان بدی کاهی بنوازا بجا

حج	ج	ط	و	ه	ل	ن
ضج	ط	ج	ب	ا	و	ه
س	ی	ل	ی	ه	ه	د

اسماء

چون غم صفتان را تو سم گفت بیداد تو دنی بختا بد و **لما یضای** ای بختی
 جفا از میان بگذرد و اما بکن بشنایم از خون خود اندیشه از شر ما بکن اسوده
 در عهد خود خوابیدند این مردگان بگذرانند و خوش ان بعد از او ما بکن
 نه جان و نه سر برین وصل ماند از برای عاشقان دمی کن بیکسو سه دیگرها بالا بکن
 انصره در لها ای نغان جرات دل من بر خنجر اسوده اینم سپنها جز سپهر من جان کن
 دین را کرد در دانت نغد و کون و در عوض خواهند کالای غمش ز نهال
 این سودا بکن ایچتم تو سرم را خوانند امام کشوی از عشق من کس را خبر نبو
 مراد سوا بکن مال اینم و در بشو و بخشید ای فاضی تو من ماندم و دیگر عجب
 با من دران غم فاما بکن درهای عشق است خدا دران صفحا نا خدا کشی بران اندیشه
 از سوج این در با بکن حدیث روی **الکافی** عبد الوالی عیبه الله عمه قال
 ان القصد امر یحب الله تعالی و ان السرف امر یبغضه الله تعالی طریحات لثوفاها
 تصح الشئ و حی صبت فضل شراب و **ایضا** روی عن امیر المؤمنین ع قال القصد
 مثراة و السرف منواه **افق** کلاهما بکسر المیم اسم الزمن لثوفا و الثوی معنی الهدی
 و الثلف ایضا روی باسناعی ابی الهفها عن ابی عبد الله ع قال سمعت یقول ان الله
 لمن قصد ان لا یفتر **ایضا** روی باسناعی ابی علی بن الحسین ع قال من مراد بعبادان من
 اول البقرة و ابتلا کروی ایتین بعد و ثلث باب من اخرها لروى نفسه و ما له یضای
 بکره و لا یقر به الشیطان و لا یسئ القرآن **فائد** اختیار هر چه داری هفت چیز است
 ناشو کار تو بنکو و بن همین دان و مفروض حال مر سقو باید حال بیت صاحبش
 حال خالع صاحبش بیت الغرض صاحب غرض **فائد** بدانکه نظارت کو اکتب

پنج است اول میزان و مقدار نه نیز کو بند و در شمس و مزاج تاج خوانند و در شمس
 و حشر بیک اجزای خوانند مقدار نه هر یک از کوکب بعد از با اس و در نسب محاسبه
 کو بند میزان ان است که دو کوکب در یک برج و یک در جمع شوند و دوم شد پس میزان
 ان است که کوکب در برجی باشد و دیگری در چهارم یا دهم و یازدهم درجه باشد چنانچه
 درجه باشد ان است که کوکب در برجی باشد و کوکبی دیگر در پنج یا نهم باشد همان
 درجه پنجم مقابل و ان است که ان کوکب دیگر در هفتم برج ان باشد بدانکه چون کوکبی
 متوجه شود به یکی از انظار هفتونز سید باشد کوکب متبادر و کوکب اتصال است
 با متصل بفران نظر است چون اتصال تمام شود و یک در کوکبند که منصرف
 و اتصال و انصراف واحد است که تا بان حد کوکب نرسد اتصال و انصراف حاصل
 نشود و بنا بر ان اجرام کوکب است و هر کوکبی در جری است معین که این شعر بیان میکند
 بدان اجرام سیارات مجرب لفظ خجسه هر روز درین و چون خواهند بداند
 کوکبی متصل است بد دیگری یا نه موضع پنج از انها را شمار کنند است ببینند پس موضع
 دیگر را ملا حظ نمایند اگر از موضع کوکب ثانی تا موضع یکی از نظرات و با اول و با
 او صیغ جری ان است و دو کوکب با اتصال بنویسند و اگر کوکب در ربع بقدر جری داشته
 باشد که یکی از نظرات برسد آغاز اتصال ان بان کوکب باشد هر چه فصل کمتر شود
 اتصال قوی شود تا چون مرکز بر مرکز سد حاق اتصال بود و چون از مرکز گذرد
 اول انصراف باشد و ان کوکب منصرف از کوکب اول شود تا چون بعد بقدر جری
 شود انصراف نیز تمام شود و دیگر میان ان دو کوکب اتصال بود و نه انفصال و بعضی
 انصراف را وقتی میدانند که کوکب ثانی از مقدار جری نه بگذرد پس بعد از حاق

احتمال دارد

انصال را بن اتصال در اند تا بعد بقدر مین شود و بعضی را آغاز اتصال و
انفصال نصف مجموع مین و اعتبار نموده اند و بعضی بکر همان جرم کوکب متصل
و اعتبار نموده اند بعضی بکر نصف جرم کوکب متصل و اعتبار کرده اند و هر
انست که بعد بقدر مین آغاز اتصال باشد لیکن در اثر سیب ضعیف باشد و چون
بقدر نصف جرم کوکب متصل رسد بنات و اتصال ظاهر شود و این سبب اختلاف
باشد **فائده** بدانکه در بروج دوازده گانه شش زنند شش ماده و شش نهار
هستند شش لیل و هم چنین تا آخر یکبرج نواست یکی نهاری یکی ماده و لیلی
فائده بدانکه در کوکب هشت گانه چهار زنند زحل و مشتری و مریخ و شمس و در
دو هر دو مریخ و عطارد و بازن نواست و با ماده و هر کوکب نه زحل است و هر
ماده لیلی و بودن کوکب نهار بر او و ز فوق الارض و شب تحت الارض و لیلی بر
عکس این خیران کوکب خوانند و موجب ثواب آن کوکب است خصوص هر که کوکب نهار
در بروج نهاری لیلی و در بروج لیلی باشد **فائده** بدانکه در خانه های دوازده گانه
طالع چهار را افتاد خوانند آن طالع عاشق و سابع و رابع است چهار اما بل و تولد خوانند
و این چهار است که بعد از او تا دوازدهم و دهم و هشتم و پنجم باشد چهار را
و بل و تولد خوانند آن چهار است که بعد از او تا دوازدهم و دهم و هشتم و پنجم باشد اما بل و تولد
که هم و دوازدهم و نهم و هشتم باشد **مولف الغر الصفا** ای کاش نبودیم در
بوسه اخزان را تا که دست تغافل کلهای بوستان را با باد استم کرد و گوشه رفعت
عینی که بر مرده است از باد استنار هم استنار و سوه لب را بر سر از بسکه کا و بجا
بوسه استنار از بوسه استنار و دای باغبان خدا تا بلبان بگویند اکل عم را

شمس

بشناس از بروج ماد و زحل
تا در احکام باشد و هر
بر محل آن نور ماه شمس
همچنین که با بروج قیاس

در بروج نهاری لیلی و در بروج لیلی باشد

تا یکی از آنکه جوئی در دولت و لایحه بیل که من بیدار بانی داشتم روز وصل
 از شام هجران داشتند داشتم در بروی من چنین محکم بشارت باغبان پیش از این من
 اینجا اشتباه داشتم از پس عمری مرا خوانند آنهم باریب بلکه جانان با تو من در نهانی داشتم
 چنانست این رسوائی خرای جوان منم چرتو در جوانی و عشق جوان داشتم کاهی ای بیل
 شبیدی را اگر فریاد من چون تو من هم روز و شباه و غنای داشتم دامن می شد این
 الود که های بهاء پاک کرده عشق و اشک و لذت داشتم سوختن ای هر دهر بار بیل
 و برداری چه غم کاش من هر چون تو بار هر بانی داشتم ای مؤذن این ثنابت زنجیر
 اخرت وصل نیست پیش از یک شب من داشتم داشتم در بروی من چنین بیدار بانی
 غمزد که تو من هم اشتباه داشتم ای صفی من تو را زاهد کمان کردم مرا کن بجل من در حق
 بد کمان داشتم از آن سرشکوه بسیار دارم ولی که جز آن اظهار دارم با و کفتم در و با
 پس ده بکفتم من با بیل کار دارم بجزم دوستی که می کشد دوست کند کارم من
 اظهار دارم چندان از این تار و روده زاهد کند بنکوند من بسیار دارم مرا که
 در خوابت کو باش بحمد الله دل بیدار دارم چنانکه خزان شد کو خزان شود زخون
 دیده صد کلز اردارم شد از مسجد مراد لنگ اکنون هوای خانه بخار دارم کو خزان
 از آن ز اینچنها که در دل خاوی با بار دارم بمسجدی که می دهند صفا بکفتم امیر
 و تار دارم فانی خزان بیدارم بانی در رسالت الکواکب گفته که هر کو کبی در
 احراق مغوس است مگر در حد نصیحت نصیحت نزد حکما عبادت است از آنکه گذشتن
 کوکب بر محاذان جرم افتاب آن بطرفین از مرکز شمس سوخت و در مقعر است هرگاه یکی
 از کوکب بنجره ما هم با افتاب مقارن افتد و کوکب با عرض نبود و انطباق می کرد

شود یا پیش از زمان بعد متنا اثناب کوكب شانزده دقیقه شود یا بعد از اثناب کوكب
 با انگاه که بعد از شانزده دقیقه شود کوكب صمبی گویند مراد از آن سپر کوكب است
 بر ملك خویش بر محاذات جرم اثناب هر کوكب که در این حالت باشد اصحاب احکام از ابقا
 مسعود دارند چنین گویند که در دال اثناب که پادشاه کوكب است جا دارد و چون غلط
 در حد سهم بوده باشد او را اثناب و شمس خوانند و بگذر سبب عطارد را در سهم
 قوی تر از کوكب دیگر گرفته اند فاعلم بدانکه سهامی که اصحاب نجوم استخراج متنا
 بسیار است و سهم هر شیء دلیل جزئی نشی است که از وجه مخصوص آن در دلیل نشی
 را استخراج کنند مثلا احوال کدام را از موضع شمس مشرقی که هر دو دلیل خط اند
 سهم الخط استخراج کنند و از اینجا دلیل خط احوال در آن سال و قله و کثرت وجود
 و دلت و از آن و کرات معلوم کنند و سهام بسیار است اما در اینجا که سهم استخراج
 و از ده سهم را ذکر میکنیم و شاید که در این کتاب بعد از این سهام دیگر نیز بنویسند
اول سهم السطة بجهت تعبیر موضع آن اگر طالع ثقاری باشد در جبهه که موضع شمس
 است گیرند بر توالی بروج ناموضع قمر هر چه باشد در جبهه طالع بر آن بفرایند یعنی آن
 برج طالع آن درجه که طالع است و ماقبل او تا اول آن برج بفرایند مثل آنکه اگر
 طالع ده درجه سنبله باشد ده درجه می فرایند پس از درجه طالع ابتدا کرده سی
 از ابتدا می افکنند بهر جا که منتهی شد موضع سهم السعادة است و احتیاج با فکند
 سی می نیز نیست بلکه موضع شمس تا ماه را یا ضافه درجه طالع جمع نموده ابتدا از
 درجه طالع بمانند بهر جا که منتهی شد موضع سهم السعادة است و اگر طالع بسیار
 مان بهین نحو است مگر از موضع ماه تا موضع اثناب بر توالی میکنند و سهم

الفسبان نیز مثل سهم السعادة است مگر اینکه در سهم الغیب بودن از ماده نائفا
 گیرند و شب و افتاب تامه بر عکس السعادة است سیم سهم السعد برود
 از مشری گیرند تا بر هره و شب بخلاف این و باقی عمل چنان است که گذشت
 سهم الحسن در روز از فعل بر می گیرند و شب خلاف آن و باقی دست و سابق
 سهم لای بر روز از شمس موضع رحل گیرند و شب بخلاف این ششم سهم لای
 است بر روز از هره بقمر گیرند و شب خلاف هغه سهم الموت بر روز و شب
 موضع رحل گیرند تا در جبرج هشتم سهم المال بر روز و خداوند بر ج
 گیرند تا در جبرج نای نهم سهم السفر بر روز و شب از خداوند بر ج ناسع
 در جبرج ناسع و تهم بر این سهام چون سابق است و هم سهم السلطان بر روز
 افتاب گیرند تا ماه و شب بخلاف این و در اینجا بجای در جبرعاشر بر تاف
 و از در جبرعاشر پندارند تا طالع و این سهم الشعاع بر روز و شب و بر ج
 ناسم السعادة و تهم عمل چون سهم السعادة است و این سهم الظفر سهم برود
 و شب از مشری گیرند تا سهم السعادة و تهم چنانست که مذکور شد سهم الحواد
 در یکج و بعد از این تقریباً مذکور است فائد که انبر عصر که کواکب اسکند
 فاجورن سنگبر ریپند که بجهت فرزند خود که شاه نوشنه نصابی بشمارد و اینجا
 ذکر نموده مختصی از آن یعنی چند نصیحتی که فائد آن است که می شود اول
 چون کفنی بندام در نیند باید بودن و چون کفنی او خداوند است و حکم خداوند
 رفتن و هم ای فرزند بداند که نماز و روزه خاص خدای است و در آن تقصیر
 ممکن که چون در خاص خدا تقصیری کنی از عام همه چنان بار زمانی و نهایی پس که

بنام و سستی و استنادهای بر نامهای کوع و سبوح و مطایبه کردن که هلاک دین دنیا
 بود سببی با مادر بود چنان باشد که از فرزندان خویش طبع داری که سابقه باشند
 چنان با مادر متکبر گجالی که حال و احوال تو بهتر باشد بنکر مجال کسی که حال
 او از حال تو کمتر بود تا دایم از خدای تعالی خوشتر باشی پنجم سخن ناپرسیدن مگو
 و کسی که پسند نشود پسند مده و بر ملا کن پسند بد ششم تا بتوانی از کسی
 بنکونی در بیخ مدار که بگمیزی بنکو بر دهد ۷ اگر غم و شادایت بود غم نشاید
 خویش پیش مردم اظهار مکن خصوص غم ۸ بهر بنک و بد و د و شاد و زود و
 نمکین و دلشاک مشو که این فعل کو دکان باشد ۹ اگر کسی با دوستی که کند بخاموش
 آن سبزه را بنشیند و جواب او خاموشی دادن ۱۰ پیران قبیله خویش را امر است
 ۱۰ ا کاهلی فستاق بود در نهان کاهلی مکن اگر اگر تو را فرمان بر نداری نکند
 خویش را فرمان بردار کن و بقیه از ابطاع و اورس ۱۰ از گفتار و کردار با صلاح
 بشرم مدار که بسیار مردم بود که از شر میبختی از غرض که خویش را نماند ۱۰ بدی
 و تشنگی عادت مکن و از حلم خالی مباش لیکن چنانم نباش که بخوردند ۱۰ با همه
 کرده موافق باش که بموافقت از دوست دشمن مراد تو حاصل گردد ۱۰ چون تو را
 شغلی پیش آید هر چند تو را کفایت آن باشد مستبد بر روی خود مباش که هر که
 مستبد برای بود پشیمان شود از مشورت کردن عیب مدار با پیران عاقل و دوستان
 مشفق ۱۰ ای پسر سخن راست گو باش و دروغ گو مباش و خود را یواست کوئی
 معروف کن ۱۰ زنها که آنچه بد روغ مانند نکویی که دروغی که بر استانند
 از راستی که بد روغ مانند ۱۰ چنانچه عیب و سستی با عیب محترم ترا معلوم شود

شخص

و نهار مگوئی ۱۰۹ چنانچه سخن فلانی که موافق مذهب معتزاس نباشد مگوی
 که موجب عوغای عامه بود ۱۰ در داشتن دانی که برینک تدبیر و تعلق ندارد سعی
 مکن ۱۱ پیش مردمان ناکس از مگوی که اگر سخن بنکوی بود کمان زشتی برزند ۱۲
 هر چه بگوئی نماند بشده مگوی تا بر کفزار پیشما نشوی ۱۳ هم سرد سخن نباش
 که سخن سرد سخن است که ازان دشمنی و بدد ۱۴ بسیار دان و کم کو باش نه کردن و
 کوی که بسیار کوی اگر چهار خردمند باشد مردم از این خرد دانند ۱۵ با هر که
 سخن کوی نکر که سخن تو را هر چه در هست تا نه که مشتری بانی بفروش اگر نه بگذارد ۱۶
 و نهار دوست خود بخوان کسی که دشمنی و ستا تو بود ۱۷ هزار نادان که خود را
 داناشد ۱۸ اگر خواهی از تو را دشمن نداند باد و ست مگوئی ۱۹ هر که نسبت
 بتوزشتی گوید معدود و مر از آن دار که انسخن بتو رساند ۲۰ اگر خواهی مردم بنکو
 کوی تو باشند نهار که بنکو کوی مردم باش ۲۱ اگر خواهی که بدلت جراحی نیفتد
 که بمر هم بر نشود با هیچ نادانی مناظره مکن ۲۲ شب طعام خوردن سخن فلان کا
 است که ادبی دایم با سخن است ۲۳ چون مهمان کنی در حق و بیک خود دینهار از مهمان
 عذر خواه که این طبع بازار بان نباشد هر ساعت مگوی فلان چیز بخور خوبست با
 چرا این چیزی بامن نتوانستم سزای تو کنم که اینها سخن محنتنا نباشد سخن کسی که بکا
 مهمان کنند ۲۴ با کران مهمان دان و دار که نام ایشان بفرن برند ۲۵ اگر چاکران
 تو خضائی کنند و پیش مهمان با ایشان جنک مکن و مؤلفه مکن ۲۶ مهمان هر
 شو که حشمت داریان دارد ۲۷ با چاکران مهربان مگوی که ای فلان این طبق
 فلان جای نه و بنان و کاشه دیگر کسی را تکلیف مکن خلاصه مهمان فصول نباش

۸۴ از مناجات ناخوش و غمش شرم دار و مکن ۴۹ و نهار با کبر از خوشتر مزاج
 مگوی مکن با حشمت و خورش در سران کار نکنی بداند که خار کنند همه قدر و هماراج
 است آنچه کوئی شنوی ۵۰ با هیچ کس جنک نکن که جنک شر کار بخشتن ابله که شغل
 و نانش با کودکان اعم طریقه محثمان است چنین که تابستان بزم و قیلوله کنند
 و اگر خواب نباید در خلوت خانه خود باشند تا اگرها شکسته شود ۵۱ چون براسب
 نشینی براسب کوچک بدین که مرد اگر چه بزرگ منظر باشد براسب چاک حقیر نماید
 و اگر چه حقیر بود براسب بزرگ بشکوه نماید ۵۲ از مرتب برسد بداند که تا تن خود
 بخورد و سگان ندهی خود را بنام سپهر نتوان کرد هر که بزیاد و زکیم بدید ۵۳ مال را
 نگاه دار که چیزی بدست نمی بگذاری به از دوستان خواهی چیزی اگر چه که بود نگاه دار
 ان واجب آن که هر که چیزی که نگاه نتواند داشت بسیار از آن نگاه ندارد ۵۴ امانت
 نگاه داری نکن و نهار که سعی عیث بتواند هرگاه و در نکنی خای و بشود و در کار خود
 بود و چنانچه در دکنی کاری نکرده باشی مال مردم را داده باشی اصل صاحبان
 ممنون هم نباشد و چنانچه تلف شود بدنام بشوی و عیب ناتوانی شو کند محور
 ۵۵ در معامله از آن که سعی و قیمت کوتاهی مکن که آن بنی و تجارت است ۵۶
 صبور باش که صبور و دم عاقلی است و نیم در خوانه زدن اول همسایه را بخت
 کن به سعی کن تا خوانه در جانی خری که توانگر تر از همسایگان باشی و فقیرتر بلکه نگاه
 نباشی اگر همسایگان را خست طعام ده تا محترم تر از ایشان باشی ۵۷ طفل
 همسایگان را بنواز ۵۸ بام خود را از بام همسایگان بلندتر کن تا مردم مان را در تو
 دیدار نباشد ۵۹ و نه که محترم تر از تو باشد نخواهد هیچ بزرگی را در خانه خود

برابر زن دانه اگر چه پیر و سپاه باشد ۵ با فرزندان و برادران خود محبوب
 باش تا زانو ندادند و از تو ترسان باشند ۵۷ فرزندان را پیشتر بیاموز
 که آن عیب نیست بلکه هنر است هر چند از محبتشان باشد ۵۸ هر چه داری اولی
 خرج دختر کن و شغل و کثرت و وی داد و کرم کنی پسند که از غم او برهی و شیزه را
 شوی و شیزه گزین ۵۹ داماد باید که از تو مرفه تر بود هم بنعمت هم محضمت تا
 او بنویس کند نه قیام و دوستی که از تو بدون حجت برکله شود بدوستی از عتقا
 مکن ۶۰ باینکه و بدان باینکه بدل و بایدان باین ۶۱ بدوستی کسی که بدش
 تودوست باشد زنهای او را در آنها اعتماد مکن ۶۲ اگر ترا دشمن باشد دشمنان مشو
 هر که را دشمن نباشد ببقدر و بها باشد ۶۳ خود بدشمن را بدشمن بزرگ بنا اگر
 افتاده باشی جاسد تو کار برو خود را از افتادگان منهای ۵ بدشمن دشمن خویش
 و همسایگان و خویشا حد زن ۶۴ چرا هیچ کس بیکدل مکن ولیکن دوستی مجاز باشد
 کن ۶۵ از سفیها و جنگجویان و او باش یعنی کسانیکه از سخن گفتن مضایقه ندارند
 برده بار باش ولیکن با کرد نکشانان کردن کس نباش ۶۶ بادست دشمنان هستکی و
 چرخ کوی هر چه کوی از بنک بد هماز چشم داد ۶۷ هر چه خواهی بشو مردمان را
 مشغول کن ۶۸ هر چه بدش مردمان ننوائ گفتن از پس مردم مگوی ۶۹ برنا کره لاف
 مزن و چون کم مگوی چون کرم مگوی ۷۰ زبان خویش را بر کسی بسته دار که اگر
 زبان خویش بر تو تواند کشاد ۷۱ از ازدهای هفت سنه ترس از مردم سخن چین
 ترس ۷۲ هیچ کس را ببقدر ستایش مکن که اگر رفتی بیاید نکوهید ندانی ۷۳
 هر که بی نیکیار تواند از اعراض دشمنان و اگر گاهی کند و زدن ۷۴ هر سخن را که

دوستی کن

باینکه

۱۴۸

شنبه که انکشتن دران میج ۷۶ زودی چهار خشم ناک مشور و در خشم خشم فرور ۷۸
 اگر چائی باید تو را عفو و عذر خواست ناک مدار ۷۹ ای پسر اگر با عظم شوی
 سر منبر وی باک مدار و چنان دان که مجلس با تو بها میند تا سخن در میان و اگر سخن
 در میان باک مدار و بصاوات و تهلیل و امثال آن بکن دان و سخن دیگر و ویر
 منیر ترش و و میباش ۸۰ ای پسر اگر فاضی و مفتی شوی باید در مجلس حکم میویا
 و بخند و ترش اندک کوی بسیار شنوا ۸۱ اگر تاجر شوی معامله با کوهی کن
 و پردست تو باشند اگر با قوی تر از خود معامله کنی با کسی کن که صاحب مروت
 و دانات باشد ۸۲ تا توانی بهنیه معامله مکن نقد که نفع بهر سود بسیار
 ۸۳ بهترین مناعهای بخار دان بود که بمن سنک خردند و بمقال و دردم فرود
 ۸۴ تاجر باید چیزی که تغییر دران هم رسد و مردنی و شکستی باشد بخرد ۸۵
 تاجر باید هر شهر و در خنبر ارجیف ندهد و در خنبر خوش مطلقا تقصیر نکند و خبر
 احدی نابد و نضرت نکوبد ۸۶ در سفر باید مکاری از خود خوشنویس نگاه دارد
 ۸۷ در شهر یکبار وارد شد با سه طایفه آشنا کند توانگران با مروت و جوانان را
 پیش راه بانان و بوم شناسان ۸۸ اگر لابد معامله بهنیه کنی با چند مکن که چیزی تو
 و نوکسرت کوک و فاضی و مفتی و شیخ الاسلام ۸۹ هیچ تو نشد و اینو حجت منا
 بعضی چیزی نویس که تو بخت شو ۹۰ زود بزود با اهل حساب خود محاسب کن
 ۹۱ ای مرد نذاکفاید و شما مکن و پیوسته دوستانو کبر امداد و ستا کن و از
 دست مد ۹۲ اگر منما باشی و چه کاری مکن از که از وقت بکن در و اگر در
 پیش از وقت کاری بهتر از آنست که در و در پیش از وقت ۹۳ چو تزارع کنی ندی

سال دیگر اسال کن عم ۹ اگر کاسه یا شوق و دکار باشد و باند از سو قناعت کن تا
 یکبار ده پازده کنی دوبار و نیم توانی که مردم را بلجاج و مکابره مکرزان ۹۵ ای
 مردان اگر به قرب پادشاه باشی بد و ن خور سخن بر خانی مراد پادشاه مگوی با او
 نجاج مکن و از این بگوئی مپاموز ۹ در پیش پادشاه عیب کسی را مگوی که توان
 بند نفس شناسند ۹ از آن سفره که نان خودی بد مکن ۹ جوان مرد باشد
 اصل جوایز می سرچهره است هر چه بکشی بگوئی خزان راست نکو شکست صبر کار
 بندی ۹ و نه از که مال خود را ضایع نکند اری اگر چه پوست خر پوزه باشد که
 گاه است تو را بکار آید و اگر چه و پازنی بکشتی تاب باشد باریک و خوشا باشد
 ۱۰ فایده باش قناعت پیش کن که اصل هم پند ها آتش و سار و میزند الله علم
 بدانکه نشان اسب خوب است که بار یک دندان و پیوسته دندان باشد
 لبهای درین دران تو بود بدنی بلند و تراخ بدنی کشیده بود و پهن پیشانی دارد گوش
 میا گوشها باریک تن کاد و بن کرم سطر باشد و خورد گاه انظر خورد موی
 سمهای آن دران و سها باشد کرم پاشنه بلند پشت باشد تراخ ابرو باشد نه
 و میان دستها و پاها یان کشاده باشد دم باریک کوهانه و سها چشم و بینی و خایه
 باشد معالی سرن و عرض کفل و درون دان و پر گوش بوده باشد باختر
 سواد و بدانکه اسب کشت بنکو و در سرها و کرم طافک میدارد و اسب باقی بد
 و بدانکه اسب کثک بد است این اسب است که چون ماد بان ببندد اگر چه زنی فرزند
 بانک نکند و چنین اسب را به سپاه اعطای کند اسب کوه بد است علامت آن است که شب
 از چرخها نهد و شب بهر جای بد و این راست برود و این کی چون بانک اسب باشد

کشته

جواب ندهد بد باشد و اسب چپ بد بود و علامت شایسته که چون بد باشد کشتی
 دست چپ پیش نهاده چنین اسبی شناور نمی زند و اسب آهول اگر چه بطاهر معیوب
 اما عربی بجم متفق اند که مبارک و بهیون باشد بشنیدم که دل دل آهول بوده است
 اسب است و پاسه پند بد بود اصمی که پای چپ پادست چپان سفید بود شوم باشد
 و اسب از ق چشم بد بود و اسب ماه کام فراوان کار بود و اسب ناخ چشم شکور بود
 و اسبی که در وقت سر کین کردن در ناک کند بد بود و بدانکه پیشتر استخوان سگوار
 راست بکلی پادست باشد آن پهلوی چپ اگر سی استخوانهای و پهلوی و مساک
 باشد هیچ اسبی از آن در دویدن سبق نیز **مؤلف** عشاق توجیه بد نیست
 بار بارند غبار دل زده افکار میخواهند جز باد که این رد مرا کشد که اند
 با من نکند هر که اغیار میخواهند ای بوالهوسان دور شو بد از من مسکن مران
 رهش و رفیق بازو میخواهند ما راهوسان بختی نیست که عشاق جز خلوت و در
 دل کله با بار میخواهند کوئی بوزاهد چه بدی می مشوق این طایفه جز به
 و دستا میخواهند منصو از آن بر سر راست که خوابان ارباب فاجر بسر در نخوا
 تا باشد شان عبد جفا خیل نکوبان جز عاشق بد نام کند کار میخواهند آنها که
 و خون دلشان هست بد امان صد خرم کل کلش کارو میخواهند جان بر
 خود که بر حقیقتا بر عاشق دو کوی بناد زهم و بدتا میخواهند فاند که بدانکه بر
 از علوم هسته تحجیه علومی است که اول هر یک از حروف کلمه سر است ثانی و ثالث هر یک
 اشاره بد و پای علم است طرین هر یک اشاره بندای طالبان است بطلب بدانکه
 در علوم چنانکه کور و بیستیا احتیاج بقلم و ادوی و دانستن آن می شود و قلم مذکور را

در جائی بیان ننموده اند و در حرفان با این ترتیب این است شمع زیتون سون

فالتی دعاوم خمسة من كوره

سبا و غلا و لا مد كورنى شود و مراد از لا شرقية و لا غربية است که

لا باشد شروع پیدا نمیشود است که از او چنانچه نامند و فلق طبر یعنی یار و مددگار

و از پیش رنده کائنات بلغت یونانی و مراد اسمائی چند است که در هر کاری معین است

و بروج الضم لفاح است و حلیه شنبه ایل است گرفتیم

و بر کاغذ سفید چیزی از آن نوشتیم هیچ ظاهر نبود بعد از جفاف و

بعد از جفاف نزد یک بنا بردیم خطی در خوش رنگ واضح شد بامد کور فلک

ضم ساختیم یعنی حل و آن کردیم و نوشتیم و نزد یک به ۱۲۲

بردم خطی سبها مایل بریدی خوش رنگ ظاهر شد و هر چه بیشتر خواند و آن ناظر

کرد سبها تو شد چون آب روان مایل بدیم سبها خوب شد و جوی جبر شد و گرفتیم آب

و نوشتیم چیزی ظاهر نبود و بعد از آن که باتش داشتیم بعد از جفاف

خطی در مایل بریدی در نهایت ضوح و خوش رنگی ظاهر شد و بتل از جفاف زد و

سبها مایل ظاهر شد فائده بدانکه اوج ستاره مکانی است از فلک آن که در آن موضع

است از آن فلک از زمین محض نزد یکترین مواضع است محض همیشه مقابل او

است که کعب چون از محض گذشت صاعدی شود و چونش بروج طی نموبانج میرسد

چون از اوج گذشت ها بطی شود چونش بروج طی نمود بخص میرسد و اوجان

ثابت نیستند بلکه محترکند بجرکت ثوابت مکر اوج مکر که آن حرکتی سریع کند چون

حال بحر بجزر ساله که در سنه یکصد و شصت و هفت جلالت بهم نوشتند بوضا

نبود تا اخلاصی که بسبب رضا هم رسیده ملاحظه شود اوجات و حرکت آنها را ببیند
 که در اینجا ثبت بود نوشته شد هر کس هر وقت خواهد بخواست موضع اوجات را تعیین
 میتواند نمود در اینجا گفته که اوج غیر هر سال پنجاه و چهار تا اینده هر ده سال نوبه
 و هر شصت و شش سال هشت ماه یکدر وجه طی کند و مواضع اوجات در سال صد و شصت
 هفت جلاله اینست اوج زحل اوج مشتری اوج مریخ اوج شمس و زهره اوج عطارد
 و مخفی نماید که بخواستند که چون حرکت اوج هر یک صد سال یکدر وجه نیم می شود در سال
 تحریر این کتاب که سنه هفتصد و بیست و نه جلاله اینست یا صد و شصت و دو سال
 از تحریر در سال مذکور گذشت اوجات هشت و ربع بیست و پنج دقیقه و چهل و هشت
 ثانیه حرکت کرده خواهند بود و چون وضع ثوابی ثانی چون از نصف مجاز است هشت
 و وجه بیست و شش دقیقه حرکت اوجات خواهد بود پس مواضع اوجات با این نحو خواهند بود
 زحل مشتری مریخ شمس و زهره و عطارد **فصل** بدانکه جوزهرستارگان
 نقطه ایست که مدار آن کوکبی که آن نقطه باشد آن افق تقاطع کند و آن در دو نقطه
 مقابل باشد آن نقطه که چون کوکبی از آن گذرد شمالی افق باشد شود و اس خوانند و آن
 دیگر از ذنب موضع جوزهر از تفاوت معلوم می شود زیرا که واس قمر را نویسند و اما
 کوکب غشیه مقیم در حرکت جوزهر ایشان چون حرکت ثوابت باشد حرکت اوجات در سال
 مذکور مواضع جوزهر از در سال یکصد و شصت هفت جلاله با این وضع تعیین نمود
 جوزهر اس زحل مشتری مریخ زهره عطارد و ذنب هر کوکبی مقابل اس است
 و بنابر آنچه در اوجات مذکور شد مواضع جوزهرات در حال تحریر این کتاب چنین
 می شود زحل مشتری مریخ زهره عطارد **فصل** در معرفت اقبال کوکب و ادب
 حرکت حرکت اوجات

آن دو کوکب خالی البت و وحشی البت اقبال کوکب ن بود که در صورت طالع و و تند با ما بل
 الوتد باشد از بازان بود که ستاره لواطصال ستاره کرم د پاز اید الوتد باشد
 خالی البت چنان باشد که ستاره لواطصال ستاره بر کرد و و تادان برج بود هیچ ستاره
 اتصال نکند وحشی البت چنان باشد که ستاره د و برجی باشد که تادان برج است هیچ
 ستاره بان نظر نکند و اینحال بیشتر در سد فاعله در معرفت نقل نور و
 و جمع نور و در نور و منغ نور و اما نقل نوران بود که ستاره سریع البت ستاره بطی منصرف
 شود بستانه د بار اضا کند پس ستاره اول نقل نوران در ویم کند بیستم دهد
 ان ویم و د و از ده درجه سنبله مشتری رده درجه جعد و رخل و پانزده درجه
 جوزا پس فرزد و حال که در ده درجه سنبله بود خاق تالک و بود با مشتری و از و
 بفرن شده و و انصراف و و با تالک از رخل دارد بتر بیع چون به پانزده درجه سنبله
 دسد منصرف است از مشتری و متصل است با رخل پس نقل نوران مشتری بر نقل نور و
 و جمع نوران بود که ستاره سریع البت متصل شود بیست که ان ابطا بود و ان ابطا نیز
 متصل شود و در اخیال بستانه ابطا از خود پس ستاره د ویم نور اول را بیستم دهد
 با نور خود و مثل ان فرزد رخل و هفت رجه زهره در و چون نبد درجه و رخی در سنبله
 و در رخی فرزد متصل است بن هر به نسد پس زهره بیع بتر بیع و این را نقل نور نیز
 کویند و نقل و از و قسم بیگنند و در جمع و نقل بیست ستاره اول بیستم اگر چه نظر
 اتصال نیست اما کویند مزاج اتصال میان اینها حاصل می شود و بعد نوران بود که ستاره
 د و یکجی باشند ستاره ابطا در رجه ان بیشتر باشد بعد از ان کوکب مبان و و پس که
 سریع و کوکب سریع خواهد متصل شود به و بقران کوکب مبان و و پیرا ابا فلان

کند پس گویند بحکم ضربت مهانه و دفع اتصال سریع و بطی کرد تا اول بخود
متصل شود بعد از آن بطی مثال آن مشتری در چهارده درجه قوس مربع در دو
درجه آن و نیز در ده درجه آن و منع آن بود که دو کوب سریع و بطی در جبهه
متصل بقران و کوب بقران بر جبهه بقران ناظر نگردد و پس کوب سریع متصل بقران مانع
شود که کوب ناظر نظر کند بطی بفضیلت قران با آنکه دو کوب در یکجبهه باشند
کوبی سریع تر از کوبی بطی تر باشد از آن دو متصل شود بنظری اتصال اول را مانع
نماید منع دلیل قوت مانع و ضعف ممنوع است **فائدة** بدانکه کتب مشهوره که
قدما در علوم حسنه محضه نوشته اند بسیار است از جمله این در علم اول نوشته شده
سمع و سماع و محب جباری شد و زائد است مکشبه رسایل جلد یک و محرم بطی
میرزا و اشعاع الدین و لیل طغرائی و مولوی سلطان ولد و ابن عمیر و غیره از کتب
علم نافع ذخیره اسکندری مصحف هر من الهامه و طلسان طهطم الهند و والدین
اسکندری و هیاکل و متاثر ابو بکر بن علی مانند اینها و در علم بیستم مثالی است
و محاکم و قضای و سر مکثوم و رسایل هلاله و غیره از کتب چهارم خواند پس از فلطون
و مختصر جالبوس و عشر مقالات و خلاصه کتب بلیناس و غیره از کتب و در علم پنجم رسایل
خضر و شاه سماوی و جبل و کوبه از ابن عراق و غیره اینها است و کتاب سحر العیون ابی عبد
الله المغری که بلباب بن الحجاج مشهور شده مشتمل است بر اربع و خامس و رساله عیون
المخاطب و ابضاح الطریق از مؤلفات حکیم ابوالقاسم احمد التماوی جامع آنها است با
روایده و کتاب سر فاسمی از مؤلفات ابوالحسن کاشفی که بامر شاه فاسم انوار جمع نموده
مشتمل است بر بیست و دو رساله و علم و امر و از کتاب رز و دعایه بکذب عدم اعتبار مشهور

است و سبب آن تصریح بپسپای از غرایب است که در نظر همان پند می نماید علاوه بر
 اینکه پسپای در صد امتحان و تجربه بر می آید بدو و قوت کامل در ده پیاپی
 دوائی با تشخیص و نیز بلکه تجربه با پند دوائی را از عطار گرفته اند و صد امتحان
 بر می آید حال اینکه شناختن او و بهر مقدار از آنها و بهتر خود و بد و خالص و مزوج
 اینها کار هر کسی نیست و علاوه بر این پسپای از آن محتاج بعزیم و اسماء و دعوت
 و امثال اینها است که بنوشتن اینها بقلم خاص و وقت مخصوص میباشد باشد
 علاوه بر اینکه بتفاوت یک نظیر با مثلان باین حرکت در خواندن مختلف می شود و
 پسپای از غرایب موقوف با جازه است راستا کامل و اکثری بسته است بنظر آن
 کوکب و اوقات آنها و تشخیص اینها تجربه تفاوت و متداوله که صحیح و سقیم آنها معلوم
 نیست صورت ندارد و امثال ذلك حدیث دوی فی الکافی قال انشد الکعبه
 عبد الله ع شعر افعال اخلص الله له هوای من اغرق في غما ولا نظير سهامی فها
 ابو عبد الله ع لا نقل هكذا فما اغرق في غما ولكن قل فقد اغرق في غما فلا نظير سهامی
 توضیح آن نیز ع مد القوس و اغرق المنازع استفاوه فی المد و طیش السهم عدم صابنه
 الهن و عدوله عنه و اغرق فعل ماض من الاغرق والمستتر منه راجع الى الله والى الهن
 و فعل مضارع منه علی صيغة المتکلم و مراد الکعبه شکر الله سبحانه فيقول انه سبحانه
 جعل له هوای خالصا بحيث يكون كل امر على هوای بدن سعی منی حتی ان الله سبحانه
 او هوای ما استوفى مد القوس نحو الهن و اونی ما استوفى فيه ومع ذلك بصدد
 الى الهن فنه ابو عبد الله ع لاجل ان الله سبحانه اجری الامر علی و فوالاستبان و
 السهم الهن بدن استفاء منه نحوه مخالف له و قال اشكر الله سبحانه علی هبة الاستبان

لك وقل قد استوفى سجدته في ذلك القوس نحو الهدي الى ووقفتي لاستيفائه وبعد
 ذلك لا تطيش سهاى حمد بيت دوى النبي صلى الله عليه وآله ان قال لا عدد ولا طير ولا
 هامة ولا شامة ولا صفر ولا وضاع بعد فضلك ولا تقرب بعد الهجرة ولا صمت يوم
 الى الليل ولا طلاق قبل النكاح ولا عتق قبل ملك لا يتم بعد ادراك اقول المرام
 بالعدوى سهره المرض من انسان وجوان الى غيره والهامة بتخفيف اليهم الجسد اللطيف
 بطير بالليل كانت لمرب تزعم ان روح القبيل الذي لا يدرك بشارة قصير هامة
 فيطير على غيره فيقول استوفى استوفى فاذا ادرك بشارة طارت والصفر يعطى الاقرب
 في حبة كانت لمرب تزعم انها في بطن الانسان يصيبه الا انك اذا اجاع وتؤذ به وقتل
 اراد به الشئ الذي كانوا يفعلونه بالجاهل منه وهو تاخير الحرم الى شهر صفر هو
 الشهر الحرام حمد بيت دوى في الهند يب بائنا عن ابي خديجة عالج عبد الله
 فان سأل رجل انا اسمع فقال في اصلي الحج ثم انكر الله لكل ما ارد بان ذكره مما يجب
 على قاريدان اضح جبينى فانام قبل طلوع الشمس فاكراه ذلك قال ولم قال كره ان
 تطلع الشمس من غير مطلعها قال ليس بذلك خفاء انظر من حيث تطلع الشمس في حبة
 تطلع الشمس وتضيق السائل لما كان قد بلاغته انك اذا اجاء وقت ظهر الظاهر عليها
 هنالك تطلع الشمس من مغربها فكان ينظر في ذلك الى زمان فخاف ان هو نام قبل
 طلوعها من حين ظهوره وظلّت الشمس من غير مطلعها وكان هو ح نائما غافلا عنه
 وبفوت عنه هذه العلامة فاجابه بان هذا الامر بين الاخفاء بين ان الشمس في كل
 يوم انما تطلع من حيث تطلع الفجر في ذلك اليوم مشرقا كان ومغربا ومن ينام بعد
 الفجر هو يرى مطلع الفجر في ذلك اليوم فيحصل له العلم بمطلع الشمس من حيث بيت

روى في الكافي عن ابي عبد الله عليه السلام انه قال في يوم الثلاثاء ساعة من وافقها لم يرد
 ورجع في هبوط واما شاء الله لم يرد في ايامه لم يكن في هبوط واما لم يرد
 فيه ساعة من اقل فيه ورجع في هبوط واما لم يرد في هبوط واما لم يرد في هبوط
 في الكافي فيهم منه انه قال في ايامه لم يرد في هبوط واما لم يرد في هبوط
 المروية في الكافي وروى في نسخة الطبراني قال كنت عند الحسن عليه السلام في ليلة
 فقال مالك قلت خروسي فقال لو احتجيت فمكنت فاعلمت وروى ايضا باسنادنا
 عن الجعفي قال سمعت ابا الحسن موسى عليه السلام يقول دواء الضرس فاخذ من خنظل
 فيفسرهما ثم يستخرج دهنها فان كان الضرس مأكولا من خنظل ففطر فيه قطران وتجعل
 منه في قطنة شبيها وتجعل في جوف الضرس فينام صاحبها مستلقيا باخذ من ثلث
 لبالب فان كان الضرس من اكل فيه وكانت في حياض في الاذن الى ان يلبس لك الضرس في
 كل ليلة فطرته في اوتلث قطران يبرئ بادر الله وروى باسناد عن ابي ولاد قال
 رايته ابا الحسن عليه السلام في البحر وهو فاعل معه عدة من اهل بيته فسمعت يقول ضربت
 على استنابا فاخذت السعد ذلك به استنابا فنفضت ذلك سكنت عني وروى عن
 ابي عبد الله عليه السلام يقول اتخذوا في اسنانكم السعد فانه يطيب لغم ويزيد في الجماع و
 روى عن ابي الحسن الاول قال من استناب السعد بعد الغائب وغسل به فم بعد
 الطعام لم يضره غلبته في فيه ولم يخف شيئا من ادباج البواسير وروى عن ابي عبد الله عليه السلام
 قال كان رسول الله صلى الله عليه وسلم لا يندوى من ان يكام ويقول لي ما من احد الا وبعرف من
 مجذام فاذا اصابه ان يكام وروى باسناد عن جميل بن صالح قال قلت لابي عبد الله عليه السلام
 ان لنا فقا كان في الكواكب مثل البحرة قال نعم وتراه مثل الحب قلت ان يبرها

ضعیف فقال کمالها بالصبر والحرمان کما قوا جزاء سواء نکملنا به فنفعها وروی عن
 سلیم مولی علی بن یقطین انه کان یلقی من رمد عینہ ذی فقال فکتب الیه بوحسب
 ابتداء من عنده ما یمنعک من کحل البجعة جزء کافور و باحی جزء صبر سقوطی و باحی
 جیبا و یخلان بجزءة یکتل منه مثل ما یکتل من الاثم کحلته فی شهر یخذ کل واحد
 الواح من حجر من البکاء فقال کان یکتل به فیا شکی عنده حی مات وروی عن
 ابرهیم الجعفی قال دخلت علی ابي عبد الله علیه السلام ما لی راک ساھم الی وجهه فقال ان
 حی الی ریح فقال ما یمنعک من البیاض الطیب استحق الشکر ثم یغضب بالماء و یشرب علی
 الی ریح و عند المساء فقال ففعلت فیا عادت الی ذوی عن ابی الحسن الاول علیه السلام
 من رواء الاول و هو یحیی واء و لیس شیء فی البکاء انفع من امساک البکاء عما یحتاج الیه
لو انصر صفا از راه و قافرا ما باد توانکرد کاهی بخاھی نل ما شاد توانکرد
 صبر دل من لا بق یغ تو اگر نیست در راه خدا آخرش ازاد توانکرد قاله اگر اناله
 بزم اورم اندل اما که چه باخوی خدا داد توانکرد مستم زمی عشق چنان کو بر
 مر که صبر می کند از خاک من باد توانکرد انصا کجارت ببین مدد و کردند
 جانی که دران می کند بغیا توان کرد منای بر تها ره کوی خرابان این ره نه
 بهر هوا هوس ارشاد توانکرد با عنبر صفا من عهد و وفا بست دل را چیده
 در کشار توانکرد **و لیرایضا** طریقه نیستند از غمش مسکین دل پیاده کان
 دروازستم این در تعب شب الی در فغان ناکشته و دل از درش بی رویان
 هر دم رود اشک از دو چشم بر زمین اه اولیم بر آسمان کفتم بود رخصت که
 منایم بگویم ساعتی گفتاری ما نیم شب ریحله باران نهان کفتم که با بوا

بما هو فيه من الشدة وهو من الجبريات وله الله من
الادواق

[illegible]

خفي به وقضاه عن فهم التكني وكبره من بعد عسر فخرج كوزة القلب
 الشجي وكوامر بناء به صباحا وثابتك المسرة بالعتي اذا ضاقتك
 الاحوال يوما فتو بالواحد الفرد العلي بقية المثل رى الناس ههنا في
 القوارير صافيا ولم يدروا ما يجري على راسهم ومنها وكنت عدك للثنا
 ومنها انا اطلب منك لاما نا ومنها انا النهر في اخوة من الليل اذا كان نور
 فيه راحة قوم ثم لا تخزن فيه ذكام ومنها ترى الرجل الخفيف فترد به وفي
 اثاره اسد منبر ومنها اذا كنت لم تزرع وابصرت حاصدا ندمت على التقصير
 في من البند ومنها بما ينبد هرب خرازا يجواب كماله ان كواثر اميرده است
 اب في الحديث احتجب بغير حجاب محجوب هذا اما من باب حجاب استورا
 اي حجابا على حجاب بناء على ان أقصى مراتب شدة الاحجاب لو كان من تلقاء
 حجاب كان لا محالة محجوبا ومن باب التعتب بوصف الجاد والوصف بحال التعلو
 واما من باب الوصف بالغاية المترتبة في الكشكول وجد بخط الشهد به رفعه
 الى دانيال النبي قال اذا ارد احدكم ان حاجته يقضى ام لا فليقبض على شيء من الحبوب
 ويضم حاجته وياخذ ثمانا ثمانا من الحبوب لمقبوضه فان بقي في يده واحد فهي
 للزهره فالحاجة مقضيه وان بقي اثنان فهي للمريخ فانها لا تقضون ان بقي ثلث
 فهي للذئب يكون خسا لا يقضون ان بقي اربع فهي لرجل فانها لا يقضى ان بقي خمس
 فهي للمشيقي فانها تقضى سريعا وان بقي ست فهو للفر فانها تنضي وان بقي سبع
 فهي لمطارده فانها تقض حسنا وان بقي ثمان فلا تعرض لها بوجه من الوجوه فانها
 وقعت في التوقف سائل عالم فقبل له ان الله قد انزل هلالا في اهل البيت

عليهم السلام وليس شيء من نعم الجنة الا وكرهه الا الحود والعين فقال انك انما
مواجلا لفاطمة شعش لا مبر المؤمنين عليهم السلام الا ايها الموت الذي
هو فاصك ارحى فقد افنت كل خليل وانك بصير بالدين اجهم كانت تحو
نحوهم بدليل لا اى مري بالاهل ودى كيف عهدت اليكم فهل شوقكم نحو
كنوتى اليكم وهل صرتم بعتكم كما صرت بعدكم وهل عندكم وجدكم كوجدكم
فان فرغى مرة بلفائكم سلمنا والا فالسلام عليكم ايضا فان الفضل عندك
قد كنت نفسى على اذاسائك كما اساءت ايضا وكنت ارى ان التجار عده
فكانت ثقات الناس حتى التجارب ايضا اذا امسى ساوى من تراب وبنت مجاو
الرب ارحم فهو ليحيى وقولوا لك البشرى قدمت على لكرم فائدة قد تكرر
مع الولد الماجد العلامه طوبى العلم والتحقيق رحمة الله عليه وبارك العباد
العالمات في سنة خمس مائة بعد الالف من الهجرة النبوية واذا رجعنا من مشهد
المشرفين الجعفر كبر الى مقابر فريش ومكشافينر بما فارسل فاضى بعد ذلك
نولى قضائى هذه السنة وجاء من قسطنطين الى والدى بلغين من نتائج
احدهما كان لغازلنسة الى نولى قضا بعدد فيها والاخر باسم الدسوا الاعظم
سلمان باشا والى بغداد فطلب منه حلما الاول هدا قدولى الفقير الحاج اسمعيل
نائب قضا بغداد فى البشر السادس من الثالث لثالث من السادس لثالث من
النصف الاول من نادى لوزيد عليه مسطح مريج الارجح الاول فى الفرد الثالث على
ان يكونا عدد الواحد وضرب جد والمجفع الكسوف مع العدد الذى لا يقهر
الترجيع فالتكعبات كان محاصل معادل ودريد والجها مع ثنائيات الفرد

الثاني من شجرة من نزل عليه السبع الثاني صلى الله تعالى وسلم ما ترجم العندليب
 نغم فاجاب عنه الذي طاب رآه بان هذا تاريخ ثلث مراتب بحيث لو ضربت ^{أولها}
 في وسطها حصل ثلثها ولو قسم ثلثها على وسطها حصل اولها يحصل ^{ثانيها} ولو قسم
 عشر ضاعف على نفسه وهذا عجيب بل من خصائصها عند بضائها وهذا ايضا غريب اخرها
 تحفيف قطرة الدائرة اولها عند راء في السماء ساورة ضعيفا وسطها جبل معروف
 ونصف نصفه جوان مشهور لو تخيل بينها بربع الاول حصل ربع ^{ثالثها} ربعها
 والصلوة على جامع الشان المتبانية والثاني هذا يقول الفقير ^{الرابع} لا وردي الى
 اسمعيل الشهير بين ازاره بتائب با اصحاب لدن لو قار واربابا طبع النقاد
 اجنوني عن حضرة اصفته ردي نفس قد سته قد شمل على بعض محرفا لثوانيه
 واقله من حرف فالزيادة نالي مقدمه اشهر في الاطوار والافاق واشتاق الى الكل
 على الاطلاق فتارة يكون من الجواهر في الاجراء الفريدة واخرى من الاوصاف والاعراض ^{لها}
 بل بيني ولعني محض الامن والاسان واخره خبر الجبس في الادب ان بل هو نهاية الايقان
 العرفان نصفه لثالثه كمال شعورك ونسبها لجل مثله كمال ظهورك وقد احدث به هذا
 الجمال من حرف من بعض اسماء اولاد خير النبيين والكمال لو طرح منه ربع الخامس
 عاد لا لباقى ثلثه الاعراض جندره اذ كان القضية وانواع العلوم المفاضة من المبدأ
 الفياض على ان لو قسم بقسمين يكمل بل لرجل يلا من مكعب احد هان بد على الاخر
 بنصف اول الزوج وكعبه عدد خانات الشطرنج مع ان المستوفى به لا يهتد محروفا
 وبنائينها بالمشجته مذكور يتساوى في الترتيب والكعاب غير قال ابن الجوزي في كتابنا
 كله مطلق ولحم سداسي عند الصفيين وان زاد على السبعين عند الارثماض فغير

ولو جمع حسن ذر الاول الى كل البينات كان اشارة الى العدد بن المثاني بن اوزن الرابع
ساوي عدد عظام بدن الانسان عند المستشرقين ولو طرح عن المثاني عدد الجواهر
بقي فسام الحكمة عند المشائين او ضعف الخامس عن القوى الدراكه يتحقق الصفات الباقية
عند المتكلمين وافسام الخفي والجلي عند الاصوليين ورجع مسائل كل العلوم عند
المقنين وبسط تجاري الفكرة في الكلمات يتحقق العقول البكينة والاعناس
العابرة والعريفات وشرائط الاناجات ولو طرح منه طرفا المنطق علم شروط
الناقض فيما بين القضايا او زيد عليه ضرب في معيار العلوم وتحصل مواد واثبات
المنطق عند البرهان ونصفه بادل اقسام القرآن والاحكام الشرعية ومحضها
الموصلات وربعه بادل علاقات المجازات وبسط اجزاء العلوم في مواد الاله
الشرعية يتحقق كلمة المجازات ولو اتولب من هذا المربع عقيم ضرب بالشكل الثالث
بقي القضايا الموجهة ولو طرح منه اجناس وظيفه المتخصصين عادل الباقية الفنون
العربية والحوال المسند اليه والاستعدادات بل فريضه من ترك جدا واما رز وجات
وبضعفه يحصل عدد جميع الافلاك المحوية بمجد الجوهان ولو طرح عن تالي المقد
بقي الوف العوالم كما اشتهر على السنة العامة ومسطح قائمين فيما يساويها بادل
بعض العدد الثام بل اركان الخطائين والمسائل الجبرية كان مربعها انواع الجبر الصافي
والترابيع والادلة الشرعية ومسطح نصف البروج في ربع دائرتها بادل عدد ايام السنة
الشمسية ولو طرح عن الرابع احوال النهرين والكواكب الباقية بقى المنازل القمرية
وشكل المنوال الرابع دهر البرهان السلي على تناهي الابعاد وان جعلت دائرة قائمة
دل على ما فوق المراد ولو امت على طرفه تالي الخامس عودا ووصلت بينهما اشار الى

طريق ودان الارض يندى اليهودين ولو اخرجت ذبله الخ غير المتأينة اشأ الى برهان
 استناع اللاتناهي في جهنم اوجهمين وقال الاول في صناعة اذاعة الذهب كبر الاستعجال
 ان كان المقدم موصوفاً بالكمال ونفس الاولين يحصل قوس الارتفاع باربعة امثاله
 يظهر دائرة البروج في الكرة والاسطرلاب بالانزاع بل يتحقق بعشر الثاني الاقنعة
 جميع البقاع وثلاث جنس الاول معرب عن الاوضاع وانواع الاعراب واصناف الاسم
 المتعل من حيث التباين هو نقص فيما يوقف به على المخنة واقسام اللفظ الاصولي
 بلا غناء وثلاثة ارباعه سبأ وى عدد من ينحصر عليه الشرع بل ما يجب فيه الزكوة و
 بنصفه يحصل اية الزكوة ولو اضيفت الى جنس الاول ثلثة عادل عدداً كذا الشعر
 ولو طرح الفرق الثاني عن الرابع بقي عدد انواعها وهي الاعراب من اوجبة الاول والثالث
 مع الخامس حصل عقاصفاً وهي الضروب اوجبت لثانين مع الرابع حصل
 عدد عوارضها وهي الزوجات ولو طرح الزوج الاول عن الرابع بقي عدد انواع الحبلى
 وينصف الثالث يتحقق الدائرة لا شك مع ان جنس الاول يعادل اجزاء الثمانية لك
 وقد اجاب عنه الوالد المجد العلامة طاب ثراه الغاز ايضا فقال هذا اسم عشر ^{صمعة}
 الخدام مخصوصه بملك لا ينبغي لاحد من الانام اولى بالكمال موصوف وثانين عظم في
 الانسان معروف وثالثه كوكبة السماء مع ان نصف سلس الفلك الاقصى و
 رابعة عظم العروض وغاية الارتفاع مع انه ثلثا كل منهما بالانزاع واخوه اول سوتها
 من القران مع انه حيوان له في السماء دوران وفي الماء جريان ثلثة فعل وثلثة اسم تام
 وثلثة الاخ حرف بلا كلام ونصفه الاول سورة من الفرقان ونصفه الاخر عضو من
 الانسان واول النصفين مجدور والثالث مع انه ينقسم الى مجدورين رفيع وربع

ونصف اخره مجذور ونصف الثلث مع ان ينقسم الى مجذورين فزيد زوج ولوردي
 الثلث على ثابته يحصل رابعه ولوردي على بلعبره واحد سادسه ولوردي على سادسه صر الى
 ولورديا على اوله صار قطر الدائرة ولون نصف صار عند راء في السماء سائر ونصف
 الثلث كمال شعوري ونصف اخره له كمال المستقيم اليه قلب قلبه الخ فرب نصفه الاخر
 الاسم لو نقص ضعف خامسة عشر اشكال اخره حصل عدد ما لو وجد بطل الشكل الحاد
 وصار اعظم الابداد اقصيها وكان طول المعطال مساويا لروا اعظم منه
 يحصل نصف الثلث من زيادة عشر مثاله على نفسه من نقصانها عشرة فيكون الثلث
 يساوي الاول والثو اهريلسان الاشراف ثلث ثابته يعادل عو الى الاحتمال
 بالانفاق ربع رابعه يساوي لحرف المموسه وخمس سادسه يعال النازل المنحرف
 نصف زوج ونصف فردي مع انه متساويان هذا عجيب بل كل منهما ازيد وانقص من
 الاخر وهذا غريب في الله الموفق للوصول الى وفرضيب المنحرف لعمادي
 اقبل ايضا سائر فيها جالها فكيف يارحل فيها جالها وقد كنت لا ارضى
 بوصل مقطع وهذا انا راض لو اتاني جالها الغريب باسم الغريب وما شئت لعرفت
 وفي تصحيحه بعض الشهور اذا سقطت جسيمة عجب مسمى في السماء وفي الطيور
 واوله واخره سواء وباقيها يسبح في الصفة قال الجاحظ يقال لا تسب كل ما تلتقطه
 حيد ووسط ووردي في الوسط من كل شيء اجود من رتبة عند الناس الا الشجر
 فان رتبة خمر من وسطه ومتى قبل شجر وسطه ولو عمار من الورق قال انا
 لا امانى ما تحب عابرة قال الامامى اترضى ان احب امرئك قال لا قال فلم ترى ذلك
 لا بقا جرم رسول الله صلى الله عليه واله ولا نرضى به من كان اسحق بن فرقة

النواهي

ان يقول
 فكيف يدار فيها جالها
 ١٢

ترا حفا قال لا عراي بومنا وهو بما زحرا انشده بماله تروه عینک فقال نعم اشهد ان
 اباك فعل بامان لم ارد ذلك فحلف ان لا يمانح احد اخصم له كونه فریب عدو
 روز جزا بود رفتو سوی بدن که اور دجان کرن پای و حشم بکیم با جان خواه
 و چندان امان از روزگار کابن جها جانان بران جان و جاساسام شارو کمر
 کرد نشیند بطرف من ازاد کان کرد اندازد فلک بنیاد این و پران را من
 رطل عشق خوردن کار هر چه بطرف تنسب و حشوی باید که کرد بر لب این پیمان را
 امیر چید کاشی زاهد نکند کنه که قهاری تو ماعزت کاهیم که غفلت
 تو اوقیان خواند ماعفارت ابا بکدام نام خوش باری تو طیف و اجداد
 نیرنگ بین که سانی از بل قریه ریزد خون دیر بهاله مایه و رایغ مرگ و ای اجداد
 از اردل عاشق پیچاره چرا او را چه زنی که روزگارش زده است و انجمنان قریه
 قریه من فصبه نراق بدینا ثمانیه فراسخ تفریب با ملک می برایشان ز بلبلانیم
 باز دو گفت که خاتمان اسپان خرابی باید و الهی می در بیضه بسوخت
 پیکرم را نکذاشت که بال و پر بدارم بگذار که دست و لیکرم دین و ادب و خط
 بدارم لا اکی می ای تواند رجحان پیچای هیچ بین هیچ بین هزاران هیچ این
 هر باد بر پروت که چهر وین تکبر من بموت و چه ایضا اینجنان بر مثال و دانست
 کرکسان دوران قطار قطار این بان میند زهی مخلص وان بان میند زهی
 منقلا اخر کار بر پرند همه وزهر بازماند این مرزار قال شیخنا اللهم
 فی کتاب مفناح الفلاح فی تفسیر سوره الحمد عند بیان النکته فی تقدیم قوله
 نعبد علی شیخین ان الوجه فی ان یوافق متلو الحرف الاخیر فی جمیع الاشی ثم قال

هذه النكتة إنما يصح على ما هو الأصح من كون البسملة جزء من السورة أقول سبب ذلك
 أن ذلك لم يكن البسملة جزء من السورة فيكون قوله نعم عليهم واحداً من الإياتين للرجوع
 على أن الحمد سبع آيات بل صرح به في القرآن حيث سماه بالسبع المثاني وإذا كان عليهم
 أنه فلا يكون مثلاً للجزء الأخير في الجمع حرفاً ليا وحى بل من ذلك في تسعين عظاماً
 بودعين غفوة وعاصي طلب عرشه عصياً كرفتم زين سبب چون بستار
 دهم پرده ساز هم بدست خود در دهم پرده باز رحمت دانسته دهم پرده ام اب
 خواه ابروی خویش بر دم از نگاه سعادتی ندانی که شود پرده حال مرست جرا
 بر فشانید در رقص است کشاید دری بر دل زواریان فشانید سر مست
 و کاینات حلالش بود و رقص برادر و ست که هر است پیش جانی در دوست
 اینها را برای معنی در ذلک آمد مقبلی کو پرده و امثال و نه در در و نه
 بود راست قال بعض الاما بر اصادف المعامله الى استرح الجوارح اقول پرده
 ان الجوارح تصير مستريحاً بالاعمال والوظائف المبدئية باعتبارها في غير منتقلاتها
 بل مستنداتها غير الحسية كذا دل زور کمی می بخندند شب عشق پر
 اور میخندند دل بان رشع می اندر شد بود کبابی که می خورد شد دهنه عاق
 که دهد خون ناب هست همان خون که چکان کباب بی اثر بهر جراب چهر کل
 بی نمد عشق چهر سنک چهر دل ناله زبیداد نباشد پسند چند دل و دل ناله
 چهر درمند بر که نمر مشغول باین دل شو کش بر در که بر خیز عاقل شوی شیخ
 احمد غزالی نایاب جان من خبر و فقهیم شب صد ملک نهم روز یکجو نهم
 پره ناموس تنم مانع دیوانگی با نظر سویم کن و از تنک عقلم و ازها شعر

و عشقش کین
 اوقون در شال
 از او دین منصف
 از او دین منصف
 از او دین منصف
 از او دین منصف
 از او دین منصف
 از او دین منصف
 از او دین منصف
 از او دین منصف

فصل پنجم در بیان کتب و کوفته و سادگی شوق و نشاندن صبح طالع کند
 کو با مراد هلال و لعل باشد و از به عارض از شوق سرخی عارض و از صبح
 بیاض بنا کوش و کرم فائده بدانکه هر کوی از شوق سرخ و در برج باشد
 و مقابل شرف هبوط باشد و تفصیل شرف از این بدست معلوم می شود و فائده
 بجهت خط که سبک هب کن و هجرت سبج و شرف و دنت و رسم درجه قوس است
 فائده هر یک از این در بیان کائنات و از خنده و خانه و مقابل هر خانه و بال و است
 چنانچه از این بدست معلوم می شود صفر از خاوه و در چای جای هب طبل از این
 هر بالای ای عدیل و این شعر هم دلالت می کند عمل و عقربست با بهرام قوس
 و حوش شتری دارم نیز چون خوشه سرشان خانه آفتاب شهر خدام قوس
 میزان چه خانه و هر است هر رطل راست جبهه دو مقام و از این حدیث
 باه طلقا وصالنا راجع و با محلفا علی هجرنا کفر ایما بعدنا ابله پس لانه فی حدیث
 و اعجاب کیف صالحه و هجرنا و قبل الشخص ما الفرق بین المایح و المایح فالفرق
 بین ما کالفرق بین نطقهم اقول المایح من یستی من البئر فی الاسفل ای بدخل البئر
 یستی و المایح من یستی من اعلاها بالذلو و الجبل ای عین کفنه است نعت
 می کنند مقام بلی کافرنی شدند و بعد از اینست که بلی موضوع است از برای بطلان
 و اثبات منفی و بعد از برای تصدیق هجر شعر مشکل شخصی بخدا می گویند
 و خواه در خواست غلام شادمان ناکاه که خواهر رضانداد عقد است صحیح
 خواهر رضانداد نکاحی است نباه حدیث مشکل ان الله خلق الذی یبایع منه
 ثم اخبرها من ابام السنه فالسنه ثلثه و اربعه و خمسون یوما و اخر من یبایعها

من دار ابى عبد الله عليه السلام حديث في الكافي باستنا عن عجلان وقال دخل جلد
على ابى عبد الله فقال جعلت فداك هذه قبلة ادم عليه السلام قال نعم والله فبات
كثيرا الا ان خلف مغربكم هذه شجرة وسعوى مغرب الرضا ايضا مائة خلقا ^{وثلثون}
بنو الله لم يعصوا الله نعم طرفة عين ما يدرون خلق ادم لم يخلق ببر من فلان
وفلان حديث في الكافي باستنا عن ابى عبد الله عليه السلام عن النبي صلى الله عليه وآله
الارض من عليها عند الله تعالى كالحلقة ملقاة في فلاة ^{في} وهاتان بين فيها ومن عليها
عند الله تعالى كالحلقة ملقاة في فلاة ^{في} والثالثة حتى انتهى الى السابعة وثلاث
هذه الاربعة خلق سبع سموات ومن في الارض مثل من السبع الارضين ومن فيهن
من عليهن على ظهر الدباب كالحلقة ملقاة في فلاة ^{في} والدباب له جناحان جناح في السموات
وجناح في الغرب رجلاه في النجوم السبع والدباب من ومن عليه الصخرة كالحلقة ملقاة
في فلاة في السبع والدباب الصخرة والحوت من فيهن ومن عليه على البحر المظلم كالحلقة ملقاة
ملقاة في فلاة في السبع والدباب الصخرة والحوت والبحر المظلم على الهواء والذهب
كالحلقة ملقاة في فلاة في السبع والدباب الصخرة والحوت والبحر المظلم والهواء على
الثرى كالحلقة ملقاة في فلاة في ثمر تلاء هذه الاربعة ما في السموات وما في الارض
وما بينهما وما تحت الثرى ثم انقطع الخبر عند الثرى السبع والدباب والصخرة والبحر
المظلم والهواء والثرى من فيهن ومن عليه عند السماء الاولى كالحلقة ملقاة في فلاة
في وهذا كله والسموات الدنيا من عليها ومن فيها عند الله تعالى كالحلقة ملقاة في فلاة
في هاتان السماء ومن عليها عند الله تعالى كالحلقة ملقاة في فلاة في هاتان ^{الثلث}
فيهن ومن عليهن عند الله تعالى كالحلقة ملقاة في فلاة في حتى انتهى الى السابعة وهن من فيهن

وعليهن عند البحر المكفوف عند اهل الارض كحلقته في فلاة في هذه السبع البحر المكفوف
 عند جبال البرد كحلقته في فلاة وتلا هذه الابهة وينزل من السماء من جبال فيها من برد
 وهذه السبع والبحر المكفوف جبال البرد عند الذي تتخاض فيه لقابوب كحلقته في
 فلاة في وهذه السبع والبحر المكفوف وجبال البرد والهواء عند جبال النور عند
 الكرسي كحلقته في فلاة ثم تلا هذه الابهة وسع كرسية السموات والارض ولا يؤده
 حفظها وهو العلي العظيم وهذه السبع والبحر المكفوف جبال البرد والهواء وحجب
 النور والكرسي عند العرش كحلقته في فلاة في وتلا هذه الابهة الرحمن على العرش
 المشهور كرسية شمع مبهكاذي انظاد كرسية جنكم في نوازي دكنار
 هر چه میخواهی کن بر جان من من غلام تو و تو سلطان من فائد که بداند که کنی کرد
 علم اعداد نوشته شده و تاليف شده و تاليف شده بسا است مثل استخراج
 و محبوب و دانه سبيله كشف المعاد في تفسيره جاد و كتاب البقيين و غير اينها و ان
 جمله شمس المعارف اكبر و اصغر و تعليقات كبرى و صفري و لمعه نورانية و حتما
 سور قرآن و الواح الذهب تاليف شيخ شرف الدين ابو العباس محمد علي القرشي
 النوني است و تيسر المطالب تاليف ابو عبد الله محمد بن محمد بن يعقوب النونسي القمي
 و كتاب المدخل تصنيف يحيى الدين محمد علي العرشي است و اللوحة تاليف نوري الدين
 عبد الله بن علي بن الحسن مجتبى است و سر الفنون و الجواهر المكون تاليف ابو جابر
 محمد القرشي است و در النظم في منافع القرآن العظيم تاليف ابو السعادات عفيف
 الدين عبد الله سعد التميمي الينا في است خواص اسماء الله تصنيف مولانا
 يعقوب چرخي سر الايات تاليف بكير الله مده ابن عباس است و كتاب هياكل و

طالع في فلاة و سبعة
 البحر المكفوف

ابجد

قلم

تماثل با اهل بویکر بن علی و حشینه و غیره ^{اصل} آنکه این فن است بحسب الدین
 حسین سکاکی سپید حسین اخلاقی و صابن الدین الزکری و مولانا حسین کاشفی و
 اوسفی الدین و غیرهم ^{فائد} بدانکه طریق استعداد از حرف اسماء و ابان ^{طریق}
 است طریق توجیه بارواح و حقایق آنها و توصل جتن بصورت مشائی ایشان که در
 عالم روح دارند و این را طریق تجبیلی خوانند این مخصوص اهل کشف است شیخ
 ابو عبد الله مفرغ در کتاب تهیة المطالبین بحث دارد که فرموده و این برای هر مرتبه
 خاوی معین ساخته و در هر طریق تلاوت که از طریق کلامی خوانند ^{طریق} سیم کتابت که
 از طریق کتاب خوانند ^{فائد} بدانکه هر طالبی که میخواهد از حرف اسماء الله و ابان
 تحصیل مطالب بید بهر یک از طرق ثلثه باید چند چیز مراعات کند اول طهارت
 تغلبان ۲ زلت جوانی ۳ اجتناب از بقولان که هتالوایچ چون سپر پیاز و کند
 و امثال آن ۴ طهارت بدن و لباس منزل و وضو با غسل قبل از عمل ۵ طهارت
 جوارح کفتر اند که ربک شتران از وجه حلال نباشد از نجس و نعیط ^۶ آنکه
 منزل از آلات دنیوی و مصالح معاش بلامر خالی باشد و از خس و خاشاک رفتاری
 ۷ ملا حظة زمان از مندر شرعیه مثل ایام و لیالی شهرت و از مندر حکمیه مثل ملا
 خظة ^۸ قانع وقت و ساعات مسعوده و ملا حظة شرف و هبوط و وبال کواکب ^۹ ملا
 مکان شریف ۱۰ اخلاص و خصوص از عوام و دنیا و اطفال ۱۱ استقبال ۱۲ اخفای
 کمان از آشنایان و بیکان و این واجب شرط است ۱۳ بخور سوختن در جای که لازم
 باشد و بعضی در جمیع اعمال خیر سوختن بخور خوشبو و در جمیع اعمال شر سوختن بخور
 کبریه لازم دانسته اند ۱۴ صبر تا خیر عدم تعجیل و ملول شدن از ناخیر ۱۵ افتخار

و اختتام عمل بدن کرد و تسبیح و صلوات **فائده** بدانکه طریقی کلامی بود و قسم است محض
 و اطلاق محض عبادت است و اینک آن برای عزائت نصابی معین باشد بعد از
 خاص و در این قسم نماز است یا نه نرسد نتیجه بران مرتب نکرد و اگر از آن نصاب
 دو کند در فائده مرتب نکرد و در عایت عدد از اعظم شرایط است و اگر در بین
 مرتب و ندم عمل باطل شود و باید از سر بگیرد و اگر چه بی اختیار نگردد باشد و اگر
 حاجتی اتفاق افتد و عمل طول داشته باشد و یکشنبه روز بان و فائده و قوی
 معین قرار دهد و در بین اوقات آن کلام فضول و شرا چنان کند و اطلاق آن است
 که عزائت بعد از خاص اختصاص بنافه باشد و در این قسم با خود عددی
 مقدر سازد که در وقتی از اوقات شب و روز بقرائت شغال بنماید و در اثنا
 سخنی عند الضروره اگر گوید ضرر ندارد باشد **فائده** بدانکه خلوت در وقت
 بزرگ کلامه از وی از ناس از شر بکلیه است باید تا عمل با تمام نرسد از خلوت
 بدون ضرورت بپوشاید و باید وسعت خلوتخانه بقدر باشد که تواند
 ایستاد و نماز گذارد و نهاده بران نشاید و باید بکند داشته باشد و روزنه
 و فرجه دیگر نباشد و از مردم و مواضع از دهام دور باشد **فائده** بدانکه اقل آنکه
 او باب علوم عربیه و وضع کرده اند بجهت اخفای علوم با فوائده دیگر سی قلم است
 باین تفصیل آدودی ۲ قلم عبری ۳ و ۴ و ۵ سرایی و آن سر نوع است
 یونانی ۶ فلک اطومات که یونانیان وضع کرده اند ۸ قلم جابر چنان ۹ و ۱۰ اصلا
 ۱۱ سبکی که دایره سبکی را بان قلم نوشتند ۱۲ و ۱۳ و ۱۴ و ۱۵ و ۱۶ و ۱۷ و ۱۸ و ۱۹ و ۲۰
 ۲۱ و ۲۲ و ۲۳ و ۲۴ و ۲۵ و ۲۶ و ۲۷ و ۲۸ و ۲۹ و ۳۰ قلم سبیل ۳۱ و ۳۲ و ۳۳ و ۳۴ و ۳۵ و ۳۶ و ۳۷ و ۳۸ و ۳۹ و ۴۰

بدانکه این کلام در بعضی از کتب قدسیه و کتب معتبره آمده است

۲۳ و ۲۴ و ۲۵ و ۲۶ قلم طلسمات و ان بنز میخ نوع است ۲۷ قلم جبری ۲۸ قلم
 طبیعی ۲۹ قلم زمام ۳۰ قلم کاشفی فائده کار عمل باید که چون بیکی از اعمال کتاب
 عمل نماید قلم نو اختیار کند که هنوز از او اثر نشده باشد و بان حرف ت نوشتن را
 و غیر از این مضاف اثر بخشد و هم چنین قلم نو را در و باید از وجه حلال باشد و الا در
 لطیفیات اثر نکند و در فقریات رجعت کند فائده کار باید عادل و نداد را مرعیه
 کند و در اعمال لطیفه کتابت با تو کند که منسوب بکواکب سعد است چون صد مرتبه
 و زرد و اعمال عدوان که تعلق بکواکب نحس دارد چون شهاب و کبود و سحر و ملاحظه
 حلیت نداد بنزدان و ان است فائده کار بدانکه هر سه حرف زح و ف و ن بیست و هشت
 کانه متعلق بطلسماتی از افلاک شمس و فلک الافلاک و چهار حرف است باین ترتیب
 احاد و عشرت و مان و الو و که ای و غ باشد از فلک الافلاکست و دویم که
 ب و ر باشد از فلک ثوابت همچنین تا نام که ط و ض در باشند فلک
 و ن است فائده کار بدانکه از حرف بیست و هشت کانه هر چهار حرف تعلق بکواکبی دارد
 باین نحو که از اجد عشر چهار حرف و از زحل است و چهار حرف بعد از ان و عشر
 و چهار حرف بعد از ان و ن و پنج تا چهار حرف از ان و ن است باین قول مشاء است و قول
 دیگر که بعضی از او ثوق دانسته اند که نون و خاء و معجم و دال ممل و غین معجم و زحل
 منسوب است طاء معجم و فاف و کاف و صاد معجم و یشتی و الف و ناء و مشاء و فوافیه
 و هم و راء و ممل و میخ و حاء و ممل و هاء و عین و ممل و واء و مشاء و تخانیه و شمس
 و شبن و معجم و و و طاء و ممل و طاء و معجم و زهره و واء و موحد و صام و ممل و واء
 مثلثه و ذال معجم و عطارد و جیم و لام و سین و ممل و فاء و بقر فائده کار بدانکه اهل علم

گویند که هر چه را عونی است یعنی ملکی که موکل آن برجست عامل حرف باید به
 بنید هر چه بکدام برج منسوبست پس بملک آن برج توسل جویند و نام وی
 بتعظیم بردارند و استعانت جویند و باین خواست ملک حمل شرعی و ملک
 خود را بپیش خود اسرار پیل سلطان نهفای پیل اسد سراطیل سنبله شهکپیل نیران
 سهر پیل عقرب صوابیل قوس سراطیل جدک شمکاپیل دلو همکاپیل جون
 فلبا پیل و هفت ملک مقربند معاون ارواح کواکب سبعه سپارده عامل حرف
 باید نظر کنند که حرف معمول تعلق بکدام کوکتار و از ملل آن کوکتار استعانت
 بخضوع جویند ملک حمل قریب پیل ملک شتری سحابیل مرغ کاکا پیل شمس صبا
 دهر سپید پیل عطارد شیخ پیل و اسما عیل فانی بداند که هر یک از حرفت
 عونی دارند و استمداد از ایشان نیز شرطست آسرافیل ب جبر پیل ج کلکاپیل و
 بعضی عنای پیل گفته اند داطر پیل هر روز پیل و رقیما پیل را سرفای پیل و
 بقولی شبای پیل ج بکاپیل ط اسما عیل تی فشرکاپیل ک جد و راپیل
 طاطاپیل م رو پیل ن حولا پیل س هرکپیل ع لوفای پیل ف سهرکپیل و
 بقولی حصیفای پیل صر هیکل پیل ف عطر پیل ترا هوکپیل س هرکپیل و بقولی
 جبر پیل ث عزرا پیل ث میکاپیل و بقولی مرقبا پیل ج همکاپیل و بقولی ث
 داند پیل ض عطا پیل ج لوطا پیل و بقولی میکاپیل غ لوطا پیل فانی بداند که
 هر یک از اقام هفت پند و عون دارند یکی علوی دیگری سفلی و عامل را از اینست
 که در هر دوی نام و عون از وزن را برده استمداد طلبید الا حد علوی روفا پیل
 بقاء و بعضی بقاف گفته اند و سفلی ابو عبد الله مد ظله العالی لایق جبر پیل و ابو

عبدالله الحارث و جبرئیل را خاد میست اسم او شمکائیل و از این باد باید کرد
الثلاثا سلسله ایشین در ماله و بعضی نسخ بعضا است و بعضی شمکائیل گویند و بعضی
الاحمر الاربعاء میباشند سفلی و نام دارد در و بعد و برقان و میباشند و از خاد می
نام وی نمائیل الحیرس علوی صوفیائیل و گویند بقاء و سفلی السید الشیر
الجمعه علوی عینائیل و سفلی سید عبد الرحمن لقب وی بخر السبک و جعفر
بهاء و گویند بقاء و سفلی ابونوح مہمون السبک فائز در فوائد میباشند که فی
استخراج بعضی از سہما گذشت و از جمله سہما کہ استخراج بعضی از احکام از ان
می شود سہم الحوادث است و ان از فرار یکہ در تہنات مال فطرت بران پنج است
کہ تقویم افنا بران تقویم قمریضا کنند و مابقی را بر تقویم زحل افرابند حاصل
موضع سہم الحوادث باشد و لا محذور وقت اجتماع این سہم مقارن زحل باشد و
دراستقبال فائز ان و از بعضی علوم معلوم میشود کہ در سہم الحوادث باید تقویم
افنا بران تقویم زحل نقصان نموده مابقی را بر تقویم قمری فرود اسکنند و انا
جائی بنای جکر گوشه فرزند من بنہ گوش بر کوہرینہ صد واریشین
در لب خوش چه کوہر فشانم بن دار گوش شنویند و دانش بان پاکن چہ در
انکہ بر او کارکن و لہم ای پهلوی تو دل در پر سر از این پرده برون نا ورده
یکدم از پرده غفلت بیداری باشد این را ز شود پرده کشای لہم بیدار زند
چہ در چہ تو دل تبد پر خردن توان یافت انکہ در پهلوی چپ مہبینی
بر اگر پهلوا و در چپنی راستی جو کہ در پهلوش دل و جان زند و بواز پهلوش
دل شود زند ز بن خوشین نر ز پر علی بسبب این رہ بر بخوشنی آورد

مهر اردو در چرخ خوردن گزوان خود بپشتی بفرایخ روشنائی ندهد
 چراغ و لعل ای نازده تو پر خون دلها دیدم از تو در کون دلها وای ما
 که تو فراموش ندی مهر خود مایل بکارش ندی ای جهان از صفته توست
 عالم از حجب اثبات تو پر هیچ جان نیست که غوغای تو نیست پر تو نور دل را
 تو نیست ای یو چید تو هر زده کواه نیست بگذره بنو چید تو راه در دهشت
 زده ناچرخ شدیم گز از زده بپشت شدیم ما و بچا صلی و نومید که فضل
 تو کند خورشید ما به صورت مغنی هر تو هر توای هر توای هر توای لعل ای دراک
 کار که هوش و نبای روز و شب چشم نه گوش کشای نه چشم تو زد بدین
 اثری نه بکوش نه شنیدن خبری ترک این چنی کربل جوی خوش نه
 است نظر سوی سوی نه در خسا کلش بداری نه بر چش ازاری چون کل
 باغچه کمر شاخ صبحه کوش کشا است فراخ نه ز بلبل شنوی وازی
 نه ز لب غمخ نهانی رازی نکه کوش نه بدی ناچند کور که چند بپشتی ناچند
 چند کاهیه اکاهان کیر ترک همراهی پراهان کیر پرده از چشم نهان پیر کیر
 نیک پیرش و پس شب فراز و لعل دل چرخ چند بر آوازه بی نابدا و آوازه جزاز
 زخمی چون دهد کوس برن بانگ ز پوست بانگ ارشاد سبزی او
 است و لعل عارفانست که از خود درفته است از تو کجاست از بدست نه
 بنده نه در دهته ساده زاده کون ز کون ازاده نه زاد و دران تاشی نه
 ز طوار دران تعبیری و لعل ای در این دام که در هم خیال مانده در ربه عارف
 مروت سال چند هر در عادت باشی نازک تاج سحائب باشی کرده عادت

ای پر تو فراموش ندی
 مهر خود مایل بکارش ندی

وای ما که تو فراموش ندی
 مهر خود مایل بکارش ندی

نیک پیرش و پس شب فراز و لعل
 زخمی چون دهد کوس برن بانگ

خود پرده خوش باز کن خوی خود کرده خوش هست از دست برادره نرک
ماکان علبه العاده ای خوش انوقت که بی فکر و نظر برزند خواسته از جان تو سر
کو اگر تیغ بر تو کشد بچند باوصح که از دم پلنگ دست خود بر کاری پاکوه
در دولت نابد از او هیچ شکوهی هر چه خورشید که نبوده منش خوش را عور زده
بر تنش خون لعل از جگرش کشتائی نقد کان از کمرش بر بانی در رسید
باد بهر طرف به پیش منحن از دل عارفش از فضایش کنیزی هر چه عجب
از ره بر تفتان ریزی اب و دیگر دره تو در بانی مجر موج بگردن سائی
زان که هر چه صبا زد کدار نکلی لب تر از آن کشته وار هر چه الفصه شود بند
دهنت روی بر تاب از انقباض کشت پلنگ دار میان برداری قدم صد
بجان برداری باهی نرم بخلوت که از چند وحدت بنمائی قوس ساز
و لیس ای دل اهل از دست تو شمار بتوانم که بریدی و دل ای زهر شو
داروی تو روی هر دزه زهر سوی تو ای در جنت تو بر هر باز غره غمت
تو شب غراز ای غمت دل جاوید هم غم تو غایت اهد هم غمت خواطر
خود میدان خوش و ز رخسار جاویدان خوش مبتلا من و ما هم هنوز
مانده در خوف جا هم هنوز ای رضا بخش رضایت کیشان راضی طبع رضا
اندیشان قبله غمت کار امان قاضی حاجت حاجت خواهان دل را غنی
بقضای طلبیم روضه حسن رضای طلبیم ای سراپه شوق تو فانیات
سرنه پیچیده ز طوق تو ملک داغ بر جان و دل از شوق تو ایم بند داغ و
طوق تو ایم و لیس این خوش انجذبه که ناکاه رسد زخم آن بر دل آگاه رسد

آنکه هر شکست کردن از سوی کاسه چه صراحت است باز چه بکامت و نوع نیست
نزه لقمه را از مزه پس سی نر نزه هر چه بر سفره را جوان توفه بند هر چه در
کام و دهان توفه بند بخوری خواه که و خواه صفی کا و نر نیست باین خوش
علفی مرغ باید که شمن باشد صحن آن چشمه رود عن باشد هیچ غم نیست کیش
عصب کنان شعله ده کشد از بویه زنان مپوه باید که بود تازه و تر چاشنی
و آنچه جالب است اگر هیچ غم نیست اگر زدایم افکند و خسته بستان بستم نان
خود با توه و دوع زنی بیکه از خان شد از دوع زنی دلق و در اعتره هر ارای
عطر تزویر بران افرائی میکش خفته نشیند بدوش میکشی گوشه فش درین
کوش باشد اینها همه دعوی بچینه عالم و قدم و صاحب معنی تافند ساده
دل در دامن طعمه چاشنی هد پاشانم چون بدلت افکند از شهر کریم
با گروهی وی از شهر بد که فلان هست نه کوکبنا محاصر معقد درویشان
نبرد باروی از ناداری تو را و از باز کنی سر براری کند از مفلسی ان بنامه
دخت خواند که و همپا بهر نو سفره خوان را بد شربت و مپوه و نان افزاید
هم تواند بدین و خرد هر دو بری بشنیدی و بغفلت بخوری تف بر این صورت
و سپرت که تراست تف بر این عقل و بصیرت که تراست نفس را حلقه حلقه
بری بیکه این لقمه ز قوم خوری دزدی و راه زنی بهر از این کفن از و دکنه
بهر از این و لیس ای دل را سپر بخشیه نه خبشیه عافیه اندیشه نه که بکاشند
هی کاه بنایغ مسند امنی و مهد فراغ کرده عالم کل منزل دل و ز تو تا عالم
دل صد منزل و لیس بوکه از غیب نویدی برسد زین چمن بوی امیدی برسد

[illegible]

و از طالع بر یکدیگر می کشند
تا آنکه در کمره نماند و بماند
تا آنکه در کمره نماند و بماند

که مانند صبح الوفاق باشد از الحوق خوانند و الا موقوفه بقدر بعضی از سها گذشت
و بعضی بکمره است از الحوق خوانند و الا موقوفه بقدر بعضی از سها گذشت
بجائز سهم و از طالع کنند سهم ^ع بپا و بروز و شب از خداوند خانه سهم بکمره
از طالع افکنند م الزویج بروز و شب افتاب بکمره ناز هر دو و طالع زنان بر
عکس از طالع طرح کنند م العبد و الاماء بروز و شب عطارد ببقیر کمره و از طالع
طرح کنند م الحوق بروز و شب عطارد و بقیر کمره و از طالع طرح کنند م الحوق
بروز و شب از خداوند خانه ششم تا بجائز ششم و از طالع افکنند م بروز و شب خداوند خانه ششم
بکمره تا بجائز نهم و از طالع افکنند م العمل بروز و شب خداوند خانه ششم
بکمره و از طالع طرح کنند م الاصداء بروز و شب خداوند خانه شانزدهم بکمره تا با
از دهیم بکمره تا با خانه شانزدهم و در م الاعدا و از خداوند خانه دوازدهم تا با دهیم
و از طالع افکنند م بدانکه در لغت ترک عبارتست مصدر آن بود که در الحوق
ماق باشد مانند کلماتی بمعنی اند و کنای بمعنی فتن و در مای بضم و او بمعنی
زدن و بکسر و او بمعنی اذن و ترهائی بمعنی چندیدن و همچنانکه در لغت عرب
از مصدر نه و وجهه بان سها کرد و بعینه در لغت ترک نیز از مصدر و نیز نه و وجهه بان
کرد و و همچنانکه اقرب صبیح عربی بمصدر ماضی است در لغت ترک امر حاضر
مفروض است بر که امر حاضر مفروض هر مصدر که مجزوف لغت ماق حاصل می شود
بدون بنیادی چیزی چون کل و کت و و و و بن و امثال این پس اصل امر مصدر
است اصل سایر صیغ امر است همچنانکه در عربی اصل ماضی مصدر است
اصل سایر صیغها ماضی است پس نه و وجهه که از مصدر بان سها کرد و بان ترتیب

و از طالع بر یکدیگر می کشند

ضمه است دال است که بر امر حاضر باد می شود و در غایب مفر بعد از دال
 باء باد می شود مثل کلدی و کتدی و در غایب غیر مفر بعد از دال و با الف
 له مثل کلدی و کتدی و در حاضر مفر بعد از دال و او و نون مثل کلدون
 و در حاضر غیر مفر و او و زاء مثل کلدوز و باد می شود و در متکلم و حد بعد از
 دال و هم مثل کلدوم و در مع الغیر خا مثل کلدوخ و باد می شود و اما مستقبل
 علامت کلبه ان با و اء مهمله است بعد از امر حاضر پس غایب مفر کوئی کلبه یعنی
 می آید و در غیر مفر له بران باد می شود و میگوید کلبه له و در حاضر مفر سن
 افزائ و کلبه سن و در غیر مفر کوئی کلبه هون و در متکلم هم افزائ و میگوید کلبه
 بفتح و اء و در مع الغیر اء افزائ و کوئی کلبه خ بضم و اء و اما نهی علامت کلبه ان
 هم مفعول صراحت که نباد می شود و بر فعل امر پس در مفر حاضر کوئی کلبه و در غیر
 مفر بران و او و نون افزایند و گویند کلبون یعنی بنایند و در مفر غایب بران
 سون افزایند گویند کلبو کلسون و در غیر مفر له بر کلسون افزایند گویند
 کلسون له و در متکلم و ده با و هم افزایند و گویند کلبم و در مع الغیر با و الف
 و ده افزایند و گویند کلباخ و اما نفی پس علامت کلبه ان افزودن هم نفی است
 بر مستقبل قبل از باء و اء پس در مفر غایب کلبه و در غیر مفر کلبه و در غیر
 مفر کلبه له و در مفر حاضر کلبه سن و در غیر مفر کلبه سون و در متکلم و حد
 کلبه م و در مع الغیر کلبه خ و اما مجزئ باد می هم نفی بر ماضی قبل از دال و اما
 استفهام پس ماضی مستقبل و نفی است استفهام از فرائض مقام ماضی و مستقبل
 غالباً و اما اسم فاعل شمس بود همچو نوم زاعی و در کور جا کوفه تربت و پاشور

بودند دای شواش خورش و دایان شور به طعم شکرش از قضا غریچه
 اصل نام او حوصله در حوصله انعام او گفت پیش از زشور در کله کاب
 شهر پست دهم از حوصله گفت ترسم ز لب شهر چون چشم طعم آب شواش ناخوشم
 ز آب شهرها مانم کرد و نفور طبع من ز آبش خود در دای شور در لب زبانش
 روز و شب در میانه دو مانم تشنه لب به که سازم هم باب و خویش تا نباید رنج
 ایمن پیش شعر بگفت جان خواهم و چند امان زد و نکا کابچها جان زبانش جان بچها سازم
 شعر اگر دهر با جور از مایست همان در دل و دود بد جای است
 کرد ماد پر دهر ماد سپادش حقوق خدمت ماباد پادش دشن امیر باک مای
 دل مای بخش خرم مبادا بکام دوستاران باد کادش دعای لشکاران باد با
 قطعه عزیمت کرد روزی عنکبوتی که بهر خود کند تحصیل قوتی بجای
 دید شهبازی نشسته و دست شاهان بان رسته بگردان تنید
 کرم اعان که تابند و پروبالش بپوشد و زمانی کار دینی کار و کرم لعاب
 خود همه در کار و کرم چه افشاید اگر از وی کناره بنمایدش غنای چند پاد
 رای ای دل بسزای پریشانست چه کار کادی که نه حد تو است با آن چه کار
 و کند لا چون خویش نشین با کرده سر پرده سلطنت چکار و مای دین
 خالقان بر سپید بعالی گفتند بر بیت از چهل پاک کن گفتا بر چه خاک بخل
 کن ای فقیر با آنچه خوانده همه روز خاک کن فانی بداند که برای خط انواع
 بسیار است محقق و ثلث و نسخ و رفاع و عه و توفیع و تعلیق و ریحان و مشو
 و مد و ر و ط و مار و مسلسل و مثنی و عباد و هب و فانی بداند که براء مثل

از جمله

واجب و شکایت و امثال اینها را در عربی بهاء باید نوشت و در فارسی بتای
 کشید و سردان است که همچنانکه ^{از باب} خط بان نصیح کردند و صاحب نفایس ^{الفنون}
 گفته که اصل در نوشتن حروف است که بطریقیکه وقف بان میکنند با ابتداء بان
 میکنند نوشته شود همچنانکه انا ضمیر متکلم است نانو پسند باینجه و در
 وقف بر حروف امثال ان بهاء می شود و در فارسی بناء ^و و ک بداند که لفظ
 ما حرن می باشد و اسم نیز می باشد و قاعده را متصل با قبل ان نویسند چون
 انما الحكم الله و اینا تا کو نو انما انتبتی اسمی اجل نویسند چون کل ما عندی ^{لک}
 و این ما و عندی جناس و سران است که حروف بجهت عدم اسفلال تنه ^{عبر} غیر
 اند بخلاف اسم ^{فان} در نفایس الفنون مذکور است که الفان بن در وقتیکه بن
 العلمین واقع شود و در غیر متنی صفت باشد نه جنس در کتاب حدث می شود
 هذان بن عمر و در غیر این حدث نمی شود مثل ان بن عمر که این جنس بد باشد
 فان ^{فان} بدانکه حروفی را که در حروف ادغام کنند اگر هر دو ادیان کلمه باشند یا حرف
 بیش نویسند چون مذوق و اگر از دو کلمه باشند هر دو انویسند چون اللیم
 والرجل که الف لام کلمه است غیر از رجل و لیم پس لام او را نیز نویسند ماکو و ^و
 والنی والذین که بجهت عدم انفکاک اینها از الف لام حکم یک کلمه دادند بلی و تشبیه
 اللذین را دو لام نویسند تا فرق میان تشبیه و جمع باشد جمع و تشبیه ^و ان
 حمل کنند ^{فان} در نفایس الفنون و غیره مذکور است که در الفاظ عربیست
 هر الفی که در چهارم یا زباده واقع شود بپا نویسند چون موسی و عیسی ماکو
 او با باشد و علم نباشد که در اینصورت بالف نویسند و با وجود غلبت باز بپا

نوبسند چون بچی و چون داسم افند که واوی باشد چون عصا و دعا باقی
نشد و اگر بانی باشد چون می روی شعر با دالذی بضی و الدهر غیرا هلا

الدهر لا من له خطر اما تری البحر با و فو قه خف و بسبقه با قی قعر الدرد
ایضا متنبی حسن اطلب و فی النفس حاجات و قبل فطانه سکونی بها
عندها و خطاب امثال العرب البطنه تذهب العظمه یعنی پر خور و برادر می
بین جبهه بین الارض چنانچه این مثل را برای کسی گویند که تارک نماز باشد که کل
محب النکلی لا اوری طمنا یعنی او را اسبابی شنوم و ارد می بینم جزاء مقبل الاست

این شعر منسوب است به
ابو جعفر محمد بن یونس

جمله

الضرط جک الشی یعنی نهم خط جریل بین عدا ضمیم و لو بقرطی ما ربنا این مثل
در دروغ غیب چیزی گویند و فرطی ما رب و کو اشواره ما رب در خرابی و بن تغلب
بود که در آنها دو مرد وارد بود و بصدد بیضه کبوتر و در عالم مثل آن ندیدند و
رب منع اکوان رب الخ لم تدر امان ربنا مستحبت منته شفع لمدن بل قاره
فلیتبرعتلده الشجره و کل من ایدم و عدالکم الوم من بن لیسر ههنا دار من
احبت قدما بالخی ام و باض القدرس ام جنات عد قدای ههنا او طما
احبابی قدامم محبتی قف بهادشک با قلبی فصد غلت لنی شعر عم اباد اباد را
او مودم به از کنج عزلت سر ندیدم بهما را کوشش خود رسد گشتم چرد
هیچ شربت شفائی ندیدم و ایضا نفس نیارم و دار شکرم و ست که
شکری ندارم که در خود دوست ایضا چون پیش مردمان بسپا کردی اگرچه
بس عزیزی خود کردی ایضا خود کرم که پس از سعی و کجاوی دراز کار از آن
ستان که دل خواست بسا مان کرد بجای این ازین عالم ناپا بجای که بیکدم رفت

این شعر منسوب است به
ابو جعفر محمد بن یونس
و این شعر منسوب است به
ابو جعفر محمد بن یونس

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

کار و کمرشان کردند و فائز چند چیز را عثان در نامه نوشتن ضرور است اول
 آنکه ابتدا بنام حق کند و سعی کند که هر چند سطر یا خبری در سد میلان بیاید
 باشد با صاوی چه خط بود و ترسامیل بنشاید و آنکه دعای بسیار کند
 نکند و آنکه از تکرار الفاظ احتراز کند و آنکه لفظ مشترک میان دو و دم بناد و
 آنکه خط بسیار نظیر نهند چنان تنبیه بود و در جمل مکتوب آیه ۶ آنکه بر خط
 مکتوب بر یک تر از خود هیچ ننویسد ۸ آنکه نامه را بیکان بعد مفسر شد بشاید
 مقید کند ۹ آنکه بعد از فراغ بنانی مطالعه کند تا اگر سهوی باشد معلوم
 شود ۱۰ آنکه در وقت اصلاح قلم را بدشان نکند چنان زو اهل عتبه مستقیق باشد
 ۱۱ اگر در مکتوب نام صاحب شوکتی در سطر ننویسد بلکه اندک بیاض گذارد
 و نام او بر بالای صفحه در سمت راست بنویسد ۱۲ آنکه هیچ وجه در مکتوب
 دشنام ننویسد و هم چنین احتراز کند از نوشتن چیزی که امکان داشته باشد که
 انکار و وضو و باشد ۱۳ آنکه چون نامه تمام کند اندکی خالک بران افشاند چه
 است که اذکتب احد که قلم بنویسد و فائز الخاجه ۱۴ آنکه نامه را بر زمین نهد
 تا فاصد بر دارد و بدست او نهد چه نقل است که رسول الله نامه که بنجاشی
 نوشته بود بر زمین انداخت تا فاصد بر داشت لاجرم بنجاشی نامه را با نوع اعزاز
 تلقی نمود و نامه بر او بدست فاصد او ۱۵ آنکه نامه را در هیچ نکند و چه تو بیع
 نظر عدا و دشمنی فائز بداند که قرآن بنابر روایت اصح و ۱۶ آنکه آیت است
 اقول کثر از این است اما تفاوت بنیاد و سعی و آیت نهند مجموع ابان
 ۱۷ کلام است بقولی ۱۸ کلام و بقولی مجموع کلمات ۳۱۲۵۲

حرف و بقول ۳۲۱۸ و بقول ۳۲۳ از انجمله الف ۴۸۰۰ و با ۱۲۰۰ و تا
 ۱۱۹۹ و ثاء ۲۷۴ و جیم ۳۲۷۳ و حاء ۳۹۳ و خا ۸۱۴ و ذال ۲۴۲ و ذال ۵۳ و ذال
 ۳۹۹ و راء ۳۱۷۹ و زای ۵۹ و سین ۵۸۹ و شین ۲۲۵ و صاد ۲۸۸ و
 و خا ۲۰۷ و طاء ۲۲۷ و ظا ۸۴۲ و عین ۹۰ و غین ۲۲۸ و فاء ۸۴۷ و قاف
 ۸۱۳ و کاف ۱۰۳۵ و لام ۳۳۵۲ و میم ۲۳۵ و نون ۲۴۵ و ووا
 ۲۵ و هاء ۹۰ و یا ۱۹۹ و فاء ۲۵ بدانکه صحاح سنه که در میان اهل سنه
 اعتبار دارد و واجب می دانند عمل با حدیث آنها را با این تفصیل صحیح محمد است
 جعفری بخاری صحیح ابویوسف بن محمد بن مسلم الحجاج النیسابوری و کتاب بود و در کتاب
 ابن شعث سجستانی و کتاب ابو عیسی محمد بن عیسی ترمذی و کتاب نکاح و موطاء مالک
 و کوبند که اول کتابی که در حدیث ساختند موطاء مالک بود و شافعی گفته
 ما اعلم شیئا بعد کتاب الله اصح من موطاء مالک و بعد از آن صحیح بخاری پس صحیح
 مسلم و اصح از این هر دو پیش اهل سنه صحیح بخاری است فائده بدانکه از برای
 شروع نسبت است از انجمله چند شرط ذکر می شود آنکه ملایمت بشیئات سر و عمل
 نشود و در امور کاینات و احکام شرعیات و نقد بران قضا و قدر و علم و اول
 و عی مشغول نگردد بلکه بر جاده شرع مستقیم است آنکه پیوسته با طهارت
 باشد قال عمر جل ان الله يحب المطهرين آنکه پیوسته پاک باشد از زنجیر
 عزلیت بچسبند و خانه نارد پاک نشینند آنکه پیوسته ساکت باشد از ذکر
 به آنکه از مطعم و ملبوس و شیهه ناک اجتران کند آنکه از اکل و شراب بپزداید
 بلکه تقابل کشیدار بر و نه آنکه خواب بسیار کند و تا بحد ضرورت نرسد بخوابد

قال الله نعم كانوا قبل من الليل ما يجمعون ۸ دوام ذکر با حضور قلب بجهت کی جلاء
بدن و اعضاء بان مستغرق باشد و افضل لا اله الا الله ۹ نفع خواهر را بن رشتا
تو بن عقیها است بر سالک ۱۰ متخلف با خلاق حیدر و اختراع از صفات چهار ۱۱
ربط قلب بشیخ همچنانکه بعضی گفتند فاعلم ان برای مالک را بی چند است
آنکه تا تواند در سؤال از حق کجا خطاب یا مرهونی نکند بلکه ظرفی را در باب ملاحظه
کند چنانچه گوید خداوند اگر من گناه کارم تو امر نده و بفلان چیز محتاجم و تو
لجاء رحمتی یا آن فلان چیز خائتم و تو ملجأ و مانی و امثال این ۱۲ آنکه رسول را بر
ظاهر باطن خود مطلع داند و از مخالفت و خد و کند ۱۳ آنکه در متابعت منت
او غایت جهد مبدول دارد و هر که با و نسبت دارد بصورت هیچ سادات یا بمعنی
چون علماء همه را از برای محبت او دوست دارد و تعظیم و احترام پیش او واجب اند
۱۴ آنکه تا تواند در و بقبله بنشیند خصوص در خلوت و آنکه پیوسته بجهت نماز
نشیند و با خود چنان تصور کند که بر پشت او بفرقه در حضور او نشسته است
رسول انجا حاضر است تا بقبله و فار و احترام مقید بود فاعلم ان آداب محاوره
از جمله لوازم است هر کس آن را که با مردم معاشرت می نماید و آن شبیه است از آن
جمله آنکه چون مجلس نزهتی حاضر شود بد و زانوئی او بنشیند و از زانو برانو
نکند و چنان دلالت بر عدم ثبات و قلت مبالا می کند اگر بنزدیکی با او سخن
گوید بغیر او ملتفت نشود و اگر بنزدیکی او تفضیلی بجهت بن کند بر فضلان خود
تا سبب نماید بان نازش و افتخار نکند بلکه بوجهی عزیزان خواهد که بر خواهرش
ان اسان نشود و در محاورات با الفاظی که سامع با آنها تظهن نماید احزان نماید و

از نقل چیز بیکه صدقان معلوم نباشد و نزد بزرگان و هم چنین از راجع
 احزان نماید و از کذب لاف و کثرت خصوص نزد بزرگان و از دانی که دروغ
 نماید و از کثرت مزاج و هر چه در وی کند از خبث معایب آن احزان نماید و
 پیوسته بنکو گو باشد ناپیش هر کس محبوب باشد و اگر کسی حکامی یا سخنی گوید
 بگذارد تا او حدیث را تمام کند و اگر او مطلع باشد و وقوف بآزان سخن بیشتر
 آنها را اظهار نکند تا گویند منفعل نشود و با جهال و سفله مجادل و مظالم
 نکند و تا سامع را غلبه و استماع حدیث و سخن نریزند شروع در سخن نکند
 و از کثرت مکالمه بجا نیت لازم شمرد و آنچه از غیر او پرسند و جواب نگوید و اگر
 کسی بجهاب مشغول شود و او بهتر قرار باشد صبر کند تا سخن او تمام شود پس
 خود بر وجهی که جواب او را مطعون نشود تغییر کند و اگر سخن او در پوشیده ماند
 استراق سمع نکند و در مجالس اکابر با کسی سر نگوید و در نوشته گشت نظر نکند
 مگر بآدان ایشان و با طرف خانه رود و در مکرر نظر نهند از و از چیز بیکه شان
 آن نیست سؤال نکند و اگر در نظر با هم سخن گویند بجهت آزان استفسار نکند
 و در نزد اکابر در دعا و تعلق مبالغه فرمایند نکند که انعامت ضعف نفس
 است و آنچه خواهد بگوید اول در خواطر مقرر گرداند و با طرفان برخورد و
 اثنا سخن بدست چشم و او را اشارت نکند و حرکات و افعال و اقوال کسی را
 محاکات یعنی تقلید نکند تا تواند سخن چنان گوید که از میزان شرع و عقل
 خارج نباشد و اندیشه نکند که اگر من بجلال خواهش مستمع سخن گویم او را
 بناید چه مستمع اگر ناخواسته منسوب بود از سخن پسندیده نرسد و در حصص

تقص

سلاطین و حکام بسیار عوای فضل و دانش نکنند و الزام ایشان نکوشند و از
 کثرت مجالس و محاورت با ایشان کسناخ نکند و در بر معاسرت عبادت نماید
 نماید چه مؤلفه ایشان سخت بهمید معذرت دشوار باشد و تا ممکن باشد
 سخنی که بر خواطر بعضی از مستمعان گران باشد نکوبد شعری با همه خلایق جهان
 که چنانچه بیشتر بده و کمتر بدهند اینچنان زی که بمیری بری اینچنان زی که
 بمیری بدهند قال علی علیه السلام کفی بالقناعة ملکا و بحسن الخلق غما قال
 الشاعر ما کل ما فوق لبسطه کافیا و اذا قنعت فکل شیء کاف شعری
 که عیش خوش بودن کار بردار با نیستی بسا و که کار و بار کبری کیم السعدی
 الا امر بقر الاسرار شعر سخن کان کند شتاد و پند و تن پرا کند شد بزر
 اینچنین سخن هیچ منای بار دارد که او را بود نیز همدار بار اگر چه بود اند که عو
 قوچایست بران رای و دانش بیاید که بیت شعر منهدد پندار از با هر کسی
 که جاسوس همکاستر بدم بی فی الرق و المدار و در شتی و شتی بیاید
 بکار بزمی براید و سوادخ ما فی ترک الفخر ان الفتی من بقولها انا ذا لیسر
 الفتی من بقول کان ابی شعر هر کجا داغ بایند ضرر بود چون تو مرهم نمی نازد
 شعر ملامت کوئی از من بگوای خواجدم در کش که باران سرکن شتاز که
 می ترسانی از باران شعر عروس ملک کمی در کنار کبر و تنک که بوسه بدم
 شمشیر بارتند لیل و لیل می دل در تنک پیشند نکوشد که نشد جز در پی
 او نشد نکوشد که نشد کفنی که بر نیم او نکوشد کارد کارم چه نکوشد
 نکوشد که نشد با یا افضل افضل کله نکوشد نکوشد که نشد لب

بهوده کونشد نکوشد که نشد منت کش خرج می شد آخر کار کار تو نانو
 نکوشد که نشد لبعضی هم از ایشان استقرض المال منقفا علی شهوات
 النفس من العسر قبل نفسك الاقراض من کثر صبرها علیک وانظار الی من
 البسر شیخ ابو سعید دل جزده عشق تو نیوید هرگز جز محنت درد تو نگوید
 هرگز صحایق لغو عشق تو نشود ستا کرد تا مهر بر کسی نرود هرگز شعری درین
 فروشی کنی تا سازی مادی نفره خنک زد کند کوفت از بهر علم است این
 همه طمطراق و خنک سمند علم از این ترهات بیزار است تو برو برو و تو برو
 محمد فضیحتر لا یتطلب من الکریم پسرا نگویند عند حقیر البیضاوی صاحب
 النفسیر اسم عبدالله ولقبه ناصر الدین و کنیت ابو الحسین محمد بن علی البیضاوی
 و بیضاوی مرتبه من اعمال شیرین تو فی سنه حشر ثمانین و ستمائنه فی تبریز و قهر
 هناك و دخل قبل القضاء فی فساد و دخوله مجلس اجلاس بعض الفضلاء
 فجلس فی صف النعال فورد المدرس اعراضات و نظم احد من الحاضرين لا
 یلی جوابها فلما فرغ من النقر شرع البیضاوی فی الجواب فقال له المدرس لا سمع
 کلامک حتی اعلم انک فهمت ما قرئت فقال البیضاوی عید کلامک بلفظ لم یفهم
 فیهتم المدرس فقال عدها بلفظها قاعدها و بین ان فی ترکیب لفاظها الخائفا
 ثم انه اجاب عن تلك الاعراضات باجوبة شافیه ثم ورد لنفسه اعراضات طلب
 الجواب فلم یدر المدرس فقام الورد من المجلس اجلاس البیضاوی مکانه و سئل
 عنه و طلب البیضاوی القضاء فاعطاه و اکرمه احد بغیر الکی که سر و نون ذبیح
 نهفت کشک خویش خشک بد و چه گفت ای همای نو و همای کن حسن

این کتاب از شیخ ابو سعید
 محمد بن علی البیضاوی
 است که در تبریز
 در سنه ثمانین و ستمائنه
 فی قهر
 هناك و دخل قبل
 القضاء فی فساد
 و دخوله مجلس
 اجلاس بعض
 الفضلاء فجلس
 فی صف النعال
 فورد المدرس
 اعراضات و نظم
 احد من الحاضرين
 لا یلی جوابها
 فلما فرغ من
 النقر شرع
 البیضاوی فی
 الجواب فقال
 له المدرس لا
 سمع کلامک
 حتی اعلم انک
 فهمت ما قرئت
 فقال البیضاوی
 عید کلامک
 بلفظ لم یفهم
 فیهتم المدرس
 فقال عدها
 بلفظها قاعدها
 و بین ان فی
 ترکیب لفاظها
 الخائفا ثم انه
 اجاب عن تلك
 الاعراضات
 باجوبة شافیه
 ثم ورد
 لنفسه
 اعراضات
 طلب الجواب
 فلم یدر
 المدرس فقام
 الورد من
 المجلس
 اجلاس
 البیضاوی
 مکانه و سئل
 عنه و طلب
 البیضاوی
 القضاء
 فاعطاه و اکرمه
 احد بغیر
 الکی که سر و
 نون ذبیح
 نهفت کشک
 خویش خشک
 بد و چه گفت
 ای همای نو و
 همای کن حسن

کجا بود غیای مرغ فرخندانی و چه دانی جز از مرغیان می بشادی کجا میگذارد زندان
سفر نشان چه جای است منزل کدام نغان زان مرغیان پیمان کسل که بکوه زیبا
برندارد ندانل شش سرای دل نفسی مطیع فرمان نشدی و ز کرده خویش تن پیمان
نشدی صوفی و فقیه زاهد و دانشمند اینجا شد کولی مسلمان نشد
قال ارسطو طاليس زاد خاتم الکرام فعلکم بتجفيف الکرام وتقليل الطعما
وتجديل القبا فانکم فی کتاب الحماة لهذا بلدین حی اربع یفیدها اکل الخبز
فی یوم الواحدة از بغداد وارد و کذا تعلیق شعرب من تحت التمس و من تحت البخور
نجب الارترج و بجلد القنفذ والغب ینفعها تعلیق عن السرطان لهری و التمس و بجمها
شرب نصف من الفا ذر هر المعد و الجوانی و الطین المختص و الزمرد و امثال من
انفحة الارنب و بول الانثا و ثلث زاهم من لب حب الارترج و قال ایضا من علق علیه
ثلث بند فات لم تلسع عقرب از اسفط المصروع و بلؤلؤ محلول پرو من یوم مرة ایضا
واحدة و ایضا از ارضع جنس و دقات خمس تحت و سادة المرضی بغير علم و رأسها الی
جهة و اسیر نام نو ما حسنا و کذا قرن غر بیهضا از الف و صند بل و وضع تحت النوا
فانه یجلب النوم و کذا رماده و کذا اکل ثلث حبات و خمس حب من حب کایج نام و
لندند و اذا وضع الشب الیانی تحت الوسادة دفع الفرع فی النوم و اذا اضیف الیه
الحديد نفع الغیظ و من وضع تحت سادة شبنم من الزجالة لم یوجعها و من لفق ودا
من الدار شبنم عن حريرة صفراء و وضع تحتها فی لیلة البدر و رأى منامه یاربید
و کذا المرقش شبا الذهبت و اذا خضب المعروف بدیهی نصف معصم یعیش
درهما و عشرة زاهم خطیانار و اذا قطع رعا فزاد طرد ماد شعرا الانساب

وقد قيل في الكاذب نفع وجع الأسنان وإذا مضغ البادر وجع يوم نزل الشمس في الحمل مقنع
 وجع الأسنان سنة وإذا قال لله على أن أكمل عنا بابا ولا لحم فممن فعل ذلك لم يوجع أسنانه
 عامة فذلك عكس الخافض شهر يسكن الفواق بقلع ثلث سمكات صنعته
 على الرقيق يشفي البرص إذا غسأ إلى شجرة كبر وفل لها نبت بواسير فلان بن فلان ثم
 جاء سحر أو قال لها ذلك قلعهما بغير حد بد قلعت بواسير من ذلك الشخص إذا غلق
 على الفخذ عشرة دراهم عفرنا خالصا سهل الولادة وإذا طلى الثوب ليل بالنور يبد
 وإذا طلى القوماء والبرص والبهق بالمين وال مع التكرار ووضع شعرا لئلا يبطل
 بالخل ينفع عضد الكلب من ساعته وإذا البحر الببت باصل الرمان أو قصبان أو اصل
 السوس أو الحديت وحب الفار والتسكينج أو الاظلاف والخوافر والسود هربت
 الطوام والحببات يطرد بها الكبريت والنوشادر بالخل ويوضع الخردل الأحمر على
 مساكنها فتهرب منها ويطرد بها ايضا التبخير باظلاف المعروقون الابل وشعر الانسان
 والتسكينج والزفت المقل والعاقرة حوا والش بماء النوشادر والعقارب يطرد
 الفحل المشدوخ وورقه وعصا ترووضع قطعه من الفحل على ثقبته فام تجاس
 على الخرج ويقلها ويطرد بها ايضا التبخير بالعقرب نفسه بالزيت الاصفر والكبريت
 والفنتة وحافر الحمار وشحم الماعز ويعجن هذه الاشياء بالشيخ المذكور وتخير به عند
 ثقبها فيخرجها من حجرها ويقل من لدغته عقربا وحتة فيجعل في دبره قطعه ملح ساكن
 المبر والبر اعنت يطرد بها وشل للنبط يطبخ في الحنظل ونقوعه وطبخ في الحنظل
 والشونيز والقوتج وماء السداب دم التيس يجعل في حنفية فتأوى اليه البر اعنت
 والقمل يطرد بها الفراء المحالوك البعوض يطرد به اللدغين ببنشاده خشب الصنوبر

او بالشيئين والكبريت والتين والسكر من البقرى الزجاج والودق السرا وجوزة
 والنوش الطنج هذا والذباب بطرمه التدخين بطنج الخرق الاسود والكندش او في
 الفرج البابس والفارء بطرمه وبقنله المراك والخرق والسك النج واصل الكبر
 وحبث المحمد وبصل الفادوسم الفان وبوضع المقناطيس والقطران على ثقبها
 ينهر بلسح الذر منه ويقطع ذنبه ويؤخذ بطنج صوف ينهر بالباقي والذبل بطرمه
 التدخين بالذبل نفسه والكبريت والقطران والحلثيت الذر والورثا ودره
 الثور والمقناطيس اذا صب في حجرها او وضع عليها مع حبث بالقطران والحلثيت
 ويدر على الموضع فلا تقرير عملة والذر بنور بطرمه راحة الكبريت والثورة والثور
 ولا يهرب بالمطبخ بطنج الخطمي او عصارة الخبادي والورث والارض بطرمه هالهد
 اذا جعل في البيت والتدخين باغصانه ودرشته الفتوتج وقشور الاترج وماء
 الحنظل والسام ابرص بطرمه وجود الزعفران في البيت وقيل ان السنور يهرب من
 دهن لورد والتضمض بالسعد يستحكم الانسان المتحركة وادسحق الطرل والذ
 في الابن اسف الحجب عن علي عليه السلام البطنة تنهب القطنة ومع بعضهم
 اقلل طعامك تجد منامك فائدة بامرضاعني يوجع مدبر ووجوه دني
 عليه مقبلة هل بعد حال هذه من حاله او غابة انما المنة فائدة
 لا شاك انه قد يحكم بالاكتاف باحكام كثيرة منها امور مستقبله ولكن الحكم بها
 موقوف على امور كما ذكر العلامة الشريفي في الفصل الخامس من شرح الفتا
 منها ان يذبح راس غنم على نهر المسؤل له والمسؤل عنه ومنها ان يكون مثال
 المسؤل له ومنها ان يكون القمر في زيادة نوره ومنها ان يكون المسؤل له والذ

فاهرين نظيفي الملبوس ومنها ان يكون الذئب في بؤسه يقرب منها جارية ومنها
 ان يسوي الغنم ومنها ان يؤخذ الكنف الايمن ومنها ان ينطف من اللحم ينطفأو
 منها ان لا يوصل الى الكنف سكن ولا حد يد بالكلية ومنها ان يوجه الى الشمس
 يكون وظهوره الى وجه الشمس فجاء الكنف الذي في وسط الدائرة مجاذي وجه الناظر
 بعد ذلك سابع في النفس واخذ الامادات والعلامات من الارقوم والاسكال
 الدائرة والنقطة ثم الحكم بها يحتاج الى كثرة المباشرة والملازمة لهذا الفن و
 شدة لقوة المحافظة وحكم دست حاجت كشد سرد ريش ادم ورد
 من درویش مكرم رحمت تو كورد دست ودره اسبانا مرادی هست قال
 القريشي في شرح القانون في بحث تشريح الصدر كان لنا جاد توفيق وجتو
 لها طفل صغير لم يكن للزوج جد يتخذ له مرضعة ورما مصصة ^{لله} نفس
 الدين في ثدي الرجل اذا عصر ثدي به خرج منه لبن كثير فاعلم قال البهائي المجلد
 الخامس من الكشكول ان المذاهب في حقيقة النفس اعني ما يشير اليه كل احد بقوله
 انا كثير الدار منها على الالسنه والمذكور في الكتب المشهورة اربعة عشر منها
 احدها انها هذا الهيكل المعبر عنه بالبدن وثانيها انها القلب لصور ^{ال}ي
 المخصوص وثالثها انها الدماغ ورابعها ان الجلاء لا يتجري في القلب هو مذهب
 النظام ومتابعيه خامسها انها الاعضاء الاصلية المتولدة من المني وسادسها
 انها المزاج وسابعها انها الروح الحيواني ويقرب منه ما قبل انها جسم لطيف
 في البدن كسر بان الماء في لورد والدهن في السمسم وثامنها انها الماء وثانيها
 انها النار والحركة الغريبة وعاشرها انها النفس بفتح الفاء وجادى عشرها

انها الواجب على ذلك علوا كبيرا وثاني عشرها انها الاركان الاربعة وثالث عشرها
 انها صوره نوعيته فاعلم عبادة البدن وهو من هيب الطبيعين وابع عشرها انها
 جوهر مجرد عن المادة الجسمانية وعوارضا للجسمانيات لها تعلق بالبدن تعلق كثر
 والتصرف والموت هو قطع هذا التعلق وهو من هيب الحكماء الاطهين كاجير
 الصوفية والاشراقين وعليه يستقر داي المحققين من المتكلمين وهو الذي ليس
 الكتب السماوية وانطوت عليه الانبياء النبوية وذلك عليه الاجاز المعصومة وثالث
 له الامارات المحمدية والمكاشفات الذوقية حكايته ثقة نقل كرام شيخ محمد
 كلبيد دار ووضعه مقدس كاطين عليه السلام وشيخ مدكور خود مرد منديني
 بود ومن خود او ملاقات کرده بودم که شیخ مدکور گفت دهنکامی که حسن
 پاشا بعد از تسلط نادر شاه افشار در ایران او پام شاه عراق عرب بود
 در بغداد متمکن بود و در ایام ماه جمادی الثانی در وقتیکه جمعی از ائرا
 و افندیان و اعیان آل عثمان در مجمع او حاضر بودند پرسید که سبب چیست
 که اول ماه رجب شب نور باران کویند یکی از ایشان مدکور ساخت که در
 این شب بر قبور ائمه دین نور جبر میزد پاشا گفت در این مملکت محل قبور
 ائمه نیست است البته مجاور این قبور ائمه مشاهده خواهند نمود پس کلید
 ابو حنیفه که امام اعظم ایشان است کلید از شیخ عبدالقادر را طلبیده مطلب
 دار ایشان استفسار نمود و ایشان گفتند ما چنین چیزی مشاهده نکرده ایم
 حسن پاشا گفت که موسی جعفر و حضرت جواد علیه السلام نیز از اکیان بودند
 بلکه جماعت و افضل آنها واجب طاعة می اند سنوار است که از کلید دار

ووضه ایشان نیز تر سپید و همان ساعت ملازمتی که بعرفا هبل بغداد چو خاد او گویند
 بطلب کلید داد کاظمین آمد شیخ محمد گوید که کلید داد آنوقت پدر من بود
 و من تغریباد و سن بدست سال بودم و باید رم در کاظمین بودیم که ناگاه
 چو خادار باحضار پدرم و او می دانست که با او چه شغل است روانه بغداد شد
 و من نیز باتفاق او رفتم و من در خانه پاشا ماندم و پدرم را بحضور بردند
 بعد از حضوری پاشا از پدرم سؤال کرد که گویند شب اول رجب شب نور
 باران گویند بجهت نزول نور از آسمان بر قبور ائمه دین با تو هیچ ازاد و قری کاظمین
 مشاهده کرده پدرم خالی از ذهن و بی تأمل گفت بل چنین است من مکرر
 دیده ام پاشای من کو در گفت این امر عزیزی است و اول رجب نزد پاشا است
 مهیا باش که من در شب اول رجب در وضه مقدسه کاظمین بصر خواهم بود
 پدرم از استماع این سخن بفکر افتاد که اینچیز چرا بود که من کردم و چه سخن بود
 از من سرزد و با خود گفت که بجهت مراد نور ظاهری مشاهده نباشد و
 من نور محسوس ندیده ام و متحیر و غمناک بیرون آمدم و من چون او را دیدم انا و انقباض
 عینی و مالک در بشرة او با فتم و سبب سبب است که گویم گفت بفرمودند من خود را بکشتن
 دادم و با حال تباه روانه کاظمین شدم و در رقیبه ایماه پدرم و داع و او
 خود را انجام می داد و خورد و خواب و بام و در دیگر هر و زاری مشغول بود
 و شهادت در وضه مقدسه تصویع میکرد که نادر و آخر ماه جمادی الاخره چون درون
 بحواله غروب سپید گوید پاشا ظاهر شد و خود او نیز وارد شد و پدرم را
 گفت بعد از غروب وضه را خلوت بنماید و زوار و ابرین کند پدرم

الامر چنانکه هنگام نماز شام بر وضو داخل شد امر کرد که شمعها و وضو
روشن بود خاموش کردند و وضو بمقدس را و پاک ماند خورد چنانکه نظر
سنان است فاتحه خوانده رفت بعقیبت سر ضریح مقدس مشغول نماز
و اعراس شد و پدرم در سمت پیش روی ضریح مقدس را گرفت بود و محاسن
خود را بر زمین می مالید و روی خود را در اینجا می سایید بضرع و زاری
کرد مانند اربهارا شکان دیده او جاری بود و من نیز از عجز و زاری پدر
بکمر افتاده بودم و بر اینحال تقریباً دو ساعت گذشت و نزدیک بود که
پدرم غایب می شد که ناگاه سقف محاذی بالای ضریح مقدس شعله
و ملخه شد که گویا بیکار صد هزار خود شعله و ماه و شمع و مشعل
بر ضریح مقدس و وضو مقدس ریخت که مجموع دو صد هزار مرتبه از رو
روشن نورانی تر شد و صدک حسن پاشا بلند شد که با او بلند ماکو
گفت صلی الله علی النبی محمد و آلہ پس پاشا برخواست ضریح مقدس را بپای
پس پدرم را طلبیده و محاسن او گرفت و بخود کشید و میباید و چشم پدرم را
بوسید و گفت بزدل بخند و می داری خادم چنین مولای باید بود و انعام
بسیار پدرم و سایر خدام و وضو متبرکه کرده دو هفتاد شب ببغداد مراجعت
نموده نقل است که چند نفر از بی اجتماع کردند که با او ناکند هر یک
بخاوت و بی وفایتی و نامبروند یکی از آنها بان زن گفت من از خدا شرم
کنم این پنج درهم را بگیر و بر نقای من بکاو و نیز ناکند گفت معاذ الله که من
از برای پنج درهم دروغ گویم و ایضا مردی شخصی را دید که درین مسجدی

بود که در مسجد با پیروی لواط و مکرر انقضای جنین بر او افتاد و گفت
 ملعون نشسته که ای من در مسجد افتادن مکرر است و ایضا گویند
 شخصی بازنی زنا میکرده که دیگر می شنید گفت آنچه عیال است میکنی بلکه بظن
 منعقد شود و ولد از نا هم رسد گفت که نه ان بود که عزل مکرر است و
 گذاشتن آنرا بشود حکمی ان بعض القضا می پیرقی مع بعض العدل ^{صوت} شمع
 حسنا فامسك لقاضي علي انه فاسع الحس فقال لعالم فقلت لك قال
 حلوة الصو فحفت الفتنه فقال العدل ما انا فاجد حدث حلوة ثم اتفق انه
 شهد شهادة فزده القاضي قال ان كنت صادقا لا تطيب الصو الحسن فاق
 است بسلم العقل والحاسة وكنث كان باقانت من الكذابين شعراي ع
 خوشا راهی که پاداش تو باشی خوشا چمنی که رخسار تو بیند خوشا جانی که
 پاداش تو باشی چه خوش باشد دل مبد واری که امید دل جانش تو باشد
 خوشی و خرمی و کامرانی کسی دارد که خواهانش تو باشی چه باک ابد زکس
 که او را نکهدار و نکهبانش تو باشی مشوینهان از ان بیچاره که او را هم بد
 و پنهانش تو باشی مهرن را کفر ایمان ^{تو} که هم کفر و هم ایمانش تو باشی
 برای ان بتر خود نکوبد دل بیچاره تا جانش باشی ^{تو} عراي طالب دراست ایم
 بیوی انکه در مانش تو باشی ^{تو} ابرمیسین واعظی بود بر مهر منبر لفتنجو
 در بوعظ بکشاده گفت مردم را بود بهر پشت چند جور لطیفه دارد
 از مبان زنی بیبا و خواست دلش اندر تفکر افتاده گفت بهر خدای مولانا
 سخنی گفته بود ساده گفت و خلد و خلد باشد با بود جمله هر چه من داده

كهنت خواتون فرزندش بن مفرس كه مناني تو بنز ناكاده قتل افلت لمعوبه بن زلف
 باز فصاح اغلغوا ابواب المدنته لئلا يخرج قتل ايت رجلا محجوما به صدا
 باكل الممر بكرا هته شديدا فقلت له وحيك تاكلا في حالك فقال عندنا شاة فاعز
 وليس لها نوى فاننا اكل الممر مع كراهي له لا طعمها النوى قلت فاطعمها الممر بنواه
 قال وبيكن هذا قلت نعم قال فرجعت عني ما احسن العلم كانك عليه لخت و
 الرشيد تهوى خاد ما اسهر طلع كانك تكفي في شعره لعله فحلف الرشيد انها
 لا تكلم ظلا ولا تدكر في شعرها فاطلع عليها وهي تقرأ في اخو سورة البقرة فان لم
 يصيبها وابل فظل فانهي عندها المؤمنين فدخل عليها الرشيد قتل اسها
 وقال قد وهبتك ظلا ولا امنعك بعد هذا من شيء تريد منه من حكايات
 الكذابين انه قال بعضهم دميت يوم ما ظنيت فلما جاود سمعني عن القوس كرت شيئا
 الطيبة مجيئة وقعدت خلف السهم حتى قبضته قبل ان يصل الخبيثة خصب
 بعض الاسراع على المنبر فقال والله ان كرموني اكرمكم وان اهنوني اهنكم ولتكون
 على امون من ضرطي هذا وضري وذل قتل لبعض الغلمان ما حالك قال
 حال لا تسئل بنتي مولاى منذ ستين سنة قبل لك كيف ذلك قال انه يقنكي كل شيء
 فاذا قلت لا تسئل من شيتي اني كبرت قال يا بارك كيف كبرت من اس الى اليوم
 واني معلم على غلام باو طبر فقبل له ما فعل قال ردك ان علمه باب الفاعل
 والمفعول حكايته شخصي ان ولا بان عرب حكايت ميكنند كه از خود بي حاجتي
 بيرون رفتم شب سرد كنجهم بعضي از اعراب سپيد و مهمان شدم و مرهمان
 كردند و مهماني نمودند چون وقت خواب رسيد بكي از زنان اهل خيبر و از آن

خود و دیگرده و مرا بر جای او خوابانیدند که عباد اسیر ما و بر من اذیت کند و
تاد بک بود و من خوابیدم بودم که بدیدم کسی ^{دست} بمن بداد نشد و بهر بند از من ^{دست}
با فتم کسی است از خارج آمد و نخواهد رفت تا دیکه بان زن جمع شود من ساکت شد
و هیچ نگفتم و دسی بدست او رسانیدم دهم دستمالی بمالوان بعضی از هداها
بدست من داد من از او درون پر اسبنا خود گذاردم و باره دست ^{دست} داد کرد دست
خود را پیش من ستش کردم و نشستم دست مرا گرفت و پیش خود برد و الت خود
مثل عود دی بدست من داد من خود داری کردم و تنفر و وحشت نکردم من
نیز دگر خود را راست کردم و دست او را گرفتم و دگر خود را بدست او دادم و
چون دست او بدو گریست و سبیل را جای جفت و بالا پوشانان زد و شل و افتاده
کرد و از دو بدن آن کو سفندان صاحب چندم کردند و سکهها بفریاد میدادند
و من از خنده بهلاکت رسیدم اما فاش نکردم چو بضی شد دستمال و بالا پوش
و او داشته سوار شدم و رفتم قبل از شرط و جل بین بدی المتوکل فاستجی
فقال شرط قال المتوکل سمعت ولم تصحك قال حمزة بن بسط خلت هو ما
على بعض الامراء وكان له غلام لم ير الناس انتن ابطامنه فقال له يا حمزة غلامی هذا
ابطم انتن فقال لدفع السوء عنه انا انتن ابطامنه فقال لکما انتن ابطامنه مائة دينار
فسلحت من تحت الثوب و طليت بالسلح ابطم قد كان الامير يبننا حکما بنجر
بالقضيه فلما دنى الغلام منه شهرو شب الحکم قال لا والله لا يكون مثل هذا
احد ولا يشبهه انتن فضحنت فقلت لا تعجل بالحکم ثم دفوت منه فجعلت اسر
تحت يدي و لمسكنه فصاح الحکم الموت الموت هذا بالکيف شبة بالا با فضحك

فاما في الرطل شي عشرة وقته وقيل الاوقية في الحد يثا ربعون درهم واولا
 فيها كان فيها ماض اما اليوم عند الاطباء والناس في وزن عشرة دراهم واما
 وثلاثا الاسار وزن اربعة مثاقيل ونصف ثلثاه وهو عشرة دراهم وستة
 اسباع درهم حكايه في در سنه فزارود ووست ده که حقیر عمر من باره
 بئس الله الحرام واد بعدا د شدم چند بود و بقتع مبرکه کا طنبین عی الجیاء
 توقف اتفاقا فناد و شب جمعه در روضه مبرکه اما من هما من بودم با
 جمعی از احباب و هم سفران و بعد از آنکه از تعقیب بخت عشا فارغ شدم وارد حمام
 مردم که شد برخاستم ببالای سر مبارک آمدم که دعای کبیل را در آن موضع کلام
 تلاوت نمایم با حضور قلب و از جمعی از زنان و مردان عرب بود در روضه مقبله
 بشنیدم بخوبی که مانع از حضور قلب شد و صدای بسیار بلند شد بکی از
 گفتم سوء ادب اعراب را بکنند که در چنین موضعی در چنین وقتی صدا بلند می
 کنند چون صدای ایشان طول کشید من با بعضی از رفقا برخاستم برپایش
 پای مقدس و لحظه کنیم سبب غوغا چیست دیدم شیخ محمد کلید آورد و در
 روضه مقدسه را بستهاده و چند زن از اعراب داخل روضه شدند یکی از آنها
 که بیان ستره دیگر را دارد و میگوید که پسر پول میر یکی از شهادت زده این است
 مذکور بودند گفت در همین موضع مبرک فضل خیر میج را گرفته قسم با من دو بر کلام
 یاد کنند تا من از شما مطمئن شوم و گریبان شه ادا نمائیم من و رفقا ایستاد
 که ببینیم معتدله بیجا میزند پس یکی از زنان در نهایت اظهار افتخار پیش رفت
 و فضل را گرفته و گفت یا ابا الجواد بن انت تعلم انی بریده ای بد و وجود تو حق

چنین

او بر که

مستتره

ایشان

که من از این تهمت بری هستم آن زن صاحب پول گفت کبر و کبر و کبر و کبر و کبر و کبر
 پس بگری بنین قدم پیش گذارده بخوابد و بکلم نموده و برفت پس آمد و قفل را
 گرفت و همین که گفت با ابا الجواد بن انت تعلم انی بر پند و بدیم که از زمین بخوابد
 شد که گو یا که از سر ضیح مقدس گذشته و بر زمین خورد و دفعه در آن
 او مانند خون بسته و چشمهای او نیز چنین شد و زبان او بند شد پس شیخ
 صدرا بتکبیر بلند کرده ساواهل و ضربه نیز تکبیر گفتند پس شیخ امر کرد که تا پا
 او را کشیده در یکی از صفها رواق مقدس گذارند و ما نیز مانند هم که بینیم
 امر یکجا منتهی می شود ازین چنین بهوش بود ناچار الی سحرانصد و بهوش آمد که
 باشاره فهمید که کبیر پول آن زن را کجا گذارده ام بپاوردید بدید و کسان
 او چند کوفتند بجهت کفاره عمل و بیج کرده تصدق کردند که ازین مستخلص
 شود و چنان بود تا صبح و در همان روز وفات یافت لعن فی قلم و اهنف
 مذ بوح علی صدر عنتر پتر جم عن ذی منطق و هوا بکم ثراه فصب اکلم طالع عمر
 و نضحی بلغا و هو لا یستکلم لعن فی حلب بلده فی الشام قلب اسمها تصحیفه
 اخری یارض العجم و ثلثان زال من قلبه و جدته طراشد بد لنقم بوالسن یاستر
 لا بان علینا زمان الا بکینا منه لا قوی علینا الا بکینا منه لا ادری من فانا النسا
 بالناس الذین عهدت لهم ولا الدار بالدار التي کنت اعهدهم قال میثم بن جهم
 دخلت علی صالح مری منارة فی یوم شاق فی قبة مفضاة بالسحور و جیع فزنتها
 و بین بدیه کافون فضة یسیر فیها بالعود ثم رایت بعد ذلک فی راس الحیض و هو یسئل
 الناس فقلت ان عبد الرحمن و باد ولی خراسان فجاز من الاموال ما حسب لنفسه

اذا عاش مائة سنة نفق في كل يوم الف درهم على نفسه انه يكفيه ضراى بعد مائة
 يحتاج الى حلبة مصحفه وايضا ابن جبيب تلمس له باب من ذن من لمار من خلقه ^{حلبه} لا
 يكبت عليه حين ينصرم هيل بنفلب الاحوال تعرف جواهر الرجال قال بعضهم
 نحن في زمان اذا ذكرت الاموات حبيت لقلوب اذا ذكرت الاحياء ماتت قال
 ابو ذر جهم يهون المصائب اربعة الاول ان تعلم ان القضاء والقدر لا بد من جبرائيل
 والثاني ان لا تبصر من ذاك الله يصنع الثالث انه قد يجوز ان يكون اشد من هذا
 الرابع تعال الفرج فزهب قبل ان يهترأ اشد كان كثيرا اكل بطل له يوما ما
 اكلت اليوم قال اكلت مائة رغيف قد مر به سرة المدين كور يوم ما يقوم وهو راكب
 حمار فذبحوه للضيافة فذبحوا له حماره ولججوه وقد مو له فاكل كله فلما اصبح طلع
 حماره لركبه قالوا له هو في بطنك قال سود الله وجهكم وكان هذا لما ذى من
 الاكلين قال جعت مرة ومعى بعير في فخريته وشويت فاكلته ولم ابق منه الا شئانيسا
 على ظهري وكان سكتا بن عبد الملك اكل شهودا قدم سليمان التمار
 فورد مع عمر بن عبد العزيز على فقال يا شهودا ما عندك من الطعام فقلت جيت
 سمين فقال عجل به فابتنته فجعل ياكل ولا يدعوه عمر حتى اكل تمامه فقال يا شهودا
 ما عندك غيرة قلت ست حبات سمان فابتنته فاكلها ثم اكل ما قدح سوقي
 ثم قال لغدا مرهيات غدا قال نعم قال ما هو قال ثلثون قدرا قال بتي بقدر
 قدرا فانه بها ومعها الوفاق فاكل من كل قدر ثلثة ثم مسح يده واستلقى على
 فراشه وادب للناس وضع الخوان واكل مع الناس وكان من الاكلين الخيل
 قال مسلم قتيبة قال اعدت لاربعا وثمانين رغيفا مع كل رغيف سكة فاكل الجميع

وإيضاً كان عبد الله بن زياد قال رجل من شيعة دخل عبيد فذبح
 لعشرين دجاجة فاكلها ثم قدم الطعام ثم أتى بطبقين أحدهما بيض والآخرتين
 فاكل الجميع كان جائعاً وكان مسبقاً باكل الكباش العظم مع ثمره وعنفه كان معونه
 باكل كل يوم مائة رجل مشقى لا تشبع حتى ان غبداً اشترى يومئذ مائة
 وقال لا هله اصليحو ونام فاكل عباله السمك والطحوايد فلما انتبه قال قد هوا
 السمك قالوا قد اكلت قال لا قالوا بل شتم يدك فشمها قال صدقتم ولكن كانى ما
 شبع فأتى في كتاب بعض الادباء ان الضيف على احسا المشيع وهو الذى
 معه خريطة شمع يقلب فيها الحوا والاطعام وبأخذ معه المظفل وهو الذى
 يستحب له الصغبر والمنشار وهو الذى لا يزال ملتقياً على ناحية الباب ينظر
 متى يدخل الطعاً وكلما دخل يثنى انه طعام والعبد وهو الذى يشغل بعد الاكل
 المحلقة الاظفر والظروف والصنوا وهو الذى يسمع صوت مضعه واكله والوسا
 وهو الذى يحسن بلعه ويسمع منه صوتاً والبقاض وهو الذى يجعل اللقمة في فيه
 ينقض صابغة المائدة والقرأض وهو الذى يقرض اللقمة باثنا ثم يضع الطعام
 وهو الذى يلبس اللقمة باصابعه قبل وضعها في الطعام والقوام وهو الذى يميل
 ذراعاً بمنته وبشره لأخذ الظروف والقسا وهو الذى باكل نصف اللقمة ويعبد
 بافهامها في الطعام والمخلد وهو الذى سبنا في ثبنا الطعام والزنج وهو الذى ينج
 اللقمة في المرق منا ينلع الاولى الا لانت لثانته والمرشش وهو الذى يفسح الدجاجة
 ويخوها فيرش على مواكبه المفتش وهو الذى يفتش عن اللحم ويخوه باصبعه واصبغا
 وهو الذى ينقل الطعام من ظرف الى ظرف ليرده والنفاخ وهو الذى ينفخ في

الطعام فهاكله والحاجي هو الذي يسجل اللحم بين يديه فيجبر عن موكله والجح وهو الذي
 ينام موكله بجانبه الشطر الجح هو الذي يضع طرفه ويرفع اخرى المهندس
 هو الذي يقول بضع هذا الطرف هنا وهذا هنا حق باني قدامه ما يجبره لفضو
 وهو الذي يقول لصاحب الطعام ان كان عند شيء من الطعام فاعط غلاناو
 فلانا والمعطى هو الذي يحدث عند غسل البنتا فيبقى المغلام واقفا والاروق
 بيه معطل والناس منظر من والمسلسل هو الذي يدخل الدار فيسكن بالتر
 ويثون كان ينبغي ان يكون باب المجلس من هنا والاخوان هنا وتب لفرش كذا
 وهكذا والفضح وهو الذي يخرج فيجبر من يعرف صاحب البيت بفتاحه حتى
 عليه المداخل هو الذي يرى صاحبه المنزل ناجي شخص اطفال ما الذي قالوا
 لصاحبه المستعجل وهو الذي يستعجل بالاكل ويشكو الجوع والنامر هو الذي
 يتامر على غلمان صاحب الدار ويهين اولاده وبعد ذلك من الاخلاص فائد
 مختصر من خلق رسول الله وخلق عن الحسن الزكي بن علي عذرك له خاله هناد بن
 ابي هانئ التميمي كان مفا مفا مبتلا لوجه اطول من المربع واقصر من الشدة
 عظم الهامة رجل الشعر ابر اللون واسع الجبين اربع انحواج سوانع في عنق
 يديه اعرق بديره الغضب اغني العربي كك الحجة سهل الحيد ارجض الصم
 اشب صفيح الاشارة بقول المشرك عثقه جيد ومعه مصفا الفضنه معتدل الخلق
 بادنا ماسكاسوا البطن والصدر عرض الصد بعبد ما بين المنكبين فيم الكرك
 انور المحرم ما بين اللثة والسنم بشعر مجرى كالخط عاري اللثدين والبطن مما سوا
 ذلك لشعر الذراعين والمنكبين اعلى الصد طويل الى تحت ركب الرجل القصص

موصو

الكف في القدمين سابل الاطراف ثم غشا الاغصين مسبح القدمين بنوعيهما
 الماء اذا زال زال قلعا يحطون كعبا ويمشي هو ناسي المسبح اذا مشى كما ينحط من صليب
 واذا التفت لفت جميعا خافض الطرف نظره الى الارض اطول من نظره الى السماء قبل
 الملاحظة يسوق اصحابه ويدرون لقي بالسلام وكان متواضعا الاثران داهم فكره
 ليست راحة لا يتكلم في غير حاجة طويل السكوت يفتح الكلام ويختمه بابتداء متكلم
 بجوامع الكلام لا فضول ولا يقصر له بكر خافيا ولا هينا بعظم الغيرة وان دقت لا يدم
 منها شيئا ولا يدم دقا فافلا يهدمه ولا يفضله ليدنيا واذا غوطي الحق لم يعرف احد
 ولو رقم بغضبه شيء حتى ينصرف له ولا يغضب لنفسه لا ينصرف لها اذا اشار بكفة كالماء
 واذا انجبت قلبها واذا تحدثت شار بها فاضربا حة الهني في باطن ابهامه اليسرى واذا
 غضب عرض اشاح واذا فرج عرض من طرفه جل في حكة التيسم يفر عن مثل حب
 الغمام وكان اذا يقول امرضا ضلهم فليبلغ الشاهد الغائب يقول بالحق حاجة
 من لا يستطيع ابلغ حاجة كان الناس يدخلونه روارا ويخرجون اذلة ففها وكان
 يحزن لسانه لا ينما بعينه يؤلف الناس لا يفرقهم بكرم كرم كل قوم وهو ليعلمهم و
 يحذر ويجلس منهم من غير ان يطوى من احد بشره ولا خلقه ويتفقد اصحابه ^{يسئل}
 الناس عما في الناس فحسن الحسن تقوية بفتح الفصح ويهونه معتدلا الامر غير
 مختلف لا يغفل مخافتان يغفلوا او يميلوا الكل جازع عند غنا ولا يقصر عن الحق و
 لا يجوز له الذين يلوون من الناس جوارهم فضاهم عنده اعلمهم فصيح لعظمهم عند
 منزلة احينهم مواشاة وموازة وكان لا يجالس الا يقوم الاعلى ذكر الله عز وجل
 ولا يوطن الا ما كن ديني عن طائها واذا انتهى الى قوم جلس حيث ينتهي به المجلس

وبإمرانك يعطى كل جلسائه نصيبه لا يحس جلساؤه أن أحد أكرم عليه منه من جلسائه
 أو فاقه في حاجة صابرة حتى يكون هو المنصرف عنه من سأل حاجته لم يرد إلا
 بها أو بمسور من القول قد وسع الناس منه بسطة وخلقاً فكان لهم باباً وصادراً
 عندك في الحق سؤاً فجلس مجلس حلم وحجاً وصبراً ما نزل به رفع فيه الأصوات ولا يؤمن
 فيه الجرم ولا يثني فيه ثناء متعادلون متفاضلون فيه بالتقوى يتواضعون فيه
 الكبير رحيم فيه الصغير يوثقون ذاك الحجة ويحفظون الغريب كان دائماً البشر
 وسهل الخلق ولبن الجانب ليس بفظ ولا غليظ ولا سخاب ولا فحاش ولا عياب ولا
 مداح يتغافل عما يشتمى لا يونس منه ولا يجنب من مؤلمه قد ترك نفسه ثلث
 المراء والأكثار ومما لا يعنه يترك الناس من ثلث كان لا يذم أحداً ولا يعبره ولا
 يطلب عورته ولا يتكلم إلا فيما يوجب جواباً إذا تكلم أطرق جلساؤه كما تسمع على رؤسهم
 الطير فإذا سكنت تكلموا ولا يبدآن عوز عند أحد حديثاً تكلم انصتوا له حتى يفرغ
 حديثهم عنده حديثاً ولهم بضحك مما يضحكون ويتعجب مما يتعجبون منه بصبراً
 على الجفوة في منطقهم وسابح حتى إن كان أصحابه يستحلون أفهامهم ولا يقبل الشئ إلا
 عن مكافئ ولا يقطع على أحد حديثاً حتى يجوز فيقطع به بين أوقام وكان سكوتهم
 على أربعة الحلم والحذر والتقدير والتفكير أما تقديره ففي ثبوت النظر والأسماء
 بين الناس أما تفكيره ففيها يبقى وفيه جمع له الحلم والصبر فكان لا يفضض شيئاً ولا
 يستنصره وجمع له الحذر في أربعة أخذه بالحسن ليقفك به وتركه الصبر ليتناهي عنه
 واجتهاده الزاى فيما أصح أمته القيام فيها جمع لهم خبر الدنيا والآخرة ثم حديث
 مولانا المحسن في أحاديثه كان عمه يعود المريض يستمع لجزاة ويجيب عوة

و باكل الارض

المملوك وركب الحمار وكان اصحابه يقوموا اليه يعرفون من كراهته وكان يجلس
على الارض وبعث الشاه وبعث على الشاه او كان يجلس بين ظهر في اصحابه فخرج
الغريب فلا يدري اياهم هو حتى يسئل وكان يحيط ثوبه ويخصف ثغله واذا صاحبه
احد لم يزعج بدا عنه حتى ينتزع هو وما اخرج ركبته بين جلوس قطه وما فقد رجل قطه
اليه فقام حتى يقوم وكان قد اشد جلاء من العذر او في خذرها وكان اذا كره شيئا
عرفناه في وجهه وكان يقول لا يبلغني احد منكم من اصحابي شيئا فان احب اخي اليكم
وانا سليم الصد وكان اقرب الناس كفا واجر وصددا واصل في الناس للحج و
اوقاهم مرة والهمهم عريكة واكرمهم عريكة وكان اذا فضل رجل من اخوانه ثلثة ايام
سئل عنده فان كان غائبا دعي له وان كان شاهدا زاره وان كان مرضيا عاده وكان
يخرج ولا يقول لاحقا وكان بالغب لرجل يري ان يهر وكان اكثر ما يجلس مجازاة
القبيلة وكان اذا اجلس الغرضاء هي ان يقيم سابقته ويستقبلها ابدا به فبشد شيئا
في ذراعيه وكان يجثو على ركبته وكان يثني جلا واحدة ويثني عليها الاخرى
وليبر مريعا قطه وكان يجثو على ركبته لا يتكى وكان باكل كل الاضراس من الطعام
وكان باكل مع اهله عند مرذا اكلوا ومع من يدعوه من المسلمين على الارض وعلى
اكلوا عليه مما اكلوا وكان لا باكل الحاد و باكل بثلثة اصابع وربما اكل اربعة و
فد باكل بكفة كلها وما بالية لا يتناول من بين يديه غيره وكان باكل الشعير غيره
منقول خبز وعصيدة وما اكل خبز قطه وما شبع من خبز شعير يومين حتى مات
وكان يحب عوة المملوك وورد فخره وكان باكل الحرة ليشه اكثر ما يؤكل وكان
الطعام اليه اللحم قال لو سئلت في ان يطعمه كل يوم لفعل وكان يحب القرع

يقول انها شجرة احمر يونس من اكل التريد بالقرع والحم وكان لا ياكل الثوم ولا البصل
 ولا الكراث وما ذم طعاما قط وكان اذا اعجب له كلة واذا كرهه تركه وكان يلحس
 الصحنه واذا فرغ من طعامه لعق صابعه فلا يمسح يده بالمسند بل حتى يلمعها واحدة
 واحدة وكان ياكل البرد ويتغفل في الصحابه فيلته فطوله فياكله ويقول انه يذهب
 باكله الامساك وكان يغسل يديه من الطعام حتى ينقها فلا يوجد ما اكل ربح وكان لا ياكل
 وحده مما يمكنه وكان يمس الماء مصا ولا يعبه عبا وكان يشرب ثلث حسا وكان لا
 ينفس في الاناء اذا شرب فان اراد ان ينفس بعد الاناء عن فيه وكان يشرب من اقداح
 القوارير واقداح الخشب وفي الجاود وفي الخرف ويكفيه ويصيبها الماء ويشرب
 من افواه القرب وكان يمشي ويسير لحته ووربما يسير في اليوم مرتين وكان يطيب
 بالمسك وبالعنبر بالغالبه تطيب بها نسائه وبابدهن وكان يستعمل بالعود القمار
 وكان ينفق على الطب اكثر مما ينفق على الطعام ولا يعرض عليه طبيب الا تطيب به و
 كان يكتحل في عينه الهني ثلثا وفي اليسرى وكانت له مكحلة يكتحل بها باللبس وكانت
 مكحلة الامم وكان ينظر في المرأة ويرجل حته ويتمشط وكان يتجمل لاصحابه فضلا عن تجمله
 لاهله وكان يظلي في طلبه من يظله حتى اذا بلغ تحت الاذا وتولاه بنفسه كان لا يفتله
 في الاسفار فادودة الدهن والمكحلة والممرضات والمراهم والمسواك والمشي وفي رداء
 الخنجر والابرة والمخضف السعور فيخبط ثيابه ويخضف نعليه كان يلبس القلانس
 تحت العمام ويلبس القلانس بغير العمام بغير القلانس وكان يلبس عامة الخنجر
 الصوف وجبة الصوف وكان له ثوبان للجمعة خاصة سوى ثيابه في غير الجمعة وكان
 يلبس خاما من فضة في يده الهني كان له خاتم فضة فصه فضة وكان يمازج

وفي خاتمة حديثه يرويه أبو عبد الله كثر من الشيء وروى ذلك ولكن لا يجوز ذلك البتة
 إذا ليس النعل بداء بالهنيء في إذا خلع بداء باليسر وكان قرشه من أسال وروى الترمذي
 نحو أو يروى عن أبي هريرة عن النبي أن قرشا لبني كان عبئا وكان موقعه دم وحشوها ليف
 وكان له بساط من شعر يجلس عليه وكان قد بنام على الحصى ليس بخند شيء وغيره وكان
 لبسناك إذا داران بنام وكان إذا وى إلى فراسه ضطجع على شقه الأيمن ووضع يده اليمنى
 تحت خده اليمنى كان يقرأ آية الكرسي عند منامه ما استيقظ رسول الله صلى الله عليه وآله
 ساجدا وكان لا بنام إلا والتواك عند أسره فإذا خضر بداء بالتواك وكان يستاك
 كل ليلة ثلاث مرات قبل النوم وبعد قبل الورد وقبل الخروج لصلاة الصبح في ذلك
 في الجمعة المقررة من علق عليه قبل الأرب لم يجبل بداء وكذا إذا شربت نخب بعد
 الظهيرة ثلاثا بنام منع من حمل أمثال عربيته إذا ناك أحد الخصبين قد
 عنه فلا تقض لحنى بابيك خصمه فلعلمه قد فطنت عبثا وإضا يربك البشا
 حين للمقاوير بات في الغيب براء العلم أيضا أكثر مصانع الرجال تحت هرق المطالع
 أيقه عند النازلة تعرف خاك أيضا كب ماوم لا ذنب أيضا لكل ضادم نبو ولكل
 جود كبو أيضا لكل دهر رجال أيضا لعل له عذرا وانت ماوم أيضا لا يذغ المؤمن
 من حجره بين أيضا لا يرضى الخراب يقه بكول الناس واستعارة أيضا يدك منك
 وإن كانت مثلاً أيضا ما حل جلدك مثل ظفرك أيضا الشاة المدبومة لا يولها السخ
 أيضا النصيح بين الملاءم يرضى أيضا العمل المرزنج والاسم للوردة أيضا تعاشر وكذا القوا
 ونعا ماوكا لا جانب يقه سلطان غشوم خبر من فتنه قدوم أيضا عناية لقاضي خبر
 من شاهك عدل يقه من سعادة المران يكون خصمه عافدا أيضا إذا أجا الموصي

الكتاب

ودست الى بمائد ابدا لدهر ^{عاز} كرون خلد بشت فذا بهام في مختصر بصا و
 سعد الشيخ حسن سليمان الحلي عن جابر عن ابي جعفر ع في قوله نعم ولئن قلنا لم
 نسبل الله او تم الاله فقال با جابر ان ردى ما سبيل الله فليلا والله لا اذا سمعت
 منك فقال القتل في سبيل علي ع وذنبت من قتل في ولايته قتل في سبيل الله
 وليس لاحد يؤمن بهذه الاله الا وله قلة صفة انه من قتل في شره يموت ومن قتل
 في شره يقتل انتهى من قتل في الدنيا من المؤمنين بهذه ^{بعض} الاله في صاحب وكان
 معه حتى يموت ومن مات في الدنيا بعث معه حتى يقتل بين يدي الله ايماني عليه
 الامران لا يدرى رتبة الشهادة بالقتل ومرتبة قطع الصداقة الاختبارية للنفس
 عن البدن بالموث ^{بعض} اشعر مستجب عن سرلي اجبته بعين ايماني بالاعتق
 يقولون خبنا فانك مهنها وما انان خبوتهم بامان فاقول قد اشرنا سابقا الى
 طريق استخراج ملائكة الاسماء وما هو الملك الاول وهو ان تاخذ عدد الاسم
 واستنطقه والحق عليه لفظ ايل صبوا فالف فنقول في ملك هاب ان يدرى ايل
 وهو الملك الاول ثم تضر بالعدد في نفسه فيكون في وهاب مائة وستة وستين
 وتلحقه بالحق فيكون وصفا ايل وهو الملك الثاني ثم تضر ب عدد الملك الثاني
 في عدد ملك الاول فيكون الفين وسبع مائة واربعا واربعين واستنطقه بالخفة
 بالحق فيكون دمن غفا ايل وهو الملك الثالث فاذا اردت الخليفة على الملك
 فجمع المراتب الثالث واستنطقه بالخفة بالحق فيكون دتطفعا ايل وهو الملك الخليفة
 على الثالث فاذا اردت ان يترس الحاكم عليهم فكعب د الخليفة والمستنطق من الكعب
 هو الملك الاعظم والجميع تحت طاعته وهو الملك الذي كتمه هرون ودمره ولم يصر

جميع ما في كتاب
 من الاصل في كتاب
 في كتاب الخليفة

هو انما صرح به فانهم ولا يخفى ان ورود الالف فيكون كور في محل يختص كل بورد
 هنا ورد خاص هو ذكر الاسم بعد الملال فذكر الواو هاب مثلا اربع عشرة مرة والواو
 مائة وستة وستين للثاني والالف في سبعة عشر واربعا وخمسين للثالث في ثلثين والواو
 بعدده وتذكر عند كل مرتبة من عدده اسمها اسم صاحب تلك المرتبة والخطا في
 المديح والرحمن والباعث الباطن غائبا في بناها جاك في طهوا والذان الحق بهذا
 الانكان الاربعة فيتحقق الاثر عند تمام تلك الجمعية بلا هيلة في كل الالف الواو
 حرف واعددي والنضار في الترفي هو ثلثة اقسام ترفع حرف وتضع حرف
 ترفع طبيعي بطة طبيعي بطة عززي وغير ذلك فالالف في حرف في ثلثة اقسام
 ح ام ي دال والعدد من الزبر والبيئات مثل بعض ذلك ادبوعون بمائة اربعون
 اربعة فظهير من الاول م يح اوّل واحد عشر وستة ومن الثاني اربع
 ون ث من ية او ثلثة وعشرون واحد عشر اعداد حروف الاعداد واثنان
 وتسعون من زبر او من البيئات مائة واثنان وثلثون ويصغر في كل بما يقتضيه
 الداعي والنضار بكان يضرب عدد حرف في نفسه وفي اخر في مرتبة فيستخرج
 بقوله من الاسم اسم آخر ويتصرف كك وبضرب حرف من حروف الطال في حرف
 من حروف المظ واستحصل الحروف الاخر المستنطقه من حاصل الضرب والترقي
 كل حرف من حروف المطلوب مثلا من مرتبة الى ما فوقها واخذ سهم من تلك المرتبة
 العليا كرفعهم محمد الى امانات فناخذ انا والحاء الى العشر فناخذ الفاء اليهم
 الاخرى كك تاء والدال اليهم فنحصل تقيم والترقي في حرف اخذ الحروف التي يلي
 المظ من الابداء في محمد يؤخذ اليهم نون والحاء والهم نون وللدال فاء

طرقت في ثلثة اقسام
 الفين وذكرا في
 الالف والواو

اواسماء
 العدد

نظرة والتعريف في الطبيعى ان باخذ الحرف الترابى ما بين الماء ورجها والرجح نادى
بذلك لتادى بحاله فليهم نادى الحاء ترابى وكذا الدال فيبدل الحاء بالراء والدال
بالجيم فتوى مزج والبسط الطبيعى عبارة عن كون كل حرف من الحروف لتادى طلبا
للو باجته التى في درجته والى باجته تطلب المائتة والمائتة الترابية وهذا بدون
ملاحظة الحروف بدرجاتها هو الطبيعى اذا لوحظت فهو الغزيرى عن غير ذلك كبسط
التواخى والجماع والتقوى التكسير فائدة الحروف لوجاهته هو النون
التي يجمعها صا الى على حق منسكه ولجهايته هي الظلماتية والنهاية هي الى اللكوا
النهاية رجل والمستوى الشمس عطار دان كان مشرقا واللبلية هي الى اللكوا
اللبلية لزهرة والبرج والشمس عطار دان كان مشرقا واللبلية هي الى اللكوا
وخ غ و ش ت و الشمس ط م ن و لعطار دى ص ج ذ ك و للبرج ل ع ا ه ط
وللزهرة ن وى ك س ق و للقر ب ه ل و الحروف لصامتة الهاء والناطقة المشوقة
والشرقية لتادى والغريبة الهوائية والشمالية المائتة الجنوبية الترابية فائدة
التكسير لمرتب الاصغر هو الذى ذكرناه سابقا والمتوسط وهو ان تضع البرج
بعد حروف الاسم وتبسط حروفه في السطر الاول مفردة وتضع الحرف الاول من
السطر الاول في بيت فرس من السطر الثانى ثم تمام السطر الثانى على الترتيب تبتدا
فى الثالث باول السطر الثانى فضعه بيت فرس من الثالث هكذا حتى ينتهى العمل
ان كان الاسم ضربا وان كان زوجا كان مرة واحدة فى كل سطر سطر الفران والكبير
وهو ان تضع حروف الاسم منفصلة فى السطر الاول فان كان ثلثا انتقل الحرف
الاول من السطر الاول الى اول السطر الثانى والثالث من الاول الى الثانى من الثالث

والثاني منه الى الثالث

مثال الاول

مثال الثاني

وهكذا ان شئت وضعت
الثاني من الاول في اول الكتاب
والثالث في الثاني من كتاب
والاول من الاول في الثالث
وهكذا فيكون من الاسم

ك	هـ	ي	ع	ص
ع	هـ	ي	ك	ي
هـ	ي	ع	ص	ك
ص	ل	هـ	ي	ع
ي	ع	ص	ك	هـ

ع	ل	ي	م
ي	م	ع	ل
م	ي	ل	ع
ل	ع	م	ي

الثاني ستة اسماء وان كان رباعيا كان منه اربعة وعشرون اسما وان كان خمسا
كان منه مائة وعشرون اسما وهكذا وانما في ان تضرب عدد حروف الاسم على
الصقير الحاصلة من الاسم الذي اقل منه يحرف فيحصل من الثاني صورتان وهكذا
واما اسر ذلك فمن كور في كتب القوم في اقل يتل في صنعة المكتوم ان اصله
صنفوة قوي الانسان وهو يفارق من الانسان من لجاوس يصعد على ذروة
مثال الاول مثال الثاني طود سينا وبنيت تلك الفكي

و	و	ي
و	ي	و
و	و	و
و	و	و
و	و	و

و	و	ي
و	ي	و
و	و	و
و	و	و
و	و	و

شجرة ليس في الاشجار احسن منها
فخذها غبطة في فصل الربيع
اعصر ما فيها وصفة مرة واحدة بخمرة
ضعيفة ثم ردع البيرة على ما قلنا
بحق يكون سافله عالها واخلط وهكذا واعقد ثم اغسله حتى يبيض ثم وجهه
في مدة اربعين يوما يابنه ويكون كقوله ثم وجهه ثلثا ورج كان حمر واخلط واحد
بست جاد بات متوالية ورج يكون شجر او طف برة الببت الحرام اسبوعا وخذ له

من مصر و نادر من ارض فارس قبضه من زاب من بيت المقدس و اتخ عليه من القرو
 يعني ديج لجيوب اجعل لك ثلثا و ستافا لجه بالفضلة المصلحة بالثلث ولا
 فاذا تمت الثلث ظهر القمر في ثالث برج الثور ثم عالج هذا بالثالث فاذا تمت الثلث
 ظهر في الشمس في التاسع عشر من برج الحمل فاذا وابت ذلك فاسجد لله شكر و اعظم
 خديك بجلال وجهه الكريم و اعلم انك قد ملكك الدنيا و كنوزها فاملك بها
 الاخرة فاعلم ان بعرفة استخراج روحانية الاسماء طرقا كثيرة باعتبار اختلاف
 تكبير الاسم و بسط المركب و البسط و حدث المتكرر بعد العمل اسقاطا الى امام
 العائد من الوفق المحر في و عدم حدث المتكرر و باستنطاق الزوايا و المركز و الضلع
 و المساحة و غيرها من ذلك و لنتمثل بمثال استخراج الاواح من المثلث المحدث فنقول
 اذا اردت استخراج الملائكة من الموضوع اعداده في المثلث مثلا فاعرف ولا المفتاح
 وهو اي المضاع و هو في البيت الثاني من السطر الثالث و المضائق وهو التسعة
 وهو مجموع المضائق اعني و الوفق وهو عدد ضلعه ٥
 وهو ٤ و الضابط وهو مجموع عدد الضلع و المساحة و
 و الاصل وهو حاصل ضرب غايته في مغالاة وهو في هذا المثال ١٨٠ فهو اصل
 المثلث هو اصل الكلي الذي يحمل عليه بقية المراتب التسعة فيخرج منه عدد المالحق
 العلوي المستل و يستنطق و بهذا البرهان ان المالحق فيكون من الممالك و الشيطان
 فاذا رعبت هذه المراتب الثمانية و اردت ان تستخرج الملائكة او الاعوان الشيطانية
 فتخل المفتاح وهو واحد على اصله الكلي هو الف ثمانون يكون المجتمع ١٠٨١ فاعرف
 من المالحق العلوي هو الاكثر احد خمسون و قبل احد اربعون و قبل احد ثلثون

٢	٩	٤
٧	٥	٣
٤	١	٨

و مساهمة و المفتاح

هو مجموع

اف هو اصل

و هو في

و هو في

و هو في

و هو في

و هو في

و هو في

وصورته على أربع اوجه قبل الابل وقبل البال وقبل الال وقبل الابل وهو الذي تمثل
به والملحق السفلي قبل الجيش وهو الذي تمثل به وقبل الجش وقبل الخاش فاذا استقطن
من ١٠٨١ احدا وجب بقي الف ثلثون فاذا استنطقه كان غل فاذا اطهف اليه المحو
العلوي كان اسم الملك الاول وهو غلا قبل واذا طرحت من ١٠٨١ عدد الملحق السفلي
كان وهو ٣١٩ بقي ٧٤٢ فاذا استنطقته ن سب فاذا اضفت اليه الملحق السفلي كان
اسم الشيطان الاول وهو ذسب طيش وهو خادم ذلك الملك على السفليان وان حل
معدلة على اصله الكلي كان ١٠٨٩ او عملت به ماد كمر صار غلا قبل وهو الملك الثاني
يقفه وخادمه على ماد كمر غطيش وان حل معدلة على اصله وحل به كان كمر حصل الملك الثالث
في غلط قبل وخادمه من غلطيش كان كروا اهل وفقره على اصله وعمل به حصل الملك الرابع
غلا قبل وخادمه من غوطيش اذا حملت مساحتها على اصله وعمل به حصل غلا قبل
الملك الخامس وخادمه من غوطيش اذا حل ضابطه حصل الملك السادس غلط قبل
خادمه من غلطيش ان حل غابته على اصله وعمل حصل اسم الملك السابع الحاك على
السابقة غلط قبل وخادمه هو العون الشيطاني ضفاطيش هو الحاك على الاعوان
الستة السابقة وبه لا تقسم على السابقة وتخرجهم فافهم المودون وكن بها ضفتنا
فانها من الانبار الغامضة واعلم انها الكبريت الاحمر لسرعة تأثيرها وبهذه الطريقة
تسخر جميع الاوقات بعد تهر فاعلم في استزادة البناء في صنعته المكثوم خذ النجوة
الطود به تزي ربح الحمل فانه احسن اوقاتهما من هو ما بين الخمسة عشر الى الثلثين والاربعون
احسن من الاشقر وغسله من الاوساخ واضرضه ناعما في القراع الى نصفه واربع عليه
وفطره واجمع من ذلك ما عظم صفه كالحبشة الاولى بنار لينه كجراحة الشمس مرة واحدة

وادم الرماد وخذ النفل وضع عليه من ذلك الماء ثلثة امثال في الفرن والا لهبها
وضعه نار الزبل وعلى نار لينة كحرارة الشمس اثنتا سبعة ايام ثم اخرجها وقطره ووز
على الشفل كانت من الماء وهكذا حتى يخل نصف البوسنة التي هي الشفل ثم ضع على النفل
الباقى مثله من الماء والمخدر في نار الزبل سبعة ايام ثم قطره واعزل القاطر وضع على
النفل ماء جدد مثله وافعل كالأول حتى يخل نصف البوسنة وادم ما يخل وخذ
الماء الثاني المعروف واعتقد حتى يكون كالعسل ثم خذ من الماء وذبذبه أربع مرات وضع
عليه اذ مرة مثله بعد تبخضه بارسالماء واستنباطه عفت في نار الزبل اذ العبر
هو ماعد وميفان موسى فهو سود كالقادر ثم اعمل الى الثلثة الامثال الباقية فاقسمها
نصفين واسق المركب بنصفه ثلث مرات كل مرة تقض عشرين يوما فترق في الاولى
عقبها وفي الثانية سماء وفي الثالثة يخل كالمروبو هذا الان هو الحجر الذي يشربون
اليه ثم انهم النصف الاخر من الماء ستة اشهر وقطر الحجر سبع مرات في كل مرة تضيف
اليه سداس من ذلك الماء ويشتد بهاضة الزايفة ويظهر النوشاد في الفرن اما
هنا وفي الاول فضع مع النفل وضعة النار سبعة ايام اول يوم نار ضعيفة ثم
لا تزل كل يوم تشد النار وفي السابع كناد السبك ثم اخرجها فانه هو الحجر ولا ينقى
ثم قطر الماء بنا واطهفه جدا كناد الجناح بقطر ماء وبقى ظاهره ابض باطنة اصبح
لعمل الحجر ثم زيد النار قليلا ينقطر ماء عليه فيقبل اشبه الاشياء بالزبد وهو
الفرج ثم شد النار فينقطر اصفر من الزعفران واجر كالباقوت وهو الزبد الشري
الذكر ثم اعتد النفل والمخدر بالماء الاول واخرج الصبغ منه ثم طهر الباقي بالماء
الثاني الابيض حتى يظهر النفل ويكون كسحالة الفضة في كل مرة تقم تضع المركب

وایدان روی که فلان را خلقم ناخلف است الله المحمد که او نسبت فرزند من چار ما
چهره که هر هفت بد و او شرف است ایضا افسوس که نامه جوئی لطیف شد و این فضل
بهار و شادمانی شد انچه که مایه سعادتها بود من هیچ ندانم که کی آمدند
ایضا عیش خوش اینچنان بگذشت در بخردی و ز جوانی بگذشت و دوا
که چه غافلان در این دوا غرق و ناچشم زدند کانی بگذشت فی المثل در دوا
خبر را علی اسطوانه ایست به علفه علفا حسنا و کان الی جنبه حفره فیه جش کان
بنیان و ماسفت من العلف فقال لامر ما اصاب هذا العلف فقال لا نظیر فان
من و انظر الطامة الکبری فلما اراد الوری ان یخرج من الخنزیر و وضع السکین علی حلقه
و مضطرب فصرخ الجش الی امره و اخرج استانه و قال نظری هل یقی فی خلدان استانه
من ذلك العلف فالتعبد و قال لا یطاق لا یتحول من الشمس قال لا استجی من
دینان نقل قدی الی ما یبدر و احدث فی فیضی ان کتب تشریفا للماء البارد و اروق
و اناکل اللذی هذا الطیب تمشی فی الظل الطلیل فی حب الموت و التقدم علی الله سبحا
فی البحر الجواهر المخذوع ثم ان طوال و ترک فی فارودة ملاوة بدین الی بنق
و سد راسها و دفن فی زبل هو ماتم اخرجت صفی الدین عنهما ثم مسح من الاطیل
و ما فوقه تهیج لب و کثر العمل و قوی لا نعاظ نجرب و ایضا عن بعض الاولیاء ان
ان تقدم علی جبار و سلطان فاذا وقع بصرک علیه فکبر ثلثا و قل ایس کثله شیء و
هو السمع البصر بعد ان تستغفر الله سبعین مرة قبل انک تهوسر من امر الله
فانک لدواء الغضب لصمت م علی الطهارة ووسع علیک و دقان فامک
عذبة و در کفایت نوشتن جعفر جامع بدانکه باید بیست و هشت جزو کاغذ و وضع کرد

و هر چیزی چهارده ورق که بیست و هشت صفحه باشد در هر صفحه بیست و هشت
 سطر باشد و در هر سطر بیست و هشت خانه باشد و در هر خانه چهار حرف رسم
 شود و در اصطلاح هر جز را اقلبی و هر صفحه شهری و هر شهری محله و هر محله مثل
 بیست و هشت خانه است و مرونی که در خانه ها رسم می شود با بنظر بیست که هر خانه
 چهار حرف حرف اول علامت جز و دوم علامت صفحه اول از جز و اول چهار الف است و بن علامت
 خانه دوم و ثانی علامت صفحه اولی ثالث علامت سطر اول و رابع علامت خانه اول و
 در خانه دوم از سطر اول سرائف پاک ب رسم کنند و همچنین تا خانه بیست و هشتم
 سرائف پاک که علامت بیست و هشتم است رسم کنند و در خانه اول از سطر دوم
 تا از صفحه اول از پنجره د و الف و پاک ب و پاک الف رسم کنند که علامت جز و اول و سطر
 دوم و در خانه دوم د و الف و ب نویند و هم چنین تا آخر سطر و در سطر سیام
 صفحه اول در خانه اول د و الف پاک ج و الف نویند و در خانه دوم د و الف ج و
 ب نویند هم چنین تا آخر سطر و در صفحه دوم و در خانه اول از سطر اول پاک الف و
 جز و پاک ب بجهت صفحه د و الف بجهت صفحه نویند و علی هذا القیاس تا در
 خانه آخر از سطر آخر از جز و آخر چهار غ نویند فائده در بعضی از رسائل بنظر رسیده
 که هر که اینجفر جامع را بنویسد و با خود داد و همه مخلوق را و دامطیع و منقاد گرداند و
 کسی در مدته العمر را و دشمنی ننماید کرد و هر خانه که اینجفر جامع باشد از فحشاء و طاعون
 در امان باشد و اگر لشکری باشد فتح ایشان را باشد و هر که بنویسد بهر مرد که
 خواهد بنسب و هر از هر که در بلائی عظیم اند این را بنویسد با خود دارد و حق تعالی

اور از آن و در طر بر همانند اگر حاجتی داشته باشد بان ننو اند و سپید چهل و ن
 هر دو بر این اوراق فکند حاجت خود و شود بشرط تقوی و کتمان سر و هر روز
 بعد از نماز دو بیت مرتبه بگوید یا حَمْدُ لَکَ شَیْءٌ وَ اَحْمَدُ وَ بعد از آن نظریه اوراق
 کند که شمعنی باشد که بهیچ نوع دفعه از آن خواند کرد هر روز بعد از نماز
 چهل مرتبه بگوید یا مَدْلُ کُلِّ جَبَّارٍ یَقْهَرُهُ بِسْمِ سُلْطَانِهِ وَ نظریه اوراق کند تا چهل روز
 روز آخر هر روز اسم اشخص را بگوید که بعد از آنکه اسم محمد را بجای هم از این
 و بجای ح ثمانه و بجای هم از این بجای ال اربعه ثبت نماید بتدریج
 کند با این بخواب عی ن ث م ای ه ا رب ع ی ن ا رب ع ه و بشرطی مثل آنکه
 حروف اسم اشخص را تکسیر کند حروف را جدا کند و بشرطی جدا کند بر کاغذی
 یکی را در کور سنان بسوزاند و یکی را در خاک کند بشرط آنکه آنکس مجسب شرع
 ان واجب باشد پس از آن که چنانچه در فاضل مدخل بر هفت قسم است اول اصغرها
 و ان عبارات است از اعداد بلا مرتبه و ان ارباب ثمانه باشد محصل آنکه از جمیع
 عدد در نه طرح کند باقی مدخل صغیر است دوم و سبک کبری و انطر ح منه ای ماد
 از عشرت باشد و اخذ ماد و ن و طرح ماد و ن عشرت و ن مان و اخذ ماد و ن
 و طرح منه ای ع د م ا ن و الون و اخذ ماد و ن و چون بالون و سد منها امرضی
 بالغما بالغ سیم و سبک مجموعی باعتبار شمول ا حاد و عشرت و ا حاد و مائ و ا حاد و
 الون و عشرت و مائ و الون و مائ الون ا حاد و عشرت و الون ا حاد و عشرت
 و مائ الون ا حاد و عشرت و مائ الون و الون بر الون تلك عشره کما مله اول
 که و سبک مجموعی باعتبار شمول ا حاد بر عشرت است عبارت از طرح منه ا حاد بودن

از عشرت دویم که باعتبار شمول احاد بر مات است طرح منتهای عشرت است از مثلاً
سیم که باعتبار شمول احاد بر الوفت طرح منتهای مات است از الوفت چهارم که باعتبار
شمول عشرت بر مات است طرح منتهای عشرت است از مات پنجم طرح منتهای مات است
از الوفت ششم نیز طرح منتهای مات است از الوفت هفتم که باعتبار شمول الحاد
عشرت و مات است طرح منتهای احاد است از عشرت و منتهای عشرت است از مات هشتم
باعتبار شمول احاد و عشرت و مات الوفت طرح منتهای احاد است از عشرت و منتهای
عشرت از مات و منتهای مات از الوفت و منتهای الوفت از مات و منتهای مات از الوفت
کبر است و ان عبارت است از اخذ تمامی عدد از حروف و کلمات مفرد و کلمات مرکب
اکبر است و ان اخذ تمامی عدد است از تکسیر حروف و کلمات مبوطه و کلمات مرکب
اکبر اعظم است و ان اخذ تمامی عدد است باعتبار زبور و بیان هفتم اکبر اکبر است
و ان اخذ تمامی عدد است از حروف و کلمات باعتبار عدد مبوطه و ان از ابجد عدد
خوانند فاعلم ان اجد یعنی بدان هوند در باب حلی بنک فهم کن کلمن نکند دار
من و مکن از فرشت دانا باش بخند واقف باش ضطع از پیش بدان و گویند سرانی
حکیم ثانی در این مسئله قبل از آنکه شتر صد و نسیب است بر جای در مقدار
که در سواد عدد و برن حسابا باشد مراد بد در جوف صد و فاسد سوار نک و شود
پس مطلب نیست که از عکس این مسئله قبل که نمونه بر قاست و او از آن شتر که کو با
و عد است چنان است که صد و نسیب حاصل شد بجای مراد بد فال عیسی که
من یسبغ علی الله فی الزرقان بغض علی بنی ففتح علیه بواب الدنیا و الابرار الحجاب
که مضی من الابل فال از مضی ثلث ما مضی ربع ما بقی ففقد مضی الابل تمام

سؤال ناء مهل و باربعة و طال من الصل و اخر بخمسة من الخ و اخر بثمانية من الما و
صبا لكل في انا و واحد فامترجيت و كل انا و كما كان فكم في كل من كل استخرج ان
يجمع الجميع يكون ثمانية عشر فانسب التسعة اليها بالنصف في انا ثمانية من كل انا و
الاربعة بالتسعين كان حكمها في ركب انا من الخلق فمع بعض نداء ما و يوما في
السفينة و من هبون و سال من نداء بهي طعام اشتهى عندك و الدال في البصل المسلو و
فعبه حتى اتفق عودها الى هناك في العام القابل فاذا بلغا موضع السؤال السابق قال
له الخليفة مع اي شيء فاجاب لنديهم مع الملح فلنجد من استخاره شعر بها و اريت
ان ابن عالم يدادهم بها تا يا ندي لار كل يادهم بها اورد باري پيشه سادهم بها تا يا ندي
ينكوي بكارهم بها تا اوزم دورى دان در چارونوبه ازان خون ببارهم بها تا يا ندي
هوي مردان در دره دوست سران داني كنيم و سرخايدهم لبعضهم سناك باشد
سخت و وي چشم شوخ مي نرسد ارجو ابركلوخ كاي كلوخ از خشت دن بگفت شد
سناك از صنع الهي سخت شد لبعضهم ابرم در خوا بكه جهان من شيدا چشني بگفت
از بي بگفتا ديدم كه دران نبود بيدار كسي من نيز بخواب فتم انتهائ و ايضا
سر شسته عقل پاره كردم از خلق جهان كذا كردم كس چاره مانكرم و ما خود
في منت خلق چاره كردم نمود رهي بجز ده عشق هر چند كه استخاره كردم و
الكفعي في مصيبي و في مفاتيح الغيب انه من كتب لفظة بسم الله على باب الخراج من
من اهل انا و لو كان كافرا قال الكفعي ايضا و الاصاب و الايق و في بعض تصانيف
الشيخ رجب بن محمد الحافظ من كتب الشهد الحق على اربع و ابا و ورقه و بكت ماضا
و غاب سفل الورق و يبر و ضعف اللبل الى تحت السما و ينظر اليها و يكره هذا

سبب این مرقه فانه باینه جنرالضایع اولغایب ذکر ابطر من قام فی ذوالیابیده نصف
 الدبل و قال یامعبد سبعین مره ثم قال یامعبد دوعلی فلانافان فی الاسبوع یا
 جنرالغایب وهو فاعله ازجهته باز آمدن کو پنجه مربعی سه دسه بکشد که اضلاع
 همه خانها متساوی باشد بنیت کر پنجه پس خانها بر نظم طبیعی بر کنند باید که در
 هر یک از چهار کتخ رقم صرف بدفع باشد بدین صورت

۲	۷	۶
۹	۵	۱
۴	۳	۸

 پس نام
 کر پنجه را بر بالای رقم بنویسند و بر هر سنگی کران در
 بکنند و نالته را باند با آنکه نام او بر بالای رقم نوشته
 میان فرو برد بطریقه که بر رقم پنج نرسد و در خوابگاه بر من بگویند و اگر انجمل
 در بر بالین کر پنجه بکنند بهتر است فاعله اگر ننی دشوار اید این مربع را بر سه
 پاره سفال ب نندیده کشند و بر کنند پس و پاره داد و در هر هم و دانوی او بکند
 و یکی بکند و بر بر چشم او باندند تا دوا و نظر کند با سانی بر اید و اگر اتفاق بیفتد
 انجمل در وقت طلوع آفتاب کند بهتر است و اگر نمره و منظر چهره بران با نایا سعو یا
 بهتر و اگر مشک و دعفران و کلاب بکشند و باب قند بنشینند زن عامله را
 بخورد و وضع حمل بر او آسان شود فاعله اگر اسطرلاب آفتاب نباشد خواهند یافت
 شخصی که بمسقط الحجران توان رسید معلوم نمایند مقیاسی باندان قامت خود در
 برابر انشخص نصب کنند پس در عقب مقیاس فتر باز پس و نند و یک چشم نگاه کنند
 تا سراسر انشخص را بر سر مقیاس بنظر آید بعد از آن قد قامت خود را بر آن مسافت افز
 نشانی بر آن موضع کنند و از آن نشان تا فاعله انشخص بر پیاوند هم چنین مقیاس
 را پس اول داد و ثانی که عدد اقسام باشد ضرب کنند و حاصل ضرب پنجه بر آن نشان
 مقیاس

سبب این مرقه فانه باینه جنرالضایع اولغایب ذکر ابطر من قام فی ذوالیابیده نصف
 الدبل و قال یامعبد سبعین مره ثم قال یامعبد دوعلی فلانافان فی الاسبوع یا
 جنرالغایب وهو فاعله ازجهته باز آمدن کو پنجه مربعی سه دسه بکشد که اضلاع
 همه خانها متساوی باشد بنیت کر پنجه پس خانها بر نظم طبیعی بر کنند باید که در
 هر یک از چهار کتخ رقم صرف بدفع باشد بدین صورت

۲	۷	۶
۹	۵	۱
۴	۳	۸

 پس نام
 کر پنجه را بر بالای رقم بنویسند و بر هر سنگی کران در
 بکنند و نالته را باند با آنکه نام او بر بالای رقم نوشته
 میان فرو برد بطریقه که بر رقم پنج نرسد و در خوابگاه بر من بگویند و اگر انجمل
 در بر بالین کر پنجه بکنند بهتر است فاعله اگر ننی دشوار اید این مربع را بر سه
 پاره سفال ب نندیده کشند و بر کنند پس و پاره داد و در هر هم و دانوی او بکند
 و یکی بکند و بر بر چشم او باندند تا دوا و نظر کند با سانی بر اید و اگر اتفاق بیفتد
 انجمل در وقت طلوع آفتاب کند بهتر است و اگر نمره و منظر چهره بران با نایا سعو یا
 بهتر و اگر مشک و دعفران و کلاب بکشند و باب قند بنشینند زن عامله را
 بخورد و وضع حمل بر او آسان شود فاعله اگر اسطرلاب آفتاب نباشد خواهند یافت
 شخصی که بمسقط الحجران توان رسید معلوم نمایند مقیاسی باندان قامت خود در
 برابر انشخص نصب کنند پس در عقب مقیاس فتر باز پس و نند و یک چشم نگاه کنند
 تا سراسر انشخص را بر سر مقیاس بنظر آید بعد از آن قد قامت خود را بر آن مسافت افز
 نشانی بر آن موضع کنند و از آن نشان تا فاعله انشخص بر پیاوند هم چنین مقیاس
 را پس اول داد و ثانی که عدد اقسام باشد ضرب کنند و حاصل ضرب پنجه بر آن نشان
 مقیاس

فاعده مقباض افع است قسمت مساوی فاعده مشخص باشد فاعله در استخراج
 عدده مضمعه و اگر سائل در دل گرفته واحد فرض کنند سابل را بتضعیف تصفیه
 وضی و قسمت عدده مضمعه را موز ساند بهر عنوان که خواهند بهر چه و اما مورد
 ساند توبین یا واحد همان کن تا بجای رسد که سائل بفهمد چه شد بعد از آن ^{حکمه} سائل
 کن که از اعمال که با واحد کرده چند حاصل شده از هر یک از اعداد مضمعه همان حاصل شد
 که مرقه بعد از هر حاصل واحد را که تودای آن مجموع که سابل حاصل کرده است قاطع
 کند و هر چه تبقی سقاط توبیکی در خواطر که تبقی که باکوبید دیگر چیزی نماند پس آنچه
 در خواطر جمع نموده عدد مضمعه باشد ^{طریق} اخرج مضمعه را بتضعیف کند
 پس هر یک کرده که پس دهه طرح کند و بهر یک که طرح مینماید توبیکی بخواطر
 که هر یک حاصل شود مضمعه باشد اینضا طریقی اخرج مضمعه را بتضعیف کند حاصل
 داد در ضرب کند و از حاصل ضرب شش طرح کند و بهر شش توبیکی بخاطر که هر یک
 حاصل شود در سه قسمت کند خارج قسمت عدده مضمعه باشد فاعله اگر
 شخصی یکی را با ماه هفتم یا ماه یا سال یا یکی از حرف هجی یا یکی از عددهائی که در
 پهلوی یکدیگر نوشته باشند بخاطر کرده و خواهی بدانی کدام است باکوانتیا
 کرده با ما قبل از ضرب در سر کند و ما بعد از آن از ضرب در دو کند و حاصل جمع
 هر دو توبی را بخرم همدس مجموع هفتم یا سال یا ماه آنچه دیگر هست مرقه بعد از هر
 از آن حاصل که هر یک را باقی ماند مطلوب باشد اگر هیچ نماند عدده اخرج باشد
 حکایت الطیفة ابو العباس عمری نام او ابن عبد الله و کور بود از شهر نکا و
 منقولست که در روز دوا سم شرمین کور شد که حیوانی است که او را باد سنکین ^{فصل} می

به پنجشنبه که نیت بنا بر این باید کرد تا او دراز باشد و شحی می خورد و در مجمع خلیفه گذارد
 بودند که بران می نشست و روزی پیش از آمدن ابوالعلا خلیفه گفت ن بهر پاره
 بخنک با یکدیگر دم بگذرانند چون ابوالعلا آمد بران نشست گفت بمیدانم در بین بلند
 با ایمان نزد یکدیگر شده و فرود آمد و بنزدان نقل می کنند که بعد از آنکه خلیفه او را
 بمیدان منت ببخشد و طلبید مکرر او را زوی معره را میگرد و می گفت های من مانده و
 هوای معره شهر کوچکی است میان اما و حلب آن بس بسیار کثرت هوا میگرد خلیفه
 پنهانی او کسی را فرستاد تا بسوی ابی از معره او را ندانند و روزی ابوالعلا
 بر مانند خلیفه طعام بخورد اب طلبید خلیفه گفت تا همانا ب داد کاسه کرمه باو
 دادند چون اب نوشید الفور گفت هذا مائت فاین هوای این اب معره است پس
 هوای او کو و بنزدان و نقل کنند که روزی دو نفر او را بهت عجم بغداد دادند
 نرایی که با یکدیگر داشتند که بخلیفه عرض کنند آن مدعی علیه در خلوت بحق مدعی
 اقرار میگرد و در حضور کسی انکار می نمود مدعی با پنجشنبه متحیر مانده بود و روزی
 ابوالعلا در مسجد بنان گذارده و تنها در نزد ستونی نشست بود و اند و نفرین
 آن بنان فارغ شده بودند و نشست بودند و با هم مکالمه می کردند و سر کدشت
 محاسن خود را می نمودند و گو می کردند که همه متضمن اقرار مدعی بود و از اینجا
 و رفتند روز دیگر که باز بحضور خلیفه رفتند مدعی گفت اینم در خلوت متحیر
 من است از اینجا در روز هم در مسجد اقرار نمود خلیفه گفت کسی را اینجا بود گفت نه
 بهر بات مردم عرب کوری که روان بین ابوالعلا وارد شد گفت همین شخص بود خلیفه
 گفت از او استغفار نمود ابوالعلا گفت من کورم و کسی را نمی شناسم و ایند نفر را

ادهم صرف می کنم و با وجود این زبان فارسی نمی فهمم بمیدانم چه گفتند لیک اینست
 که اینند و گفتند لفظها از اهل بلاد دارم میگویم بهر بیند چه معنی دارد و هر یک از
 این دو حرف و نند نامن بگویم سخنهای صاحب صد چه بود پس مدعی مدعی
 علیه سخن گفتند ابو العلاف صاحب اینصد چه گفت و چه گفت صاحب صد
 چنین گفت پس اول چه گفت و هم چه گفت و هم چنین تا جمیع مکالمات ایشان
 که چون مترجم آنها را شنید بداند که مدعی علیه هزار کرمه بود پس خلیفه حکم آن
 برای مدعی کرد فائز اعداد ابجد و انواع بسیار است یکی آنکه مشهور است که الف
 یکی است تا غ هزار و یکی دیگر بحسب تکرار حرف باشد و این اعداد جزو جفری
 خوانند و جمله این عددان بیست و هشت و نند در الف یکی باشد غ بیست و هشت
 پس لفظ ملال بنا بر این سی و شش می شود و در بعضی احادیث خوانند اسم الله
 باین نحو و شد فائز عدد عکس ابجد غ را یکی میگویند تا الف هزار می شود و
 نظیر ابجد بجهت استخراج اسماء بکار آید و از احرف منکوره خوانند و آن این است که
 تمام ابجد را بد و منم کنند صرف می چهارده حرف و اول قسم اول نظیره اول قسم دوم
 است و هم چنین تا آخر حرف پس پس نظیره الف باشد و غ نظیره ب و هم چنین تا
 غ من حکایات الکتابین جمعی از هم صحبتان افشته بودند نقلهای دروغ می کردند نظیر من
 شخصی میگفت در راهی میرفتم اهویی بخود سب عقیق تا ختمم چون میرفتم از شرم
 قیچی که در دستم استم بان اهو افکندم قیچی بگردن او و بخت اهو فراد کرد بعد از
 دو سال بهم آیدم افتاد کلاه اهو غ دادم بعضی کوچک بعضی بزرگتر و در گردن هم
 قیچۀ او بخت بود هر کدام کوچکتر بودند قیچی او کوچک تر بود با فتم هم از نسلان اهو

هستند که بخی من در گهرن او مانده بود و بگری گفت در ولایت ما تو کی باید
 سپید داشت یکی از آنها بر داشتیم و در میان آن مهر خد بود و صبح مهر بن بود بند
 ال محمد خد و دیگری گفت که مسری ولایت ما بچک شد که در واهی از بام خانه ما
 جست بیام و دیگری برود در میان هوا بچ کرد و در هوا بچ کرد و مانند تا وقتی
 که هوا گرم شد و بچ او آب شد بن بین فناد و فرار کرد و دیگری گفت من براه
 مهر فتم بجائی رسیدم و بدم سباع سپید از کرک و پلنگ و اینها بر سر خیز جمع
 شدند چون بدم پای انسانی بود که خوابید بود من از اینجا اسب و ایندم و
 جان پهلوی افشخص میگذشتم بعد از سر و در لبه او رسیدم و بدم شخصی فناد
 بود چون مراد بد گفت مکس پسر مرا از روی هند من گفتم تو کیستی و چاکو نرفت
 گفت روزی را اینجا میگذشتم بزنی که از بزرگی و عرض طول آن مغیر مانده بود
 شدم آن زن گفت ای مرد تند بکن و مبارز پس من بیاید و تو ادبیت و سنان بد
 گفت که بودیم که شخصی بسیار عظیم آمد حیوانات بسیار از ضرر و کاه و شتر و اسب
 بهر عدد از باد تر در جیب بغل خود کرده بود و آنها را در بخت گفت ای مادر زن
 از اینها شور بانی بجهت من سر انجام کن که من شکسته حالم داران برخواست آنها
 را بر دیگری که بر سر و کوهی گذاشته بودند و عرض طول آن معلوم نبود و بخت
 و در پراور اتش افروخت و من از خوف آن پسر در گوشه پنهان بودم و آن پسر خوا
 من رفتم بر بندهم آن دیک چگونه دیک است و از آنما شکم لب بگر گفتم و از زنی
 بلند شدم که جوف پاک بر بندهم دست من درها شد و در آن دیک فنادم بعد از
 لحیر مادر بیاید و شور بار در نظر که لا بوق چین دیک باشد و بخت من از خون

ایچا

خود را درین بعضی از آن حیواناتها پنهان کردم و آن طرف را آورد و نیز در آن پسر گذارد
 پس آن پسر فاشی که من را و چنان طرف باشد با نداد و چنان دهنی بود بر داشته
 و من از آن طرف با آن طرف میگویم که مبارک داخل فاشق و شوم و مرا بعد فاشق
 بظرف کرد و من به اختیار بان فاشق فنادم با بستای از حیوانات چون فاشق و بدین
 دخت من خود را درین دندانهای او پنهان کردم بعد از فراغ خدای که پسندید چنان
 دندان باشد طلبید دندانهای خود را خلل میگردانید تا بخالدی مران میباید دندانهای او
 آورده و بنیان از دهن خود بیرون افکند تا اینجا که میباید فنادم **لای مری ای**
 با جد پست ما فاشق میگویم سوز دل من بصدق با فاشق میگویم میگویم بدانسان
 که مالش کرد میگویم سخن در میان میگویم **بای** راه تو بهتر قدم که پویند
 است وصل تو بر صفت که جویند خوش است روی تو بر چشم که پویند نگوا
 نام تو بهتر بان که کویند خوش است **ایضا** رحم ابرار که جز تو پادش بود جن
 خوردن عجمای تو کارش نبود در عشق تو حالتش باشد که دران هم با تو و هم به
 تو و کارش نبود **فان** انفق حکماء الهند و الروم و الفارسان الامراض یقولون
 ستر اشبا سهر الملیل و نوم النهار و الشراب و جود اللیل و جمل البول و کثره الجماع
 و الاکل علی الشبع **حکایت** مردی را گفتند که فلان دوا بدین که خود طرا کند تا بسیار
 بزرگ شود گفت میخواهم بزرگ شود و آنرا که نفع آن بدی بکار من میرسد من باید
 متحمل قتل آن شوم **حکایت** مردی را که در موقع مجامعت نشست چون راده جماع
 کرد بفکر معاد فناد و برخاستن گفت کجای رفتی گفت هر که بختی را که عرض آن
 ما بین اسمانها و زمینها است بمقدار عرض چهارپایان کشید از میان پای تو بفرستد

علم مساحت اهو خواهد بود فاما **بسم الله** بعض اذا سئلت عن الحامل هل في بطنها
 ذكر وانثى فاحسب سعتها واسمها واكبروم الذي فيه واستغنى **ثلاثة** فان بقي واحد فذكر
 وانثى فانتثى **ثلاثة** فهو ساقط وعن الجهر هل هو صحيح وغير صحيح فاحسب اسم السائل
 واسم الله واسم يوم السؤال واطرح اثنين اثنين فلو واحد غير صحيح والاثنان صحيح وعن
 المريض فاحسب اسم السائل المسؤل اسمها واليوم واطرح **ثلاثة** **ثلاثة** فلو واحد هو
 والاثنان يبرئ بالسهرولة والثالث يطول مرضه **حكاية** حكى السيد نعم الله
 الجبري في كتابه المسمى بنهر السيرة قال حكى لي شيخنا العمري ان رجلا من فاربيين
 اهل الشام اتى اصفهان ليزوره وذل اليه قال فابنت به الى الحمام وفيه جمع كثير من
 الاعاظم دعوتهم احترامه لان ذلك الشخص وبعد ما جالسنا ضربه هذا العريضة
 فغيرت فجلت فاذا ضربة اخرى فصحت عليه قلت لا تفعل هكذا قال لا بأس يا اخي انا
 اضربه بلنا العريضة وهؤلاء اعجام لا يفهمون لغتنا **حكاية** مررت في رامة كرك
 چون بن داخل شد بسيما قبيح منظر بود که فادو بر مباشرت با او بنود پيش خود
 گفت دراهم من بچفت رفت لکن ظاهر نکره پس عامه وکلایه ان سبر داشت ووزن
 گفت بسم الله مجواب مشغول شویم زن گفت چرا که ان سرگرفتني گفت فاعده ولا
 ما این است که ان سربازن مجامعت میکنند وزن ان جابر خواست جست فرايد
 کشيد عاقبت ان دراهم را با مثل ان در کرم و مرد مدت را بخشيد مردی بکر چنين
 دني گرفتار شد که باس بسياری با حليل خود پيچيد تا مثل سبوی شد چون وقت
 عمل شدن گفت اين چه پست گفت من داء الشبل ارم انجا گفتارند جاع بسيار بکنم تا
 زن زهر را بکشد زن صبر نيز و چه دارد نموده مستخلص شد مطاير پسر و زنی

حضرت رسول ص با حضرت امیر خرمها میخوردند پنهان دانه اش را نزد حضرت امیر میبردند و رسول ص
 فرمودند من کز نواه فهو اکول هر که دانه را و بیشتر بخورد است حضرت امیر فرمودند من
 اکول نواه فهو اکل هر که خرمها را با دانه خورده است خوردنده را است چون اینکار را کرد
 حضرت امیر فرمود حضرت رسول تبسم نموده فرمان داد تا هزار درهم انعام بوی دهند
 و بصیحت رسیده که احبانا حضرت رسول بعضی خورد سالانرا بطایب خطاب صیقل
 باد الادب این ای صاحب و کوشش بسیار با اصحاب پای مسابقت میکردند با هم
 دویدن با هم پیشی میکردند کشتی میکردند عوف بن مالک که از بن رکان
 صحابه مری عظیم الجثه بود روزی بخند دست حضرت رسول رفتی که حضرت در جبهه
 بود سلام کرد حضرت فرمود دای گفت بهر اعضا خود را بهم با چیزی را بپر
 بگذارم حضرت بخندید و قی صهیب نکشتم او در در میگرد و خرمها میخورد حضرت فرمود
 ای صهیب چشم خود را در میگرد خرمها میخورد گفت از انظر میخوردم که چشمم در نمی کند
 ايضا مرویست که حضرت امیر در مسجد نماز میکرد اردند یکی از صحابه که بسیار
 بلند بالا بود و دامد بطایب بغل بن حضرت را برداشته بر طاق بلند گذاشت و با
 ستونی بنام مشغول شد چون بقتل نشست حضرت امیر ستون مسجد را برداشته
 دامن جبهه او را بر پرستون نهاد و دست مبارک را در دایره بغل بن خود را برد
 و قصد رفتن کرد امیر از نماز فارغ شد اضطراب کرد و التماس نمود تا حضرت را بخواب
 کرد ايضا از جمله ظریفان صحابه نعمان بن عمر رضای است از جمله روزی مخمر بن
 نوفل که از بن رکان انصاری بود صد و پانزده سال از عمرش گذشته بود و نابینا شد
 بود تقاضای پول بنخواست نعمان آمد دست او را گرفتند مخمر هر گفت ای بینده خدا
 و تقی و صیبر

و حضرت رسول ص فرمودند من کز نواه فهو اکول هر که دانه را و بیشتر بخورد است حضرت امیر فرمودند من اکول نواه فهو اکل هر که خرمها را با دانه خورده است خوردنده را است چون اینکار را کرد حضرت امیر فرمود حضرت رسول تبسم نموده فرمان داد تا هزار درهم انعام بوی دهند و بصیحت رسیده که احبانا حضرت رسول بعضی خورد سالانرا بطایب خطاب صیقل باد الادب این ای صاحب و کوشش بسیار با اصحاب پای مسابقت میکردند با هم دویدن با هم پیشی میکردند کشتی میکردند عوف بن مالک که از بن رکان صحابه مری عظیم الجثه بود روزی بخند دست حضرت رسول رفتی که حضرت در جبهه بود سلام کرد حضرت فرمود دای گفت بهر اعضا خود را بهم با چیزی را بپر بگذارم حضرت بخندید و قی صهیب نکشتم او در در میگرد و خرمها میخورد حضرت فرمود ای صهیب چشم خود را در میگرد خرمها میخورد گفت از انظر میخوردم که چشمم در نمی کند ايضا مرویست که حضرت امیر در مسجد نماز میکرد اردند یکی از صحابه که بسیار بلند بالا بود و دامد بطایب بغل بن حضرت را برداشته بر طاق بلند گذاشت و با ستونی بنام مشغول شد چون بقتل نشست حضرت امیر ستون مسجد را برداشته دامن جبهه او را بر پرستون نهاد و دست مبارک را در دایره بغل بن خود را برد و قصد رفتن کرد امیر از نماز فارغ شد اضطراب کرد و التماس نمود تا حضرت را بخواب کرد ايضا از جمله ظریفان صحابه نعمان بن عمر رضای است از جمله روزی مخمر بن نوفل که از بن رکان انصاری بود صد و پانزده سال از عمرش گذشته بود و نابینا شد بود تقاضای پول بنخواست نعمان آمد دست او را گرفتند مخمر هر گفت ای بینده خدا و تقی و صیبر

در وی در داور دم دارم شعر در صفت منقوط و تغزلی نیک بختی درین چنین
 ز بید جز بخت ز بخت بخت شعر در صفت غریب ایضا الا شکر کا زلی الا شکر
 لا یسر من فسادن لچاهات قد کرم خونانی دل همراهان من نالنه کاه سحرکات^{ها}
 فاکت^ق در دکان^آ انجائب الخاوان^ق مذکور است که اگر من خنر باکره برون حامله بگوید
 اگر برون^ق و الا ترا بر شتر بندم و در دیبایان رها کنم فی الحال بناید نظای^ق پیش
 وجود همه پندکان پیش بقای همه پندکان کهست ز این دایره دیر بای^ق
 کولن الملك نادر خدای مبدع هر چشمه که جودش هست مخمر هر که جود^ق
 هست کمر هر چرخست پرا^ق طوقاوست و در دل خاک است پرا^ق شوقاوست
 داغ نثر ناصبه داران پاک تاج ده بخت نشینا خاک با جبر و تش که دو عالم^ق
 اول ما اجر ما یکدم است بود و نبود آنچه بلند است نیست باشدین^ق پرتبا^ق
 که هست از اولش علم چه در پاست این تا بدش ملک چه صحر است^ق کش^ق
 مکش هر چه در او نیک است پیش خداوند^ق او بند^ق سدره نشینان سوی^ق
 او پرزنند عرش زان نیز همان دور نند ای همه هستی تو پیدا شد
 خاک ضعیف را تو توانا شد ز برتین علت کاینان ما تو فایم چه تو فایم
 بذات هستی تو صورت پیوند تو یکس و کس تو مانند آنچه مرده است^ق زین^ق
 نونی آنچه تغییر نپدید بر نونی ماهی فانی و بقایس تراست ملک تعالی و
 تقدس تراست جز تو فلک خم دوران که داد دیک جسد را نمل جان که
 داد چون قدمت بانک بر ابلق دند جز تو که بار د که انا الحق دند هر که نگو^ق
 تو خاموش به آنچه نرید تو ظاهر و شبر ساقی شبت ست کش جام تو ست

مرغ سحر خوش سخن از نام قواست پرده براندازد و زنی فریاد کند ان پرده بهم
در نورده نشخ کن این ایت نام را مسخ کن اینصورت ایت نام را شعری در تفسیر بولفسه
جنون الی الخرابات بابها الهام لا نشو النصبی من هذا المرام عالی جرحه الدل
من دسک انکارین در غم و دلایل لا ینفع المرام خداها الصفا انوار
فی الکف صرف عشق دارد لا یقبل الدوام شعری با درختن باد ما باد مباد
کوهی ما بین و بنیاد مباد هر چند نشد ز عشق شادان بغنی جز عشق
نصید جان ناساد مبتدا **فان** در بیاطرف دگر خفی که قلبی نیز گویند در کماله
توحید بدانکه مشایخ طریقت در این خصوص چند نوع است ^{منقول} اول راست که در
از نافع تا حلق خود را قطر دایره فرض کنند که دو پولوی اگر از طرفین قوس بینان
دایره باشد و قصد کلمه **طبیئه** لا اله الا الله کنند باین نحو که از نافع شروع کرده لا
اله الا الله را بر قوس طرفین که مغلق بنفس او دارد منطبق گردانند تا نفعی قطع تعلق
داکر از مشتتیا و مالمون بنفس راجع شود و الا الله را از ابتدای حلق فرود آورده
بر قوس بسا که تعلق بقلب دارد منطبق سازد و باید بنفس را حبس کند بقدر وسع
و بقوت داد کند چنانچه دل متاثر شود و منظور ایشان وحدانیت و اختصاص مطلقیت
و ذات احدیت باشد این ذکر را بعضی با حرکت سر بردن قرب بیهتادایره محسوسه
ادامی کنند و بعضی تصور حرکت انگشام میکنند این طریقه مشایخ نقش بند پیرا
و ایند کر امانی و هیکلی گویند و نوع دیگر آنست که با رعایت قوت و حفظ نفس
دایره نافع آورده لا را بر قطرین کور بالا کشند و اله را بر جانب راست بقصد مد کردن
فرود آورده و باز الا را بر همان قطر بالا کشند و الله را از جانب چپ بدل فرو برد

و این نوع را خفی می چهارضرب نامیده اند و نوعی دیگر که از مجموع الجبرین کو پیدا است
که جنبین که ضرب ناف خلق باشد بدو دایره کامله منقسم سازند یکم دایره ثانی که
برداشتن لا است بدست آوردن قطر و او را از طرف راست که چنانچه در بیان متصل
شود بر هفت دایره که این دو کلمه قوسین آن باشد دان دایره امکان تصور کند چنانچه
ممکن از آن خارج نباشد تا همه در نفی داخل باشند و دیگری دایره اثبات که آن برداشت
الا است همان دستور بود و در دن الله از طرف چپ هستند و آن کو که قوسین این
دایره باشد که در تصور دایره وجوب است شیخ نجم الدین راضی در مصداق العباد گفته که
این ذکر با حیرت اهل این مقام سپید المرسلین و انحصار بعد از مرتبه رجحان اشتغال کرد
می نمود و از اصحاب سر خود و ولی عهد خود علی مرتضی امویث از انحصار یاد داد
اطهارا و منتقل شد از بابان عرفان به شریقه و ادکر تات نضر عا و خفته و دون
الجهر من القول و ابابن دکر تفسیر نموده اند و عطف و البجه طغیان و ادکر فی نفسک
دانسته اند و دون را بمعنی نزدیکی گفته اند از این کر خفائی که واسطه مشاهده
خفا است تفسیر نموده اند فاما ذکر میرزا محمد الادبیلی الاصل و کاشانی السکون که
مشهور بمحقق است قبر و دبید کل است ز فرای کاشان از جمله عرفا بوده از کاشانی
فاضل اسد الله فهمی که او نیز از جمله عرفا است در کاشان در قریب و راه بین فون
است فردر مقبره شاه شمس حال مشهور بمقبیره فاضلی اسد است فوت فاضل اسد
در سنه پنجاه و چهل هجری ماقع شده و طریقه مشایخ فاضلی باین تفصیل
ارشاد فاضل از شیخ و در دین علی سد بنی سبز وازی و او از شیخ ملک علی جوینی و
او از شیخ حاج محمد جوینی و او از شیخ کمال الدین جوینی و او از شیخ حاج حسین ابو قح

وادان سید محمد نور بخش وادان امیر سید علی شهاب الدین همدانی وادان شیخ محمود بن
 وادان شیخ علاء الدین وادان سمنانی وادان شیخ نوالدین عبدالرحمن الکسوی الاغریزی وادان
 ان شیخ جمال الدین احمد بن فانی وادان ابو علی لا وادان مجد الدین اسمعیل بغدادی
 وادان شیخ نجم الدین کبری معروف بشیخ ولی تراش وادان شیخ مجیب الدین سهروردی
 وادان شیخ احمد غزالی وادان شیخ ابوبکر محمد النجاج وادان شیخ ابوالقاسم محمد کرکاتی
 وادان شیخ ابو عثمان مغیری وادان شیخ ابوعلی کاتب وادان شیخ ابوعلی وادان شیخ
 جند بغدادی وادان سرسقطی وادان معروف کرخی وادان سلیمان سی براتخی
 علی بن موسی الرضا این سلسله را محقق مذکور در دوازده خود ذکر نموده فاعلم
 در بعضی از رسائل عرفیه ذکر اوصاف مرتبه ذکر کرده اند فالبی و نفسی و قلبی و سرب و سینه
 و عیونی و عیب العیون تفصیل است که ذکر آن را بدین ایجاب که هنوز ذکر کردیم باطن
 او سرایت نکرده باشد و پس او در سالک از محو ساجد بجهت نکند شکر و الوه و او
 بر ذکر بیان فالبی گویند و چون او را بسبب تکبر او مواظبت بتبدیل بعضی از اخلاق
 در همه حاصل شود و اثر ذکر او در نفس خود را نکند نماید و بتعقیل معنی ذکر مشغول
 شود از آن ذکر نفسی گویند سرب او به نهایت عالم عنصری رسد بواسطه تبدیلی بعضی از
 در همه جمله نفس اصفا حاصل شود و کرد که در آن صفات نفسیه و بشریه فرو نشیند
 حلاوت ذکر روی از کند و شوق مذکور بر وی غالب شود بی تحریک زبان ذکر
 کرد و نگاه باشد که او را ذکر حاصل مانند صدای کبوتر و زمزمی بشنود او را ذکر قلبی گویند
 و در این مرتبه سرب او در باطن ناپدید افرازد رسد چون صفا قلب بدین شوی و او را
 نورانیت ذکر قلبی و روی تصرف نماید سر او را اللغات بغیر فی الجمله فارغ شود او را

و چون

دیگر سرنی گویند و گاه باشد که اثر محراب است و این ذکر مثل صد که آن انداختن مهر
 در طاسی بچینه مسموع شود و سپس سالک را بن مرتبه یا واسطه عالم افرازد و سد
 و حشر را گردانند بازای فاسد و عقاید مشوشه و کلی پاک شود و دل را بظرف کور
 النفاق باقی نماند از نهایت مراتب افرازد و کز در و با و اول عالم جبروت رسد
 و حکم روح کبر و از آن کز خنی گویند و احبانا از آن نیز همه در باطن بواسطه غلبه توحید
 تا اگر حاصل شود و وصول بشیبه بنشستن مکس بر تا از بر ششم درک شود و چون مراتب
 هسی مستعجاب کلی در جند بان نور الانوار مستور و منجی کرد و در بمقام فنا از خود
 و ماسوی تحقیق شود سپر او سپر عالم لاهوت مرتقی کرد و ذکر کرد و اگر در حجب
 بجلی بدن کور وجودی نماند ذکر خود بخود میگوید از من مانی جز نام و از ذکر و از
 جز معا و صفا و هم باقی نماند غیب العیون نامند فائز به الدول و حسن فاسم بن
 محمد انور بخش در دربعین خود که مسعی است بهدیه الحیرت کرده که خلاصه این
 است که غایب سعی و نذر کان سبیل شاد و وصول است بمقام وحدت و مشاهدت
 حضرت و این سعادت مستند شد جز بهجود از منزل کشف حجب ظلمات و قطع مناز
 کثرات مکانیه که جمیع اشتباه و حقیقت و حقیق باقی باقی و از این راه و الا اله الا الله
 یافته اند که کلمه بن لا اله الا الله است اکثر از افواه دل و کلمه بن لا اله الا الله مصدق نقیض حد
 است و صفحات خاطر و تحسین طریقه معونت این ذکر چنان بود که مؤمن طالب بعد
 از توبه و طهارت بعبادت قیام نماید و بعد از اداء طاعت بدین ذکر کلمات اشتغال نماید
 با احاطه چنانکه در حین تلفظ ملاحظه معنی او نماید و بصدا داد کند قطع نظر از جز
 نفع و دفع ضرر اجتناب از غافلگی و کمالی کند و توجه نفس بخصم معبود و مقصود

اشتغال از سر شوق و ذوق و ملازمت مدد و دوستی و اوقات لا بقدر کند تا آنکه آه که
 انش محبت شوق بمنفع الاله الا الله اشتغال پذیرد و بدو عاشق و عاشقه و ساوس
 کبر و جع و اسوز و دشاره از آن در مشکوة باطن از آن مصباح بر آن افروزد و جری
 جان از زرفشان عشق و وال کرد و پس بچشم سر را حلقه افروزد باقی نمیکند و در اشتغال
 بدن کرد عایت چند چیز دیگر واجب است اصول آن سارست اول در عین ذکر کردن
 حبس نفس نمودن و فائده آن چنین است یکی آنکه جمیع حواس بدون آن پسر نیست
 و دیگر آنکه مدد معین است و از اینجهت است که در امری که محتاج بقوة و زور باشد مثل
 کشتی گرفتن و سنگ کران بر داشتن بدون حبس نفس صورت پذیرد و دیگر
 آنکه بحبس نفس شش کرم می شود و حرارت آن بدل می رسد و حرارت عجز می و منتهی
 دفع تکامل و تامل می شود و شوق و اندازد در صاحب بدن بدل پذیرد و دیگر آنکه آن
 تضاعد بخاک و کم رطوبات فاضله ماعی بخرج بنکوباید و مشهور و اختیار مایه
 کرد و دو مچها ضرب کفشن و اینچنان بود که مربع نشیند و بعد از آنکه سترهای آن
 ناف فرو برده باشد از اینجا راست ببالا بر نند چند آنکه مهره گرفتن با پشت راست
 شود و آن یک ضرب بود پس بطرف راست فرو داد و تا می آید آن جگر بلکه قریب بخاک
 ناف و این ضرب دوم بود پس باز سر را بردارد و چند آنکه گرفتن با پشت راست شود
 و این ضرب سیم است پس سر را بطرف چپ فرو داد و در حرکت و روی نماید چنان
 باز می آید ناف و ستر این ضرب چهارم است و ذکر دارد و اینچهار حرکت تمام کند
 ضربی را بکلمه و بان بهمان طریق از سر گیرد و در اینچند حکمه است سیم خفی یک کفشن
 یعنی توجه نماید بطرف دل و سپهر بطرف از چپ و در خواهر کند و اند که کو با ممانی

ان مؤلفان دل بیرون می پندن بان باطن میسرند و حکمت دانانکه مانع حبس نفس
 بشود و از شایسته و با محفوظ باشد دل تصنیق نماید و بتواند بر او تابد و سر نه
 او منافذ کوش و هوش را چنان بکشد که بالهامات ربانی شنوا گردد و در این
 هنگام استیلا ی حرارت شوق و ذوق غلبه و ذکر فضائل و طوایف دل را بوجه
 بکارد و دوهوای لطیف و تجو بقا دل جای یابد و مهر خوشی را افواه دل بر خیزد
 علامت اینحال آن بود که از جانب دل صدائی چون نغمه کبوتر استماع افتد ایند که در
 شریک دیگر نیز هست یکی آنکه بعد الهضم و قبل الخاف تمام بگوید که در حین تغذیه
 نزاج است بعد الهضم بجهت حبس نفس موجب مراض شود و چون قولنج و فو و دود
 معد و لغوه و اختلاج و دیگر آنکه از سبب کرمها در معده سازند و دیگر آنکه
 مستقبل قبل نشیند و دیگر آنکه دستها را بر افروشد و بغلهها را گشاده دارد و چنان
 هبشت دایره بداید و با وضو باشد بهتر آنکه بعد از اداء طاعات مفروضه بدان
 مقام نماید و دیگر چشم بر هم نهاده گوید و دیگر آنکه در کنج خلوت تار پل باشد که
 کفشکوی خلوت از ماشوش نکند **شیخ علاء الدوله** میگوید شرط این روش ^{این}
 دایره چیست **دائما** بانفس خود بودن بحرب قوت خود کردن ز خون دل مدام
 تزلزل کردن لغت شیرین و مجرب خلوت تار پل بیداری شب **فغانی** کرم نیش
 و عذره و زنجار بودن تو سوی بدن که او رد عقل کرم پای را **وای** **شست**
 دل بر اه طلبش کرم عثای با پست دیده شوم از این بهر نکرانی با پست شوقند ^{این}
 که دسوی نهام بر دل ریش و در این دار هنوز از تو نهانی با پست بهمنای تو
 دو جهان کردونی مهربانی توام در خودان می با پست **فائد** در دنیا اقسام استعا

بر سبیل اختصاص بدانکه استعاره عبارتست از استعمال مشبیه بر دو مشبیه از جهت
 مشابهت در تشبیه و فرق مشابهت استعاره و تشبیه آنست که در استعاره باید مشابهت
 ب تشبیه نباشد بخلاف تشبیه که باید از ان اثبات مشابهت مفهومی شود بر سبیل تشبیه
 مثلاً بدکارا اسد یا تالوچ مثل نه اسد از تشبیه بلیغ می نامند بعضی از اول
 استعاره شمرده اند و مجاز عبارت است از استعمال لفظ در غیر موضوع له و ان
 اعلم از استعاره است بعلمت اینکه اگر علامه مجاز مشابهت باشد از استعاره
 گویند و اگر سایر علاقات باشد از مجازات مرسل خوانند و این در نزد علمای بیاض
 است اما اصولیین استعاره را بر هر مجازی اطلاق میکنند کما به عبارت است از
 لفظی که از ان اراده شود لازم معنی ان با جواز اراده اصل معنی استعاره با اعتبارات
 مختلفه بچند قسم منقسم می شود و فایده عنایت بر تشبیه و تشبیه و تشبیه و تشبیه و تشبیه
 و خاصیت مطلقه و مرشحه و تشبیه نیز گویند و مجرد و مشحون و مجرد و مصرحه و مکیده و
 تشبیه غیر تشبیه و تشبیه غیر تشبیه و تشبیه غیر تشبیه و تشبیه غیر تشبیه و تشبیه غیر تشبیه
 نه اینها از فرض لو ترك الاعتدال في الكوع والسجود في صلوة المنفل عند التبطل صاوته لا
 ليس كذا في الفرض فكذا في النفل انتهى الاستكمال فيه ان انشاء الركبة في النفل لا يفي القوت
 فيه كذا في الفرض ويمكن حمل ان لعل المراد نفى الوجوب في النافذة بواسطة نفى الركبة ان كذا
 كان ركناً في الصلوة يكون من الاجراء الموجبة لانفاء صدق الاسم فلو كان ركناً كان شرطاً
 في النافذة قطعاً لا ينفى كونها صلوة واما اذا لم يكن ركناً فلا يكون دليل على وجوب
 في ازالة فنامل شهر من که بیوی زن و در چمن هوس شدم برك کلی بچند چمن
 خار و خس شدم مرغ بهشت بودم فقهه بر فرشته زن از پی صید پشه همدان

صدمكس شدة فإلهي في التوبة قال شيخنا اليهائي برغفلك من الذنوب وجهك
 وجهك في علام الغيوب بعزم صادق ورجاء واثق وعد فانك عبد ابق من مولى كرم ثم
 حلم بحب عوتك الى باب استجارك به من عذابه وقد طلب العفو منك مراراً عدة و
 انت تعرض عن الرجوع اليه مدأ مدبة مع انك وعدك ان رجعت اليه واقلعت عما انت با^{لعفو}
 عن جميع ما صدر عنك الصغ عن كل ما وقع منك فقم واغتسل احتياطاً وظهر شوقك
 وصل نفوس الفرائض وابتعها الشيء من التوافل ليلكن تلك الصلوة على الارض بخشوع
 خضوع واستحياء وانكسار وبكاء وفاقة وافتقار في مكان لا يراك فيه ولا يسمع صوتك
 الا الله سبحانه فاذا سلمت فغيب صلواتك انت حين السجدة في سجدة ثم ارفع الدعاء
 المأثور عن ابن العابد ^ع الذي ولله با من رحمته يستغيب المذنبون الخ ثم ضع وجهك
 على الارض واجعل التراب على اسك وضع وجهك الذي هو اعز اعضائك في التراب مع
 جاد وقلب حزين وصوت عال وانت تقول عظم الذنب من عبدك فليحس العفو من
 عندك تكره ذلك فقد مات ذكر من ذنوبك لا يملك نفسك موجهاً لها نائحاً عليها
 قائماً على ما صدر منها وابق على ذلك ساعة طويلاً ثم وارفع يدك الى التوب الى رحم
 قل اله عبيد الا بقرجع الى بابك عبيد العاصي رجع الى الصالح عبد المذنب انك
 بالعدو وانت اكرم الاكرهين وارحم الراحمين ثم تدعو ودموعك تهيم بالدعاء المأثور
 عن ابن العابد ^ع في طلب التوبة الذي ولله لا يصفى لغتاً لو ان فيهن واجتهد في توبه
 قلبك اليه واجتال ان كلته عليه وشعره في نفسك سعة الجود والرحمة ثم اسجد تكبرتها سجدة
 البكاء والعويل والانتحاب بصوت عال لا يسمع الا الله ثم ارفع راسك وثقاب القلب
 فزها ببلوغ المأمول في بعض العرفاء وارث النبي من اتقك به في الافعال والافعال

لا من يبالى بهود وجوه الاوران قال بعض العارفين قد قطع يدك وهي اعرجوا حلك
 في الدنيا ليعرج يدك فلا من ان يكون عذاب في الاخرة على هذا النحو من الشدة فيقتل
 من تتبع خفتها الامور حرم موارث القلق فائدة وعظم الاعراب بنه وقال بابني كن سعيها
 خالسا وذا عبا خاسا وكلها احادسا ولا تكن انسانا ناقصا ونعم ما قبل بالان كرى
 بغابت خو بهت كرا دونى بدلى لى لوى نوح راغ فى مزعى نوسر عن امد
 نوسر وشكسته دوى نوبكار ما نياش شععر عرجى والله ما طلعت شمس ولا
 الاوانت منى فلبى وسواسى ولا جلست الى قوم احدهم الا وانك حديثى بين جل
 ولا نفست بحر وغا ولا فرها الاود كركت مقرون بانفاسى شعرا بانكر اشد دين
 چه كند در قتل بخت نصيبك امد دل عاشق نصيبك سوال وردى الاحاد
 ان ثواب الصدقة عشرة وثواب القرض ثمان عشرة وفيه سوال ان احدهما انما وجبة
 ثواب القرض ثمانية اما السرى الثمان عشرة القرض جواب الاول ان الصدقة مئة
 ودلة لست فى القرض ايضا الغالب الاستقراض الاحتياج بل هو كات دائما مجازا
 الصدقة فانه قد تكون بلا حاجة وايضا الصدقة عا اذ او تكليف واجب دفع بلا او اما
 القرض فمجرد احسان وجواب الثانى من جاء بالحنسة فله عشرة مثاله فلما كان ثواب الصدقة
 عشرة فيكون ثواب القرض لشعرا لان نفس القرض يورد فيبقى تسعة ثوابه وثواب القرض
 ضعف ثواب الصدقة وهو ثمان عشرة سوال وردى الحديث ان الناصب شر من
 اليهود لان اليهود منع لطف النبوة وهو خاص الناصب منع لطف النبوة وهو عام
 ما بيان ذلك اقول بانه محال ان انكار اليهود نبوة نبينا وعدم قبولهم بآه لا
 يضر بالمسلمين بل يمنع اللطف عن غير اهل الاسلام واما انكار ولاية الولى غضب

الخلافة

الخلفاء بنو المسلمين وغيرهم وتفصيل ان شغل النبي الدعوة والتبليغ وشغل
 الولي الخلافة ابقاء ما بلغه النبي وترويضه ونشره ولذا يجلو الارض عن النبي
 بعد اتمام الدعوة والتبليغ ولا يخرج عن الحاجة الى ابقاء دأبه وقد حصل الدعوة
 والتبليغ من النبي فلا يضركا واليهود الايمن لم يقبل بخلاف تكا والناصبين فانه
 كل الارض منه وكل الاشخاص الذين بعد النبي في امر في الدعوة اللهم رزقني صبره
 الشاكرين وتوجه به بوجهين احدهما ان صبر الشاكرين صبر مع الوضوء والتلذذ وعد
 كل بلبنة نعمة وصبر عنهم ليس كك وثانيهما ان لشكر عبادة عن صرف جميع الجوارح
 والاعضاء فيها خلق لا جله ومنته عما نهى عنه ولا من الاثبات بجميع العبادات والاختيار
 عن جميع المحرمات فالشاكر من كان كان وصبر عبادة عن ذلك فانه صبر على العبادة
 والمحرمات وهو اعظم انواع الصبر **اشكال** قال في المدارك الاذان لغة الاعلام
 فعله ان يؤذن ثم مد للتعدية فانه لا مد فيه والتعدية حاصلته بدنه ايضا
اشكال قال المقدس في الورد بيلي في مسئلة حكم المسبوق في صلوة الجماعة من شئ
 الارشاد في المنتقى انه اذا جلس الامام للشهادة فبتبعه فيها امره لا يقبض امثله قال في
 داود بن الحصين قال سئل عن رجل فاتته ركعة من المغرب مع الامام فادرك الثانية
 هي الاولى له والثانية للمعصوم يشهد فيها قال نعم قلت الثانية ايضا قال نعم قلت كل من كان
 قال نعم فانها هوبكة ورواية اسحق بن زيد قال قلت لابي عبد الله ع جعلت فداي
 يسبقني الامام بركعة فيكون لي واحدة ولم تكن ان تشهدت كما قد عرفت قال نعم انما
 الشاهد بركعة ومنها يعلم انه قد يوجد من تشهدات في الاربعة في الثلاثة
 والثلاثة في الثانية بل اكثر من ذلك فامل في رواية معوية بن شريح اذا قال المود

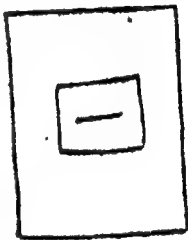
في الاشكال في قوله في المدارك الاذان لغة الاعلام

في قوله في المنتقى انه اذا جلس الامام للشهادة فبتبعه فيها امره لا يقبض امثله قال في

قد فامت لصلوة ينبغي لمن في المسجد ان يقوموا على ارجلهم ويقعدوا بعضهم لا ينظر
 الامام قلت فان كان الامام هو المؤذن قال وان كان فلا ينظرون ويقعدوا بعضهم
 وروى انه جاء رجل الى مبر المؤمنين فم قال ان لي امرأة كلما جامعها تقول قتلتي همل
 علي ثم فقال ان قتلها بهذه القتلة فعلى انما حكى السيد نعمة الله الخ
 قال حكى لي بعض اهل كربلاء انه نزل عند عثمان بن حذيث من اعوان السلطان و
 بعد ان ذهب اكثر الليل وخرج من تحكاته في الطعام والشراب قال اريد صببا
 به فخرجت وخفت من سيفه فقلت له يا عبد السلطان في محلنا امرأة شابة جميلة
 اتى بها اليك لتفعلها فقال ما اريد الا الصبي افعل به فاذا فرغت لعبت بخبثته
 الى الصباح فقلت بك المرأة افضل بها فاذا فرغت فلي خبثته كالدبة اصنعها
 اللعب بها الى الصبح افضحك عني قال محمد بن كرام ينبغي للطبيب ان يشرب
 بالصحة وان كان عنده وثق فان مزاج البك تابع لا غرض النفس حكى السيد نعمة الله
 دهر الربيع انه تمنع رجل من اصحابنا في شاة حر اصبغ فاعطاها محمد بن فاقعت
 لها صبغة التمتع وذهبت سطح المدد للنوم فلما ضرب نصف الليل سمعت المرأة
 تصيح باعلا صوتها عباد الله هلموا الى فقد قطع الموضع فزئت اليها وقلت ما لك
 قالت انه جاءني الى الان عشرين مرة وما اقدر على الاقامة معها الى الصباح فقال كذبت
 وادخلني حجره وكان يخط المرات على الجدار فعدتها فكان ثمانية عشر فقلت يا اخي
 ما كان في خاطرك قال بلغ الادب بيني واحاسيها بكل مرة نصف غان فلما سمعت الجدار
 وخرجت عن ساعتها معها باسم بد والله به سيد الذي كسوا فسانه كفيتم مرارا فسا
 افسانه مشهورا است كه كويند بكي بود بكي بنود غير خدا هيچ چيز بنود چون دوله

بیداری آن فسانه گفته شود بد را الله شود زیرا که ب بود دال بود الف بود
 بود پانود بعد از آن غیر از لفظ الله هیچ چیز نبود الا ای مرئی با چون خودی را فکن
 اگر پنجه می کنی ما خود شکستیم چه خواهی شکست ما ایضا چه نکس که دامن فرام
 گفت چه آنکو بیتم مشعر عالم گرفت کس از مکرم دستا حاسد ترست که بنی اهل
 خسد باو پیست ایضا ای خدا سامان چشم بر منی عشق بالادستی و صبر کوی و آن
 دشمنی مشق ناله عشق جان فرسازد لفظ لا طریقی ختم با من محل به عقد المکار
 بند به یوم الاحد تقریر کل یوم عشر مراتب الی ثلثه عشر و ما و کلمات اتصال الی لفظه یازده
 تکرار محیی بنقطع النفس تسجد تطلب الحاجة و قبل الدعاء تصلی عشر مراتب علی محمد
 و علی محمد تقول یا الله اربعین مرة و تقول بعد الدعاء اربعین مرة و لیکن ما بین الطلوع
 بعد صلوٰۃ الفجر و تجتنب عن الحرام و کثرة الایة الایام و یوایح سابق شرط من الطهارۃ
 و القبلة و الخضوع و حضور القلب بقضی حاجت نشانه فائده مجتهد بجهت و
 اهرج ج و در شب و بکنار او و مشنا د بار در یک مجلس با طهارت و قبله خضوع و غلظت
 و خشوع بگوید و الهکم الله واحد لا اله الا هو الرحمن الرحیم فائده منقول مجربست
 که هرگاه کسی خواهد طفل پسر شود بعد از آنکه چهار ماه از حمل بگذرد روی زن
 را قبله کند از آنکه کسی بخواند و دست بر پهلوئی او در نهد و دست بر شکم او گذارد و
 بگوید اللهم انی قد سمیت هذا صلی الله علیه و آله و قصد کنده او را محمد نام کند
 بعد از آنکه پسر شود او را محمد نام دهد فائده روی الشیخ الجلیل الصدق محمد بن
 بابویه القتی بسند عن امام الباقر عن ابائه عن امیر المؤمنین ع قال شکون الی رسول الله
 دینا کان علی فقال یا علی قل اللهم اغنی عجلناک عن حراماتک بفضلک عن سوانک

الحمد لله قال شيخنا البهائي في الاربعين بعد نقل هذا الحمد لله كثيرا على الذين
 في بعض اسنين حتى تجاوزوا الفا وخمسمائة مثقال ذهباً وكان اصحابه متشددين
 في نقاضه غايه التشدد حتى شغلنا الاهتمام به عن اكثر اشغاليه لم يكن لي في وفائه حيلة
 فواظبت على هذا الدعاء فكنيت كونه كل يوم بعد صلاة الصبح وربما دعوت بعد
 الصلوات الاخرى بقرآن يسبح الله سبحانه وقضائه وعجل دأته في هذه بسيرة باستغاثه
 فاقبلت نقل عن بعض الاكابر جرباً من كان له حاجة مهمه فليخرج من البلد او القرية
 التي هو فيها الى مكان خالي في الصبح وليس سم مربعين وليكن احدهما في جوف الاخر
 في وسطها خط اخر هكذا وليصور الخط الاول في راس رسول الله صلى الله عليه وسلم
 صلى الله عليه وسلم بارسل الله ثم يطلب حاجته يعقود بين كمرته كمرته ان اسب فوشني
 شود بسم الله الرحمن الرحيم الله الله الله الله على مشيئة الله بحق محمد
 والراجعين عبارته فيها بهام در كتاب نصاب كويچون مجموع ان دو شست و شست
 بيت مد ان نصاب الصبيها نام كردهم فاوله در كتاب مثله كويچو بداند كه مصدق
 است و زوي نروجه باز ميگرد و بر اين كلام سر مؤاخذ است و انكه كفته اصل
 كلام است و حال انكه اصل افعال و بعضي اسماء نه مطلق كلام دويم انكه تخصص به نه
 وجه داده و حال انكه صفات مشبهه اسماء مبالغه و افعال التفضيل و غير اينها بيزان
 مصدق مشتق اند سيم انكه كفته باز ميگرد و حال انكه باز كشتن خزع داخل شست
 چنان معني رجوع كرده است شعر لا نورى فيه بهام باست النهر بر حواس نند
 نقش بامهر طين فرستد كل حجل و واحد بيت اورد شد كه موسى عرض كرد الهي اقم
 انت فاناجياك لم يعبد فاناد بك شخصي و طلبه از لعينين میخواهد فاناجياك بفتح

[illegible]

سبصد و هفتاد و نه مرتبه بخواند در روز و شب ایندا کند در جمعه تمام شود و قبل
 از خواندن غسل کند و وضو بپا دود و رکعت بپا کند و بعد از نماز صد مرتبه
 سوره حمد صد مرتبه سوره الف تخریج و صد مرتبه صلوات بفرستد پس شروع کند
 متوالی سی نه روز هر روز یکصد و هشت مرتبه بخواند و اگر در این مدت یک دون ترک
 شود باز از سر کیم و در روز چهارم بعد از تمام ختم صد مرتبه حمد و الف تخریج بخواند
 و صد مرتبه صلوات بفرستد و این دعا را بخواند اللهم اغثنی بحلالک عن رماک
 بفضلک بمن سواک انک علی کل شیء قدیر و هفتاد و نه مرتبه بگوید اللهم اجعل لی من
 امری فرجا و مخرجا و در بین ختم انتم از اجابت ظاهر شود و اگر در چهل روز از وظایف
 نشود ختم از سر کیم که انتم در این بین دویم مطلب حاصل شود ^{تضع} عاء عظیم و ان
 املاک من کل جانب فذاهبه تعقف علی باب مسجد مستقبل القبلة و تقول یا من
 علم لا یحتاج الی مثال یا من جوده لا یحتاج الی سؤال ان العرب اذا وقف علی بوابهم جا
 و انک یا سبک رب العرب و العجم و انا واقف علی باب بیت من بیوتک اغثنی یا معیش
 ثلثا الهذه رجوت تکرار الدعاء ثلثا لا ای مری نفس کمره سرتاپای من کمر
 نکهی دست من ای ای من جمله تسندان تو من تو سم نخود کنز تو بنکد پدلم
 از خویش بد ایکنه اموزعد را موز من سو ختم صدره چه خواهی سوز من موز
 نغفلت صد کنه و اگر ده ساز تو عوض صد کنه و جهت داده بان چون ندانم
 خطا کردم بخش بر دل و بر جان پر دهم بخش عفو کن دون همتیها امر محو کن بجز
 های مرا مبتلای خویش چنان توام کریم و مهربان من دان توام سعد ای کون
 در بانی بر قامت چالاکت و بپا نتواند دید الا نظر پاکت کمر من لای دارم و بخت

درست بوم باشد که کذا را فند بگردن بران خاکت دانم که سرم و دوزخ دپای
تو خواهند هم در تو گرد بوم من دست من فترکت ایچشم جز دهرن بر منظر
مطبوعت می چشم نظر کوتاه از دامن ادراکت مردوی بپوشاند خود شد
خجل کرد کر پروردوی فند بر طادم افلاک کز آنکه بیخسافضل است ^{صفت}
و دز آنکه بسوزان حکم است بر افلاک خون هر گرد بزی از کس بنوباکت ^{نکته} چند
جفا خواهی می کن که منکر د عم کرد دل سعت با یاد طریاک فائده از رعد
بجهت اساک نظره دانه عمر هند سر چهار بوم در آب خیسایند پوست و اگر فند
بکچر مغز از باد و جز وقت کوبیده جهاسا دارند بقدر بخود د و عدد بکار بوند
کوبند دفع ان را آب لیمو کند ^{ای} سر مرغان دل کرم دوش را بد دپای لش من
خوبش را فائده دفع الضالة فال کتاب المستطرف انه مجرب قرء سورة والضحی
ثلاثم قل یا جامع الناس لیلوم لاریب فیها جمع علی ضالین و بطریق اخر بقول یا جامع
الناس لیلوم لاریب فیها ان الله لا یخلف المیعاد اجمع بدنی و بین کذا فائده دفع الشر الاید
فی العین منقول کتاب القانون فی الشیخ الی رئیس الارض بالنوشاد و خصوصاً مع حافض
بجل ثقیف ای عتیق و ایضا مرادة التمس بالمواد و بالنوشاد و بالعصر الکرات
خصوصاً اذا جعل علی مشق فوق نازی حتی یزجوا ان کان رماد صد افضل و ایضاً فهو
بطلی علی منبت دم قفند و مراد تر و مرادة البشر و مرادة الماعز و در بما خلط هذه
المرات یجند باد سرف و اتخذ منها شیان کفلاوس السمک و یستعمل عند الحاجة ^{بوق}
الانسان و یصبر المستعمل علیه نصف ساعة و کذا یزید البحر ماء الاستقبوش ای الاستغرة
و کذلک سحابة الحد نبدأ المصبر یرفع الاغشا غایة و ان اوجع اقول و قد جربنا الاخیر

ولا تشرب الدم ولا تصدع الراس في قولك عندي من ماء خذ ان مع الله الاخر

فوجد نالها معي نك غايب بعد قلع الشعر وكان فاذا كرم موضع غيبيل هيب قلعة
والله العالم فانك جليله مروي في الخصة اء من قرة سودة والضافات في كل جمعة
له بزل محفوظا من كل فز مد فوعا عند كل بلبنة في الدنيا من وفابا وسع ما يكون في
الزرق ولم يصبه في ماله ولا في بدنه ولا في ولده سوء من شيطان رجيم وجبا وعبد
وان مات في يومه وفي ليلته بعث الله شهيدا من قبوه **ابن عيسى** د وقرص نان كرا
كندم است با ازنجو و دناي جامه كرا نكند است با از نو چهار گوشه د بوار خوشبو
جمع كه كس نكو بد از اينجا خنجر و اينجا د هزار باد نكو ترين د اين مهن د فخر ملك
كه بقاء كنجش و لرا كرم و كا و بدست و كرم و زعفرانكي امير يكي و او زير نام كني
بدان قد و كه كفاف معاش تو نشود دوي نان جوي د بهو و ام كني هزار بار از ان
بر كه ادبي خدمت مكره است با بر مردكي سلام كني **فا علق** طريق ختم انعام صغير كنه
هفت نفر بيار نشسته د ديك مجاس هفت نوبه بخوانند هر يك يك مرتبه و همه
يك دفعه شروع كنند هر يك كه بلفظ دو جلد بوسند و دايه شريفه د رسل الله د
ما بين د والله ايند عا و بخوانند چون تمام شود شروع بخوانند نكند ما سوره نما
شود و دعا اينست بسبنا مجرب است بسم الله الرحمن الرحيم اللهم ارحم جلد الرقيق و
عظم الرقيق من شده الحريق يا ايم ملدم ان كنت صنت بالله الاعظم فلا تاكل اللحم و
لا تشرب الدم ولا تقودي من اللحم وتحولي عن الرمي من ينعم مع الله الها اخر فان
يكسب ثمان لا اله الا الله وحده لا شريك له ان محمد عبده ورسوله و هم كاه خوانند و
بپار باشد بجاي جلد و عظمه جلد و عظمي كوبد و هفت شاپر وضاير و فعال **فا علق**
طريق ختم سوره افرا د براي بيار بعضي د ثقات اخيرا و صلي ابن طريق را د كرم نكند

و كشد

و بدی دوستی و دشمنی در این عالم دندکان و کفرتن ایشان نشود باز رکابی و
 کار و نظر هر چند مرغان چهار کمر فن سباع و مویشان و جانوران زنده بدستن خواب بهار
 کرم و هلاکت کردن دشمنی خور و هر چند مصالح و دوستی و عزاد و سنی و صلاح سماء
 طلسم دوستی و مهربانی غفر طلسم هلاکت کسب که خواهی بآنا طلسم جدائی و عقد
 اکلیل عمل سردی قلب عمل فراغت شوله طلسم محبت در هر دادن بغائم طلسم و سنی بلد
 طلسم و سنی ذابج طلسم عقد بلع محبت پیوستن سعاد الفتن همه کارها اجنب
 زبانه بند و هر عقد مقدم دوستی و مؤخر عمل چیز دوستی و کشادن و کردار بندارها
 و همچنین باید دانست که انصاف و مراد سعد اتصال بحسن از برای عمل شر است چنان
 چیست می دانی صدای چنگ عود است حبسی است کافی باودود نیست و افشرد
 ذوق و سماع و در عالم و اگر نواز است بن سرود اه از آن مطرب که از آن نغمه اش
 آمد در در قصه اجرای وجود هست این صورت جناب قدس عشق لبان بر صورت خود
 نمود در لباس حسن لپه جلوه کرد صبر آرام از دل بجنون ره بود پیش و وی خورد
 عذرا پرده بست صد در غم پر رخ و امق کشود عکس ساقی به بد جای آن فزاد
 چون بر آید پیش جام اندر سجود قائم دعا و فاموس القدره من قر استغفر و تسبیح
 مرصا و مطاعا و غیره فواید کثیره من قتل العبد و و تخیل المولود و قتل انصابه تسبیح
 و تسبیح و ماکل یوم تسبیح و تسبیح مره و الوسیح تسبیح ایام بهند العبد و
 الصبیح تسبیح ایام بهند العبد و الورد واحد وربعین مره و الخاتم خمس مراتب نفلته
 من خط و الدی و نفلته من خط مولانا محمد تقی الحامدی و الدعاء و هذا بسم الله الرحمن
 الرحیم الهی قد صلت مواج فاموس قد دلت فظهرت و کل مقدور و آثار قدرة عجیبه

غریبه لا یبلغ کنهها عقول لعقلاء و وهام الحکماء و فهوم العلماء و مکل شیء فی قبضه
قد و نک اسیران ذلک علیک سهل یسران علی کل شیء قدیر و بالاجابة جدید
باشد بد باشد بد باشد بد باشد بد باشد بد باشد بد باشد بد باشد بد باشد بد
قوتک استلک مدد من قد و نک استلک مدد من حکمتک استلک مدد
من سلطانک و استلک مدد من کل منک لتسخر کل متمر و تلبین کل صعب
اذلال کل منبع و قهر کل عدو و محق کل خصم و ادهاق کل منافق ذی شقاق من لجن
والانفس الهوام و لا یبقی شیء من المکونات الا وین یسکر بکته و کسرت شد شکسته
و فرط عتوه بعزیزات باعزیز باعزیز باعزیز باعزیز باعزیز باعزیز باعزیز باعزیز باعزیز باعزیز
محمد و الجمعین ذکر خلافت شجره نبی المصطفی و ادا ایشان عثمان بن عفان و معویة بن
ابن ابی سفیان بن زید معویة و معویة بن زید و بنی مروان علیهم اللعنة و المنان خلافت
کردند اما معاویه بن ابی سفیان بن زید معویة بن زید و بنی مروان علیهم اللعنة و المنان خلافت
تبع عیترنا اهل اسلام کشته شد و اما معویة بن زید بن ابی سفیان بعد از محاربه صفین
نورده سال و کسری حکومت کرد و در سنه بیستم وفات و اما بنی عدلیه علیهم اللعنة
ما لا یبصرون علیهم السلام در بیع الاول در سنه بقصر سحیبن شافق اللهم العنة فرد
علیه اللعنة فی کل ان وجین و یسر و معویة بن زید بجای او نشست بعد از چند روز
خود را عزل کرده بعد از آن زباده ملعوناهم حکومت کرد مروان بن الحکم طریقه رسول الله
اللعین اللعین علیک اارسول الامین فرار داد و ان ملعون مضر دده ماه حکومت
کرد شی منکوحه کردن زید بلبید بود با کثیران ان ملعون را بجهنم فرستادند و بعد
از ان پسر بشو مش عبدالملک بن مروان حاکم شد و در زمان او مختار بن ابی عبیده

ثغنی به و سایر شعبه‌ها امیرالمؤمنین علیه السلام بطلب خویشاوهی امام حسین علیه السلام
 کمر بسته و تریب بد و بیست هزاران کفار شام و کوفیان نافرجام را بجهنم فرستادند از
 انجیل ابن زیاد و عمر بن سعد پیش و شمر بنی الجوشن و خولی اصبحی و حصین بن نمیر و
 الکلاع و غیرهم و بعضی را زنده پوشک کشیدند و برخی را تیری بازان کردند و عبدالمک
 بعد از استقلال و قتل عبداللہ دبی و جمیع ممالک اسلام فرمان روا شد و حجاج
 را امارت عراقین و فارس و خراسان و ایمن و دوداد و بعد از استقلال بیست و
 یک سال و شش ماه حکومت کرد و در شش بجهنم رفت و بعد از آن پیش رفت
 ابن عبدالمک بر جای او نشست در زمان و حجاج بجهنم رفت و امر او سمرقند
 مثنوح شد و در شش بنابر ابن حکومت و تریب بد سال باشد و بعضی از
 مورخین شش سال و شش ماه گفته‌اند و مسجد جامع بنی امیه در شام بنا کرده این تمام
 است و بعد از آن برادرش سلیمان بن عبدالمک بر جای او قرار گرفت و ده سال
 و هشت ماه حکومت کرد و بعد از آن عمر بن عبدالمک بر جای او نشست و آن لشکر
 چند ستاد فرستاده سپاهای او ملوک دهند را باسلام داد آورده و او امر کرد که سب
 حصین امیر مؤمنان را که شجره ملعونه طریقه خود قرار داده بودند متروک کردند
 و او در سائده وفات کرد مدت خلافتش و سال بیج ماه بود و وفات عمر او سی و نه
 سال و بعد از او پسر بد بن عبدالمک سلیمان بن عبدالمک بعد از عمر بن عبدالمک
 او را ولی و تبعید ساختند بود بر سر خلافت نشست و در آن اوان بنی مذموم
 خروج کرد ابن عبدالمک لشکر مجرب و فرستاد او را کشت و در شش و وفات یافت
 و مدت عمرش چهل سال و کسری بود و بعد از آن هشام بن عبدالمک بوایمت عهد

برادر بر سر سلطنت نشست و عمر بن ابی سرح را با مادر خراسان فرستاد و دان و نا
 جمعی را از آنک اذ و با بچان مسلط شده اولش کفر نهاد و ایشان را کشته و لشکر اسلام
 با اهل دشت قبیاق محاربه رسانید نمودند و در سلسله نصر سپاد با مادر و نادر
 عراق و خراسان و خوارزم فرستاد و نایب عهد و خراج و نیکو علی بود و کوفه و
 شهید شدن او در سن هشام جان بقایض ارواح سپی و ایام سلطنتش نوزده
 سال و نه ماه و نه روز و مدت حیاتش شصت و دو سال بود و بعد از آن مرشد و ولید
 بن یزید بن عبدالملک بر تخت خلافت نشست چون او بر تخت نشست و در بچان
 اصحاب هشام سعی رسانید و منشو االت خراسان و عراق بنام یوسف عمر نوشت
 و او نصر را از خراسان طلبید و در آمدن قتل میکرد تا خبر کشته شدن ولید رسید
 و با جمیع نصر مشغول عیش و عشرت شد و در حکام هدم اساس مسجد کوفه شد که
 مسلمانان و ابی کفر و ندقه مشغول کردند تا آنکه بنی یزید و ولید عبدالملک بران داشتند
 که هر وجه کرده در وقتیکه ولید بجهت عفو نیت هوا از دمشق بیرون رفت و بود و مشق
 را منصرف شد از اینجا متوجه ولید شد و نظرها بنیکه ولید بد و ناستعدا برود
 رفت و در قلعه محصور شد تا آنکه قلعه را گرفتند سر ولید را از بدن جدا کردند
 و میان سلطنت و یک سال و سه ماه بود و مدت حیاتش سی و شش سال و بعد از آن
 بنی یزید و ولید عبدالملک در سن بر مسند سلطنت تکبیر کرد و در زمان سلطنت
 او امر ملک مختل شد هر کسی در طریقه سرکشی آغاز کرد و مادر عراق و خراسان را
 بنصوبین جهود او و عامل بچراش فرستاد و نصر و در مخالفت برآمده عامل و راه
 نداد و بعد از کشتن قریب بیست ماه از سلطنتش فان یافت و مدت عمرش سی و

هفت سال بود و بعد از آن برادرش ابوهیم بن ولید بن عبدالمطلب بولایت عهد
 برادر بخت سلطنت نشست و در آن سال مروان حاکم کرد و در منبر بود لشکرهای
 کرده بشام آمد ابوهیم را از خلافت خلع کردند مروان حاکم و بخت سلطنت نشست
 و او از خلفای بنی مبدلعنهم الله بود و در عرب عباسها کشته شد ابتدا فیصلی
 و ولید عباسی تفصیل این اجمال آنکه در سلسله که زمان دولت عمر بن عبد
 العزیز بود محمد بن علی بن عبد الله بن عباس بن عبدالمطلب در بعضی از اعمال شام در
 گوشه اخلافا نشسته بود از بعضی شنیده بود که در نزد اهل بیت تحقیق است که
 دولت اموی و مرزبانی فراض سید دولت بر بصره و اولاد او فرزاد خواهد گرفت
 در خقبه بعضی به بیعت خود دعوت کرد و عکرمه را با دو شخص دیگر بخراسان و بیشتر
 را با عراق فرستاد که در خقبه خاق را بد دعوت و خوانند و هر کس بیعت میکرد خطی از او
 میکردند ابوعکرمه را ندیده نقیب تعبیر نمود که باخذ بیعت اشتغال نمایند
 از آنجمله یکی سلیمان بن کثیر و دیگری قحطبه شیب بود و بعد از وفات محمد علی
 پسر ابوهیم که او را ابوهیم نام میکردند با این امر مشغول شد و ابو مسلم مروزی
 را بخراسان فرستاد تا بد دعوت قیام نمایند در سلسله ابوهیم ابو مسلم را از خراسان
 او با هفتاد کس روانه شد چون بقوش رسید مکاتب ابوهیم بوی سید که بصره
 که رسید با شاهی معاودت بنای قحطبه را بنزد ما فرست و ابو مسلم را جعت کرد
 هفتاد نفر را در اطراف بلاد خراسان و خوارزم پراکنده کرد تا مردم را دعوت نمایند
 مقرر چنان شد که در آخر رمضان سنه مذکور گنند و در آن روز بصره سبأ بن
 خدیج کرمانی و شیب بن خازرجی اشتغال داشت بهر حال در شب بیست و پنجم رمضان

که وعده بود مسلم و سپاهان بن کثیر در یکی از قریه های موافق سپاه افریخته شیعه عباسیه
برایشان جمع شدند بعد از آنکه کثیری نصر لشکری بفرستاد و لشکری از آنها
کشند ابو مسلم زمانی چند در خراسان توقف نموده تا آنکه بمرد نصر از خراسان که خواست
او در روی وفات یافت در ستیزه خطبه از نزد ابوهیثم امام بخراسان آمده و او را بجهت
ابو مسلم خطبه امیر بخروش ساختن و استخراج خراسان داد و آن کردار بند و بعد از فتح قلاع
بخراسان آمده انجاد آنرا تسخیر کرده بری آمد بعد از تسخیر همدان و نهاوند و این تسخیر
کرده در آنوقت صد هزار مرد از جانب فارس و کرمان بامر کاشانه مروان بحرب خطبه
نامزد شده و در حوالی اصفهان نایافته شدن خطبه غالب کردند بد خطبه و عراق عجم متوجه
عراق عرب گردید و بنزد هبیره که از جانب مروان در عراق عرب بود سپاهی جمع آورد
و مدد مروان بنزد سپیده با سپاه بسیار متوجه خطبه شد و دو خانقین نایافته شدن
مروان بنان و هم نموده مراجعت کردند و خطبه بیعت کوفه مروان شده و این همیشه
بواسطه رفت و در عرض راه خطبه عراقی شده لشکر حسن پسر افراسیاب که در حسن بالشکر
داخل کوفه شده و در آن زمان خبر کشیده شدن ابوهیثم امام بدست مروان بکوفه رسید
و مروان برادر ابوهیثم ابوالعباس سفاح و ابوجعفر منصور که بکوفه آمدند و شب
جمعه چهاردهم ربیع الاول در کسرا اهل کوفه و خراسان با ابوالعباس سفاح که اول
خلفای عباسیه بود بیعت کردند در آنوقت مروان در خراسان بود و ابوعون نا
بامر حسن خطبه تر موصول بود سفاح عم خود عبدالله علی بالشکر خراسان فرستاده تا
ابوعون را با هم خود ضم نموده بدفع مروان روانند و موضع دابرجه پست داده مروان
منهزم شد و بجانب شام که بخت ابوعون را نژاد مروان شد مروان بجانب مصر روان

شد و مردان بجای ابو عون در جوانی و در بنای او رسید هر چه اتفاق افتاد شب را بد
 و مردان در کشتی بخواب رفت یکی از اصحاب ابو عون او را در انجا دیده شناخت بعضی
 شمشیر را در کار او را بساخت و سر او را بریده و نزد سفاح فرستادند و در آن سال
 مردان چهل و پنج سال و یکجا امتداد یافت عمرش شصت و نه سال و در ذی الحجه
 سن ۳۲ کشته شد با تلجیل چون سفاح بر سر خلافت نشست بعد از چندگی ابو مسلم
 و از خراسان طلبید عزیمت نمود در کوفه بخداست سفاح رسید با برادر او ابو جعفر
 منصور که آنوقتانی کوپندروان نمک شدند و این در سن ۳۳ بود در این سال سقا
 بهرم و مت خلافتش چهار سال و هشت ماه بود و بعد از آن برادرش منصور و آنوقت
 بر تخت خلافت نشست او در راه مکه در منزل ذات عرف خیز فغان سفاح شنید
 بتجهیل آمد و در کوفه شد از اطراف هر که لوای مخالف برافراشت او را معتو کرد
 و ابو مسلم مردی صاحب لد عود را بکشت در شهر اغان عمارت بغداد نموده و است
 و دو سال بجهاد و در کم خلافت کرد و در عمرش شصت و سه سال بود و در سفر مکه
 وفات یافت و بعد از آن پسرش مهدي بن ابو جعفر منصور و آنوقت بنی علی بن عبد الله عباس
 ابن عبد المطلب در ذی الحجه سن ۳۴ بر سر خلافت متمکن شد در سن ۳۵ وفات
 یافت خلافت او و پادشاه سال و زمان جودش چهل و سه سال بود و بعد از آن مهدي
 ابن مهدي الملقب به هادی بر مسند خلافت نیکه و یک سال و سه ماه خلافت کرد و
 مدت جودش بیست و شش سال کسری بود و بعد از آن برادرش مهدي الملقب با
 در سن ۳۸ خلفه شد در آنوقت بیست و دو سال عمر داشت و پسرش خالد بر مکه
 را و بر خود کمر بست و این را و عهد خود کرده و بعد از آن مامون را و اول پسرش را

مهرداد و در سندها فضل یحیی را بجزایر شتا و از انجا بماب و ایاالت و فخر بعضی
 را که سر باطاعت هیچ پادشاه در بنام آورده بودند مطیع گردانید و در سندها^{۱۸}
 هرون سفر حج نمود و در پسر خود امین مامون را همراه خود مکه مالک محروم و
 فرزندان خود قنبرت کرد مشرق عقبه حلاوا را که که هاشماها است و نهادند و هدا
 و تم و کاشان و اصفهان و فارس و کرمان و سیستان و دی و قومش و طبرستان و کپارستان
 و ازربایجان و خراسان و ذابل و کابل و هندستان و ماوراءالنهر و ترکستان بمامون
 داد و عریضه از آنکه عبارتست از بغداد و واسطه و کوفه و بصره و شامات و سواد عراق و
 موصل و جزیره و حجاز و مصر تا بانی بابین از آن داشت و صحبت کرد که امین و بغداد
 اقامت بمنای امین مرو را تختگاه سازد و هر کس لایق خود را نگاه دارد و هر
 پادشاه که پیشتر فات کند مملکت را از دیگر پادشاهان باشد و در ایران هرون
 کاد و برامکه بالا گرفت بحد که از آن بالا تو متصو نیست و بعد از چند بجایات
 متعدد مراجع هرون بر ایشان متعین ایشان را بنوعی مستاصل و ناچار گردانید که
 ایشان جز نای بانی بنانند از ابتدای حکومت برامکه و تسلط ایشان در زمان هرون
 تا بر طرف شدن ایشان هفتاد سال و هفت ماه و پادشاه و روز کشید بعد از آن زمان
 چند دفعه سمرقند خروج کرده و الی هرون را در سمرقند بکشت هرون هر شهر بنام
 را بدفع و فاسد کرده و خود نیز از عقب آن بغداد روانه خراسان شد در راه مرض
 شد بطوریکه سپید جان بمالکان دوزخ سپرد مدت خلافتش بیست و سه سال
 کسری چهل و هفت سال از مراحل زندگانی طی کرده بود و وفات او در سن ۹۳ اتفاقا
 افتاد و چون این بخت بغداد رسید امین هرون در بغداد بر سر تخت نشست

خلافت بنجد بد بیعت او کردند و مامون نیز در خراسان بر منبر فتنه از مردم بجهت این
 بنان کی بیعت بستند لیکن این خیانت و غدیر کرد عاقبت با و رسید امجد رسید
 بحال قضیه نکه این را کرده که مامون را از ولایت عهد که هر بن فرار داده بود
 و از حکومت خراسان عزل نماید و بر سر خود بد هد هر چند جمعی از بنکخواهان چون
 اسمعیل بن جنید کاتب لشکر و حازم بن مزین طاع شدند معین بن قناد و یه یانه معین
 مامون را طلبید مامون بعد از هایل پند بر متشک شد عاقبت این علی بن عیسی
 بن هارمان با لشکری راسته که شصت هزار نفر بودند روانه خراسان و با و سقا
 نمود که مکرده می با و رساند قبل از توجه این عیسی ظاهر چنین که بدن و این چنین
 دارد و با چند هزار سوار و جانب مامون بری آمده بود و چون این خبر به علی بن عیسی
 بنجد بد و گفت مکث ظاهر همان قدر است که ما در همدان بکند و هم چونان همدان
 کن شدند ظاهر این مستعد و دم بود عاقبت مرعقا قتل اتفاق افتاد و علی بن عیسی
 در جنان کشته شد و لشکر بغداد منهرم شد و چون این خبر به مردم رسید مردم بخلا
 بر مامون سلام کردند و در وقتی این خبر به این رسید که مشغول ماهی گرفتن بود علی بن
 عیسی کشته شد پس گفت که من بکاهی که فتنه ام و خادم دو ماهی بعد از آن عبد الله
 انبار می اباسی هزار بجناب ظاهر فرستاد و در همدان مقابل اتفاق افتاد عاقبت بعد
 از صلح حریه واقع شد و عبد الله از جن کشته شد هر شتر بن این خبر با سی هزاران پیش
 نمیدر ظاهر رسید با هوا و بصره رفت و کجاستکان این را برین کرد پس بهر بن خبر
 بغداد در فغان شد و در شهر ظاهر هر شهر و روز هفت مسیبت ظاهر بغداد فرود آمد
 و در تضییق اهل حصا کوشیدند و جمیع اهل شهر این روی که بران کرده بطاهر پیوستند

ناشی از شبها او اهل محرم در سنه ۹۸۱ مین با کنیزکان و خویشان از شهر بیرون آمده که نزد
هر شهر دود و دوان مامون امان بجمعه امین بکشد طاهر مطلع شده فرستاد و اگر کنند
و در همان شب سر او را از بدن جدا کرده نزد مامون فرستاد و مدت خلافت او چهار سال
و هشت ماه بود و زمان چویش بیست و هشت سال و بعد از آن مامون بن هرون
بر سر خلافت نشست چون در آخر محرم ۹۸۱ مین در مرد شایع شد خلافت
دوباره بخندید بیعت مامون کردند و امارت فاروق عراقی هواز و حجاز و یمن
ابن سهل و اده و البختین و امر کرد تا بضیعه و لایث شام و جزیره و مغرب زمین
و دفع بعضی از خواجه پرداز و هر شهر را بخوارش طلبید چون مردم امارت حسن را کرده
داشتند مفاسد بسیار ظاهر شد و در سنه ۹۹۱ مین محمد بن همام لعنوا المعروف فی الخبا
بسی ابوالثنا با خروج کرده و حسن با او محاربات نموده در همه حال حسن مغلوب شد
افرا امر هر شهر را که مانده امان مراجعت نموده و ابوالثنا با او بکشت محمد بن همام نزد
فجاءه در کدشت و از اینجا هر شهر بخوارسان روان شد و در اینجا بسی فضل سهل و
الو باستان برادر حسن کشته شد و آنوقت بر همام بن موسی بن جعفر و یمن مدعی
خلافت شد و حسن اقصای علوی بر مکه مستقر شد و اغراب کوفه و بغداد با
بر همام محمد عباسی بیعت کردند و او با حسن محاربات کرده در همه غالب نظر داشت
عرب و یمن حجاز را شوی و لیک چون شوی بواسطه حسن بود برادر او فضل
گذاشت که کسی این اخبار را بمع مامون رساند و آن هنگام مامون حضرت امام علی
ابن موسی الرضا را بر طلبیدن و او را ولی عهد خود کرد و اینده و انحضرت این اخبار را
مامون رساندند و مامون ندای کوچ در داده عزیمت بغداد نمود و چون بطوس

و سپید چون بکوس سبیل امام و اسمو نموده و در آنجا خضی عالم قدس را بوجود خود
 مزین فرمودند و مامون در عتبات واد بغداد کردید و ابو هبیم عباسی خنقی گشت
 تا در عتبات واد یافتند و امان داده شد ظاهر و الهمینین را با ما و نخلان
 و در شعبان در سده مامون پوران دختر حسن سهل را بخواست و در آخر ايام
 بمصر رفت و عبد و نخلان میان برداشت پس پسر دوم آمده بعضی از قتلخ آنجا آمد
 نموده مراجعت کرده و در وقت مراجعت لب بر چشم بر نداشت و در نواحی طرسوس فرود
 آمده و در آنجا بچشم واصل شد و او را در طرسوس رقیب نجوس کرد و با هم خلافش
 بپشتال و پنجاه و سه روزه روز بود و مدت عمرش چهل و هشت سال بود و بعد
 از آن معتصم بن هرون بولا پست عهد مامون خلیفه شد و در آن شخصی مسی نیای
 خرم دین که در آنجا و آن مامون خروج کرده بود توفیق کرده و بسیاری از مردم عراق عجم
 متابعت او کردند و معتصم فشن را که از مملکت اوکان ما و راء النهر بود بجزایر
 فرستاد و او را دست گیر کرده بنزد معتصم و او بابک را کشت و کوبید بابک قتل آید
 کرده بود و عدد مقنولان و آن هزار و هزار و متجاوز بود معتصم بنای سزین و ای که کدشته
 و در فاندک و قنی با تمام سپید و آنجا و امسکن خود کرده و در سده پادشاه دوم
 قصد و لا بان کرد و عاقبت معتصم باد و پست هزار نفر عزم دزد او و او را نبرد
 افشن را از طرف دیگر فرستاد و پادشاه دوم از افشن منهر مرشد و بسیاری از
 بلاد دوم را معتصم کرده و اراده اسلامبول نمود که خبر طغیان عباس بن مامون و
 مراجعت نمود و عباس را گرفتن بکشت و در سده افشن را و مجوس کرد و در عباس قات
 یافت و در سده معتصم بدو را بوار رفت و او چهل و هشت سال و هشتاد و هشت

فرستاده

اسلام

مسخر

و در عمر یافت و او را خلافت بر دشمن می‌گفتند و بعد از آن لواش بالله هر فن بن معتصم
 بر مسند خلافت نشست بعد از چند کمربض استقامت پنج سال و نه ماه و نه روز
 روز خلافت کرد و سی و هفت سال با هم جویش بود و بعد از آن خلافت با متوکل علیه
 الله جعفر معتصم بیعت کردند و بر مسند خلافت متمکن شده و در سمرقند فرمان
 داد تا خلافت با سر پیر و مناصی و معز و مؤید علی الترتیب بیعت کردند و دیگر
 خود را که معتمد موفقی باشند بحساب ریناورد سمرقند آمد کرد تا قیام امام حسین علیه السلام
 را خراب کردند و اب بقی مبادی مختصر بستند و لیکن اب بنیاد تا اینجا مردم را از
 امیر المؤمنین و امام حسین منع کرد و اخرا را پیر و مناصی با جمعی از ترکان با هم
 شبی متوکل را از میان برداشتند و زمان خلافتش چهارده سال و نه ماه و نه روز
 بود و در زمان جویش چهل و چهار سال و بعد از آن هم خلافت بر منصف بن متوکل قرار
 گرفت و او بخوانش اترک و برادر خود را معز و مؤید را خلافت مغلوع کرده و ولایت
 عهد را بر پیر خود داد و شش ماه و در زمان جویش بیست و پنج سال بود و بعد از آن
 خلافت بجا و نیت امر اترک با عزم و مستعین بالله علیه بیعت کردند و بعد از چند
 جمعی از اترک بر او شوریدند و او که میخواست از سامره ببنیاد رفت و اترک را معز بیعت
 کردند و عاقبت کار رسید بجایی که مستعین خود را از خلافت خلع کرد و فائده
 بران مترتب نشد کشته شد و زمان خلافتش سه سال و نه ماه بود و مدتی جویش
 پنج سال و بعد از آن معز بن متوکل در امر خلافت مستقل گردید و احمد اسرائیل را
 و بر خود ساخت امر کرد تا بران را مؤید و موفقی خود را از خلافت خلع کردند
 و با اترک بنای بد سلوکی گذاشته بعضی از رؤسای ایشان را بکشتن عاقبت

و کان مغایره اتفاق نمود بدان خلافه رفتند پای معتمد را گرفتند و قصرش بیرون
 کشیدند و با هم یک بیعت کردند و معتز را در زندان محبوس نمودند تا آن کس تنگی و
 تشنگی بجهنم رفت زمان خلافت او سه سال و شش ماه بود و مدت چویش بیست
 چهار سال و بعد از آن اهل بیت که با الله این لواحق با الله مسلمانان خلفه شد در ماه ذی
 القعدة آن توکان با او محاربه کرده او را بکشیدند مدت خلافتش پانزده ماه و پانزده روز
 بود و زمان چویش سی و نه سال و در او آن خلافت او در اطراف نهایت اخلاص
 هم رسید بعد از آن معتز متوکل بر مسند خلافت نشست عبد الله بن خاقان
 خلعت بر او زاریت دارد و بیست و سه سال خلافت کرد و چهل و هشت سال عمر کرد و بعد از آن
 معتز متوکل موفق قرار گرفت و در عتد خواست خطبایا امر کند که بروی منابر
 بر معویه بن ابوسفیان لعن کنند و زار مانع شدند در عهد او و فراموشی نمودند و
 او نه سال و نه ماه و در روز خلافت کرد و مدت چویش چهل و نه سال بود و بعد
 از وفات او پسر او المکفی بن المعتز بر مسند خلافت نشست در زمان او فراموشی
 تسلطی نام بر ولایات شام و سایر ولایات یافتند و حسین بن عیسی که او صاحب الشام
 گویند مقتدای ایشان بود اهل الامر مکتفی خود بحرب ایشان رفتند ایشان را منهن گرفتند
 و صاحب الشام را بکشتند و در شهادت یافت مدت خلافتش شش سال و سه
 ماه بود و بعد از آن مقتد بن معتز خلفه شد در تمام اخیان املاک مال خود را
 بوزیر خود بنی لقرات داد و در زمان دولت و ابتدای ولت اسمعیله در مصر
 ظاهر شد و عبد الله بن محمد بن عبد الله بن سیمون بن محمد بن اسمعیل امام جعفر صادق
 در مصر ظهور کرد و خاندانهای قدیم بر پا داشتند بر مال مصر اسباب یافت بقریب صد

سال دولت مرد و دمان ایشان بماند و حسین منصوب حلاج نیز در عهد مقتدر^ف ظاهر
شد و بام او کشته شد و مقتدر^ف بیست و چهار سال و پانزده ماه و شانزده روز و خلا^ف
کرد و عاقبت موفق خادم از او روی گردانیده و فتنه با برپا کرد تا آنکه لشکر کشیده
مقتدر^ف را بکفر^ف کشید و متجاوز^ف بی و هشت سال و پنج ماه بود و بعد از او
یامر برادر او قاهر بن معتمد بیعت کردند و او این مقلد را و از آن داد و برد
مقتدر^ف و محمد بن ابی بکر^ف و مردی بود سفاح و بی باک عاقبت مرا و ترکان خست با هم
او را گرفتند و چشمان او را میل کشیدند و یک سال و شش ماه و شش روز و خلافت کرد و
بعد از کودی در مسجد جامع بغداد بکدایت اشتغال داشت و بعد از آن از آن^ف بکشد
بر خلافت نشست و از این مقلد را و بر کرد و عاقبت بسبب جانشی که از او سر زد دست
او را قطع کرد و در^{۲۹} بعلت استسقاء و فاقه یافت مدت خلافتش شش سال
و دو روز و عمرش سی و دو سال و کسری و بعد از آن متقی^ف مقتدر^ف خلیفه شد و او
از خلافت بجزای نداشت عاقبت خلافت بر او شوریدند و او را گرفتند و میل کشیدند
سه سال و پانزده ماه خلافت کرد و شصت سال عمر یافت و بعد از آن از خلافت
بر مستکفی^ف مقتدر^ف و فرار گرفتند و از وقت سلطنت^ف ابو بکر در بغداد تسلطی نام
داشتند و با خلیفه ماشاذه می کردند و مداخله و تصرفات ایشان بر او و خلیفه را جزو
میدادند عاقبت مینا مغیرالدوله که یکی از سلاطین^ف ابو بکر است و خلیفه بغداد
پیدا شد و خلیفه را میل کشیدند مدت خلافت مستکفی^ف یک سال و چهار ماه
مدت عمرش سی و دو سال و بعد از آن بفرموده مغیرالدوله مطیع بن مقتدر^ف خلیفه
شد و لیکن خلافت او نیز عجز نام بود و در زمان سلطنت^ف ابو بکر که ایشان را

دیالیه باز گویند خلفا را جز نای نبود و تا لم ری انشدند که خلافت ایشان فاقامت
 و چون بیست نه سال و پنج ماه از خلافت او گذشت خود را عزل کرد و با پسر او
 طایع بن مطیع بیعت کردند و چون هفتاد سال نه ماه و شش روز از خلافت او
 گذشت بیهاالدوله دلهی بفرمود تا او را بکشتند و فرستاد تا فاد بن معتد
 را آورده با او بیعت کردند و او شوکت بنام یافت و در زمان او افتاد و دستا
 د دیالیه بنفصا پند یافت و سلطان محمود سبکتگین را نیز از خلاص بقادر بود و او
 چهل و یک سال و سه ماه و یازده روز از خلافت کرد و هشتاد و شش سال عمر یافت
 و در شش و هشتاد و یک سال یافت و بعد از آن فاطمه بن فاد بن یحیی خلافت نشست و در
 زمان او دولت بود که انقراض یافت ملک ایشان بطغرل بیگ سلجوق انتقال
 یافت و چون طغرل بیگ را در عراق عجم مشاغلی می آمد و با آنجا توجه نمود و در
 زمان عینیت و یکی از امرای بغداد با مستنصر اسماعیلی که در مصر بود خسته
 و در هشتم ششصد و سی و سه سال پیش از فاطمه را بکشت بر شوهرش نشاند
 بکرد با زاد بکرد را و او را مجبور کرد و در بغداد خطبه بنام اسماعیلی خواند
 شد تا آنکه طغرل بیگ از عراق عجم مراجعت کرده سر باز مستنصر را بکشت ^{خلیفه}
 را بپوش آورد و فاطمه و شش و هشتاد و یک سال یافت چهل و چهار سال و هشت ماه خلا
 کرد و هفتاد و شش سال و کسری عمر یافت و بعد از آن پسرش مقتدر بن فاطمه
 خلیفه شد و بعد از آن چند سال دختر سلطان ملک شاه سلجوق را بجای او ^{الام}
 میان و شوهر نتاری پیدا شد دختر با صفت داشت در همان سال مقتدر وفات
 یافت مدت خلافتش نوزده سال و پنج ماه بود و در زمان چویش بیست و هشت سال

و کسری و بعد از آن پسرش مستظهر بن مقتدر خلیفه شد و در زمان او کاوا و معبدیه
بالا گرفت و حسن صباح ظهور کرد و مستظهر بیست و پنج سال و کسری خلافت کرد
و چهل و هشت سال و کسری جهان داشت و در سنه وفات یافت و بعد از آن پسرش
مستر شد بن مستظهر خلیفه شد و او از سال پنجاه سلجوقیه ختانی گرفت و امر کرد
تا نام سلطان محمود سلجوقی را از خطبه سکه بیفکنند و بغیر بیت عمار بهر سلطان
ان بغداد حرکت کرد بعد از مقابله لشکر خلیفه منزه مرشد و مستر شد و دستگیر شد
و سلطان او را بصره برد و در همان روز وایتی تاد و مراغه خلیفه کشته شد و
هفده سال و نیم خلافت کرد و چهل و سه سال دند کافی یافت و بعد از آن مردم بایست
داشتند مستر شد بهجت کردند و راشد بنز با سلطان محمود بنای مخالفان گذاشت
و سلطان متوجه بغداد شد و راشد که چندی در اطراف چران می گشت تاد و اصفهان را یکی
از ملایمان او را بکشت و یک سال خلافت بعد از آن بهر موده سلطان متقی بن مستظهر بن
مصدق امر خلافت شد تا سلطان محمود جهان داشت خلافت او و حاجی گرفت ما بید
او وفات سلطان مستقل شد و سایر سال پنجاه سلجوقیه را ببغداد راه نداد و
ایشان بر او تسلط بنافند و او بنکام ظهور و دولت پالیه را او ان دولت متقی بنز
او هیچ خلیفه با استقلال خلافت نکرد و در سنه وفات یافت مدخل خلافتش بیست
و چهار سال و کسری بن مان جویش شصت و شش سال بود و بعد از آن مستنجد بن
متقی خلیفه شد و او از خوبان خلفای عباسیه بود و در سنه وفات یافت
مدت خلافتش پانزده سال و شش ماه و پنجاه سال عمر کرد و بعد از آن مستضی بن
مستنجد خلیفه شد و در سنه وفات یافت و در سال و هشت ماه خلافت کرد و پنجاه

و پنج سال عمر یافت و بعد از آن ناصرتی خلیفه شد و بفرمود تا امرای
 جنهای شراب بشکستند و در دواج شریعت کوشیده و در عبادت سلطان محمود
 خوار و مشاء بعبادت کمرها نشانان و سپید چنان برقی دادند و او افتاد که اکثر
 جهاد با آن تلف شده و دست پای اکثر لشکر با آن ضایع شد و بالضروره معاوی
 نمود که بعد از کسر سوخته سر مابکر کشنده انتقام از ناصرتی گیرد اما مهلت نیافت و
 لشکر چنگیز خان گرفتار شد و در سن ۶۲۲ ناصرتی وفات یافت مدتی خلافتش چهار
 شش سال و کسری و زمان جوقش شصت و نه سال و بعد از آن ظاهر ناصرتی خلیفه
 شد و او خلیفه بود عادل و در سن ۶۲۳ وفات یافت مدت خلافتش نه ماه و چهار
 روز بود و بعد از او مردم با مستبطن ظاهر بیعت نکردند و او در سن ۶۲۴ وفات یافت
 و شانزده سال و دو ماه و هفت روز خلافت کرد و بعد از آن معتضد مستبصر
 بر تخت خلافت نشست از سایر خلفای عباسیه عزیز عظمی شریک همان
 بود و در جمیع بلاد شرف و غریب خطبه خلافت بنام او خواندند و در سن ۶۲۵ وفات
 خود باین علقه داد و در سن ۶۲۶ هلاک و خان از مالک شریک متوجه بلاد عراق شد
 و بعد از آن خلیفه قانع اسماعیلیه بنویس و خواهر نصیر طوسی متوجه بغداد شد و
 خلیفه را با پسرن و چند هزار کس از عباسیه آورد و ثلث عباس از نراض یافت
 ختم لا اله الا انت سبحانک انی کنت من الظالمین هفتاد هزار مرتبه بجمعه و نماز
 و مقاصد عظمیه بسیار است غرض منفر که حاجی در وقت عای من و هشام فو
 تا بنظرافسون و اجابت دعا و نذر حسن و کل بدین نیتش و بلیل از کشتن آبا
 بکر نوادین و لری بنجوم کردش و در آن دون بیل است این طرح کهنه

بر ناصرتی نشان شد و لشکری بسیار که بر سر هر شهر و سواران را از لشکر بفرستید
 بغداد شد و ناصرتی شاهی را در بین شهر و کت و زار سالک از ناصرتی و شاهی را در هر شهر
 بار و وی سلطان و سپید طاعت و مصلحت نشان بعد از آن چغتای و ناصرتی طاعت
 اما بنظر خلیفه و شاه

[illegible]

في الصلوة فنهظم الاثداء به قال لفاضل الهندك بعد نفل هذه العبادة ولا انهم
 معنى حافط من بعد چه سودا قد می بجه کنند و ست کرجان زمینی دن
 همچو نموده است و لمراد استاپور مغان سرچراگم دولت داین سرگشا بن
 این در است بکفصه پیش نیست غم عشق و این عجب کر هر کسی که می شنوم فاکر
 و لمر بکن معامله و این دل شکسته بخر کر باشکستگی از د بصد هزار در ست
 فائد قال الله تعالی الف الف شهر من الف شهر و ددی نفس لاهل البیت نه ملک بنی
 امیر قال ابن الاثیر جامع الاصول الف شهر ثلاث ثمانون سنة و اربعة اشهر و كان
 اول استقلال بني امير بالا و امر و انفرادهم به من صلح ابي محمد الحسن مع معاوية و ذلك
 سنار بعين من الهجرة و كان انقضاء و لهم على يد ابي مسلم الخراساني سنة اثنتين و ثلثين
 و مائة و ذلك ثلثا و تسعون سنة فسقط منها مائة خلافة عبد الله بن الزبير و هي ثلث
 و سبسين و ثمانية اشهر بقيت ثلاث و ثمانون سنة و اربعة اشهر و هي الف شهر انتهى
 فائد حوض و رسل فيه ثلاث نايب بملا و احد منها في بيع يوم و الاخر في بيك و الا
 في سبعة في سفله بالوعة تفرغ في ثمن فقي كهيته طريقتان يستعلم ما بملا و جمع
 يوم و سبعة عشر حوضا و ما تفرغ لبالوعة و هي ثمانية حياض فانقص من الاول بعن
 تسعة فقي اليوم الواحد بملا على شع مرات بملا مرة في دفع النهار فائد ليس لمبتلي بملا
 جنة فوي من جكا به وضع لكره على السطح المستوي و ان تقسم موضع المراتب و وصل من
 طر فيه الى مركزها الحد ث مثلث متساوي الساقين و يخرج من المراتب لقاعدة فموا
 الى المركز فالخطو الثالث خارج من المركز الى المحيط متساوية لانها كانت مابوم طولها
 السابقين من العود لانها و ن لقائمتين هو و ن لحادتين فائد كل جوهان متفصلا

ماورد و شكسته و لمر بکن معامله و این دل شکسته بخر کر باشکستگی از د بصد هزار در ست
 فائد قال الله تعالی الف الف شهر من الف شهر و ددی نفس لاهل البیت نه ملک بنی
 امیر قال ابن الاثیر جامع الاصول الف شهر ثلاث ثمانون سنة و اربعة اشهر و كان
 اول استقلال بني امير بالا و امر و انفرادهم به من صلح ابي محمد الحسن مع معاوية و ذلك
 سنار بعين من الهجرة و كان انقضاء و لهم على يد ابي مسلم الخراساني سنة اثنتين و ثلثين
 و مائة و ذلك ثلثا و تسعون سنة فسقط منها مائة خلافة عبد الله بن الزبير و هي ثلث
 و سبسين و ثمانية اشهر بقيت ثلاث و ثمانون سنة و اربعة اشهر و هي الف شهر انتهى
 فائد حوض و رسل فيه ثلاث نايب بملا و احد منها في بيع يوم و الاخر في بيك و الا
 في سبعة في سفله بالوعة تفرغ في ثمن فقي كهيته طريقتان يستعلم ما بملا و جمع
 يوم و سبعة عشر حوضا و ما تفرغ لبالوعة و هي ثمانية حياض فانقص من الاول بعن
 تسعة فقي اليوم الواحد بملا على شع مرات بملا مرة في دفع النهار فائد ليس لمبتلي بملا
 جنة فوي من جكا به وضع لكره على السطح المستوي و ان تقسم موضع المراتب و وصل من
 طر فيه الى مركزها الحد ث مثلث متساوي الساقين و يخرج من المراتب لقاعدة فموا
 الى المركز فالخطو الثالث خارج من المركز الى المحيط متساوية لانها كانت مابوم طولها
 السابقين من العود لانها و ن لقائمتين هو و ن لحادتين فائد كل جوهان متفصلا

الهواء فهو ما يتنفس من انفه فظا الانسان فانه يتنفس من فيه وانفه معا وسبب
 ذلك انه يحتاج الى الكلام ينقطع الحروف فيخرج بعضها بالانف فيحتاج الى نفوذ الهواء
 وقد فتح بطائر الفرس بالترسنتا مخزبه فئات في المكان فاعلم ان الخنفس والكس اللين
 اضم الله بهما في كلامه العربي هي الخنفس المتحجرة من خنافس اذ ارجع وكس اللوحش اذ دخل كنانه
 وبهما اشعا بما يعرض للخنفس المتحجرة من الرجوع والافادة والاستقامة فالخنفس اشعا بالرجوع
 والكس اشعا بالرجوع بالافادة والجواري اشعا بالاستقامة فاعلم ان دعاء مجرب
 جليل لقد مجرب كره في هذا الجار عن قبيل لمصباح ابن عبد الله قال اذا كانت لك
 حاجة الى الله وضقت بها واذ عا فصل كعتين فاذا سلمت بكبر الله ثلثا وسبح
 فاطمة الى هرا وعلما انسلم وقل مائة مرة يا مولاي يا فاطمة اعينيني ثم ضع يديك في الارض
 على الارض قل مثل لك ثم عد الى السجود وقل لك مائة مرة وعشر مرات وادكرها
 فان الله يقضها وادع عن كتاب البذل الاين هكذا تصلي كعتين فاذا سلمت فكبر الله
 ثلثا وسبح تسبيح الزهراء واسجد قل مائة مرة يا مولاي يا فاطمة اعينيني ثم ضع يديك
 الاين وقل لك ثم عد الى السجود وقل لك ثم ضع يديك الاين على الارض وقل لك ثم عد
 الى السجود وقل لك مائة مرة وعشر مرات وادكرها حتى تقضى مره في هذا ايضا على البذل
 الاين عن الصادق اذا كان لك حاجة الى الله وخفت امرا فكتب بها ضربا بعد البسلة
 اللهم اني اتوجه اليك باحب اسمائك اعظمها اليك اتقرب اليك من حيث
 حقير عليك محمد علي فاطمة والحسن والحسين الائمة عليهم السلام وشبههم باسمائهم
 الشريفة اكني كذا وكذا ثم تطوى الرقعة وتجعلها في بندقة وتطهرها في ماء جاداو
 ببرقانه يفرج عنك فيه ايضا وروى عن الصادق ع انه قال من قل عليه رقعة وضعت

ثم اسجد

معيشته لو كانت له حاجة منه من امر دينه او اخره فليكتب في رقعته بوضوحها
 في الماء الحي ارى عند طلوع الشمس تكون الاسماء الشريفة في سطر واحد بسم الله الرحمن الرحيم
 الملك الحق المبين من العبد الذليل الى المولى الجليل سلام على محمد علي وفاطمة والحسن
 والحسين وعلى محمد وجعفر وموسى على محمد وعلى الحسن القائم سيدنا ومولانا
 صلوات الله عليهم اجمعين رب مسني بالخير والخوف فاكشف صركي وامن خوفي بحق محمد
 وال محمد واسئلك بكل نبي وصي صدوق وشهيد ان تصلي على محمد ال محمد ائمتك
 بكل نبي صدوق ان تصلي على محمد ال محمد يا ارحم الراحمين اسفغوا لي يا ساداتي بالثاء
 الذي لكم عند الله فان لكم عند الله لثانا من لثان فقد مسني الابر يا ساداتي في
 الله ارحم الراحمين فافعل بي ما رب كذا وكذا وفيه ايضا ومنها ما يكتب على كاعذ وبه
 في الماء بسم الله الرحمن الرحيم من العبد الذليل الى المولى الجليل رب مسني بالخير وانت
 ارحم الراحمين بحق محمد المصل على محمد المصل على محمد وال محمد واكشف همي وخرج عني
 عني برحمتك يا ارحم الراحمين وفيه ايضا رواه عن كتاب العتيق الغروي دعاء يدعى به في
 المهمان والشدائد بعد صلوة الليل مع رقعته يكتب شرح الحال في ذلك تجلبص اليه
 وتزيل لثان الطوبى وتعمل على ان تصلي من رخصة العشاء ثم تصلي كعتي لو تيرة و
 جالس تفرغ في الاولي الحمد سورة الواقعة وفي الثانية الحمد قل هو الله احد ندع الكلا
 والحدوث ولا نلتاغل بشيء من سوى التسبيح الذي ذكرنا فاذ دخلت فاشرك تسبيح
 فاطمة ثم تضطجع على جانبك الايمن انت تدنو الله الى ان يغشاك النوم وكما ان
 استيقظت فكون الله عز وجل بالتقدير والتعظيم وما يحظر من ان لا يكره ان كان
 الاخير ثم فاسبغت الوضوء وصلبت يمان وكعك الليل بلا توجه بشيء في خلا

نقش في الاولى الحمد سبح اسم ربك الاعلى في ثلثية الحمد قل يا ايها الكافرون فاذا قرأ
منها فمئت فضلت كذا الوتر تقرؤها فيها الحمد قل هو الله احد لا تدعون داء الوتر وتطيل
القنوت بخشوع وقضوع واستكانة فاذا سلمت فمئت فيما فوق فمئت بذلك الهي
برقة كتبتها بخطك على ما اشرح لك كسفت اسك اعتمد بالبداء البصري على
وتقول يا رب حي ينقطع النفس يا سيدك يا مولاي كان هذا مقام العاين ايضا
الذي ليل الخاشع البائس الفقير المسكين الحقير المستكين المستجير الذي لا يجد لكشف
ما به عجزك ولا يرجع فيما قد احاط به الى سواك سيدك انا من قد علمت فيما عرفت من كفا
عن عبادك لا بتوفيقك وتقصيري عن شكرك لا بعونك فريد بني في ذلك واعترفت
بجبري واسئل الصفي على فضل محمد ^{عليه} واله والبلغهم الساعة الساعة الساعة عني افضل
النجاة والسلام واقبلني بهم اللهم على ما كان مني وارحم ضعفت كفي واستجيب عني
برحمتك يا ارحم الراحمين ثم تبكي وتبكي ثم تسكت عن الدعاء وانت بطرف خاشع و
يدك بالرفعة مرفوعة نحو السماء وتكن في ذلك خالبا واحدا كحبيبك لا احد ان
استطعت كن كان الى ان يابح الفجر ان طفت ان كلك عن ذلك اعطيت قل
وتعجز خد بك ارفع سبابك الهي فخذك على الارض واستجبر بك واستعن به وقل
سيدك او بعثني الدنوب وجهرتي الخطوب واحد قبح الكروب انقطع رجائي وكشف
ذلك الامان فتفتي بن تصفي عنك الهي سيدك فانظر بعين افلاك جدا الى
واحسانك على ارجي في ليلتي واقبل قصتي واقض حاجتي واستجيب عوني واكشف
جهري وان الفقر والفاقة عني واعند من شامة الاعداء وورث الشقاء واعطني سؤ
ومسئلي مجودك وكرمك يا مولاي انك مزيج مجيب انور لك شئ مما انت عليه

بانه معلقه منبذ ان الله عز وجل اكرم مدعو واشرى محبب لنسخة لو قلعه هكذا اسم
 الله الرحمن الرحيم من العبد الذليل الحقير الفقير المذنب الجاني على نفسه لقطع ^{كلمة} ^{كلمة}
 المستكين المضرين نوبه الخاله لنفسه مستحجر به الى المولى الاكرم العظيم العلى الاعلى
 البهوت والارضين مالك الامور وعالم الغيوب من لا ضلله ولا ندله ولا حصر
 ولا ولد له الا هذا الصمد الذى لم يلد ولم يولد ولم يكن له كفوا احد اقول بخضوع
 خشوع رب علمك سوء وظلمت نفسي فضل على محمد له واعف عني واعف خطاؤى
 واصفح عني واخذ بيديك بجمودك ومجرك ثم اقول يا اكرم الاكرمين يا غايب الظالمين و
 يا محبب عوده المضطربين يا منقصر عن المكرومين يا ارحم الراحمين الهى سبيك انا عبدك
 وابن عبدك ابن امك فلان بن فلان انشاق وكنت صغيرا واعنتني وكنت فقيرا
 ودعنتي وكنت حقيرا وجبرتني وكنت كسيرا ومننت على بما انت اهل له واعلم ^{بشر}
 انقدتني وعزتك وجلالك من المحنة زكها ونعشتني بعد قلبي واسبغت على النعمة
 واوجبت على المنه وبلغتني فوق الامنية لتبلى فتعزى بشكرى ومقدار وسعيتي ^{بشر}
 واقترحت انا بنى اخذ بالفضل على فاكيد الله بحجته فمجدك حق نعمتك ونسبت ^{بشر}
 ما عندك من مننك وفادنى الجهد والعمى الى كوابل لزلل الخطا حنى وقعت غولا
 الوتى تبدلت بالنقصه والعوى ركبت فخلت ما كنت خفيته ورجع مني الخفاو
 صرت الى حال البؤس والضراء بعد احسانك لى كمال نعمتك المتواذرة وسترك الجهد
 صبانك لتمام الهى وسبك ومولاى فخذ بالزلل حالى وكشف بالى وظن اخذ الى
 وشاعت فاقنى وشهرت عزمى وانفطعت من الخلوقة من مالى وانت العابد على الغنى
 بالنعمة والاضد على المسكين بالاخص والممن فضلا من شؤلك طولا وجوا ^{بشر}

ما ابتدأت في امرى يعني قربا ابتدأت من معرفتك عنك ففدركت نفسي وطمعت
 في امرى فقصت في حقك انا عائد منك يا رب ما ديا ليلك من الحرام وسوء القضا
 منوسل يا رب يا رب قبولي والصبر عني وامن ما انعمت به علي واصلا حوله وكشف
 الضر والكشف الغفر والفاقة عني والاذلال والبلوى حتى يجرى حالي على اهل حالتي
 اسبغ نعمة كانت علي في وقت من الاوقات يا رب كانت نوري اخلقت جسمي عندك
 وعبرت حالي فاني اسئلك واتوجه اليك واتوسل اليك واقرب اليك واستشفع بك
 يا من لا مسؤل غيره ولا رب سواه سبحانه على سبيلنا محمد رسولك وبجاه اوليائك خذنا
 واصفياك احبائك من خلقك علي ابر المؤمنين وفاطمة والحسن والحسين وعلي
 ابن الحسين ومحمد علي وجعفر بن محمد وموسى بن جعفر ومحمد علي بن
 محمد والحسن علي والخلف الصادق الصالح صاحب ما ناك القائم بمجتك وامرك و
 عينك في عبادك من ولد نبيك صلواتك عليهم اجمعين سلامك ورحمتك و
 بركاتك خالصا واسئلك بحقك عليهم وبالحق الذي جعلته لهم عليك وعلى جميع
 خلقك ان تصلي عليهم اجمعين تبلغهم سلامي الساعة وتكشف بهم حرمي وتفرج بهم
 همي وتخزني بهم عن جهنم الى دهرك وفرجك خلاصك عافيتك ان تغفر وتوب
 التي اصادتني الى ما انا فيه من تاخذ بيدي وتغفو عني عفوا القاك به وانت عني راض
 متم بمرحبا حسانا الى ونكبا النعمة عندك ومرضك ما ابقيتني وبفتح ما افلق من
 اسبابي فادقني الساعة الساعة منك وفا واسعا واسعا صبا صبا
 حلا لا يلبها من غيرك ولا كد ولا منة من احد من خلقك الا سعة من عطائك انك الباق
 وخرائك لعظمتي في سمائك ارضك من فضلك اسأل فصل علي محمد ال محمد وعجل

ما ابتدأت

ذلك علي مكي في نهر منات عافيه ونعمه وسلافة وحيد عافيه وسهل في قضاء بهينه
 كالماء وصلاح شؤني كلها عاجلا عاجلا غير اجل وخذ بناصيتي في العمل بطاعتك طاعة
 محمد وال صلواتك عليهم في ما انتهيت اليه واحرص علي وعقدك ما ابقيتني في علي بصباح يكون
 لي فيه كامل الفلاح والصلاح والنجاح وتقبل السراج بامن بين خرائق كل مفتاح
 فانك علي كل شيء قدير وما تشاء من امر يكون ولا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم
 والصلوة علي رسول الله الطاهرين الاخبار الابرار وعلى جبرئيل وميكائيل وجميع الملائكة
 المقربين والانبيا المرسلين الائمة الطاهرين صلوات الله عليهم وما شاء الله كان
 هو خير الغافرين وحسبنا الله ونعم الوكيل ثم تاخذ في رقعة فتري بها في بحر وفي نهر
 يقضي الله حوائجك فيخرج عنك نساء الله عز وجل وفيه بصر في بصره قد تم من مؤلفات
 بعض اصحابنا رضي الله عنهم ما هنك لفظه هذا الدعاء وانه محمد بابو بهرحمته الله عن
 الائمة ع وقال ما دعوت في امر الا رابت سرع الاجابة وهو اللهم اني اسئلك ان توضح لي
 بنبيك نبيا الرحمه صلى الله عليه واله بابا القاسم يا رسول الله يا امام الرحمة يا سيدنا
 ومولانا انا توجعنا واستشفعنا وتوسلنا بك الى الله وقد منك بين بك حاجتنا
 يا وجهه عند الله اشفع لنا عند الله يا ابا الحسن يا علي بن ابي طالب يا حجة الله علي
 خلقه يا سيدنا ومولانا انا توجعنا واستشفعنا وتوسلنا بك الى الله وقد منك بين بك حاجتنا
 يا وجهه عند الله اشفع لنا عند الله يا فاطمة الزهراء يا بنت محمد رسول
 الله يا فاطمة عني الى رسول يا سيدتنا ومولانا انا توجعنا واستشفعنا وتوسلنا
 بك الى الله وقد منك بين بك حاجتنا يا وجهه عند الله اشفع لنا عند الله يا ابا
 محمد يا حسن علي ابنا المجتبي وابن رسول الله يا حجة الله على خلقه يا سيدنا ومولانا انا

محمد بن
 الحسين

وفي رواية
انهم يقولون بعد
ذلك باسناد وهو ان
انهم وجهتكم انهم
هو ما في رواية
وتوسل اليكم الى الله
بكم الى الله شفيعا
استبقون من ثوبه عند
فانكم وسيله الى الله
فربكم ارجو نجاة من الله
عند الله جاني باسناد
الله صلى الله عليه
لعنه الله الله ظالمكم
الاولين والآخرين يارب
العالمين
من بعض كتب المعبر

وتوسلنا بك الى الله وقد منالك بين بك حاجتنا يا وجهه عند الله شفيع لنا عند
يا وصي حسن الخلق اصحابها القائم المنتظر بالين رسول الله باجته الله على خلقه باسنادنا
ومولينا انا توجهنا واستشفعنا وتوسلنا بك الى الله وقد منالك بين بك حاجتنا يا
وجهه عند الله شفيع لنا عند الله ثم يسال حاجته فانها تفيض ان شاء الله تعالى
قال في الكشاف عند تفسير قوله تعالى في معنى النفس بالفتح الضم في كل شيء وبالفهم
الضم في النفس من مخرج هـ قال فاعلم ان يمكن القول من انتقال الواحد الى اثنين مثقالا
وتوسل اليكم الى الله شفيعا باربعة احوال واحد ما متقال والآخر ثلثه والآخر تسعة والآخر سبعة وعشرين فكم
اليسمى تسعة عشر مرة وقيل اكان في القرآن مثالا من واحد منها واربعا متحصل
النجاة من شرور القوى التسعة عشر في البنا اعني الحواس العشرة ظاهرة والباطنة
جوان القوى الشهوية والغضبية والطبيعية التي هي سبع النشوء ولهذا جعل الله سبحانه
خزنة لنا تسعة ازان ذلك القوي فقال عليها تسعة عشر فاعلم ان بعض اهل الغيبة
كلها في العوالم اربعة عالم الجبروت وعالم الملكوت وعالم الغيب وعالم الشهادة اما عالم
الجبروت فهو الذي يعين عنده من الذات القدرية ينسب اليها واما عالم الملكوت فهو
الذي يعبر به عن صفاته وينقسم الى الملكوت الاعلى وهو ما يتعلق بالخالوقات كالملائكة
والقدرة والملكوت الادنى وهو ما يتعلق بها كالملائكة والنفوس والارضية واما عالم الغيب
فهو ما كان من الخالوقات غائبا عن احاسنا كعوالم الملكوت والروحانيات واما عالم
الشهادة فهو ما كان متساولا فاعلم ان قال الشيخ ابو علي في الشفاكل جوان ليس على اعلى
فكم استناكون شجرة محمد بعد نبوه ولا يبعد شجرة غيره وقال بعضهم في معرفة الحق الولد
عنه ان الولد يرسي الماء والذي لا يولد يخلل فيه وقال بعضهم الشجرة المحض بلين فكم

عن بعض

حتى يمتد تحت اليد كيف شئت وتدهين مندها يوم اوزنت ^{او زينت} حتى ارجلها عن
 عن الوجع فان المشى يوجعها فائدة قال العلامة في شرح القانون الامراض المتوارثة
 والمتعدية تجمعها الشاعر في قوله متوارث الامراض عدها بنساجد وجبرج
 ج وج هي التي تعد الجسد فالبا من المتوارثة البصر والنون النقرس السبن السل
 والالف بلهيا وهو الصرع والجيم الجذام والميم الما يغولها الدال الدق والجيم من ^{التي}
 الجرب الباء البخر والراء الرمد والحاء الحسبة والجيم الجدر والواو الوباء والجيم الجذام
 فائدة قال القزويني قال محمد بن ذكره اذا وضع سراج في طاس جعل فوق الماء او في
 قناه فيها الضفادع سكنت اصواتها ولا يسمع لها صوت لثبته كانت اذا جعلت على
 وجه الماء مقلوبا فائدة قال القزويني والازي من شرب مثقالين من حب الاقح بعد
 دفن ناعما ابراه ذلك من لسع العقرب لم يمتد وغيرهما من ذوات السموم فائدة في الدقا
 على الشخص لله ذلك قبل لما كان الرضاع تؤثر في الطباع فالت لعرب لله ذلك حتى
 تتألق باخلاقه نعم ويمكن ان يكون المراد الله احسانك في نفعك حيث ان اللبن ينفع شيء
 عند العرب فائدة قال العلامة الشيرازي في شرح القانون قال هر من اذا اتخذ المصروع
 خائما من ماضج حار في يده اليمنى لم يصرع وان علق برادة الحديد على من لم يتغوط في النوم
 لم يتغوط وان علق راس فارة في خرقة على من يصرع بوء فائدة حكى جالينوس جماعة ان
 الرومان اذا اخذوا من مائة عقده هو بقل حب الاس بلع منه سبعة على الرباق من ^{المراد}
 سبعة اقول فيه ابهام لاحتمال اعادة نفس الرومان اعادة جثة فائدة ينبغي للمرء ان يتجمل
 عند الجماع وخصوا عند الانزال احسن ما يكون من الصور من النساء والرجال وكما ان
 فان ذلك مدخل اعظمها في صورة الولد عند الاطباء قال العلامة الشيرازي في شرح

القانون حكى في الفاضل جلال الدين صاعداً حيدراً الكاشغري أن بدت الامام نجم الدين
 المتفصى الجوزي في الدت ولد له داس انسان وباقي بدن من بدن حبه وكان يتجلى الى الله
 ويرتفع ثم يحل الام ويرجى نفسه بركة ماء هناك ويغوص فيخرج من الماء كالجدة ثم
 يعود الى امر ثم يرجى نفسه في الماء وعلى هذا بقي الى مدة شهر ثم ان الامم افنوا بانه و
 الله القتل لما سئل عن المرأة ما كان سبب هذا قالت لا ادري الا اني خضت حبه وعند
 الانزال تجلست لصورتها فاعلمت اذا اردت معرفته ان القمر في اى برج فاضعف من
 ما مضى معات من الشهر من دعليه حبه فما اجتمع فاق كل برج حبه ابد بالعد
 من برج الشمس فاذا انتهى الى برج فالقمر في ذلك البرج مثال ان يكون الشمس في الدلو
 وقد مضى من الشهر احد عشر يوماً فاضعناها ونزد عليه حبه صا سبعة وعشرين لقط
 الحنة والعشرين الحنة بروج الدلو والحوث والحمل والنور والجوز فابقي من البوين
 بقدر في ستة يكون اثني عشر فالقمر في اثني عشر درجة من برج السرطان وقال العلامة
 الطوسي هر روز ماه سيزده لقبين كن پس سيزده اش اضاف برتقين كن هنر
 بروج ان موضع خود سيزده مبدان درجات ممر برتقين كن قال ابو هلال في كتابه
 الاوابل اول من قال جعلت فلان على فلان عا عمرو بن عبد الله الى الزم يوم الخندق و
 يجبر احد قال على فلان جعلت فلان بارسول الله فاذن لي قال نعم عمرو بن عبد الله قال ان
 ابن ابي طالب فخرج اليه ففصله فاخذ الناس منه واول من اخذ ما لئلا الناس بالظلم وسمي
 الضمك واول من خشي هاهنا بنت بهمن بن اسفند بار واول من سمي عبد الملك السلام
 عبد الله ان امران واول من عزل هو انزلت صوفان فسمي ادم حبه لنفسه ودرعا
 الحو واول من وضع القول في الحو كخسر بن سبا واول من قيل قصه لغيره

واللبن ونحوهما قيمان بن انوش بن شيبث اول من عمل الطبق قوم لوط واول من عمل
المقراض قطع الاثواب متوشح بن ادريس اول من امر بنج الفرس هو شريك وعبد
احمد بن علي صبر البور با واول من امر صنعة السيف جشيد اول من عمل الرمح كشكا
المالك اول من امر بنج الاثواب من القطن اظهر الكمان والابرشم جشيد كان قبله
الصن واول من لبس الفرو كاسمو والسحاب هو شريك اول من وضع الفلانة وود
النعل انوش بن ادريس اول من امر بنج زربفت بهمن اسفند باد اول من امر صنع
الاثواب جشيد واعلم ان كل ما يعمل من اللبن من اللبن لافط والسمن الماس وغير
من بدائع اهل يونان وما است لفظ يوناني نكتة من قال المطر في الاقناع الدلالة
بكسر الدال يستعمل في المحسوسات وبفتحها يستعمل في المعاني بق دل على الطريق دلالة
بالكسر دل على المسئلة والحكم دلالة بالفتح فائدة بعض من مدعيان معقولان
فرق في كذا نداء من انسا و سائر حيوانات بانك انسا وانفس ناطقة هست او انسا
كلبات في كذا بخلاف باقي حيوانات ومبدا هم دليل انسا و انفس ناطقة و ذلك
كلبات از سائر حيوانات چيست حال انك انسا و احاطه بعوا لانها ليست در
نواد و ان بنج مقبول نقل كرد كه او مبكوب و حيوانات و انفس ناطقة مجرده هست
هيچنانكه مذهب تدمر است شيخ ابو علي و كتابا سؤلمه بنسار نصير كره
فرش من انسا و حيوانات ديكر را بنجكم و بنصير در شرح مخصوص كويد ما قال المكا
من ان الماد بالنطق هو ادراك الكتاب لا التكلم مع كونه مخايفا لوضع اللغة لا يفهمهم
لانهم عوفون على ان النفس لناطقة المجردة لاننا افك ولا دليل لهم على ذلك لا شعور
لهم بان الحيوان ليس له ادراك الكتاب و الجمل بالشئ لا ينافي وجوده و امثال النظم فيها

يحصله عنه من العجايب بوجوب يكون لها ادراك الكلمات وان شئ فبصرف معلوم
 ثم انهم قد تقدموا في معنى لغوي شيخ ابو علي راول وانشاءه على ان
 تصح كثره فاقول في الكشكول ان اخرجت خارج الكسور التي فيها العين بعضها
 في بعض حصل مخرج الكسور التسعة وهو الفان وخمسة وعشرون وبقية سئل
 المؤمنين عن مخرج الكسور التسعة فقال ضرب ايام سنك ايام اسبوعك فاما
 النصاي يجتمعون على ان الله تعالى واحد بالذات ايماناً بدينه بالافان لم يتقاع الا
 ويعبر عن الايمان بالابن وروح القدس في دين بالذات مع الوجود الا
 وبالذات مع العلم الابن يخلقون عليه اسم الكلمة ايضا وبالذات مع الحيوة روح
 القدس والابن الذي بايديهم اليوم ايماناً هي سيرة المسيح جمعة اربعة من اصحابه
 وهم مني ولولا وبوحنا وقبل مجيئه وما رقص لفظ لا يجبل معناه البشارة
 فاقول اعلم ان التوراة خمسة اسفار السفر الاول بن كز فيه بدو الخلق والناحية من
 ادم الى يوسف الثاني يحمي استخراجه المصرا لبي اسرائيل وظهور موسى وهذا
 فرعون وامامة هرون ونزول الكلمات العشرة سماع القوم كلام الله الثالث بن
 فيه تعليم القرابين الرابع بن كز فيه عدد القوم وتقسيم الارض عليهم واحوال الرسل التي
 بعثها موسى الى الشام واجساد المن والسلوى الغمام الى مصر بن كز فيه بعض الاحكام و
 وفاة هرون وموسى يوشع ثم انهم ينقلون عن الانبياء تسعة عشر كتاباً ويضيفونها الى
 خمسة اسفار التوراة ومجموع كتبهم الى ربيع مراتب المرتبة الاولى التوراة وقد ذكرنا
 الثانية اربعة اسفار يسمونها الاول ولها يوشع بن كز فيه ارتفاع المن والسلوى و
 يوشع وفيها البلاد وسمتها بالفرقة وثانيها يدعي فيه سفر الحكم وفيه حجابنا

بنى اسرائيل ثلثها الاشمويل فبنوته وملاك لوت وقتل جالوت واربعا سفر
 الملوك وفيه اثنا مائة اورد وسليمان وغيرهما والملام ومن يختصر وخراب بيت
 المقدس المرتبة الثالثة اربعة اسما يسمى بالاخيرة واولها لشعبا فبنو يوحنا بنى اسرائيل
 وانذار عا وقع وبشارة للصايرين وثانيها الارميا وفيه خراب البيت الهبوط الى مصر
 وثالثها الخزييل يدكر فيه حكم طبعته وملكه مرموزة واخيرا باجوج وماجوج واربعا
 اشئ عشر سفر فيه انداد بن لادن وجراد وغيرهما واشارة الى المنظر والمحشر وبنو يوحنا
 وابنا لع الحوث له وقوته وكرها والبشارة بوزر والخضر المرتبة الرابعة تدعى الكتب
 هي احدى عشر سفر الاول تادنيح نسب اسما وغيرهم ومنهم اورد ومائة وخمسون منور
 كلها طالبات اربعة اثنا في قصته يوق فبنو مباحث كل اسمها الاربعة انا وحكمه عن سليمان
 الخا من اجساد الحكم الساس ثا اربعة في ثا اربعة النفس لعقل اربع فتسمى بها
 الحكمة لسليمان فيه البحث على طلب اللذات لعقلية الباقية وتحقير اللذات الجسمية
 الفانية وتعظيم الله سبحانه وتخويف من لا آمن بدعي البسواع لا ومبادئ فيه خمس
 علامات على حروف المعجم يذ على البيت لتاسع فيه ملك رديش والعاشرة لانا
 فيه تفسير منامات وحال البعث والنشور والحداد فيشعر لغيره فيه صفة عود القوم من
 ارض الميت بناء فائد في كتابا يدب لكاتب بق اولد كل سبع جرو ولولد كل
 ديش مزج ولولد كل وحشة طفل ولولد الفرس مهر ولولد الحمار جش وعنو ولولد
 البقرة عجل والاني عجله ولولد الضاد كرا وانثى سحلة وبهم الى اربعة اشهر فهو حروف
 والاني حروفه ولوا المعز سحلة وبهم الى اربعة اشهر فهو وحش والاني حشرة ثم جد والاني
 عناق ولولد الاني لولد الضبع فرعل ولولد الدب سهم ولولد الغزال خشف ملا

وان چنانکه مقابل هلیز بود در فیه در میان باغ بهار در مسجدیم ساخته و پرده
 در نهایت نیت اطراف آن بباغ کشوده پس از آن اغاوت شدیم شخصی در نهایت
 حال و صفا فسترد و جمعی از ماه بقایان که خدمت بر میان بستد چون مادر دید
 از جا برخاست و عنده خواهی نمود و تو غیب و انواع ^{شیرین} میوه ها که مثل آن ندریده بودیم
 و ما میتر که در اینجا خواهیم ماند با یار کشتی خواهیم داشت بعد از ساعتی برخواستیم
 پیریم چمدوی خواهد داد شخص ما را مشایعت کرد تا دم دهلیز پس در من زانو
 سوال کرد که تو کجاستی و اینجا کی است گفت من نلان مرد قصاصم که در بازار چتر که نل
 این قبرستان است دکان قصاص داشتم و عملی این نداشتم و هرگز که نفر ختم و اول وقت
 نماز که داخل می شد صدای مؤذن بلند می شد اگر گوشه و توان بود می کشید
 و مسجد کوچکی که در آن نزدیان هست بنماز جماعت حاضر می شدم و بعد از ظهر در این
 موضع را بمن دادند و ده هفته گذشت که شمال پستخ ^{هم} را گفتند مادر و ن براه دادن
 بنورم و دادن این هفته که رفتم بعد هر یک از ما از ندم خود سوال کردیم و او جواب
 می گفت تا بچله شخص مکتب ای را گفت نوزاده از نوزد سال عمر خواهی کرد و او هنوز
 نند است مرا گفت تو فلان قدر و حال ده پانزده سال دیگر باقی است فائده

۶۸	۷۳	۷۲
۷۵	۷۱	۷۷
۷۰	۶۹	۷۴

طریقه استخراج عنایت مثلاً این مثلاً عدد خانه اول
 که ۷۲ بحروف بردهیم ع تب شد بیل بران افزودهیم ع با بیل شد
 پس عدد خانه سیم که ۸۱ است چنین کردیم س با بیل شد
 پس خانه هفتم ع با بیل شد پس نام ع با بیل شد اینجا ملک از چهار زاویه بر داشته
 پس عدد صفحه امیکبر بود عدد یک و سه ضلع این است ۷ و یکی پسر است ۷۵

جمع که هم ۱۴۲ شد مخفف بر هم و ایل افتد بر هم قبا ایل شد پس با عدد و فوق صحیح
 کریم که ۲۱۳ باشد در مجا ایل شد پس عدد جمع خانها و فوق واحد سر ضحی کریم ۹۳۹
 و مخفف بر هم خطا ایل شد ان ملک اعظم است و رئیس ملایکه است پس استخراج
 اعوان نمودیم از چهار خانه و سه ابتدای سه سطر علاوه ۷ و نوشتن اضافی که در مجا
 شد پس سه ضلع این سه نوشتن پس سه ضلع این سه نوشتن شد پس سه سطر
 سطوبوش شد پس عزیمت کردیم با بنظر حق بسم الله الرحمن الرحیم علیکم بار و اح الطافه
 المختره المصنعه بهذا اللوح الشریف با عبا ایل با عبا ایل با عبا ایل و با عبا ایل
 و با قبا ایل و با رجا ایل بحق ربکم و لحاکم علیکم خطا ایل ان بحسبونه و اعینونه
 تا و امر و اهولاء الاعوان عجیوش سر نوشت عهوش سطوبوش بقضا حاجتی بحق الاسم
 العظم الم و بحق خالقکم و موجدکم و بارئکم بارک الله فیکم و علیکم لعل العجل
 سر مرتبه الساعه سر مرتبه الواح سر مرتبه خواندن عزیمت بعد اسم اعظم که
 مرکز مثلث است و در اینجا ۷۱ است عدد و فوق لوح نیز جایز است با بعد اسماء الله
 که ۱۴۹ است با بعد و اسم خود با بعد اسم شخص معین و عزیمت که اسم اعظم خوا
 بود قول اول بعضی الاعمال الا بتبریدا نکه شد و وصل بخاکسریچنه و باطل البخر
 و نمک سوره باید بشود و بدانکه طریقه ریختن بود که پا در کرباس نیست که
 کرباس را در پیاله پاکاسه گذارند بدانکه فائده آتش که داخل آنکه عروس آن کبر
 و بدانکه مراد از افغان قرص نیست که دیگر چیزی در کرباس نماند و مراد از ملقه
 بقیه شراب است و کرباس را در آب ملقه در بوتی باید باشد و باطل که بکرمه و
 ت ه ه ه ذ آ و ت ه ا علی و در کفچه آهن بریزد و روی آتش که داخل بگذارد

ابرو بروی چشم آینه باشد و خالی از کرم و غبار باشد بر نزد و حالتی که در زو
 ان چشم آینه باشد که در آن کاسه سرکه تند باشد تا آنجکه صاف باشد و آنکه
 یکبار آنچند کاسه چکند از ابرو دارد و بر هیچ سابق وقت آن حاصل با بروی چشم
 من کو بر نزد و آنچند کاسه سرکه شود بر دارد و تکرار عمل نماید تا هفت مرتبه پس
 هفت هفت منقعی با بر داشته فرمش و لحان و ذوق نماید در ظرف سفالی و بروی
 آتش بگذارد تا هفت هفت بسوزد بعد از آن و ذوق با بر دارد و سنگی بر آن بزند
 آنچند ورق و ورق نشود از او بهمان طریق مکس نماید تا تمامی مکس شود بعد از آن
 نکلس جیب جیب در سوخته کرده و در سر سکه صرشت آن نماید حاصل با در کعبه
 پیاله با کاسه بر نزد و در صرشت شود آنقرص آنکه دارد و هرگاه آنقرص ده مثقال باشد
 پنجاه مثقال با چهل مثقال هفت آرد در قهوه جوش سنگی که تیران حسابی باشد
 بر نزد و آنقرص با بروی آن بپندارد و در آن باشد و وصل محکم نماید و در دو
 آتش بگذارد تا چاه ساعت متوجع آن باشد هرگاه آن سرخ شود جوش بخار و پخت
 آمد بساعت تمام بر دارد بعد از چاه ساعت از ابرو داشته بگذارد تا سرخ شود
 بعد از آن آتش از ابرو بکشد که بر آب بر نزد و در کلوئی از آن محکم بکشد و بدست
 عصر نماید آنچند نماید آنکه دارد و آنچند بر نزد و در بان بدست و سابق عمل نماید
 فعل بپند بعد از آن ملقه را زت آن نماید که هر چاه آن پنج مثقال آن باشد
 مثقال قمر خالص کرد و اما نافع بر این عمل مرتب نشود فاعله هر ده مثقال قمر
 مکس سی مثقال با چهل مثقال ملقه از آن حاصل کرد و پس هر سی مثقال ملقه
 شش مثقال قمر از آن عاید کرد فاعله هرگاه آن قمر مکس را بر بویته از آن زدود

چنین دو بان میل کر میخ را در جوف آن نمود حرکت دهند بعضی از آن اجزاء شود فائدا
جلبیده هرگاه ذرات و غده ها آت خج را که مجد کمال رسیده باشد بکینند
و این ملقه را در کاسه مطین بان تلخ دهند آن صبح ظاهر بعضی از آن ثابت شود
و فائدا بخشد فائدا هرگاه همان مریض بسیار خوب تحصیل کند تنبکس مینا
تصفیه نماید با نظری معهود و نکه دارد و ۳۳۳ را بکشد و در دایه سنگی
با مس پزد و آتش در دهن بپزند تا آن آب شود و بجوی از او بزمزند تا از غلبه
با بستاند بعد از او بر داشته در قوع بپزد و این بق سوار کند و شد و وصل را
محکم کند و در هر قوع آتش ملائم برافروزد و اینچند و مقطر شود با مریض
در شبشته مطین بپزد در حالتیکه مقطر مصفی مساوی باشد بود آتش
بگذارند تا آب شوند مزوج گردند پس در نصفه نمایند نصفه را بتابد در آن
مرکب منعم کنند در حالتیکه مرکب ادب پال کرده بود و آتش گذارده باشد بعد
از انقاع در آتش منعم کنند و بپزند آورده مکاس شده باشد بعد از آن متلاشه
کند در قوع مطین بپزد و مساوی چهار وزن فراز او بود آن بپزد و از آن بکا
و زبالت محکم کند و آتش ملائم بدهد تا خرد بچند کرد بعد بپزند آورده دوا
دهد فائدا طریقی تکلیس خرمه به بکسر سحر کسلا مطین را بدرد ۱۲۰ و باق
از او بپزد هموار که در باد خورد نشود و نکه دارد و بسیار ۸۸ قو و قو و از اضعه
قطعه کن که هر قطعه آن بحسب عرض و انکشت کمتر باشد آن قطعات را بوضعی
که شکل جناری پیدا شود که در آن کثوره باشد اینجی بپزد و در حصه کن
با حصه از او بنویش شکل من کور و بکعد بول سبک بوزن چنان شغال است

21
1777

صاحب القلم انتہی حسنہ
نکونہا و قفیلہ ہا بہر بل محققہ حسنہ و حسن

باسم فضال

با سه مثقال بر روی انتخاب بکند و آن خرد و در یک دایره بر روی یک برین و سرها انقطاع
 شود و قیاس بهم بکند و بهم منظم ملحق کن که هر چه بکوی نزدیک تر باشد بعد از آن
 یک چهار یک کهنه یا بیشتر بپوش و در جای بکند که باد را بجا نهد و نکند و در هر
 اقل بر اطراف آن بکند و بر و بعد از آن فضا پاکش چون داخل شام شده باشی
 بپاهر بپاهرگاه کهنه خاکستر شده باشد بر دار و بمال و بمال خاکستر را دور کن و آن
 خرمهره مکلس را بر دار و هرگاه مجموع مکلس شده باشد فهو لمجد و الا فیهین فیهین
 خواهی تکلس کن بدانکه در بسیاری از اوقات خرمهره مکلس با قو و قو و قو مشبه
 می شوند بجهت مخلوط شدن هرگاه بمال و بمال هر چه تمام تر خاکستر را حرکت دهی آن
 مکلس بر بهم مخلوط می شوند نهایت وقت کن آنچه بر روی اقرب باشد مکلس خرمهره
 است و آنچه بعید می اقرب باشد مکلس قو و قو بدانکه باید سینه کلس
 چندان کهنه نباشد هرگاه چنین باشد تکلس می کند باید باب نهضاده باشد
 و اثر این عمل در بعضی از ناخوشیهای چشم ظاهر می شود و هم چنین در ضعف قوی
 و عدم اقتدار بر و فاع و در علم صنعت نیز و اثره نام از است فاع و در ساختن
 عطر کل بکبر و چهار یک کل و از آن پال کند در دایره سفید بر و دایره من بنم
 اب با کلاب بر روی آن بر و در آن از اب دایره سفید محکم کند بنوعیکه بجا آید و
 نباید و بنچه در آن استوار کند شد و وصل و محکم نماید هر چه بنچه بلند تر باشد
 بهتر است هشتاد مثقال روغن بادام پار و روغن دیگر که بقدر یک مثقال کافی است
 در آن حل کرده باشند و افتاب آن روغن را بپایز که گرفته باشند در پار و
 گذاشته و در آن محکم کند و از آن دایره بکند و در هر وقت که اب گرم شود بر

عوض کند و آن سر در بردن یک به فرود آمدن است که تا میجوشد بعد از آن آن
 ملازم کند مثل چراغ نا اینک که بر د یک تمام شود بعد از آن پانچ را برداشته و
 طریقه بر بردن و آن روغن را از آب جدا کند بنوعی که در آب چیزی نماند و غنی باقی نماند
 و بعد از روغن را در پانچ بریزد و آب کلاب غنیمت کلاب و روغن زیتون و روغن بومی کل ناز
 بریزد و هیچ سابق که او کف عمل سلیم را بریزد و آب لاجون که در آنکه دارد و هکذا دیگر
 العجل حی بلغ الی حد الجمال و متصل الی مقصود غایب الاتصال و لا حاجة الی بیان
 باقی الامور لظهوره غایب الظهور فائده طریقه منقوله از مرحوم میرزا ابوالقادر
 القاسمی بعد از این در تصفیه قلب سالت سالت قبل از شروع در اربعین
 در ایام بیماری مداومت نماید بر ذکر الله خاطری و ناخاری و نوافل را با خشوع بجا
 آورد تا صلی کاملی هم رسد بعد از آن شروع در اربعین نماید و از حیوان احرام تمام
 و نوافل را طریقه با خشوع تمام بجا آورد و در بین نافله شب شفع سبصد و شتر
 مرتبه حاجی یا قوم را متصل انگارد نماید تا نفس قطع نشد چون نفس قطع شود سفر
 کشد بگوید بحمد الله استغثت الله قلبی چون نفس نازده کرد باز شروع کند
 بتکرار پنج سابق تا تمام شود بعد از آن با تمام باقی نوافل هر روز در اربعین نماید
 هیچ تمام کند بعد از آن تمام شروع بایست نماید که با مداد و قلم و کتان و نوار پنجگانه
 متوسل شود سر سبکی از اصحاب کسا و از عباد نور اول بنور اول و در ثانی بنافله
 و هکذا این عمل باعث حیات قلبی عبارت است از علم بطال کلبی شود و مکر و خیر
 رسیده است فائده با علی بابا یا الحسن یا ابی تراب حل مشکل سرزدن ننگا
 يوم الحساب مداومت بر این کلمات بعد از صلاوة در ناء اللیل قلا یا نصدمه

منشأ حصول رؤیای صلاقی و وصول سنی بمقام شادمانیست متضمن که وجود
شرط دوم هر حاضر و حاضر **فائده** در سخن هار و بیخفاست امتوسل روح و عقد
امیر المؤمنین باشد هفت نوبت بایشتر این را بخواند ای باد صبح مشکبو سوی بخفت
اور تو رو باشاه دین چیدد بگو با چند صفت بگو بانفس پیغمبر بگو با سید
سرور بگو فلان سلامت میکند جان را علامت می کند مستی نجات میدهد
فلان سلامت میکند **فائده** اگر همان ملقه متقدمه در پیاله کرده و پیاله دیگر
در بالای آن شد وصل نموده برایش بسیار زی با خواستگر می گذارند خردان بسیار
بالا متصاعد می شود و دست این ملقه چهار مثقال بکمثقال مغزی شود با پد غنا
و گرم بملقه نشینند در وقت فغان **فائده** ماء الاس صابونی بنز آب صابونی
یکبار در قلب آب اهاک را مروج نموده و قدری معین آب بر روی آن کرده آنچه بعد
از یک شبانه روز بر روی می نشیند نیز است همان ابراقه که کسر کرده است
بر آن افزوده تا نیاید و قلب آب اهاک دیگر چنان کنند هم چنین تا پانزده بار و در
ظرف چینی **فائده** تنکس میناد در مروز سر که در ظرفی کرده که با سی بره دان
انداخته مروز در آن کر با سر کرده مثل مجموع بر آن گذاشته و اقل که انداخته در آن
مجموع کرده تا مروز مذاب شود **فائده** اگر در آبتر اشند و شش روز در میان
خزینند هیچ با قوت نشود اگر با قوت سفید ببول شتر بخوشانند سرخ شود
فائده در اتمام عمل متفکد در کفرین عطر کل بعد از آنکه تکرار عمل کرده و بر تبر عطر
بالا نرسد سعی بلیغی لازم است بر جدا کردن آب از روغن بقدر امکان بعد از
جدا شدن معمول را داخل شیشه که جوف آن جفا باشد از او رسه گذارد و در

انشاب بهاری بگذاردند و در آنجا کم کنند از موم با لاک که هوادان تصرف
 نکند که بجز بهضامی شود و بعد از تربیت انشاب بدقت تمام ملاحظه کنید
 هرگاه این بان باقی مانده باشد بر روی اشئی بگذارد که محب بر باد باشد و
 منهای وجه مال بهت مثل حرارت انشاب تا بستاند بر باد بجم تا آنکه بتدریج
 از طوبت بظرف شود و بدانکه باید آنچه صاف شد بکهر و آنچه در دانه باشد
 بتنگیس جدا کند بعد از آن مشغول تربیت شود بچوبکه کدشت فائده
 شیخ جلیل شیخ محمد جعفری نجفی قدس سره از کی که از مشایخ اجاره این مختبر
 در سفر بیکه بجهت زیارت عسکرین و سر باب مقدس سرمن دلی مشرف شدیم
 با جناب ایشان هم سفر بودیم دوزی حکایت کرد که در سر من دلی اشیا
 بودند اهل آنجا که هرگاه زیارت آمدی بخانه او رفتی و قیامی امدم الشخص را بخو
 محبت زار و مریض دیدم که مشرف بموت بودند سبب ناخوشی ستفسا کرد
 گفت چنگ قبل از این فافله از تبر بجهت زیارت با این مشرف شدند و من
 چنانچه عادت خدام این قباب و اهل سرمن دلی هست بملاحظه فافله رفتم که
 مشرف بجهت خود گرفتند و استادی را در زیارت کرده از او منافع شوم در میان
 فافله جوانی را دیدم در دژی و باب صلاح و نیکان در نهایت صفا و طراوت
 با جامهای بنکوب خواست علی بر آورد و جامهای تازه پوشید در نهایت خشوع و
 خضوع روانه روضه متبرکه شد با خود گفتیم از این میتوان بسیار منافع شد پس
 دنباله او را گرفتیم و دیدم داخل محض مقدس عسکرین شد و در دروازه
 استاده کتاب در دست دارد مشغول خواندن دعای اذن شد و در نهایت آنچه

در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

از خضوع که متشوی می شود و اشک از د و چشم او بر من جاری است بنزد او آورده
گوشه دای او را گرفته گفتم میخواهم بچینه نون بارت نامه بخوانم و دست بکده کمره و
بکده انداخته بکف من گذاشته اشاره کردم که برو و تو را با من بجوئی بنیاشد من که چند
روز سنا دی میگردم بده باک این شاگرد بودم از گرفته قدری راه رفتم و طمع مرا بر آن
داشت که با او از آن اخذ کنم بپر کشتم دیدم در غایت خضوع و کمره مشغول دعا ایادن
دخولت باز نترسم او شده گفتم باید ^{من} تو را از پارت ^م هم بپند فعه نیز اشرف بمن آورده و اشا
کرد که بمن رجوع نداشته باش و برو من رفتم و با خود گفتم بنکوشکاری بدست آمده
باز مراجعت کردم در عین خضوع او را گفتم کتاب بگذار و البته من باید بچینه نون پارت
نامه بخوانم و دای او را کشیدم ایند فعه نیز یک عدد پال بمن داده و مشغول عبادت
من بفته باز طمع مرا بر معاودت اشتر مراجعت کردم و همان مطلب را تکرار نمودم
ایند فعه کتاب در بغل گذاشته و حضور قلب تمام شده بیرون آمد من از کمره خود
پشیمان شدم و بنزد او آمدم گفتم بپر کرد و در پارت کن بهر نوع که خواهی مرا با تو کاری
نبست کمره بکنان گفت مرا حال از پارت نماند و رفت من بسپا خود را ملاست کرده
مراجعت نمودم از در خانه داخل فضا شدم سر نفرز لب لبام خانه من میزدی رخا
رو بمن ایستاده اندانگه در سپتا بود جوان تر بود و کانی در دست داشت تهر در کما
نهاد و بمن گفت چیر از ابر ما را از ما باز داشتی و کمان داده کشید ^{نما} سپهر من سوخت
و انسه نفر غایب شدند و سوزش سپهر من اشک داد با من کرده بعد از دو روز
دور مجروح شد و بتدریج جراحت آن بهن شده اکنون سپهر مرا فرود گرفته و سپهر ^{تمام} را
خود را کشود و بدست مجموع سپهر او پوسیده بود و دوسر و دنگ داشت که آن مختصر

بهر حکایت حاجی محمد بن الشریف حاجی خواد صباغ که از معتبر تجار و ثقف و
 معتدل بود و در سرمن رای سرکار تعمیر موضع معتبر که عسکر بن بوز و سراب معتدل
 بودند از جانب جعفر قلی خان خونی در دست بیکر آمد و دو بیت ده که حقیر بنام زبیر
 بیت الله الحرام باسخود مشرف شد بن بارت سرمن رای فتم در اینجا بود حکایت کرد که
 سپید علی نامی بود که سابق بر این از جانب زبیر بغداد حاکم سرمن رای بود حقیقاً و
 در دست بیکر آمد و دو بیت پنج که مشرف شده بودم دیده بودم گفت او از زبیر
 و جعفر که هر سری بیکر بال بود می گرفت و ایشان را رخصت بارت و دخول در وضع
 میداد و بچه پیر و جعفر ^{استخوان} و دکان و دکان محری بر پای ساق مهر که جعفر داده بود مهر که
 جعفر در فغان دهر که داخل در وضعی شوند باشند روزی هر دو صحن مقدس
 نقش شده بود و سر نفر ملازم او هم ایستاده و چوبی بلند در پیش خود نهاده و
 زواری از بچم وارد شده بود پای هر یک را در مهر میگرد و وجه را میگرد و رخصت
 و دخول می داد و جوانی از جانب عجم آمد و زن او هم بود و از جمله اهل شرف و ناموس
 و جاه و جلال بود و دو بیت بال داد سپید علی ساق پای این جوان را میگرد و گفت از زن
 نیز بهاید تا ساق پای او را میگرد که این جوان گفت هر دو فعلاً بن زن می آید بیکر بال می
 و این قضیه ضرور نیست سپید علی گفت ای افندی پدید بن عصیدیت و غیبت
 میکنی که ساق پای زن تو را ببینم گفت اگر در میان این جمعیت مردم غیبت کنم غلطی کرده
 خواهم بود سپید علی گفت ممکن نیست تا ساق پای او را میگرد که زن دخول بداد
 این جوان در سنان و اگر فتنه گفت که در بارت همین قدر هم کافی است خواستم
 کند سپید علی شفی گفت ای افندی گفت من بر تو شاق و کران امد هم چنانکه زن او

دست بکند و سر خوبی بر شکم او زند که افتاده و جامه او پس شده بدان او مکتوف
و نمایان شد از نزد دست این زن اگر فتنه راست کرد و در بر وضه مقدس سر کرد و در
کرد و عرض کرد که اگر شما بر پسندید بر من نیز گوارا است بنظر خود معاودت نمود
حاجی چو آن گفت من در خانه بودم بعد از سه چهار ساعت گذشت بتعجیل از بیرون
من او را که مادر سپید علی تو را میخواهد تا من روانه می شدم و سه نفر دیگر آمدند
بتعجیل رفتم مرا باند و زن خانه دید سپید علی مانند مادر و غم خورده و در پیش
غلظت و امان انداخته دل میبکند و عبال و در و در و اوج شد چون مراد بداند مادر
وزن و دختران و خواهرانش بر پای من افتاده عجز و زاری کردند که برو و اینجا را
کن و سپید علی فریاد میبکند که با او ای غلظت کردم و بدیدم من مادر را نزل اینجا
جسم از آن خواهرش خوشنود و دعا بجهت سپید علی کردم گفت من از و گذشتم اما اگر
ان دل شکسته من و این حالتان وقت مراجعت کرده وقت مغرب بودم و در وضه
عسکری بجهت عزاد مغرب عشاء دیدم مادر و زن و دختران و خواهران سپید
سرهای خود را برهنه کرده و کپسوها خورد و بر وضه مقدس ریختند و چنان از
شده اند فریاد سپید علی از خواند و بر وضه سپید من مشغول نماز شدند
بماز صدای شپون از خانه سپید علی بلند شد و متعلقان و بجانم رفتند انشایی
مرده بود از اعسال دادند چون کلبه هار وضه و واق در وقت در دست
من بود بجهت مصالح بغير الاثان خواهرش کردند که نابوت و او در واق گذارده بود
صبح شود و در ایجاد من نمایان جانم را اینجا گذارند من اطراف واق را اینجا بجهت
است ملاحظه کردم که مبادا کسی نهان شده باشد چیزی از وضه مفقود شود و

و در راستی کلام کرده کلبه ها را برداشته و فتم و چون سحر شد مردم و خدا هر را گفتیم
 شما را از فرقه در و راقرا کشودم و بدین یک سبک سپاهی از رواق بیرون دویدند
 رفت من خشمناک شده بخدا می که بودند گفتیم چرا اول شب رست و راقرا نداشتند
 این گفتند ما غایت تفحص نمودیم و هیچ چیز در رواق نبود پس چون رستند آمدند
 و چنانکه سپید علی را برداشته و او را دفن کنند دیدند کفن خالی و تابوشت هیچ
 چیز را اینجا نیست فائز که عرض کرد این است سرخا هست فائز که قال رسول الله
 طلب العلم فرضه علی کل مسلم الا ان الله یجیب فی العلم ففها گویند مرد علم فروع است
 از عبادان و معماران متکلمین گویند علم کلام است اصل تقییر حدیث گویند
 علم کتاب احادیث است متصور گویند علم سلوک است کل حزب بما لایهم فزحززه
 میگویم اولی تعیم است و واجب است و کفایت و تعیم طلب با استدلال و تقلید
 کشف است همین است مرد از لغت نه همین تحصیل احکام و فروع را در تفصیل
 چنانکه شیخ بهاء الدین عاملی بیان نموده و از اینجهت است که جناب مقدس
 بنویسده فرموده لا یتفعل لعل کل الحق حتی یقش الناس فی ذات الله و بوی القرآن
 و جوامع کثیره تم قبل علی بنیسه و بگویند شد سقنا لها و مؤید اینست که اینند و
 فوهم چه اندازد مجرد تعلیم فروع نیست شاعر مرثیه بر مرثیه لیلی و شمع زین
 پلش عری بر کندشت در راه او مجنون صفت اینشاده ام حیران هنوز کشتان
 نسیم زلفت او در و بر نشان و بود بر خاله و دلهایی از زلف او در زبان هنوز
 فرشته است جام مدعی پرازی وصل مرا پیوسته خون دل روان از زلف
 بردمان هنوز از گلشن کویش صبا در و بر داشت چنین گذشت اهو چه بر

بر عالمی کرد بد مشك افشان هنون **لؤلؤ قمار صغما** ان لاله بر سر مهر افرد
 انجوا مرکی کفون خدا با ان پیر یاسنارا طلمات و اب جیوان کر خواهی ای
 سکند با ما با وینکر از لفت ان دهانرا بارب سی بر پیری ای نوجوا
 ازان لب کر بو ستر بخشی این پیر ناتوان را ای مدح دکن دین فامت چنبد
 و در کشم بنامت این سخن **لر** کما ز **لر** در کوی واکر لب بر استار سام کلک
 شادمانی بر اسمان دسامم کرم کثود صفا ددان قفس و لی کو بارل و پری که
 خود را تا استار سامم ای عند لب با من بکرم در این قفس باش تا صد نشانه
 اینجا از کلستان سامم از سپن راه کوش عمر بیت مکنم طی باشد که ستر
 اینجا بر استار سامم **لر** نوح راجی شدن مان دند کافی طی داب کشی اند
 بحر اشکم کر فکند و وی داب در زاقم من ولی ز اش چشم و سوز دل فارس را
 اتش فکندم عرفا کرم وی داب هم زددم اتش عالم راه هم طوفان باشک بی بد
 اتش چهره مفصوفی داب هم زددم اتش عالم راه هم طوفان باشک بی بد
 من نر ماهی نمند ز اب چشم و سوز دل چند داتش نشیم ای خدا تا کی داب
 پاره های دل داب دید غمازی کنم پس چه سود از کوپاری ل تا کنی که بی داب
 دست بلب صغما استین بر چشم تو اتش فکند بخود عرفا کرم وی داب
لر ما شر ملک فنا بزم و فنا کسوما است لا مکان تحت که و سا بر حق افشرا
 اشک خونین زرد و سپن سپی دل تو کش پیراه سحر و سوز جگر خنجرها است
 کوس فرا بد شب واه دم صبح علم بارب بارب هنکام سحرش کوما است صلح
 باکل ظفر اشتی و با هر چنک دشمنه مهر کند و سر کچ چنبرها است یاسناتفر

وصال کجی مناعت نیکو لعل خون جگر چه مرگه کاهی ز ما است مصلحت بدد و کاد
 و خرد غزل و جنون و الی عشق خودان صفت دانش و رما است خطا و ادکی از کون
 و مکان مستوی و روی ساده ز نقش و جهان دفتر ما است دوسریندی نه با
 بود و جهان ذیل محشم باز که توده خاکی و فلک منظر ما است خالت داهی که با و
 کند روی دانش صوچان چنبر کپسوی کوشما است بزم ماکوشه تنهائی و
 سانی غم و باده خون دل و مادیده ما ساعز ما است داغ تن لاله و کل و دود و
 شمع چراغ باد او عود و غزل و فلک ما صحر است دید و اندوه و زین محنت غم باز
 ندیم ناله و زاری شب مطرب و امشکر ما است سفره دامان بود و مایه ما
 تخت جگر دل کباب نمکین و مره انیس خود ما است هست از این کثود و این تاج
 نیکین که سلاطین جهان از اهر و بود ما است ما سلیمان جهانیم صفای
 حسنا الله خط و دوش از کشته ما است و لمر عریض که اندر طلب و ست
 هم بد و سر هم صومعه هم می کند دیدیم با هیچ کس از دوست ندیدیم نشانی
 از هیچ کسی هم خبر و نشنیدیم دو کج خرابی پس از انجای گرفتیم تنها و دل فشرده
 و تو میدرخیدیم سر سبز زانوی نهادیم و نشنیدیم هر بوی خود و فریاد پاره
 کشیدیم هر تر که آمد هر بوی سینه شکستیم هر تیغ که آمد هر بوی خردیدیم جا
 از چه هر روز هر بار بود کوفتم می از چه هر خون جگر بود کشیدیم چشم از رخ هر
 کس هر کرم و مستی بستیم باز در هر کس همه کرم خویش کشیدیم از این خرافات
 او کویش گرفتیم از این بحر قصه و لب بازیدیم هر لوح که در مکتب مایه بستیم
 هر صفحه که در مد و س مایه در دیدیم هر نقش بخیر نقش و بی سینه ستریدیم هر

این نسک

هر چه بجز فی ان دل بریدیم جز عکس خشنابیه دل زدودیم جز باروی از در
 خوار در دیدیم کرشنه شدیم آب جوی مژه خوردیم و در گریه لخت جگر خویش
 مکیدیم یکجند بنین جوژه مقصوب سپردیم المنة لله که عطلوب سپیدیم خرم
 سحر بود که با یاد خوش او بنشسته که از شش چتر این غم نشیندیم کایام و صفا
 و شب هجر سر آمد بر خیز صفائی چه نشستی که سپیدیم جستم ز جاجان یکف از هر
 نداشت پس بد کشودیم بهر سو فکریدیم دیدیم بدید از آن ^{کون} مکان بود جز خوف
 بکرم بگرچیز ندیدیم دیدیم جهان وادی این شد هر چیز نخلی و هر نخل
 انا الله شنیدیم ز کثرت روی لکلی بی شناعین عبد الله عرفی قوله تعالی انما ینحی
 الله من عباده العلماء قال یعنی العلماء من صدق فعله قوله ومن لم یصدق
 فعله قوله فهو لیس بعالم و توضیح آنکه علم چه متعلق باعتقاد باشد چه باعمال تا
 عظیم در نفس دارد چنان نوری است که باعث مشاهد می شود و جناح عروج
 بر تیر روحانین است چون باین مرتبه رسید مشاهد می کند عظمت الهی و
 صفات جمال و کمال و قدرت و ابراهیم میرسد را و اتش خوف خشت می سوزاند
 صفات میسر که ان لو انم بشریت است شعاع او منعکس بظاهر می شود بجهت ^{ست} صفا
 باطن ظاهر پس روشن می شود هر عضو ظاهر آن پس در عملی بد هم چنین کلیدی
 از حضرت امام رضا روایت کرده است من علمات الفقهاء العلم والصفه لعل العلم
 اجتناب است از حرکت اعضا با پنجه منرا و در نیست چون ضرب فحش جدال و نزاع و ان
 صمت سکوت از غیر لایق است از سخنان الاهیه لاعبله که هر مباح باشد سران انبیا
 که بعد از شعال شعال اتش علم همی بنماید مکر عروج بهما لمر قدس و تهیه سفر

اوسط طلب

در ترك موانع اندازانجه حضرت رسول فرمود لا يستقيم ايمان عبد حتى يستقيم قلبه
 ولا يستقيم قلبه حتى يستقيم لسانه تذبذبها يدل انك غلم برد و نوع است مقصود
 في نفسه ان نور يست که در قلب ظاهر می شود چنانچه فرموده لبس العلم بكثرة العلم
 بل نور یقین در الله فی قلب من يشاء وبواسطة این علم مشاهده می شود امور غایبه
 و حاصل می شود بلکه محتمل بلاها و علامت ان اعراض حقیقی است از دنیا و مافیها
 و توجه بعالی عقیب مستعد بکشدن پیش از فوت فرصت این علم اشرف علوم و
 مقصد اصلی است قسم دوم آنکه مقصود از ان عمل است ظاهر یا باطنا متوسل
 اول شوند ان علم با مورد است که باعث قرب بعد بجناب حق می شود و از ان قسم
 علم بفرع شرعی هر گاه اخذ شود از معادن آنها و اما جاریه کلام و تعمق و دانستن
 فناوی و فرع پس داخل در علم نیستند بلکه بسا باشد که منقاد و روی رخداد شود
 و در خصصه در تکامل بجهت نفع شبهه معاندان است و ارد شد که انهم اکثر من نفعه و
 قسم اول را علم باطنی علم حقیقت گویند تا بر اعلم ظاهر و علم شریعت جمع میانه هر دو
 علم حکمت و من یؤتی الحکمة فغدا و فی خبر اکثر و علم می باشد که هر تنه یقین و از بکار
 یقین سر مرتبه است علم الیقین و این تعقل تصور مطلب است چنانچه در واقع
 و نفس الامر است عین الیقین ان مشاهده کردن ان مطلب است چنانکه هست
 و حق الیقین ان فناء در حق بقاء با او است علما و شهود و احوال و بنا بر آنچه مذکور
 شد علما بر سه قسمند علمای ظاهر فقط و ایشان مانند شیخ چراغند و این طائفه
 که می شود که از صحبت بنا خالی باشند چه ایشان نزد بنیاد شناختنند و از حق جدا
 اند و علمای باطن فقط و ایشان چون ستاره کاندید نور ایشان از خودشان تجاوز نمی

کنند ایشانند که مسمی یا بداند و قسم سیم حکما هستند مثال ایشان مثال افتاب
است ایشان قطب وقت خود شدند و در هر چون شتو به فالب دم بسر حد کمال رسید
جناب مقدس باری جل عز چنانچه در تهنیت و دیگر از احوال تصریف کرد
خبر طیفه آدم بیک در تعلق روح بقالب نیز هیچ چیز با واسطه ساخت و نفیست
من روحی چون روح مجرد بقالب خلایق را مدخانه دهد ظلمانی پر وحشت مبنی بر حجاب
اصل متضانی بقاد لدن نهائیس نفس ماره در چون تعبیه گفت سر حریر
و شهوت و حسد غضب بخل و حقد و کبر و هان کشوده تا او را فرود روح ناک
که چندین هزار قرن در دیوار دنیا لعابین بصد هزار ناز و پرورش یافت و وقت
انرا شناخته متوحش گشته قدر انرا نفیست ذوق نعمت صال داد و یافتن
مفارقت و رجافتش مشغول شد خواست بر کرد در جانشند انداد دخل طوعا و کرها
دل شکسته شد گفتند ما از تو شکسته می خواهم قبض بر او مستکشید
اھی کشید گفتند برای همیشه فرستادیم و دو داوید مانع آن راه یافت عطره آدم
افناد حرکت در او پیدا شد بدین کشور که فضای عالم و روشنائی افنا بید
الحمد لله خطاب کمال بر حاکم دیک سپید از ذوق سماع ان فی الجملة سکون در روح پیدا
شد ولیکن هر وقت متذکر بام قریب انش و وسعت عالم ارواح شد خواستی
قالب بشکند و امانند طفلان که مشغول میکنند و را بعلی مارانکه و بیجو
ایشان و آسمان گردانید بهشت بدین مشغول کردند تا وحشت او که شود فائده نیخشید
از صبر و حیا و اخلاق کردند لیسکن ایها الزمظهر جمال دهد بشاهد بازی مشغول
شد ثعبان شهوت بمرکتش مد بسبب ان سایر قوای جوانه حرکت کردند و حجب

این وطن شهر است کور نام نیست هر که باز نکشت در کافر میاند و لکنه خلد
الی الارض اتباع هوم مثل کشل الکلب قصد مراجعت بقاء است وصول بطن
مقام احسا و بخاوران عراق و اکثر پیشگاه وصول رسد عیان است چون از آن در
نبرد وصف نه عالم بیان است نفس آدم پیش از تعلق ببدن چون تنم بود که استغنا
از آن همان بکنیم بود بنی طبیعت کاشنه شد تا اب پمان و عمل صالح خود و صد تا
هفتصد نفع دهد اگر نه بر پرویش فزاد در بن پوشیده شود و العصر ^{دش} لا

لغی خسر خالدهن منها ابتدا که طفل بوجود آید هنوز حجب مستحکم نشده است
نوعههاست هنوز از آن انس با نیست در حال که از مادر جدا شد میگویند چون
شوق غالب شد فریاد و زاری بر می آورد و مادر او را مشغول میکند تا فریاد
کند و چون لحظه او را باز گذارند پیل و پاهند و شنا کنند باز بر سر که نه زانو
شود و در شب بپشتن باشد چو در روز نظر و محسوسات می افتد و بانها
مشغول می شود مادر او را به پستان و شش مشغول کند و تا بحد بلوغ رسیده
کار او اینست که رفتن است با بن عالم و فراموش کردن آن عالم و از اینجهت است که بجهت ^{نشدن} سر
جوانی باندک روزن کاری پرورش باید و بمصالح خویش تمام نمکاید تواند نمود
بخلاف آن دی بچه که چون مانوس بعالیج بکراست باز فراتر آن عالم در جان اوست
و در روزنک عالم غیب شهادت پس بکمال جسمیت نرسد لا پرو و کاران و گیتا
بالجمله بعد از آنکه انس با بن عالم گرفت بعضی چنان آن عالم را فراموش میکنند که اگر
مخبر صادق القول چیزی دهد که وقتی در عالم بوده قبول نمی کند و بعضی را هنوز
اثباتش باقی است اگر چه بعقل خود نیز ندانند که وقتی در آن عالم بوده اند اما چون

مخبر صادق و ائمه و انبیا و اولاد و اهل بیت
 کرد و دست در کردن بکند کرده قلب با او داد و دند و بعضی طاعت کرده از پیش
 بر دارند که همه راهها و معانی که عبور کرده مشاهده کنند نگذرد در بیان نماند
 تعلق روح بقالب و خلق الجن و الانس لا یعبدن الا الله لا یعرفون شیئا انکه در قد
 قدسی است فخلق الخلق لکی اعرف تعبیر لازم می آید به جهت تنبیه باینکه
 معرفت عبادت حاصل می شود نه بحث و جدال نظر و محال معرفت است چه بجمعه
 معرفت هم قبل از اتفاق بقالب است پس مصداق ادبها منزهه از آخره در زبان
 است بدون زبان همان است که بود ولیکن زبان در بیان قابلیت تنبیه و دو
 لیکن بقدر تربیت می دهد من جاء بالحسنه فله عشر مثاها بعضی له هفصه کثل
 حبه انبتت سبع سنابل فی کل سنبله مائه حبه بعضی مضاعف والله مضاعف
 لمن يشاء بعضی زحمت بیهوش اما بوی الصابون اجرم بغیر حجاب و بعضی زبان
 اضر و تراعد و تعبد الصالحین ما الا عین ان ولا اذن سمعت الا خطر علی قلب
 بشر و بعضی بیشتر و لا تقام نفس ما اخفی لهم من شرفا عین تخم روح چون دانند زرد و
 چون کاشند اگر چه همان دانند می هلا ما بکدانه هر دانند می شود و شکوفه می
 دهد نافع بوی خود است سبز که نافع چشم است شاخ و ساق که عصا و نیل از
 و هنرم می شود و مپوه زرد و لو که جز و بدن می شود و غوره آن و خشک آن و زرد
 آن همه نفع می بخشد و بدانکه معرفت بر سه قسم است عقلی و فطری و شهودی و عقلی
 چنانکه عقل هر کس حکم می کند بر صانع حق کفایت بقول الله یوفینا الی الله الحق
 و باشتدال لای بی برند و عرض از اتفاق روح این معرفت نیست چه این در اول

هم بود است بر یکم فالوایل و این معرفتی است که نظری است کافر و مسلم را حاصل
است بلکه بهتر از این میخواهند لکن الحزب کالمعاینة و بنا باشد که این بر ندق و
کفری کشاند چه عقول مختلفه و اوله عقلیه بسبب عقول متفاوت میشوند و
نظری است که از عقل چنین برسد با این نحو که در واقع و اکتیوت من این ایهاد و اید
و تخم روح را پرورش دهد بر قانون شریعت نظریات فاق و انفس میباید و بطریق
که از شرع رسیده حکم بصانع و صفات و کمالات او کند و از هر مظهری مظهر را بفهمد
و بر هر کل شیئی آینه برسد و با تعبیر عالم ابقان نهد و کند لک نوی او هم ملکوت
السموات و الارض را بداند و بمعنی ما را بیت شیا و ایت الله معارف کند و این
مرتبه اگر چه بسیار بلند است و مقام خواص است اما هنوز تخم انسانیت در شکوفه
است و نهوه که مقصود اصلی است بارها ورده و بدجمله من حق تحقیق که برتر شریف
است نه سید و از مرتبه است که بعد از دو مرتبه اول قدم بر قدم شریف نهاده
بطریق که از موصل از راه شریعت با رشاد صاحب شریعت سلوک کند تا فخر
و بانیة الاولیاء ایام ده که نفحات فلعرضوا لها من نفحاتی شریعت لبت زاعا
کرده عاشق قدم باست نهی معشوق را اول پیشا بد نکمتر بدانکه نفس
او در صفی نفسی خفته است باقی صفات هم از این دو اصل تولد میکنند
ان هو و غضب است و از خاصیت عناصر که در نفس است هوامیل و بغل
و این از خاصیت آب خاکست و غضب میل به علو و وقوع است و ان او هو و اذنی است
و جهر ما پیر و رخ این دو صفت است پسند و صفت بالضر و ده و نفس باید با
ناب و اجذب منافع کند بغضب دفع مضایا ما باید پند و سجده عندالکناه و

و هر يك را بر همان شرع بايد استعمال كرد و بايد نگذاشت غالب شوند زير اكلان
 صفت به ايم و سباع است اگر هوا از عدل تجاوز دكند شرع را مل^ش ش^و
 و خست و دنا^ت و بخل و خانت بد بايد و عدل است هوان^ك كه چنان^ك منافع بقده
 حاجت كند در وقت^ك احتياج^ك پس اگر^ك زيادان قدر حاجت كند حرص پيدا شود و اگر
 پيش نهاد عمر كند مل نما^ك شود و اگر ميل بچيزي^ك كند دنا^ت خست هم رسد
 اگر ميل بچيزي^ك بد كند شهوت بد پيدا بد و اگر نگاه داشتن در او و بخل با هم مبريد
 و هكذا و اگر صفت هوا مغلوب گردد غضب شود و دنا^ت حاصل شود و اگر غضب
 از عدل تجاوز كند بد خوئي و تكبر عداوت و حسد و تنگ و بي ثباتي و عجب
 غرور و امثال اينها حاصل شود و بعضي صفات^ك كه^ك از اينها^ك وصف حاصل شود
 و اگر غضب مغلوب هوا شود بي چيني و بغير^ك و كسالت^ك و عجز و دل^ك و خواه^ك بايد
 ابد و چون اينصفتا بر نفس غالب شوند طبع نفس مایل بفسق و فجور و قتل و نهب
 فساد و غارت شود و چون مل^ك بنظر ملكي در غالب دم نكر^ك باشند ماده اصل^ك اينها
 را ديدند گفتند انجم^ك اينها من^ك بفسد^ك اينها و بفسك^ك الدماء و ندانستند كه چون
 اكبر شريعت بر اينصفتا^ك طرح كند همه صفتا^ك احميد^ك بد بايد^ك لهذا فرمود ان^ك اعلموا
 لا تقبلون^ك كه^ك با كرى شرع نزن^ك كه^ك اين صفتا^ك را بكي^ك محو كند چنان^ك نقصانست^ك بر^ك
 ان فلا سفر^ك اينجا بظا^ك افتادند خواستند محو كند نشد نقصان بد و رفت^ك ان باعث
 نقص^ك مرتبه انسانيت شد خاصيت^ك كه^ك با كرى شرع است كه چون اين^ك وصف^ك چون
 است^ك ام كند كه هر^ك را خواهد براند^ك چون بنظر اكبر شرع اين^ك و با عدل^ك صفت
 رسيدند كه در خود اينصفتا^ك نص^ك نماند^ك لا بشرع در نفس صفتا^ك احميد^ك بد بايد

و از مقام امارت بمقام مطهرت می رسد و روح شریف قطع منادله علو و سفلی نموده
مبادج اعلی علیین قدم زد مستحق رجوع الی ربان کرد و بالجمله نفس را در پیر و اند
بیاورد و سپهر هوا و غضب احتیاج است ولیکن باید نفس طهر شود و در وی این دو
صفت را بیاورد کند تا مطلوب حاصل شود چون هوار و بعالی علو نهد همه عشق و
محبت کرد و چون غضب قصد علو کند همه عنایت و غمزه و محبت شود بشوق و نیکی
محبت وی محضرت کند و بغضب هیچ مقام توقف نکند و هیچ چیز فراموش نهد و در
پیش از این دعا را اولی این دعا را شست چون ملائکه بمقام خویش راضی بود
و بمشاهدت شمع جمال ثانی و ما مثالا له بمقام معلوم و جبرئیل می گفت او در نوت
انمله لا حرق و چون پدر روح بمادر عنایت رجعت شد و در فرزند هوا و غضب
که اول جهول و در هم ظلم است بدیدند تا بل تجاوز از مقام خود و بهاری این
دو سرکش ظلم جهول صاحب عنایت و محبت خود را پر و اندر صفت بر شمع احدیت و محبت
زدند بانه را حراق نکردند و کمتر بعضی را هل عرفان گفتند در بیان تصفیه دل
بر ثابون شریعت که در جنبین است جنبه روحانیت جسمانیت اینچنین از ادواح میگیرند
اعضای سمیت میگیرند چنانچه در بعضی اعضا پیوسته است پس اگر فیمابین هر عضو
پیوسته است پس اگر فیمابین دل و عضوی سده حاصل شد مفلوج می شود و اگر
سده میان روح و دل حاصل شد حیوان دل منقطع می شود و چون بنزد روح بدن
رسد ممکن است که دل را صفات روح حاصل شود از سمع و بصر و ذوق و شمع و هکذا
و از حصول آنها کمالی بکمر حاصل می شود تا دل متخلق با خلق الهی شود و دل را
شکلی است جنوبی و از جنبه است و حانیت که از عقل کوپند دل سایر حیوانات

این جنبه را ندارد و صلاح آن در صفتها و فضا آن در کردار است و از اینجاست که
 اگر کشوده شود عالم غیبی به بند چنانچه خواست غالب عالم شهادت را و دل را هفت
 طور است بجای هفت ظاهر اول آنها را صدر گویند جای سلام و محل وسوسه است
 من شرح الله صدره للاسلام و من شرح صدره بالکفر و بوسوسه صدره و لکن
 و در دم را قلب گویند آن جای ایمان است کتب قلوبهم الايمان ستم شفقت آن معدن
 مطابق محبت است قد شغف باحبا چهارم نواد آن معدن مشاهده و رؤیت ما
 کذب انقواء ما را ی پنجم حب القلب است که محل خاصه محبت با لعنه است ششم
 سوپا است که معدن مکاشفات و معدن علوم لدنیه است و کجسته خانه اسلام است
 نه ملک است مسلم نه ملک حاصل آنچه در سر سوپای بنی آدم از اوست هفتم
 هجرت القلب است آن معدن ظهور مجلبات توانا الهی است چنانچه حق با بند
 عضو سجد کند دل بپزداید این هفت طور سجد نماید بغیر هر را و غیر خلد بر آن
 و در بجز آن آورد و در بد و طفولیت دل برضال است معالج آن لازم است و در
 تربیت معالج آن خلاف کرده اند بعضی بتبدیل اخلاق و معالجه از راه عقل این
 خوبست و لیکن عمرها باید تا بندیل خلقی شود و حال این که عقل را بند اعلم است
 و رای العلیل علیل عقل از کجا از همه مفاسد آگاه و همه مکاید شیطان را نا ابر
 و بعضی بتبدیل آنها از راه مجاهدات شرعی آن نیز پس خوبست ماعمر ما خواهان
 بکر همان از محافظت غافل شود نفس و سنی اغان کند عمری و صفی بد صوفی کرد
 و چون و بد بگریزد و از صفی غافل شود بصورت اول باز کرد و و اهل سلوک از
 مشایخ ابتدا بتصفیه دل گوشند بر سر قیادت او مت نمایند تا محل فیض حق

شود و بقبضان در محظوظ چنانکه اخلاق متبدل شود و البتة بتبدل هم مجد اعتبار
باشد اما طریقی تصفیة دل که اول بتجربید صورت غالبی دارند بترك فضول بنا و عزلت
و قطع تعلق از خلق الاصحیح کمالی ترك ما لوفان طبع و باختن جاه و مال و ترك خان
و مان و عیال و مد و مت با این تا بمقام تفرید رسد چون از عهد این بیرون آید و
تصفیة دل اقدام نموده بدن گرد و ام و فکر تمام ناهمه و ساوس شیطانی که بدل رسیده
بیرون رود و فساد و ان بر خیزد و این فرقت پیدا بدین پس سلطان ذکر و ولايت دل
مستو شود و غیر یاد حق بیرون رود و سر را بواقعه برد دل بنشانند پس دل را طایفه
حاصل شود و نگاه دل بمقام دل رسد الا بدین که الله تطهیر القلب فکر دنیا و آخرت تمام
و انوقت سلطان عشق و ایت سلطنت بشهر دل فرستد شعله شوق نفس قلاش بقدر
صفت را بر سن در بند و بسپاستگاه در آورد و تیغ ذکر را بر آورده از اگر در دل
از این سپاست زندان شباطن من ترا بکنند و همه صفات بهم سر تسلیم بند بکنند
و بارگاه جلالت از بند شوق و عشق بشکلی فرو داید و عقل بود بر می نشیند
و لای صفا حسن دل را در بندت دهد و در انوقت هیچ عضو و صفتی نماند که مخوف
کند الله غالب علی امر پس دل بین اصبعین لطف قهر حق در آید کاهی در ان تصرف
لطفانه کند کاهی قهرانه مخفی نماید که ایچ این عارف گفته که بتبدل صفت بجا آمد
شرع بر عمری با بدینچه را خود گفته از راه تصفیة دل نیز همان حال دارد و چه صول بر تبه
ترك فضول و عزلت قطع حتی اگر مال و عیال خویش میخواهد همین مقدار و تیر
دل نمی شود مگر بعد از بتبدل خلق بشمار و با وجود این بعد از غفلت از مراقبت
بحال اولی عود میکند ساغر ^{نعمت} ایچ چنان بدست سر رسن پیاده هست باید فکر

دوائی نگاری هست دورکاری بسرکوی نومزل کورم بامهنگ که مرزوبنت
 دنداری هست سرعشق و نوبهان چونکم ازخاق که اشک فاش کوبد که مرزبانوسنگ
 هست سرخوش را درصومعه طریح ارباب روم در سرم چو ضوین بسن ز ناری
 اندازان طرطرا و نکیند موئی در خم مرشکانش بسکه کرفتاری هست طارن
 چمن قدس خدا و انظری که مرهم نکران بل سوی کلزای هست ساغر دل شد
 داهد پنهان بزم شریف ان همه چیز جهان دیند خوبناری هست لا ای ری
 کسی کس نیست طائف دست خود در دامن پند کجا ناب و در دست پیر
 در کرم نت پند بزم مدعی خواهم بشی و انجمن کردون بدست جام و در دست
 دیکر دست منت پند لا ای مر در مصر خوبی یوسفی از نوبیا زادان کثر
 صد هزاران یوسفان هر سو خدایا داد مانند از شک پری اکد نظر دلبری
 ان دلربا مان دگری کی خود بدیدل و امک نکند بعضی ز عرفاد و بهان تخلیه
 برافون شریعت بکشد روح انسانی از عالم است و بحضور غریب انحصار دارد که
 هیچ موجود ندارد قل روح من امری و عالم امری است که مقدار و کبیت است
 پند بود و باشاره کن ظاهر شد با انچه است عالم کو پند بی توقف مانی و واسطه
 ماده و عالم خلوق که چه با این اشاره کن ظاهر شد ما بواسطه موارد و امتداد ما خلوق
 السموات والارض مستدام پس قل روح من امری یعنی چه ماده و هبوطی زان
 کن حیوة ارضی هوالی بافته فایم بصف قیومیت کشته عالم ارواح منش عالم
 ملکوت ان مصداق عالم ملکوت فایم و ان ارواح و ان بروج انسانی و ان
 قیوی منجان الذی پند ملکوت کل شیء جز و روح انشا بماده خلوق و پند

بصفت قبولیت حضرت دم پیدای تفتیشی بر من دوی پس کمال روح و تجلی صفات
و بویست است طریقی و ادب که اول نفسی بقصد شرع محکم کرد اند تا الطاف خداوند
باستقبال اید من تفریبی شریعتی است لایزال و اعاجون طفلی ای می شد ندانند بندند
پس و بتصفیه دل و روح آورد پس و از ان پستان مادر نبوت و دایره ولایت شهر
داد که غذای ان عالم است تا معدن او قوت گیرد و از غذای های بنعالم ان معامان
و مجاسات هلاک نشود و از رتبه خلافت احکم بین الناس و جعلنا که خلافت خوا
بود است پس باید در اول هر دن طفل انسانی بعالم شهود انوارید ست بار
نبوت سپرد و از پستان شریعت شیر داد و بدینا طریقت و فن پستان او را قطع مالوق
اموخت تا از بند تعلقات جسم براید و افق تصرف هم و جنال را و منقطع شو
و ملک ملکوت بر او عرضه آید و در اینوقت اگر در پیچ خواص نظر کنند هیچ ندیده
مکراتا و ایا حق در ان مشاهده کند ما را بت فی شیء الا و دایت الله معه راین
وقت روح را آتش شوق با اشتعال اید و روح را بر بک انبساط داده و منتهی گویند
شمع است رخ خوب تو پروانه منم دل خویش غم تو است که بیکانه منم زنجیر سرن زلف
که بگردن تو است بزگردن بند نه که دیوانه منم در اینوقت مکالمات عاشقانه
اغاد کنند و انواع کرامات بر ظاهر و باطن اید پیدا کرد و این مقام باین نعمت ها نکر
منعم باز ماندن این عقبه است که خون صد هزار صدیق بر خاک و بخت اصحاب
اصحاب الکرامات کلام مجویون ز نهارد و این مقام مغرور و تشوچه را این مقام و روح را
شراب بهشتی میدهند و طیفه روح انکه در این مقام میخورن و لیس شکر تم لایزال
عمل نموده از جمله اغیبا دامن کشد و سر خط بر گوشه جاد و دنیا و اخرت بند و

اگر مقامان صد بیست هزار نقطه نبوت بر او عرض کنند سر فرو نیاورد و اگر هزار
 بار خطاب سد که ای بند چه میخواهی گوید بند را خواست بی باک اینها را و عفو
 است نه آن عاشق چون کل باید سر نگیرد بود چون چنار دست عودیت برداشته
 عشق در نبوت چندان غلبات شوق و غلغله روح را پدید آید که بافتن آن بی قنای
 چو نیکوتر بعضی از عرفا در بیان احتیاج به شمع گفته اند که وجه احتیاج بان است
 اول آنکه زاهدانه که بصورتی در دلیل راه شناس می تواند رفت با آنکه همه دیده
 راه بین دارد و هم قوه قدم و هم راه معین دویم آنکه همچنانکه در راه صورت قطع
 الظرف بسبب است هم چنین در راه حقیقت زین الناس حب لثوان من الفان و البین
 و القناطیر لظفر الابهی که کونی بدرقمی توان رفت سیم آنکه در این راه زلات و
 شبهات بسبب است چنانکه فلاسفه بندها و وی بویژه چند شبهات افشا دارند وین و
 ایمان بیاد دادند و همچنین شریطی و مشبهه معتله و غیرهم مگر آنکه در حجاب
 و لایب شایع کل سلوک کردند و توسط ایشان از آن زلات عبور کردند چهارم آنکه
 روندگان از ابتلا و امتحان که در سراسر راه است فتنات و فزانی بسبب افند صاحب
 ضریق باید که با شایع لیل فیض و شیرینی و طبع او دفع کند و بعباری از ایشان
 لطیف طایفه شوق و کرمی طلب را و پدید آورد و در کفران اندک کرمی تنفع المؤمنین
 پیچید و زده را در این راه علل و امراض نفسانید پدید آید و مواد فاسد غالب که در دو
 بطریق عادی احتیاج افند که باد و بیه صالحه معالجه نماید خشم آنکه سالک در راه
 بعضی مقامات و مدار سد که در اتحاد روح و لباس بشریت بهر آن آید و پرتوی آن
 ظهور از آثار و صفات او پدید آید و چون این بجز دل صفات یافته است بدین نوعی

مجلسی گردد و در این وقت اگر تصرف و لایق شیخ کامل نباشد بهم دوال همان و افناد
بورجه حلول و اتحاد باشد شیخ مرتبه بالاکان می نماید تا از اینجا خلاص شود و از این
همانکه میکند و هفتم آنکه سالک زاد و نشأنا پیشها از غیب پیدا بدد که هر یک
اشارتی بودند از غیب بنقصان و زیاده مرتبه سالک نشان صفا و کدورت دل و
احوال شیطانی و نشأ و رحمانی و بکرمها معالجه کرد در حصر نباید مبتدیان
اشارت و قوت ندارد زبان غیب اصل غیب داند پس شیخی باید تا سقا و تا و باران
و بیان نماید تا از آن معانی غریب همانند هشتم آنکه هرگاه سالک بسیر قوت قدم خویش
دود سالها مسافت بکند نام واقعی نتواند چه سیران از روش مورد ضعف تراست
و بعضی مقام است که بطهران توان عبور نمود و مبتدیان بضررست باید از او
فرمان از طهران دهد همانکه سالک را بدین کر شود و در کوی تلقین شیخ مؤثر باشد
و همانکه تحصیل مناصب ظاهر پادشاهان صورت بجهت مقرری پیشتر
نگردد پس همچنین بسند مناصب حقیقی از پادشاه حقیقی مخفی نمایند که اینهمه
صحیح است لیکن شیخ و مرشدی کامل و اتم از نبی ولی امته ظاهرین نتواند بود و
و آنچه شاید و باید در کلمات ایشان حاصل است استخراج آنها از کلمات و
اشارت ایشان اصعب نیست از شناختن شیخ و فرق میان شیوا و استاد اینها
ابلیس آدم و حی است مبتدیان بچاره قوت شناختن شیخ و تمیز کادب صادق از
پس صادق یقینی در دست هست توسل بروحانیت این و استفاده از کلمات
او کافی است ششمر ما هر که را بزم هی جلی قسم ما قازم رخا بزم هی جلی
جلی قسم کر بود خدا جوئی به بود چه می پوئی ما مشرف از ازم هی جلی

قم قم اسرار نهان را کشف و عین خواهی ما محزون اسراریم هی جلی قم قم با
 نافله وحدت کرن آنکه سر خواهی ما فائده سازیم هی جلی قم قم ما درند قدح تنو
 از نام و نشان رسته در مبهکه خماریم هی جلی قم قم با جنت باد و رخ ما را
 بود کاری ما طالب بهادریم هی جلی قم قم ما باقی بالکهم غای خودی خود
 منصوب سراریم هی جلی قم قم در طور لقای حق و یاری کویان مشغول
 و بهادریم هی جلی قم قم ای اهل خضره و طعنه من بر ما ماه شرب بار
 هی جلی قم قم نکستری بعضی غرام مقامات شیخ گفته قال الله سبحانه و تعالی
 عبد من عباده ان تبناه و رحمته من عندنا و علمناه من لدنا علیما ان این پنج مقام را که
 دست می برد اول عبد است حق که در بند هیچ چیز بجز خدا نباشد نادرهی باشد
 ماند عبد است از هر چه در بندان بندانی دوم استحقاق قبول حق از حق
 بواسطه اتبناه و رحمته من عندنا و ان میسر نشود تا بکلی از حجاب بشری و روحانی
 بناید سیم آنکه خصوصیت و بافت و حمت خاص از مقام عبد است چهارم تعلیم
 علم از حق بواسطه پیغم تعالیم علم لدنی بواسطه و مراد از علم لدنی صفات
 حق است بواسطه و سایر و علاوه بر این پنج ارکان بهشت صفت یکم را بند
 او موجود باشد ۱ آنکه بقدر حاجت از علم شریعت با خبر باشد ۲ آنکه اعتقاد
 اهل بدعت را نداشته باشد ۳ عقل معاش غیر سخاوت تا مرید را توان داد
 ما محتاج فارغ دارد ۴ شجاعت تا از ملایم خلق و زبان ایشان نهند بشد
 عفت تا محل تهمت نشود ۵ علوهی که بدین اهل دنیا التفات نکند ۶
 بقدر رضی و دشواری هر چه التفات مردم بمسیر احوال او را مضی نباشد و اگر بی اختیار

وصفا و ۳

دینار و باو آورد و بپاژ کند و در جمع مال و ضیاع و عقار نکوشت و طبع و مال بپا
 نکند ۸ شفق بر مرید و سابق ناست باید از احوال و پیوی مرید غافل نباشد
 ۹ حلم هر کس در و دشمن زور و برید را ننجاند نکریقت ضرورت ۱۰ عفو اگر از
 مرید هر کس ناپسند بپند عفو و کار فرماید و بپسند و شفقانه و عالجه نماید
 ۱۱ حسن خلاق و خوشخوی ۱۲ ایشاد ۱۳ کرم ۱۴ توکل ۱۵ تسلیم ۱۶ رضا بقضا
 ۱۷ وفار ۱۸ گمان بند و امور ۱۹ ثبات قدم و عزیمت ۲۰ همت کفنی نماید که
 بجز بصورت کسی چه تواند داشت که برین رکن اول و حاصل است خصوص
 مبتکر و منتی خود چه احتیاج بشیخ در شد دارد پس شیخ و مرشد را از ائمه و معصومین
 گرفت نکستن مرید را بنی بهشت شرط است ۱۱ قول توبه بضرع از جمله کی امور مخالف
 شرع ۲ زهدان و نیا بکلی ۳ تجرید قطع جلا و تعلقات سببی و نسبی با حسن او و جو
 عم اعتقاد پاک ۴ تقوی احتیاط در لقمه لباس نه افند که بوسه او اسانند ۵
 صبر و سخت تصرفات و امر و نهادهای و تخریج کاسات نامرادی ۶ مجاهدت و بانفس
 وفق و مدار نکند الا بقدر ضرورت ۷ شجاعت مردانه بودن ۸ بدل و باید کار
 از سر بیان برخیزد ۹ فنون و جوانمردی و حق هر کسی در جای خود بقدر وسع عمل
 آورد ۱۰ صدق غلم و ارض سنن بقدر ضرورت ۱۱ بناد ۱۲ اعیاد و عبادت پیشک
 چه در این راه کارهای خطرناک پیشاید باید لا ابا الحی تا خود داد و انداد و دعا
 اندیشی نکند ۱۳ ملاصقت فلند که صفت نه آنکه خلاف شرع کند پندارد و ملاصقت
 است حاشا این راه شیطانت بلکه با بنمعی که در دین مدح و ذم و در قبول
 و نام و ننگ نباشد همه زن را و بکشا باشد بد و سنی و دشمنی خلیفه و فریب و غنا

نشود عاقل ۱۷ ادب ستاد در خنوت و شیخ و باده انبساط و مزاج بر خود بسته دارد
 و آنچه گوید باطنیان و وفار گوید و عندها بطریق احسن جوید ۱۸ احسن خلوق
 پیوسته کشاده طبع و خوش بختی و آن تکبر و تفاخر و عجب و دعوی طلبخانه دور باشد
 مخالف است و در بار خود را بر باران نهد بلکه بارکش باشد و از نصیحت گوید نصیحتش نوباشد
 و راه منازعات و معارضات و مجادلات و خصومات بسته دارد و بنظر مردم بیاراز
 نیامد ۱۹ اندک پیغمبر باطن تصرفات شیخ به تقوی و اگر هزار بار خطاب سکته
 مطلب بنای دست بر ندارد و **هتل** صاحبو **هتل** الهم اسوده و حبیب الهم
 عربان و لباس خود پرستی و ارسته جگر الهم هواره بمسند قناعت در
 کشور فقر یار شاهیم دارم امید عفو هر چند مستغنی از کماهم و **هتل** وقت
 اندک در بیکر هر حق اظهار کنم خرقة و سجده بدل بابت زنا کنم زنا عشق که
 پس پرده دل هست همان باد و چنگ عیان بر سر باز آید صومنان از وی ضا
 چشم ندی بچهره شان بدی از سر دستا کنم تا کنم نازده دیگر شهوة منصوصی
 فاشا نا الحیو زخم و جابردار کنم زاهد چه مستدبر و کجی عمر فردم من و در نه بر سر
 پرده ها از وی کار کنم و **هتل** ان شراب وصلستم بللی از خار هجرستم بللی
 و شبنم زلف بتی بدم بد پر در حرم زنا رستم بللی افتادم در کند عشق یار
 خوش ز بند جستم بللی پای کویان روز شب رزم عشق انجام می باشد
 بدستم بللی ششعره بهام خواجها و کفنه ساتی حدیث سر و کل و لاله
 می رود این بحث با ثلثه عساله می رود بداند اهل طرب و باده گشای سه
 می و صبح بنا شنای نوشند تا معدن را از مواد فاسد غسل دهد نشاء

شرایط و هنگام بزم خوب ظاهر شود و با اصطلاح ایشان این سرپاله را ثلثه عساله
میکوبند و با اصطلاح اهل عرفان این سرپاله عبارت از فزای آثار و صفات و ذات
است که اول آثار خود را می شنود و در هم صفات تسبیح ذات را که عارف بجز آثار او نمیبند
و همه صفات و ذات را در جنب صفات و ذات وجود حقیقی محو و مضمحل میکنند بنی
بدانکه او باقی کو و عرفان میکوبند که بعد از آنکه کسی بپندد دل را صفاداد و اعتبار
را از خانه دل بیرون کرد و متوجه بار مطلوب شد خواه این مطلوب معشوق باشد
یا ولی و صاحب الامر باشد یا شیخ و مرشد ابتدا سر مطلوب در باطن جلوه می کند
و بوی ازان بمشام میرسد و بعد از آنکه تصیقل یابد شدن سر و شن توحی شود
و ظاهر هر یک گردد و چون یابد شد سرتا پای مطلوب جلوه می ندادند و با اصطلاح
این طایفه اول را کل میکوبند و در هم دلاله و سیم را سر و چنانکه شیخ محمد داری در
رساله خود تصریح نموده و چون این اصطلاحات دانسته شد معنی شرح واضح می
گردد و انت که در بزم ماسخن از سر و کل و لاله میرسد و سر طور مطلوب جلوه می
شده و این آثار ثلثه عساله که فزای آثار می صفات و ذاتی باشد چه میبواست هر یک
یکی را طو از ظاهر می شود با آنکه با دان در مقام طلب سر و کل دلاله اند که تمام جلوه
مطلوب باشد و این موقوف منوط بثلثه عساله است بدون آنها نمی شود و می
شد که مراد از سر و کل و لاله معانی ظاهر اینها باشد و با سانی بگوید از خود و بار
کنند طالب سرپاله عساله باشد معنی این باشد که ای سانی هنوب ما و باران
حدیث سر و کل و لاله و باغ و بیستان میکوبیم و طالب هر یک کشتنهای میباشیم و
بجای این بر ثلثه عساله است که بمیان پیچوده که همه اینها از نظر ما محو شود و بجای

غریب آثار و صفات مطلوب شویم و از این امور فراموش کنیم و اگر بظاهرش حمل
 شود ملائحت خواهد بود که ما را هوس سپهر باغ و بوستان و نمائشای کل و کلاه و سر
 بر سرافشاده و این را از سر بهاله صبحی است که نشاط و نشاط شرب را در ظاهر
 ساختن و اگر بطن گفتند اندک شرب ساکن و راه حق و بند باطل و لذت اشغال دیگر
 است و در کمر بجز نالفتنه و شمر مری معتدل به نیست بلکه باید قلب متذکر معنی باشد
 تا ملکه شود و در کمر بان گیسب البش قلب است و بعد از آن چندان بدین گریبان نیست
 اختیار و این بر مدح و ذکر قلبی بیشتر و بسیار است و بعضی از عرفاء بعد از نقل بعضی
 از این اخبار شروع بطعن بر علمای شریعت که نقلین و کفنی و تشریح گفته اند کرده و گفته
 است که این از عدم اطلاع بر این شواهد است و از اینجاست و بسیار نامعقول گفته است
 بجهت و ذکر قلبی که در این واحد است و بسیار قلب متوجه به احوال و عجایب صنع و قدرت
 او و صفات کماله و کرم است این احتیاج به نقلین ندارد و خود علمائش نیز تعجب این
 میکنند خصوص قلبی در نماز و ادعیه و ذکر میکنند معنی و نقلین و ذکر مخصوص حاصل
 از صورت ذکر خاصی نیستند و بعضی مخصوصی و بعضی از کلام طرف سپهر
 بر داشتن و یکی از فرود آوردن و اگر کسی اینها را تشریح گوید بسیار صحیح گفته است و باز
 گفته که شایع و دافئه سن جاو است و مشایخ صوفیه این طریق را و آن با همه نقلی
 کنند پس داخل داده شایع سن خواهد بود و علمای شریعت می گویند شایع
 در صورت عدم ظن کذب است مظنون کذب ناقص است شواهد بر این ذکر می
 بلکه می گویند شایع در صورتی است که ناقل از همل سنت نباشد و بسیار از
 مشایخ دانی بلکه کافر می دانند بالجمله حجب و ندکان راه نشنا است و الله

مسلسله

غنیمت و علاج آن بصد است ذکر و لا اله الا الله ذکر اکثر اینها آنکه در شفا خوانه قرآن مجید
 و بهترین آن که کلامه لا اله الا الله است که مرکب است از سه کلمه یعنی انکه بن اثبات است بان
 سکنجین بفتح صغری نشانی شود و بمضمون وعده اذ کر می و ذکر که البته شفا
 می کند و اکثر آن برای شراب و دانه کرا هوک گفتند اول صدق اذیت آورد
 ملک و داعیه سلوک و انشاد ذکر و استخاض خلق قل هو الله ثم در هم فی خوضهم
 بلعوا ثم توبه بوضوح آن محرمات و اهتمام تمام در عدم غفلت از ذکر بکسر یعنی
 دوام ذکر و فکر و دوام وضو و طهارت جامه از نجاسات مظاهر و محرمات شرعی
 از پوشش و بخوان و از رعایت آنکه سر بر نشیند دست است بر بالای آن چپ دست ^{خالصه}
 چپ سان دست است و ابدار و دل حاضر دارد و چشم بر هم نهاده بتعظیم تمام
 شروع در ذکر کند و اگر ابتدا بدکر لا اله الا الله کند بهتر است و کیفیت آن چنین
 گفته اند لا اله الا الله و ناف بر آورد و بر پستان راست بیورد و از اینجا لا اله الا الله
 ازین بر پستان چپ برده بر گرداند بر پستان راست بشرطیکه زبان حرکت ننماید هر
 که در دل نظر کند و چیزی را که بیند که بان پیوندد دارد و در نظر آورد و دل با
 مبداء داده بولایت ولی متوسل شد استمداد کند و بنی لا اله الا الله پیوندد باطل کند
 که هیچ چیز نمیخواهم و هیچ مطلوب ندارم پس بتدریج محبت اینجانب باطل می شود که الله محبت و بشو
 قائم مقام محبت او میگردد و مدامت نمودن بر این توبه بتدریج دل و از همه
 مالونات فارغ میگردد و از هر دل خویش و پیوسته دل خویش با دل شیخ دارد
 از آن مدد طلب دهد اول سالک بواسطه محبت متوجه خضر شود که او را عارف
 غیب است چون صورت شیخ از عالم شهود است توجه آن بدل شیخ است و دست بید

و پیوسته همت شیخ و دلیل و بد و رفته خویش شناسد چون خوئی با افنی بد بداید
 در حال پناه نشیخ آورد و در راه اندرون از بد شیخ مد طلبید آدم سکوت
 زباده بر قد ضرورت سخن نگوید آنوقت اعتراض بر خدای جمیع واردان و همچنین
 ترک اعتراضات بر شیخ نامزد و دشمنی نشود که دیگر مقبول هیچ شیخی نکرد ۱۲
 تقلیل طعام نه بقدر و بلکه ضعف آورد بد که بقدر و بلکه همیشه سبک باشد
 و طعام را باد که حضور دل خورد و لغیر از کز جاک بردارد و خورد بخاید و از قدر
 حاجت زیاد تو بخورد و چون از منزل بیرون رود نگاه با طرف و جوانب نکند و مخفی
 بنماید که در هر آنچه مذکور شد کمر همدان شیخ یکی از ائمه باشد خوبست الا فای
 حاشی چپست این سقف بلند ساده بسیار نقش زمین معما هیچ عاقل و عیال
 آگاه نیست همانا مردان این سقف نفس طایفه انسانیت بلندگان چون در عالم
 امر است سادگی بجهت بساطت ان بر نقشی بجهت انوار عالم افانست با مظهر جمیع
 اسماء و صفات است **و البصا** دوش بدم که ملائک در میانند و دند کل دم
 بشهرشند و بر پیمانند بداند که با اصطلاح اهل ^{عقائد} بخانه را بر سر جزای قاف کنند
 اول عالم فیض نور مطلق و جامعیت اسماء و صفات که می معرفت را اینجا فاضل شود
 و دوم مقام عشق و محبت که باده الهی و شوق از اینجا می رسد سیم نفس عارف که جمیع
 انواع معرفت و ممان باده محبت است معنی است که بد ملائک و عالم فیض
 و انوار کشودند باده مقام عشق و کل آدم را سرشته پیمان ساختند و از آن و بیکد
 پر کردند و پیمان آن خم خوانند غرض بیانشانست که قابل فیض و
 محبت است با معنی است که بد ملائک در میانند که متوسل بادم بشدند و شراب

محبت سپمانه نفس انسانی نوشیدند با معنی آنکه در بدم ملاقات متوسل میخانند که
نفس الحقه انسانی است شدند سپمانه از کل آدم ساختند با معنی آنکه در بدم ^{بیت} تمام سپمانه را
و تکریم بعالی نفس انسانی آمد و طهنت آدم را ساختند و بدن او را پر داخل نفس با طهنت
و ابان مرتبه نمودند و ایضا بر در میخانه عشق ای ملک شیخ کوی کاند را اینجا
آدم مخمری کند چون بیدر میخانه عشق که عالم جمع و نور و فیض است با عالم محبت و طهنت
و عشق رسد داخل مشو و تسبیح و تن بهر خدای کن و بگو سبحانک لا اله الا ما علمنا
چه اینجا مقام انسانیت و طهنت انسان داد را اینجا مخمری کند و ملک را در اینجا راه
نبیست با مردم از تسبیح سجد است یعنی چون با اینجا آمدی سجد کن که اینجا جای تحمیل طهنت
آدم است و تو ما موری که بجهت آدم سجد کنی فائده بکبر حق و اوا امثال او
و با قدر بزه کند متاسی آن رفاد کرم را بکبر با مروه و مخلوط داخل فرج کند یعنی قدر
و عمار را بر پرد و قدری مروه را بعد از آن برزد تا تمام شود و باید از نصف
فرج نکند و در اندیق را شد و صلح محکم کند فائده را بکند و در او را شد و صلح
لولة اندیق با دهن فائده محکم و اقش برافزود و نمک است اقش کند تا نه ساعت با
بشر آنکه آن مقطر می شود و بعد از آن مقطر را در روی آنکشت که داخله را و مقطر
کند از این ظاهر است که فائده فرج است این مقطر را ثبات عروس خلای نام دارد و تشریف
که تقصیل آن در نظیر آن مان کور شد فائده ای مبارکه که نور شصت و شش مرتبه
در وقت خواب متباحصول سپرد در عالم رؤیای شود بحواله الله العالم قطع بیکانه
که در کون و سوره و چهار طبایع چه پنج حس شش ارکان متابعد مراد اگر
هفت و نه سوی هشت جنت پند زنده سپهر پند نوع می سد غیر او ایضا

عن الله فالتة اكبر ينسب في الخضرة وبحسن قرائته من المسافر المسلمة وحيث انجمن
ساعدتكم سلامة وبر عاكر الزمن من كل جانب مفضضا عليكم ما قصدتم من المني
ينج سلككم في فنون الاسالب وقيل قالوا اينما تطوى الحديث الذي جرى فلا يجمع
الواشي بينك ولا ادرى نقالوا اينما حتى يعود الى الرضا وحتى كان لود لم يتغير من
اليوم تاريج المودة بيننا عفي الله عن ذاك العتاب الذي جرى وقيل وقد طال شرح
القبيل والقال بيننا وماذا لا الشرح الا بقصر ما في مجمع الايام ينبغي بينكم ويصفو
لنا من عبثنا ما نكد وقيل ذاك مبدان وانت بظهرها كره واسبنا القضاء
ابو الاسحق القمي وله لذة في من جرهما وسنا كان في حرها النيران تشعل

احاط في العسكر البق د ولجب ما في الاشجاع فائل يطل من كان في الحرم طاعين شاملة
لا يمنع الحجب سرهما ولا الكل طافوا علينا وهر السيف يتجنا حتى اذا مضت اجنا مسراها
اكلوا المتبني شكوت وما الشكوى لثلى بعادة ولكن يفيض الحاس عند امتلا
ولر ما ذ القيت من الدنيا واعجبها اني بما انا بالمتحسب ينسب الى المومنين
لو عشت الف عام في سجدتي شكر الفضل يوم لم يقض الزام والعام الف شهر
والشهر الف يوم واليوم الف حين والحين الف عام وحديث مكتوب في خزائنه هذا
من آل اقوام عهدتهم في خفض عيش عن ماله خضر صاحب بهم ناثبات الدهر
فاقبلوا الى القبور فلا عيب لهم ولا اثر وقيل على الحاجات فقال يقال مفايحها لثا
في الكلام ينسب الى الشكوت الى الدنيا وقلت الى بني اكا بدخر قمته ليس بخلي
اكل شريف من علي جدوده حرام عليه لودق غير محلل فقال نعم يا بن الحسين دامت
لسهم عنادي حين طلقني على شعري منسوب الى المومنين كما ازوج هامة في ابكة

هفتین بجمعه و شنبات خلایمان بنا و فرقی بیننا ان الزمان مفرق الاجاب
 قبل الخی بر جلالا بارق الدین تدفعوا ولا اراهم رضوا بالعبث الدون فاستغیرا لانه
 عن دنیا الماوله كما استغنی الماوله بدنیاهم عن الدین ابعیها امرنا استغنی علی
 دلست الباس المقلوب وضای به الصد الرحب واوغاث المکاره واغاث ودارک
 فی مکانها المخطوب ولم یکن نکاشا لضر وجهها ولا اعنی بجهلته لا ریب انک
 علی قنوط منغوث یمین بهر الله استجب نکل الحاد ثانی لمن تنامت من
 بهامرج وریب نفسی ذکر قد بدت منکم امور ماعهدناها وطرقت الی العین
 طریقا ما سلکهاما بنتم بیننا انما کما قدریناها وعرضتم بانوال و ما یجمل معنا
 ونجیم بافعال و حستیم لها و کرجائنا عنکم حکایات رددناها و اشتدادها
 و اشتدادها و قلنا ما اربناها دعوانک المفالین واکروا بها فلما لا
 بحسن بین الناس کما فرأناهم سوره السوان منکم و در سناها و ما زلت بنا
 عن جبرنا و فعلناها فرجل نطلب السی لبکم قد قطعناها و عین تمنی ان تراک
 قد غضناها و نفس کما استناث للقباء و رجزناها و کانت بیننا طریق وها
 نحن سدناها فلو انکم حیث عدن ما دخلناها تا ارج و انی مکره کس ان
 وی اشتباه ندارد چون من طرقت سیدان دارد یک شبه من صد هزار کشور جاوا
 دلی من حاجت سیدان دارد یکسم ان یکد کر که پای جنوم سلسله بن بیشتر نگاه
 ندارد فاما کجا و خیال بزم و صالت زانکه کداستی بشاء ندارد بیسر پای کمر
 که خوشتر و بین در نظرش قدر کاه ندارد تارک ساحان چار بالش علیک نیست
 فصوری اگر کلاه ندارد دوق حضور تو تن در سنا ندارد در حرمت جز شکسته

راه ندارد که یکشی جاکو کمر نواری بند بجز دو کت پناه ندارد کردن تا راجع
جور نکوبان محکم عشق او خواهد دارد و اگر کت کاند رخ نظر مدنی از ندارد
پاچه من در غم خواطر انکار ندارد دست کوته نکند از تو باز در پشیمان پای کلچر خبر از
سرنفش خار ندارد با قدرت فلخنه شیفند از سر نکوبد باوخت بلبیل شیدا سر
کلزار ندارد چاه ها و تپه چاه و تخت سحر ترا پند دوش ضحاک چهره زلف سپهر ندانند
ماد ندارد بهیملی نیست چهره من که چه نداری یکسر موی که صد صید گرفتارند در اخلقه
بسته که نم اند غم فراق دارد با سمنند چه کند پای که رفتار ندارد خود تاج
پای غافل و ساند با صبا نیز بخالت که او بار ندارد حکایت در سمنند بکند
و دوست و بیست نرد و کاشان محصلی از تحصیل از آن مرد سید فقیری مطالبه در روز
و صبر بوی می نمود و نشستی کرد و آن پیاده عجز و الحاح می نمود که ندانم چند روزی
مرامهلت به تا خدا چاره بسازد و از چند من شرم کنان ملعون گفت که چو دشت کار ساز
از وی شود با شرم از سر و دفع کند با کار سازی تو را بکند و از انسید ضامی که فتنه
گفت هرگاه فردا اول طلوع آفتاب جرداندهی بخاست بخلق تو خواهی بخت بگو
بجدت هرکاری می تواند بکند چو شب شد از منظر ظالم پیام خان رفت که بخوابد بجهت
بول کردن بلباس رفت و بر تار یکی پابر ناودان گذاشته ناودان بهفتاد و آن نیز
بهفتاد و بر ناودان چاه بیت الحائری بود سر نکون بان چاه افتاد و در آن شب
کسی از احوالی او مطلع نشد چون روز شد او را یافتند که سر او تا حواله او ناف درخت
فرودفته و اینقدر بخت بخلق او فرودفته که شکم او ورم کرده سره راست و شراب
از آن سید بیچاره من دفع شد حکایت یکی از ثقات نقل کرده که چو دشت کار ساز

مری بود تا محمد علی نام مبتلا شریف عطا و متوجه موردی ایشان رفتن
 کرده که در بکری شیخ وجه اجناس عطاری خرید و فروش نکند شخص سید فقیر الله
 بکن سرشیم تحصیل کرده این را به شخصی فروخت از آن ظالم مطلع شد در بازار با
 بر خورد و دشنام بسیار داد و چند سبلی برد و وی از دزدان بیچاره روانه
 شد گفت چندم سزای تو را بد میدانم که این را شنید اعراضی شد ملازم خود را
 گفت انتبه در بگردانند و چند پشت گرفتن بشک باورنده و گفت برو و جلدت
 را بگو گفت مرا بپای و در دو دزد دیگر از ظالم توبه کرد و در شب کتفهای او زد
 آمد و در دو هم و دم شد بد کرده ماده بکنفهای او ریخت و در دو چهارم را
 مجموع کوشتهای او را تراشید بخوبی که سرهای کتف و پیر و نمد و در دو زهنگ
 بر دبال علی فکر کرد و افتاد و افتاد تا اوج ناله بیاشان بکاردی و این مهانه
 بریدم مباد عتیب که شود که دست نیبدم خیزد هید و افتاد که وک تو بگریم
 بد و بی باده کلانک جیب خرقه در بدت چه خوش بچاقه زلف تو دو کند افتاد
 من اصرار شتر دام هزار دانه بریدم بدلت کلین حسنت چه خواها که خلدت بین
 رد در فرات چه بجه که کشیدم طبع بشکست بستاناع خلدت ندارم شکم دارم
 بواج کاه سدره که بریدم یکی بکام دل و درج پاسخی نکشودی شش کار زرتیسان
 هزار طعنه شنیدم مجز هوای که فرات بری نفساندم بدام شد بقفس من
 بریدم تو که زدن من بقلب بگو بیک منت بدیدم و بپرتابن یکا و رسید
 اگر زکشتن تا اوج هست کام تو حاصل منش فدی تو کردم که کشتن بجایم
 کز پیر شادی ببر ده راه بستر منزل ما شکر الله که ندارد کله از غم دل دلبخونان

بپریم و داین ذجله که هست قاید بدان اثر بخت چون ساحل ما ده و نان پرده
 ده بی اثر و مفصل و در ترسم ای نایقه بمنزل زنی محمل ما دان سرشته بدشمن نکش
 که باز نکشاید بجزان دوست که مشکل ما هیچ مخفی نشانند هم و بخورد هم خوردید
 جز ندانست چه توان بود و بیکر حاصل ما هر همان بجزان ما بکن شنید چرا بکون
 بست ره ناله دل غافل ما خود بتاراج ملاست نه پستند که در است بخود افشاندن
 جان در قدم فائل ما حدیث ضعیف است **سئل عن الذکر عن علی** فقال **الذکر بین کثر**
والاسلام بین سبعین و **الذکر بین بنی** و **فرصین** و **بتل** و **معنان** و **ذکر** و **العبد لله** بکون
 له بین ذکرین **له من الله** **الاول** ذکره **له بالتوفیق** **الذکر** **فیل الذکر** و **الثانی** **له بالغفر**
له بعد الذکر و **الاسلام** بکون مسبوفا بالسبب الخوف للكفار حتى يسلو اثم بالسيف
 الخوف للمزيد بن حنی لم یترد و **الذکر** **بنی** **فرصین** **ترك الذکر** **بنی** **فرصین** **التوبة** بعد
الذکر **أشبه** **قال** **فی المدا رک** **فی مسئلة** **ذبح الهک** **فی يوم النحر** **ما وجوب** **بجدة**
النحر **فهو قول** **علمائنا** **اجمع** و اکثر **العامة** **ثم نقل** **بعدها** **سطر قبله** **قول المحقق** **و** **كذا**
لود **بجدة** **بقية** **دی** **الحجة** **جواز** **وقال** **مقتضى** **هذه** **العبارة** **جواز** **بجدة** **بقية** **دی** **الحجة**
لختباده **و** **بر صرح** **الشيخ** **فی** **المصباح** **فقال** **ان** **الهک** **الوجوب** **يجوز** **بجدة** **بجدة** **محرم** **طول** **دی**
الحجة **و** **يوم النحر** **افضل** **القول** **و** **يجوز** **ذلك** **صرح** **ابن** **ادریس** **فی** **السر** **و** **حکى** **من** **هذا** **القول**
عن **مختصر** **المصباح** **و** **نهاية** **الشيخ** **و** **الغنية** **لابن** **زهرة** **وظاهر** **المختار** **و** **حکى** **عن** **الغنية** **ان** **الاجماع**
الاجماع **عليه** **من** **هذا** **ما** **يقضى** **منه** **العجب** **من** **صاحب** **المدا رک** **و** **جبت** **بقول** **وهو** **قول**
علمائنا **اجمع** **و** **هذا** **العجب** **من** **ارعاة** **اجماع** **القده** **مأعلى** **امره** **خلاف** **كثير** **لان** **للإجماع**
معاني **يجمع** **بعضها** **منع** **الخلاف** **ومع** **ذلك** **يعلم** **اصطلاح** **كثير** **منهم** **فی** **الإجماع** **صحتها**

رساله که جناب فاضل احمد نقوی یکی از فضلا و محققان اهل کمال و کمال جاسک از جمله باو ک
 قلم نوشته بسم الله الرحمن الرحیم من غایبانه مابل از کوه خوشم ^{مشت} نظر بچهار
 از آن خوشم هر چند بدیدم بعد از نظاره جمال با کمال و آن نهال ملک فضل و ^{فضل}
 نموده اما اوصاف پسندیده و اخلاق چیده ایشان را از شجاع زمان و لبث غضنفر
 او ان بعضی جو جفا پس استماع نموده و مشتاق و معنقد ایشان کشته همیشگی
 بچهار و از روی فصاحت و شرف اتصال شغال دارد ما چون بنی سیم بدان رزوی
 دل یارب توارزوی ملایمان است از فریب مجیب والد مرحوم ایشان و تلامذات
 ایشانها ابرهم القواعد من الیبت صوره بن یارن پیاره کاهی که در اینصوب
 با صواب توقف است اندک و راهم خبر بد و اشفاق و روابی همایکی را منظور می
 داشت بمقتضای اولیاد از شید نقد با بانی بحر که عمل فرمایند ثمرة دنیا و آخرت ^{میل}
 یافت و خبرها خواهد ساخت هر چند که در مصطب مسکن دارد بونی و من
 سوخته خرمین دارد هر جا که سپه کلم و اسفندگی است شاکر دمن است و خرفه از دمن
 بر صمبر منبر فیض ماثر مستور نمایند که موضع شریف جاسب بطریق از المؤمنین قم
 عماها الله علی لغاهات و الافات و التلاطم از اراضی طبری اما کن مشرف است و مردم اینجا
 از زمان بعثت الی یومناهند شعبه اثنی عشریه و صاحب ایمانند و فضایل ^{بیشتر}
 فاضله بسیار است احادیث و روایات بسیار و او را است از جمله انست که فرمود که فایم
 ال محمد عجل الله فرجه ظهور میکنند و از ده کسان را از منین فاضل و رضایت
 خواهند بود و بکفر قطب الصلحی پنج جلد از آن ولایت پاکیزه بودند و فی باب
 کرپه برادر روی بمشرف کرده احرام نداشتیم و قبله هفتاد و یک سال مضایق

الطاعة واجبة طاعة سلام الله عليه ليست فریاد برآورده که السلام علیکم وعلیٰ اهل بیت
جواب سلام داده و فرموده که علیکم السلام خدام و سادات عقیقه تارینج از اضبط
کردند و بعد از آنکه حضرت شیخ ^{جید} بدان استاعرض نشان رسیده معاوم کشته که اینجو
از برای شیخ بوده و شیخ در زمان سلطان سنج مرماضی که از سال ^{۱۰۱۵} سلجورست بوده
و بجهت پاره دیوار حرم محترم کاشی که بهتر از چینی بهتر تر بتباده اند و تمامی احاد
بنوی مرزوی مران مجید که بران کتابت شده و بتب هند انکاشی جاسبی
بوده و نوپسند ^{ان} مران و احاد بت عبدالعزیز بن ابی نصر قتی بوده در تارینج جسمائ
بوده و انهاد بر شتران لوک سوار کرده از معراج پان است که انها بطی ارض بحوالی مشهد
مقدس آمد بودند و کودی ضرر دادند ^{۱۰۱۵} صباغی جمعی بر سر کود آمد کسی همراه بود
انها را بر داشتند پیش سیداللقبا سید محمد و سویی بردند و او بکار نشانند و او
شیخ جید از آن تارینج خدام و مجاور و صاحب اختیاران استانده بوده اند در زمان ^{۱۰۱۵}
سلطان حسن بایقرا و شاه جمجاه رضوان یار کان سلطان شاه انا و الله بر و مانها
دویش شمس الدین و درویش جمعی شصت سال در آن استانده مقدس شرف روز
مشغول بوده و شبها سران استان نهاده خدمت میکردند و خانه زن و فرزند ^{بزرگ}
سید و تکبته درویش جمعی و بالای سر انحضرت در خانه است موجود و از انسا
نسل همانند و در و برادر در طرفی ناشر یک د و فرسخ است مقبره و متنی و کتب ^{۱۰۱۵}
مدفن خود ساختند و در آن مدفن بودند و بقعه کار و انسر ^{۱۰۱۵} و اسپاد عمارات عالی
دینت رینت را بنیستامانده و بجهت رعایت دین کسناخی انستازند اخبار قهر خود
انجام فرمودند و دیگر صلحا و اقبایان از موضع جاسب ^{۱۰۱۵} و خواسته خصوصاً شیخ علی

جاسی که در موضع جمع مکان قم مد نوشت و از جمله اهل اعیان و صلواتی بوده و دیگر
 طریقت مسالک شیخ نظامی است که سید یوره و اسمش سید لباس بن لباس مشهور است
 چنانچه خود گفته در خط نظامی از بنی کام بینی عدد هزار یک نام لباس کاف
 بری نامش هم نبود نه است کاش و دیگر هفت هاید چه در کوه و در بحر کجیم
 و لیکن نهستان شهر قم حش شیخ از افطاب او تا بوده سلطان زمان و انجمن
 سرها خراب بر اسمان رسید چنانچه خود صفر ماید بگفتم بوش هم چون زبان پاک
 چه بدیم اسمان بر خواست زجای در عین فقر و دو ویشی سلطان زمان و اباب
 حکم و فرمان پیوسته میل از ویش شناتند چنانچه خود در مناجات و توحید مکتوب
 چون بعد چو آن تو بد بکس نرفتم از بر تو هر دایردم فرستای من خواستم
 توام دای چو نیک بود که تو گفتم پی و انچه ز سید نیست ستم کی و دیگر حالات
 شیخ بسیار است در عصر سلطان طغرل بن ارسلان یوره و در شهر و دهها هزار
 ظاهر در بلد کنی بر طواف اهل عالم است که با ان شیخ از اعجاز اسما و انشاء الله تعالی بعضی دیگر
 نوشته خواهد شد بتعاقب فرستاده می شود و دیگر آنکه جابجای بقای حضرت
 امام ضامن امام رضا علیه السلام انشاء او تمام شد مکتوب حضرت انار بن وانا
 پناه حقایق و معارف اکا و علم اعلی اعراض احمد حق ر فاعل و نال اسماء الحسنی خواص
 فاعل و نال اسماء الحسنی خواص فاعل و نال اسماء الحسنی خواص
 ان تاخذ لکل حرف من اسمک سماء اولیه و نال لک حرفت لما خولده و تن کرها بعد دعا و انا
 او بعد در حرفت هیا انما او بعد در حرفت اعدا و ما بعد حن التکریم و تنکر عو بلای
 التدا و نال حاجتک مثل انما تاخذ المجد و المحلیم و المعطی الدلیل و تنکرها بعد

الذكر

يا وهاب يا ولي يا جوار صل على محمد وال محمد وافعل بى كذا وكذا ولا تخط باحدا
بالحي المحيوة فى كل شئ وفى الوهاب الجواد العطية لكل شئ وفى لولى لقىام بكل
ولكن حاجتك مام باللك حاله الذكر فدم ايام دعائك ذكرى ندره عاكسك
فاستجلب ووعدك فصدقه نصيحي ^{يدانك} بكي انا شما عظمه الجبر عفا وضا
است ومقتضاي ظهوران وجود من باب است پس نبايد من باب عاصي ما
دويم ونا اميد باشد چه پدر و مادر ما گسى بودند كه بعد از زوسه شيطان تحسنا
كرند و اين صفات را بشان بما ميراث رسيد و اين دو نفر اول عصا بودند و
تلكه كن پدر ما فادم و پشيمان فطرت ادم بر تو غالب است الا سجنيت شيطان در تو
تلكه هست و از زمره و شار كه هم فى الاموال والا ولا خواهي بوسى الاحياء قال ابوهم
الطاف ليله و كانت مطيرة و وقعت الملقوم و قلت يا رب اعصمني حتى لا اعصيت
من الببت يا ابراهيم ^{هاتفت} انك انى لعصه و كل عبادى المؤمنين يطلبونك
فاذا اعصمتهم فعلى من افضل صلن اغفر قبل ومنه اخذ الحجام اباد خرابان زنى خود
ما است خون دو و مراد توبه در كردن ما است كومن نكنم كناه رحمت كه كند از
رحمت را كند كرهن ما است قال بعض الحكماء اخوان الناس بالخوان الحديث ان لا يصح
الى حد يش من كلامهم صد بيق من صدقك لا من صدقك واخوك من ذلك
من كلام بعض العلماء ترك المداواة طرف من الجحون لا تقبل قوله فلا تصدق بهن ولا
تصدق الخراف وان اجتهد اليمين من عادى من دونه ذهبت هيبته من عادى
منه ندم صدق الولد نعم الولد صفاقة الوجه و ذق حاضر علامه الكذاب جوده
لغير مستحلف جبر مالك ما وفاك و شره ما وقته فون الحاجة خسر من طلبها من غير

لا من عدوك

اهلها

اهلها غضب الحی اهل فی قوله وغضب لعاقل فی فعله اذ عوا من عضاک من غیر حاجه
البک فی تار فیج ابن العساکر ان شخصا من اصحاب بعض الصالحی اقل راسه فی التوبه
بعد موته ففعلت ما فعل بک الله والوقفی بین یدیه قال بافلان اندک بما غفر بک
فلت بصالح علی قال لا قلت باخلاصی فی عبودتک قال لا قلت بکذا وکذا قال لا یلی هذا

دلت ذلك

لا غفر لک بها فعلت لک فیما قال تدکره من تمشی فی دروب بغداد فوجده هره
صغیر قد اضعفها البرد وهی تزیو الی اصول الجدار من شدة الثلج والبرد فاحس
رحمة لها فادخلتها فی فرکان علیها وفات بها من البرد ففعلت نعم قال برحمتک الکریم
الهمزة حیثک وقریب بابینا ایخرا بعضی از علما موثقین از احفاد فاضل ملا محمد
بافر الجبسی رحمه الله حقیر حکایت کرد که فاضل مذکور با ملا صالح ماوندانی
معاهده نمودند که هر یک را سابق بر دیگری وفات رسد در عالم منام اند بگری
را از ایخرا و او کذ شنه اعلام نماید ملا محمد باقر بن صالح وفات نمود بعد از یکسال
شی او را در واقع پیدا و سوال نمود که با وجود معاهده چرا ایحال خود را در
منام نمودی چندان وحشت گرفتاری مرا بود که به سر نبود و حال فی الجملة انشور
فراغی حاصل شد بعد از آن سوال نمود از ایخرا و او کذ شنه بود گفت مراد مفا
خطاب الی یاز داشتند خطاب سید چهارم و ده عرض کردم الی خود ناوای پس باز از
من تعداد حسنات خواستند عرض کردم عمدا خود را در توصیف کتب احادیث احبا
صرف کردم و در جمع احادیث تفسیر انها کتابها نوشتم از خطاب سید است است
لیکن انها را مصدر با سلاطین نمود و از توصیف انها و تعریف مردم انها را
مستخرج و سر و پیشک و از مذمت انها و بکشدی همان تعریف توصیف خوشی

صلوات الله على من نواست عرض کردم اوقات حضرت امامت مجمع مردم بر اوقات صلوات
 صرف کردم خطاب سید بلبل را کثرت واجتماع ماموین مسرت شک و از قتلها الکبر
 و هم چنین علی ما را انشاء شد هیچین آنچه گفته بنقصان در مردم و شد تا همه اعمال
 من اند در جبر قبول ساقط و از خود ما بوس خطاب سید که باب عمل مقبول و در ما
 داری روزی تنها بیک از آن کوچه های استقامت میکند شنی ابتدای وقت بر تو و در
 میرفت به اصفهانی در دست استی از آن کوچه و طفل کوچکی دنبال او میدید بد بر او در دست
 بود بد گفت ای مانند من به میخوانم تو بجهت رضای ما بر با نطفه ای در آن تو
 کردی ما تو را بهمان عمل بخشدیم و از من بدیم منقولست که مسخره فرعون که در جمع
 احوال خود و ابی نور موسی نمود و مردم را خند بنگ چون فرعون با قوم خود غرق شد
 و او بسلامت رفت موسی او را آورد که خدا با همه زار من را و بود ندا آمد که ای
 موسی خود را چون شب بتوی نمود عیب بود که مشابه تو را که دوستی چونند شما
 دارم لبعضهم من بنی العلیل من البلاء یا اذاکان البلاء من الطیب و قیل
 من الاستنباس بالناس علایة الافلاس ای عن معرفه الله من کان قلبه شغیبا بد کراهه استو
 عن الحادیق فضلا عن مؤانسه هم قیل لا یبغی للعاقل ان یطرد طاعة غیره و طاعة نفسه
 علیه شغفه قیل التجیزه بعد ثلث تجدید للصیبه و التهنیه بعد ثلثه استخفافا
 بالمودة و صیبه حسنه و صیبه عریبه یزیدها بدین و وجهها فقال لها یا یزید قد
 فارقنا العیش لدی فیه درجت و الموضع الذی من خرجت الی و کفره فلو کوفی بقره
 و فزین لولا الفیه کوفی لزوجات من یکمن الیک عبد و لعطفی عنی خصالا عشر اکون
 لک شرفا و ذکر الاولی و الثانیه حسن الصیبه یا لقناعه و جبهیل المعاشرة بالسمع

الطاعة الثالثة والرابعة المفقدة لوضع عبته وانقذه فلا يقع غيره منك على فتح واستنكر
 ولا تلم انقذه منك بما جئنا واعلم ان احسن الكحل المودة وان اطيب الطيب المساء
 والخامسة والسادسة لحفظ الماله والرعاية لحشمة عياله واعلم ان اصل الاحتفاظ
 بالمال حسن التقدير والرعاية للحشمة والعيال حسن التدبير والتسابعة والثامنة التعمد
 لوقت طعامه والهدوء عند مناهة فخره في الجموع ولهبة وتنقبض للنوم مفضية وكنا
 والعاشرة لا تقش لمسر ولا تقص له امر فانك ان فشيت سره لم تافى عنده وان
 عصبت امره او عرت صدره و زاد فيها بعضهم الحادية عشرة والثانية عشرة والثالثة عشرة
 وحسن الكلام قال دون بهان ودو خصلت لهند يدا اهل لست سخن دل بيدي تو
 عيب مردم دامودن عيب خود دامودن نمود نشت قال وحب بلغنا ان بلبس عيب
 مثل الجبي فقال له انصح فقال لا اريد ذلك لكن اخبرني عن بني آدم قال هم ثلاثة
 اصناف عندنا صنف منهم معصومون مثلك سخن في راحة منهم ليس اساعناهم
 اخر الدنهم في ابد بنام نيز الكوة في ابدى صديبانكم متلقفهم كيف شئنا في كفو
 انفسهم و سخن في راحة منهم ابصر وصنف ثالث هم اشد الاضعا عندنا نقبل الى
 احد هم فيندل جهد نافي قنننه ونتمكن منه نقننه في ينه ثم يفرغ الى الاستغفار
 والتوبة فيفسد عليا كل شيء فعلناه ثم نعود اليه فيعوق ولا يناس منه يدرك منه كونه
 حاجنا فنحن منه في عناء فاعلم ان جميع خبرات الدنيا والاخرة جمعت في كلمة واحدة
 هي التقوى انظر الى القران ما علق عليها من جزئيات اضاف اليها من سعادة وكرام
 دنوبه واجز وبه الاول لثناء عليها قال الله سبحانه وان تصبروا وتتقوا فان ذلك
 من عزم الامور المحفوظ والمحترمة من الاعداء والمأكون قال الله تعالى وان تصبروا

[illegible]

خطبة لله در فائله ابن وطن مصر وعراق وبشام بنبت ابن وطن شيراز
كان انا بنبت وقال الله عز من قائل اخر جنك من هذه القبرية الظالم اهلها بعني
بالقبرية بالوفات الطويلة والرسومات لعادية الظلمانية فان وصلت الى المطول
نظوي لك ثم طوي لك اني اذكر لك الاجل في اثناء الطريق فقد وقع اجره على الله
كما قال عمر شانه ومن يخرج من ببيتها اجر الى الله ورسوله ثم يذكر الموت فقد وقع
اجره على الله واعلم ايها السالك كما ان الحاسة الجليدية تزداد اصادق مؤنن برمد مثلا
في محرم من اجلا والاشعة الفاضلة من الشمس كلك البصيرة اذا كانت مؤنن
بالموت اتباع الشهوات والاختلال باهل الدنيا والانفاس معهم في كد وراتهم في
محرم من ادراك الانوار القدسية معجوبة عن ذوق الذات الانسية وما احسن ما قبل
اسرلة من مائدة وكرهه تورا جده عيشها استكدر ملك جبا مهتبانبت ثم
ان الحواس الباطنية الروحية اقوى ادراكا من الحواس الظاهرة الجسدية فان تلك
ناظرة بالاجاب منطبقة من وراء النقاب غير ان ادراك هذه مشروطة بتعبها
وامانة وادراك تلك مشروطة بتجربها للبك والخائفة كما قال المولوي صحت ابن
حسن زعموني صحت محسن من عذب بدن فائده قال نصير الدين المحقق الطوسي
من انوى الاستبالة للرزق افاثة لصلوات الخضوع والخشوع وقرائن سورة
الواقعة خصوصا بالليل ووقت بعشاء وقرائن سورة يس الملك قتل الصبح بها
يزيد في الرزق ان تقول كل يوم بعد انشقاق الفجر وقت الصلوة مائة مرة سبحا
الله العظيم استغفر الله واتوب اليه وان تقول لا اله الا الله الملك الحق المبين كل
يوم صباحا ومساءما مرة ان تقول بعد صلوة الفجر كل يوم الحمد لله وسبحا

الله ولا اله الا الله والله اكبر ثلثا وثلثين والله اكبر اربعاً وثلثين وبعد صلوات الله
 ايضاً وثلثين غفر الله سبعين مرة بعد صلوة الفجر تكثر من قول لا حول ولا قوة الا
 بالله العلي العظيم فاقوله قال الغزالي العزقي بن الرعاء والامير ان الرعاء يكون على
 بخلاف التمني فمن رزع واجتهد وجمع سبداً ثم يقول رجوان يحصل منه مائة فغير
 من ذلك منه رجاء والاخر رزع رزعاً ولا يعمل يوماً فذهب نام فاذا جاء وقت الحصة
 يقول رجوان يحصل له مائة فغيره يقول هذه الامنية التي لا اصل لها قتيل ونعم ما قيل
 الا برب الا نفع في العلم والخال وبال والولد كمد والا فرب عقارب ايمان المرء يقدر
 سئل بعض الوعاظ في المنبر كيف شعر على ع بالسنائل مع كونه مستغفر في الاقبال
 بكثرة على الله فاشد بسقى ويشرب لالههم سكرته من النبي ولا يلهو عن الحاسر
 اطاعه سكرته حتى يتحكم من فعل الصلوة فهذا افضل للناس اقول قد شعر على
 بالسنائل ولم يشعر بالسهم الذي اخرج من رجله المباركة في الصلوة مما اضيق من الجمع
 والاله الشديدي ذلك لاجل ان الاول كان من متعلقات القلوب ومن طاعة من تقيه
 اليه الصلوة فاقباله اليه لا ينافي اقباله بكل ما يتعلق به بخلاف الثاني فان من
 متعلقات بدنه الشريف وقد غفل عنه بالمرّة ويمكن ان يكون ذلك لاجل الخلط
 المحاللات فاقوله لا تمارح الشريف فيحقق عليك لا الذي فيجرب عليك بدانك
 حكما كفته انك علامت حسن خلق ده چنل ست اول باهره مان ودر كار بنه كوشت
 ناكردن ودر نفس خود انصاف دن م عيب كشتا ناجستن ع چون از كسي نكند
 وجود ايد از ناويل بنوكردن ده عدد ركناه رايد برفتن ع حاجت محتاجان را
 بروردن و در پنج مره مان كشدن م عيب نفس خود ديدن م با خلق روى

نازده داشتن: آبا مردمان سخن گفتن ^{خوش} **هیل** معایب السفر سبعة مفارقة الانسا
 من منافرة و مفارقة من لا يشاكله و الخاطرة بما يملكه و مخالفة عادة في مأكلة و
 منامة و مجاهدة الحر و البرد بنفسه و احتمال لال المكاره و الملاح و السعي كل يوم في ^{تجصيل}
 منزل جديد قال بعض الحكماء حتى تقعد فاذا قعدت كنت بعز مقامك و لا تنطق حتى
 تستنطق فان استنطقت كنت عالا ^{لا تقعد} **كلا** **قتل** الجاهل من لا جاهل له بتدبير امره من
 لا سفينة له يدفع عنه قال الشاعر لا يلبث الجاهل ان ينهضوا الا الجاهل ما لا يستعز
 ببول حكيم **مکان** بالبادية رجل له عيال و خيمة و كان له جار ينقلون عليه الماء
 و يحمل عليه بخاردهم و ديات يوظف للصلاة و كلب يحرسهم فجاء في ليلة تغلب فخذ
 دهم فخرقوا اللذيات و كانا الرجل صالحا فقال عسى ان يكون خيرا ثم جاء و ثبت فخرق
 بعض الحمار فقال الرجل عسى ان يكون خيرا ثم اصبحوا ذات يوم فظفروا فاذا بسى كل مركان
 حولهم و قتل بعضهم و بقوا سائمين و انما اخذوا اولئك بما كان عندهم من اصوات
 الكلاب **لیمبر** و **لیمبر** فائدة قتل في وجه دشمنه البراءة بذكر ذلك الاسلام جدهم ^{كان}
 لهم خاتم تحت فصر من السم يهل الفصر عند الشدائد و الغصص فيسكن فيود على شاة
 ابن عبد الملك ابام امارته و كان عند عبد الملك ليمبره اخضر السم يصيح و يجر جناحه
 ففعل ذلك اشاهشام الظن بخالد فقال هل معل سم فاجاب و كان لغندة فارسية
 بالي نكشري دارم و درين نكشري است که در شاد بد بزم کم و با پنجه بر روی بزم
 هم مسی شد و نسل او بر مکته و در تانچ قد پی که در سنه بانصد کسری ثالث
 شد بود که در شهر بلخ بنو چهر هیکلی بنا کرده بودند بنام **نمر** بجهت معارضة کعبه و از
 نمر که می نامیدند چون فرزند بن افش پوستی شده و کردند از افش خانه کردند و برافشیدند

و من الجاهل

و من الجاهل

و من الجاهل

و من الجاهل

و من الجاهل

و من الجاهل

و من الجاهل

و من الجاهل

اورا بر مکه گفتند یعنی فالی مکه و نوبت ریاست ایشان بخالد رسید خلد بر ^{مکه}
 و با بخت او را بر مال بفتح هم می گفتند حکایت گویند بعضی از ملوک مصر و
 فراعنه ایجاد و قبیره بنا نهاده بودند از اعریان گفتند و مقر کرده بودند هر که از
 انجا عبور کند در انجا بمیان کند بجهت موضوع و هر که نکر می اندیشد انرا
 کشتی و لپکن و حاجت و را بر آوردی بشرطیکه اند و حاجت خواهش سلطنت
 و بخان و قتل نباشد و دوی مرنی کا زار اهل افریقه با کز کا زوی از انجا
 گذشته و چون نشنیده بودند همان نکر ممر را و را کفر میزد ملک بودند ملک
 او را عتاب کرد جواب داد که جاهل بودم و اگر میدانستم هرگز رگت بمیان مبر کرده
 و ادم اینجاکه در نخل جایت تو باشم ملک گفت خائنه ندارد و حاجت بجوای غیر
 بخات و مملکت که کشتی هستی پس کا ز و بیچف راست نظر کرد و امر را شفیع
 کرد و تضرع کرد سود بخشید چون مابوس شد گفت هزار دینار من دهی یا این
 که بجهت اولادم بفرستم همانرا بخرم و بناد و این حاضر کرد و وجه تسلیم او
 شد و با فریقه رفت گفت و هم آنکه بهر پادشاهان و سلطان و مضاف اسیر کردند
 بنیم یکی سوار و ما هم و یکی منوسه و دیگری شد بد ابتداء ان ملک که سلطنت
 طولانی تفکر کرد و مجتاضا گفت چه میگوید همگی گفتند باید طریقه و سنن ابا
 را از دست نداد و حکم مقر جاری کرد پس ملک از سر بر برد و گفت ای کار و مشغول
 و دین باش کا ز پادشاه مابوس و قفای ملک شد که سر او زده برود و افشا
 و به پوش شد چون بهوش آمد گفت بمر این زدن خضیف بود یا متوسط یا
 شد پاد کا ز و گفت هر چه ملک بعد از این ملاحظه فرماید خواهد شد گفت

والله که اکثر این سبک بوده من از متوسط خواهم مرد پس و کرد بحسب عربان که او را
 آورده بودند گفت ای او که در نا و حرام زادگان چگونه دید بد که این مرد نماز نکند
 والله که من بدادم نماز کرد بهیشتی که هیچکس این بنا کوئی نماز نکند پس او را
 و هاکرد و امر نمود که عربان را ضرب کردند و قاتل کردند و نارنج بلدان مذکور است
 که در آن چوانی است که در جاشی باشد از ناقه حبشه و کا و وحشی ضبع
 هم مهرسد یعنی ناقه و ضبع و کا و جمع شدن آن متولد می شود سر و مثل شتر
 و شاخ آن شاخ کا و دندانهای چون دندانهای کا و پوست آن مثل پوست
 پلنگ و قوایم و مثل قوایم شتر و سم او چون سم کا و دم او چون دم اهو و گردن او
 بسیار بلند و دستهای او بسیار بلند و پاهای آن بسیار کوتاه است از ابقار
 شتر کا و پلنگ گویند قال جالبوس از پنجون خصصوا بامور عشره سواد اللون
 و غلظت الشعر و نفس الأنف غائنه الشفة و تشق البعد الکعب تنق الزنجر و کثر
 الطرب قل العقل و کما یعضهم فی حروبهم یا کون لحم العذ از اظفره و لا یوی فی نخی
 مغنومنا و الغم لا ید و حوالهم فائد که سیامقر یلقی کانت مد پسته بدنها و بین
 صنعاء الخیضه قلته ایا م بناها سباین یسحب بعرب یخطان کانت مد پسته
 حصینت کثیره اقل حبته لواء عدت لواء کثیره لا شجار لدن ذله البنا ما کان یوجد
 بهما بابت لا بعوض لا شی من الحوام کالجند و العقب یخوها خربها السبل و هو لک
 اخبر عنده سبحان فارسلنا علیهم سبل العرم و تفرقا بها لاحتی ضرب بهم المثل الشهور
 فبقوا ففرقوا ابدک سببا و کان اهلها المنفرون عشره طوائف عظیمه ستم منهم ^{منها} یثا
 ای خند و اجانب این و حواله هم کنند و الا شعربون و الازد و مدح و ایمان و

بعنا نانا تم

واربعه ثلثا موالى اخذ واصوب الشمامه هم عامرة وخزام ونخم وغشا وكان هذا
 هكيدته الواقعه قبل بعث عيسى **فائد** في سرانديس جزيرة في بحر هبكد باقصى بلاد القنبر
 قال محمد بن زكريا هي ثمانون فرسخا فيها انواع العطر والعود والنادجيل وذات السد
 وانواع البواقيت ومعدن الذهب والفضه ومغاصل اللؤلؤ واكثر اهلها المجوس
 بها المسلمون بقوه وابها في غايه الحسن يوجد فيها نوع كبش لها عشرة قرون **فائد**
 في كتاب التاريخ ان الكلب السلي الذي ورد في الاخبار منسوب الى السالفه وهي
 كانت مدنيه عظيمه بارض اليمن وقال صاحب التاريخ وهو صغير في سنه خمس
 فكريان تارها اقبلت الى الان كايضوي يري بقدرها الذي باب بناني نوع كلب
 هو اخبث انواع الكلاب **فائد** الكلب السلي اقول الظمان الذي يقال بالفارس
 سلكته **فائد** في صغابله باليمن احسن مدنها بناء واصحها هواء واعذبها ماء
 والطيبه اترتبه واقامها الرضا بناها صغابن زال بن غابر بن شالح قال عمران بن ابي
 الحسب ليرى ارض اليمن بلدا كبر من صنعها وهو بلد يحيط الاستواء تقارب ساعاتها
 ليلها ساعاتها نهارها ولا اهلها سنانان وصيفان وفيها جبل اشب هو جبل علي
 واسمه ماء يجري من كل جانب ينعد حجر قبل ان يصل الى الارض هو ليلها
 الذي يحمل الى سايل البلاد وبها الجنة التي اقام اصحابها البصر منها مصيبي هي
 على اربع فراسخ من صنعاء **فائد** حمرة ارض اليمن ينسب اليها النجاشي
 وهي كرهه جدا من كراهه انواع الفرس اليمن بلاد واسعة من عمان الى بحر وبعها
 والاحقاف لان تلال من الرمل بين عدن وحضر موث وكانت مساكن عمار وفيها
 العلس وهو نوع من الحنظل حبتان منه كمام لا يوجد الا باليمن هو طعام اهل صنعاء

ونجنان من مخالفتا ليهن من ناحية مكة بناها بنجران بن زيدان سنن أشحب كان
 واقعة أصحاب الأخذ ودمع اهل بنجران فائد في الصبر السقوطي ينسب إلى سقطي
 هي جزيرة عظيمة فيها مدن وقرى اهل نصارى من ارض الهند طول هذه الجزيرة نحو
 ثمانين فرسخا وسراند بها فائد في الحجاز حاجز بين الهمم الشامان وهي
 مسيرة شرفا عذبة كثر بها الله تعالى وبها مقام العرب فائد في الرمح الخطي ينسب إلى
 الخط بكسر الخاء المعجمة قرية بالهامة بن له اخط هي وهي احسن انواع الوماح خفة وصلابة
 والهامة بن الحجاز والهمم فائد في السند الهند كانا اخوين من ولد نومير بن غنطق
 بن حام نوح كل منهما ساكن ناحية فميت باسرة فائد في عدن مدينة مشهورة
 على ساحل بحر الهند من ناحية الهمم ينسب إلى عدن بن سنان بن ابرهيم الخليلي بها
 البئر الحظية التي ذكرها الله تعالى لقمان فائد في قبضود بلاد بارض الهند
 منها الكافور والقبضود وهو احسن انواع العود القماري ينسب إلى قمار وهي
 مدينة مشهورة بارض الهند هي احسن انواع العود فائد في نارنج البلادان
 ابرقوه وهي بلدة مشهورة بارض فارس من عجائبها ان الحمار لا يقع داخلها الا قليلا
 وانما يقع خارجها دون السور ويرعون ان ذلك انما هو بدعاء ابرهيم الخليل
 زعموا ان الخليل منعهم من استعمال الشعير هم لا يستعملونها مع كثرتها فيها وفي
 اخبا فرسان مقدته نار سبباوش بن كيكاس لبي دخلها للبقرة عن انها بما
 انهم تها برن وجهه ابي كانت فيها وابرقوه معرب ركه يعني قرب الخليل فائد في
 كلبان في الحكمة من اجل الكارم اجتنابا للحارم من دام كسله دام مله عند السند
 الفرج تبيد ومطالع الفرج افضل لعدة الصبر عند السند سعد من لسانه صوته

الى السند وهي جزيرة عظيمة من ارض الهند

وكلامه قوت لا يتبد من العيوب ما ستره علم الغيوب ليس من عادة الكرام ^{تتعالى} سره ولا
العرف نفسه من اللئيم بقدر اصلاحه من لكم اذا سكنت عن الجاهل فقد اسعته
جوابا واوجعت عقابا اعراضا صون عرضك ليس من الشباب ما لا يزد ولا
فيه العطاء ولا يعبر عليك العلماء قال بعض العرفاء دع الراغبين في صحبتك و
السادعين الى مناد منك والتعلم من افادتك فليس لك منهم مال ولا يحصل
لك حال ولا جمال ولا يندفع عجز السهم منك مال ولا كمال واعلم ان اخوان الجهر
اعداء السر في القوت يملقوك واذا غبت عنهم سملقوك من اناك منهم كان عليك
وقبها واذا خرج منك كان عليك مخطبا اهل نفاق وتهمز واصحاب غل وخيل
لا تقرب اجتماعهم عليك فاعرضهم العلم والكمال والحال بل الجاه والمال وان يتخذ
سلما لاوطارهم وجمادى في انفسهم واوزارهم ان قصرت في عرض من اعراضهم كانوا
اشدا عوان عليك يرون زبدتهم اليك ويجعلوا جبالا يدبك يتوقعون منك ان
تبدل عرضك ودينتك لهم فتعادي عدوهم وتضر من يهيمهم وخيلهم وتنهض
لام سعيها وتكون لهم نابعا خبسا بعد ان كنت متبوعا وريسا ولان لك قبل
اعتزال العامة مقترناة وهو كلام حق لا نأوي الى مدسبين في زماننا كما نهم في
دائم ونحن حق لا ذم ومنته يقبله من يزد دالبه فكانه بهتك تحفله يد به ورمالا
يختلف عليه الادوا حتى يتكلف برزق له على الاوزار ثم المدوس المسكين ولو
الضعيف له ان يخرج عن القيام بذلك من ماله لا يزال يتردد الى ابواب المتسائرين
ويقاس الشدايد والذل مقاسا الذليل المهين حتى يكتب له ابرام التمام على
بعض وجوه التجميل الحرام ثم يفي في محضه انفسه على الاصحاب التوزيع على الكلا

ان سوى بينهم مقدر المبرور ونسبوه الى الحق والجهالة والفصوح عن ذلك المصداق المسمى
 والقصور عن القيام في مقام الحقوق بالعدل وان تفاوت بينهم سلفا استغنى
 بالسند حداد وثار وعليه ثوران الاسد الاثافي لزال في مقاساتهم في الدنيا
 ومظالمها باخذ في العقبى والعجب منه انه مع ذلك كله والشدا جلد زعم ان فيها
 بفعله مريد لوجه الله مديع شرع رسول الله تأعيل من الله والفاطم بكفاية طلبة
 العلم ولو لم يكن ضحكة للشيطان وسخره لاختوان الزمان يعلم ان فساد الزمان لا سبب
 الاكثره امثال اولئك الاشخاص في هذا الاوان فائتلك كما وصى الشهيد بعض اخوانه
 عليك بتقوى الله في السر والعلانية واخبار الكل بخلاق ولو اساء اليك واحتمال الازد
 ممن كان من خلاق الله ولو شئت اهنت فلا تقابل الشائم بكلمة واحدة واذا غضبت
 فاباك والكلام ولكن يتحول من مكانك وتشاغل بغيره من غضبك في غيظك في عهده
 بالذكر لخرت بك ذنباك واباك والخال من التوكل على الله في جميع امورك وكن واقفا
 به في مهماتك عليك بالثبات لمن نعم عليك اباك والضحك فانه مهين القلوب كلها
 انك وتاخر الصلوات عن اول وقتها ولو كان شغل لحي ولا تترك لقضاء صلاة شغل كان
 عليك ولو يوما واحدا واذا فرغت من الصلوة فصل التوافل عليك بالملزمة
 في طلب العلم منذ كان واباك ومنازعة من تقر عليه الوديل خذ ما يعطى بالقبول
 اباك ان تطرد النظر في الذي تقره ليلة واحدة واجعل لك دامن القرآن وان تمكنت
 من حفظه فاحفظ بل احفظه ما استطعت اجتهد ان يكون كل يوم خيرا من ضياه
 ولو قبله اباك ان تسمع غيبة احد من خلاق الله فانها نعمة لا تحصى لا تنقطع عن
 الزبائن واباك ان تحدث احد في غير العلم واباك وبكرة الكلام ونفل كلام احد

عليك بالمواعظ في كل يوم بخمسة وعشرين مرة اللهم اغفر للمؤمنين والمؤمنات
المسلمين والمسلمات فان فيها ثوابا جزيلا ولا تنزلنا الا تحت عاقبت العصر سبعا وسبعين مرة و
اكثر من شرائها يا ازلناه وقل هو الله احد قال بعض الحكماء اذا اردت ان تطيب
عيشك فادرس من الناس ان يقولوا انك بخون بدل قولهم انك عاقل وقل
ان لم يكن ما تريد فادرس ما يكون **حكاية منقول** ان كسائي كه در باهم انجمن
علم روزگاری بفقیر فایز میگردانیدم و هر یامداد که صبح ^{صادق} می شد من در راه
طلب که میروید میبردستم شناسانم و در هر مکانی که می رفتم بقالی فضو بود هر
روز از من سوال می نمود که ای هرنه که میگردانیدی بکجای میروی ترک این شغل بجاصل کن
و یکسوی برو که تو نه لامپ نه از آن پیدا شود در این اثناء روزی با من خطاب کرد
که هنوز وقت آن نشده که این کاغذ پاره را داد و حفزه و بزی و آب دان بنگد ناسبر
شود و من از سرزنش و متقاعد می شدم و بچند صبری نمودم فادرسون علم
بدرجه فصولی سپیدم اما از پریشانی بهر شیه بودم که قدردان بجا نداشتی مرا
پنر هسان بود که کاه کاه مرا بجا نیند کردی از خانه مرا دیدم دیدم بر سر کوچه
بنای نهاده که راه تنگ نموده و سواره عبور دان میسر نبود کفتم مرا بنزد این راه
خواستند شد هست چو این گوشه ساخت کفتم هرگاه هودج تو خواهد از اینجا
بگذرد بفرما این گوشه را خراب کنند و من باین طعن با صبری نمودم و در
بره رخانه نمودم ایستاده بودم ناگاه ملازم امیر بصره آمد که امیر را اجابت کن کفتم
او را با من چه رجوع است و من با پنجاه مجلس نوازم آمد و ملازم و فخر بعد از ساعتی
بارگشته جامه قهقهی و سر شغال طلبش من گذاشت کفتم پنجاه را بپوش و

بگذشت

نزد این حاضر شو من بموجب خبر موده عمل نموده چون نظر این بر من افتاد گفت خلیفه
 من موده که بجهت تعلیم فرزندان و این مامون تو را بیعتاد بپیر باید رفت و دهان
 دور استعداده داد و بدیدم زوانه شدم چون مجدست خلیفه رسیدم گفت تا این
 و مامون را نزد من آوردند و در وقت شروع در تعلیم آنها طبقه‌ها را نشان
 کردند و در آن روز چندان در نشان جمع کردم که هرگز تصوان نکرده بودم و هرگاه
 ده هزار دینار بجهت و خطبه من مقرر کردند چون بدگشت رونی هرین گفت
 از ده دارم که این مامون بمنبر فتنه و خطبه بنکوانش نموده و در آن روز چندان
 در نشان کردند و مرا بر اوال غیر خصوصاً حاصل شد هرین نیز انعام تمام در حق من
 نمود گفت هر روزی در بخواه گفت من آن دولت پیر مرا در زوی نمائند و بخوام
 رخصت فرمائی بصره رفتن باشم و کسان خوشان خود پیش آورده و انعام خلیفه
 در حق من مشاهده نمایند و مرا جمع تمام هرین بعد از رخصت حکمی بولی بصره
 نوشت که او با جمع اعیان را استقبال نمایند و فتنه و فتنه با اعیان باشد
 و سلام من آیند چون بصره رسیدم و اهل بصره در رکاب من بسوی خانه خود رفت
 و در هودجی رنگارنگ را داشته چون بانگوشک همای رسید هودج می‌گشت
 اسر کردم ناگوشک را عزاب کردند و بعد از مرادان بقال با تحفه بدیدن من با جمعی
 آمد چون نظر من بر او افتاد گفتم ایها الشيخ دیدم که از آن کاغذ پاره‌ها چتر رختی بزر
 شد و چتر شرم بار داد من بقال زبان باعثدار کسود و بجهل خود مغرور گردید
 حکایتی دای جلجله یکی علی قزقال که من صاحب القبر قال اخ و جتر خاله
 بیان در حد پستی باشد که هرگاه سرفرو سوار مرگی شوند اول ایشان ملعون

در روزی که این خبر را شنیدم
 در روزی که این خبر را شنیدم
 در روزی که این خبر را شنیدم

مکر
انکه اول
از عقاید
شود

و اختصاص با اول محل شک است قال بعض المحققین يجوز بین التجهیز المولج
 التدریج الانظار و الصدقة ولا یخفی ما فیہ فان الانظار لیس بواجب بل التوا
 احد الامرین و الصدقة افضل من لفردین سؤال نذر جمال بن نصر و اجرة
 حمله الخاس فی یوم الفرائض فی الفقراء و اجرة حمله لحدید المجد مثل فاستا
 واحد منها و هو حمل الجميع فالاجرة بنصر فی ایهما و اعطاه المستاجر اجرة الواحد
و غانی وقت کالم تمام باه و فغان کدشت چون بکدر دزدان که بهارم
 چنان کدشت **و** لجر عهده دل زاری عشاق که بستی بکوه نیت
 که همان دم فشکستی **و** اثار بداند که از علوم معتبر هندوان و جوکان علم هم
 است که انواع علم انفاست بن کویند در میان علماء اسلام و اربابان متداول نیست
 و صاحب نفایس الفنون در ان کتاب اشاره بجملی بان کرده و یکی از علمای ا
 که بعنوان سیاحت به هند خشنه شمه از ان را فر گرفته و اصل هندن جوکان
 اعتناء تمام بان علم است بنای بی احکام بر انها می نهند و یکی از برهمنان
 کتاب مختصر کرده و بیان ان علم ساختن و پرداختن و بعضی از انها را بفارسی نقل
 نموده اند چون طالع بران فولید بسیار است مختصر از انوار دایمی انقل میکنم
 بدانکه چون بعضی چنین میگویند که شهر حیدر اصفهانند که انواکام را خوانند
 و در ان شهر ساحران و هیتا باشند و ایشان را بزبان هندی جوکی خوانند و در
 مسکن زنی جاد و اشی که انواکامات دیو و بعضی کام دیو خوانند مردم اهل این
 را علم سحر و هم امونند و گویند ساحران و وهیتا هندن را می بینند و
 خدمت می کنند پس از استادان شهر شصت و چهار تن گرد آمدند که ایشان

علم

ساحران جهانند و همه جهان بگردند و خود را بصورت دیگر بگردانند چنانکه
 که ایشان در هوا روند همچنانکه روحانین و ایشان این کتاب وضع کرده اند
 بزبان هستک و جلاله علم و هم و تاثیرات دل و علم دم و سحرهای وحانی که به هم تعلو
 دارد و این کتاب یاد کردند و این کتاب کام و بیجا سنکا یا یحیی سنکا نام کردند
 و در میان ایشان کتابی شریف تر از آن نیست هر که این کتاب یاد کرد او را برتر
 دارند و بغایت عالم شمرند و او را خدمت کنند پس از زبان هندی بسیار
 کرده اند و در پنج سبب است و مخلصان کتاب نیست بدان سعاد الله که هرگاه
 از سوراخ بینی راست برآید چنین گویند که این دم از انقباض آید هرگاه از سوراخ
 بینی چپ برآید گویند این دم از ماهی آید این دم سوراخ بینی بافتاب ماه منسوب
 وقت باشد که دم از راست و وقت باشد که دم از چپ و دو وقت باشد که از
 هر دو بیرون آید برآورد و وقت باشد که دم بیرون نیاید و این بجزیه باید نگاه داشت
 تا دم در توان یافت معلوم کرد و باید که پیوسته دم خود را میسر کرد که از کدام
 جانب آید اکثر سوراخی چند دم میبرد و باید دانست که این دم بر ساعات شبانه
 روزی میبرد چنانکه هر دو ساعت از سوئی میبرد چنانکه هر ساعت هفتصد دم میبرد
 شبانه روزی بیست و یک هزار و ششصد دم باید و باشد که زیاده باشد و
 باشد که کمتر و نیز گویند که دم پنج است چهار خاکی وادی و آبی و آتشی و دیگری
 آسمانی زیاده می آید اول دم خاکی است این دم سویی زمین رود تا در آن کشیده شود
 برود و در آن کشیده شود و هم دم آبی است و آن نیز سویی زمین رود تا در آن کشیده شود
 برسد سیم دم هوایی است و آن برآورد و در آن کشیده شود چهارم آتشی است

سوی بالا رود تا چنانکه گشت برسد و کز رود و در نکش سبز است پنجم دم آسمانی است
 و او بسوی زمین رود و در نکش سیاه است ششم دم و هر یکی از جداگان حکمی است
 که بجا بکام خود گفتند و اینچنان دست است و غیرتعلق بر است و در هر چه
 از جانب چپ باشد و برابر روی آن تعلق بچپ باشد دارد و چون معرفت دم معلوم
 گشت بعد از آن بگوئیم که هر شعاعی که در دم نکو باشد و کدام بد بود و از این
 پنج فصل ترتیب داده اند **فصل اول** در عزیمت کارها فصل دوم در اینچه
 کسی سؤال کند **فصل سوم** در ضمیر گفتن **فصل چهارم** در شناختن مرگ **فصل پنجم**
 در معرفت دم **فصل اول** در عزیمت کارها اگر عزیمت سفر داری بنکر که از جانب چپ آید
 در حال روان شو هیچ توقف مکن که چنانچه خوبی بایی پای چپ پیش باید نهاد که بنکو
 باشد اگر پیش پادشاهی یا نزد پادشاهی خواهی شد نام آن بزرگ نهادن اگر حرف نام
 طاعت آید یا بدی است باید و اگر بخیر است بزرگی و برای حاجت یا مصلحتی دم از جانب
 راست باید و اگر دم از جانب چپ باشد هیچ نباید گفت اگر دم مصاف بر آید باشد
 و باد و کس خصوصت خواهند کرد اگر دم راست باشد هیچ توقف نباید کرد و پیش از آنکه
 خصم بر او حمله کند حمله باید کرد بهر حال آن شکسته شود و اگر دم چپ باشد توق
 باید کرد و پیش از آنکه خصم بر او حمله باید کرد بهر حال آن شکسته شود و اگر دم چپ
 آید توقف نباید کرد تا خصم حمله کند تا بر او غالب گردد و اگر اسب ستر و برده جو
 خریدم از جانب راست است باید اگر چپ باشد در آن کند و اگر شتر یا اسب یا جامه خواهد
 پوشید ز در پنه خواهد بست دم چپ باید از آن کردن ستور و فعل بستن ناخن
 چیدن و رفتن پیش پادشاهان و معالجه کردن و کمر شده طلب کردن و زدن پنه

ساختن و حجامت و کشا و زکرا دم راست باید در عقد و سر و سی دم چپ باید اگر
 صحبت خواهد دم راست باید اگر عمارت بنین و باغ خواهد دم چپ باید و اگر بر
 و امیر مژده و دم راست باید اگر باز رکازی خواهد دم چپ خواهد که باید اگر کسی
 مهنر سدا زخم یا از سلطان یا از ظالم دم راست باید و این وقت نزدیک و در
 و هیچ نتواند کرد با مداد از جامه خواب و بخیزد و اگر دم راست رود پای راست بختنیز
 بر زمین باید نهاد و الله اعلم اگر کار و شغلی خواهد کرد اگر در شب یا سه شنبه
 بود یا در پنجشنبه دم راست باید کرد اگر یکشنبه و دو شنبه یا یکشنبه یا در دو شنبه
 یعنی باید تا آن کار باید و اگر دم شوریده باشد هیچ کار نباید کرد اگر کسی میگوید
 یا پیش بر روی رود یا بجانب سوی او باید کرد که هیچ دم نزود و اگر هر دم یکشنبه
 روز بود و توانی آورد و اگر بدانند که کدام می رود یکشنبه و روز فرزند قوی
 حال باید و اگر چپ و نوبت رود یعنی چهار ساعت و عقب بکشد یا کرداده
 باشد اگر چهار نوبت رود شادی و تشریف باید اگر هفت نوبت رود شاد
 باید و اگر یکشنبه و روز منتهای خوشان خود شود اگر دم راست و نوبت و
 پنج دوستی باشد و اگر چهار نوبت رود دشمنی پیدا شود و او را بهمانه رسد
 اگر هفت نوبت رود از زن او و از بچی رسد اگر شبانه رود و در اجلش نزد
 اند باشد اگر بجانب شمال مشرق خواهد رفت دم راست باید و اگر بجانب جنوب
 و مغرب خواهد رفت دم چپ باید تا مراد حاصل شود ان شاء الله تعالی و فصل
 در سوال بیابان و کوید که بجنک میروم یا بفر میروم اگر دم چپ باشد کوید و اگر
 که بنکو است اگر حماری پیید باشند کوید که بکسر باشد اگر چپ رود که فرج

اگر دم راست باشد و اگر چپ باشد و اگر در وقت نوبت باشد و اگر در وقت غیر نوبت باشد

اگر کسی

شود و اگر دم راست بود فتح نباشد اگر خمی باشد صای کجی بجنگ برین رو
 مانده اگر دم راست باشد پیر و نر و نند و جنگ کنند و دشمن رده شود و اگر دم
 رده بگوید برین بنیاد رفت و اگر بگوید بجاری با همی میروم بایند مانده اگر از جانب
 آمد که دم از آن کمتر میزد بگوید بنیاد اگر پرسد که برده که بجنگ است با کالای خود
 برده است باز بایم مانده اگر سائل از آنجا آمد که دم از آن برابری نبود باز باید و اگر از
 آنجا آمد که کمتر میزد باز بنیاد اگر پرسد که بهار یا صحرای بر شود مانده اگر سائل
 از آنجا آمد که کمتر میزد باز بر آنجا نباشد نشست که برابری بود بیشتر شود و مقصود باید
 اگر پرسد که غایبی فتنه است ندانم است یا مرده اگر سائل از آنجا آمد که دم برابری
 میزد غایب ندانم است یا مرده از آنجا آمد که دم کمتر میزد و بد آنجا نباشد
 یا با است که دم برابری و دهم ندانم است و اگر از آنجا آمد که دم برتر میزد و باز
 بد آنجا نباشد کمتر و دهم و ما مثل که پرسند که کی باز میزدند و اگر ندانند
 از آنجا آمد که دم برتری رود هر نام پیش گوید و غالب بود و اگر از آنجا آمد
 کمتر و ندانند باز پیش گوید غالب بود و ضمیر گفتن گفته شد که دم پنج است
 و شرح هر یک داده شد اکنون بدانکه چون دم خلک را بی دلیل کند بر نعمت مزاج
 شادی از ذاتی رخ و چون دم اثنی و د با دلیل بود بر دلشکی و بیماری و دنج
 و غم و اگر دم اسمانی رود دلیل بود بر فرزند بستی کارها و هیچ مقصود حاصل نشود
 و اگر بر پیش تواند و گوید که چیزی اندیشیده ام بگویم خود را بنکر اگر از خلکی رود
 بگوید چیزی اندیشیده اند درخت نبات و گیاه و اینچنین زن و پسر و اگر پادشاهی
 رود بگوید از جوان درنده و پسرند چیزی اندیشه کرده ام اگر دم اثنی و د بگوید و معنی

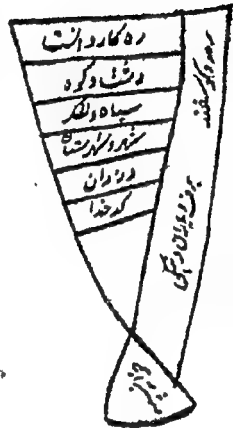
اند پسر کرده چون زرو فقره و مسرت سر با چرخ بدان ماند و اگر دم آسمانی رود بگو
 هیچ نالاند پشید اگر کسی که کاری خواهد کرد با حاجتی خواهد خواست حرف نام او بگویند
 اگر طاقی بدو دم افشاید و بد بگو که کاری خواهد کرد و اگر چفت بدو دم ماه رود بگو که
 این کار برینا بد اگر پسر بد بیمار بد یا نه اگر حرف نام بیمار طاقی بدو دم افشاید و بد
 و اگر نام بیمار چفت دم ماه رود و سائیل از جانب ماه آید فصلی که در شناختن
 مرگ بدانکه علامت مرگ چهار نوع است از اینها بتوان دانست بجز هر که اند و
 اند و همه علمای هند متقدمین متاخرین بر این متفقند نوع اول اگر دم بکشد
 روزان افشاید و در ماه هیچ زود علامت بد بود اگر پنج شبانه روزان زندگ
 او دو سال ماند است و اگر پانزده شبانه روز پستل زندگانی یکسال ماند
 است و اگر بیست شبانه روز زندگانی او بیست ماه ماند است اگر بیست
 و پنج شبانه روز زندگانی او سه ماه ماند است و اگر بیست
 شش شبانه روز زندگانی او اگر بیست هفت شبانه روز بد بگو که ماند است
 اگر بیست و هشت شبانه روز بد بگو که ماند است اگر بیست و نه شبانه
 روز بد بگو که ماند است اگر سی شبانه روز زندگانی او بیست و نه
 ماند است اگر سی یک شبانه روز زندگانی او دو روز ماند است
 و اگر سی و دو شبانه روز زندگانی او بگو که ماند است اگر سی و سه
 شبانه روز زندگانی او در بگو که او را خطر باشد عمرش با خرد است اینچکم
 دم است اگر از جانب افشاید اگر از جانب ماه رود بیست و یک ماه و عمر بد
 بدند نوع دوم اگر کسی خواهد تا بداند که عمر مانده است با خرد سپند بخشن

از زندگانی او بد بگو که ماند است

و بصورتی رود بوقت آنکه غضاب برآمده باشد بلند شدن باشد برین مهوار
 و سوی مغرب بکشد چنانکه سایه بر او باشد تراست باشد چنانچه چرخ
 نباشد انگاه هر دو دست بر زانو نهند و هم بر او کار و هیچ در خا و سر بر او و با هستگی
 چنانکه در او هیچ تفاوت نکند و نظر خود بر بالا برد و سایه خود ببیند در میان
 هوا بغایت بزدک و سپید نماید اگر سایه تمام اندام نماید که در او هیچ نقصا
 نیست دلیل است که سالها بپایان رسید و عمر دراز بآید و راحت اگر سایه
 ببیند در یکسال میرد و اگر سایه بیست ببیند در دو سال میرد و هر نوع سایه اگر
 کسی را بول و غایط هر دو برابر چه مراد او بپایان آید در آن هفته میرد و الله اعلم نوع
 چهارم هر که در آینه نگیرد و سر روی خود ببیند دیگر اندامها نبیند بعد از باز
 درون میرد و الله اعلم پس کماله گوید اگر ترا از این علامات بدید آمده باشد و هم
 خطر باشد و بیم خواهی که این دفع شود اکنون چاره آن کنم و شرح آن گویم بدانکه چاره
 آن است که ماه در میان سرخاند بشید و چنان و هم کند که ماه سپید و روشن
 در میان سرخاند بگرد و بوه و دست و اندیشه صفا آنکه سکنه که یاد کردیم که جابجا
 نافتند او را بر هم بکشی و بیالایی و یا نمایی بر سینه چنانکه با ماه بهم شود انگاه و هم
 کن که از ایشان آب جبهان می یار و چنانکه از مرد و زن در حال صحبت را ایشان اب می
 بپزند و بر پادین و هم شست و زن باید پیوسته کرد تا انگاه که آن علامتها که پیدا
 آمده باشد زایل شود و ناپیدا شود و پیشتر بد نشود انگاه بدانی که ضرر و بیم
 عظیم دفع شود و هیچ بیمی نمانده است اینست شرح علامتهای مزبور بر اینچنانچه نوع
 که گفته شد و شرح دفع وی اینست که گفته اند فصل پنجم در معرفت مکنون

علم دم را بگوئیم که از بدنی بیرون آید مخفی نیست و همان آفتاب گویند مخفی نیست
و ماه و وقت باشد که دم از آفتاب رود و وقت باشد که از ماه رود و وقت
که از هر دو برابر رود و وقت باشد که هر دو بسته شود و هیچ بیرون نرود و این
بزرگست باید که پیوسته دم خود را نکند کوی تا معرفت آن بدانی اگر کسی برسد آن معنی
مهی کاری اگر آنکس از سوی آفتاب بدیم دم از او برتر رود و اگر از جانب ماه آمد
دم از آن برتر رود و کادش بر آید و اگر کمتر رود بعکس این باشد جمله اعمال او بدین
آفتاب ماه و ازده حرکت است شش حرکت در روز شش حرکت در شب هر حرکت
دو ساعت چنانچه شبانه روز بیست چنان ساعت است هر دم از آفتاب رود
و ساعت از ماه هم چنین شبانه روزی و ازده حرکت است این پنج چیز را سمع
بصر و شمع و ذوق و لمس خوانند بدین ماه و آفتاب بسته است بتقدیر خدای
عز و جل که بر سر ندارد به کاری اگر از انسانی آمد که دم از آن برتر رود و کاد بر آید
اگر دم کمتر رود کاد بر نیاید و آفتاب اجتماع و استقبال است استقبال بر سر
است اجتماع بر دست چپ اما میباید که اجتماع و استقبال بدانی که جمله و هم
و استادان این علم بگفتند و با نظر دقیق رفتند اگر هر چند که بنده بگریخت باز
بایم با نواز جهت ما که بدید باز هر خود ده پاکسی غایت است پاکسی پنجهها دارد و بدید
بایندها عادت باید باینکه اگر از اینجا بدید که برتر رود مقصود حاصل شود و اگر
از اینجا آمد که کمتر رود و هم بدینجا نشست کاد بر نیاید اگر هر چند از هر جانب که
آمد دم تواند ساعت بیرون نرود کادش نهک شود و دم درون رفتن علامت
جان گداز است کاد و مراد از دست رفتن و هر چه از جانب است دست پس ایشان

انساب است هر چه از جانب چپ و برادر و از آن ماه است اگر برسد که جنگ خواهیم
 کرد یا مصاف خواهیم یا علم خواهیم موخت یا باز رکاب خواهیم کرد یا کثاد روگه باغرو
 خواهیم کرد اگر بر سنگ از جانب اید که از آن دم برتر و در کار براید و بمقتضی و رسد
 و اگر کمتر بر نیاید **فاما** بدانکه علم اکناف و شان از علوم معتبر است و در اینجا شهر
 قلبی از آن ذکر می شود بدانکه در این شناختن شان نگو سفند است حکما گفته اند که
 علم شان از علم نجوم برتر است هر که خواهد که پستی بری اسی که خدای و امین داده و
 آمدن لشکر و آمدن برف و باران و سرما و گرمی و سفند آن و ستوران را بداند باید
 که ماه و دافرونی باشد بسیار خوبست و بعضی برانند که هر وقت شان نگو سفند
 خوبست و حکم میتوان کرد بحال آنکه از شان هر چه حکم کند راه کار و آن شرخ است
 سر شان اگر چنانچه بسیار بود دلیل است بر سلطنتی کاروان و اگر همانجا سفید باشد
 دلیل بنامدن کاروان بود و اگر همانجا سرخ بود دلیل است که در کاروان جنگ
 افتاده بشهر و شت و کوه اگر بجای شت و کوه سپاهی بپند دلیل است بر نیسای
 علف اگر سفید بپند دلیل بر علفی خشکی شت سپا و لشکر اگر پشیمان و لشکر
 سپاهی بکارها یعنی گرانها در آمدن بود و شان در زیر آکنده جنبش لشکر است
 و اگر پشیمان باشد و مقدار و انکشت پیش نباشد دلیل خلاصی است از لشکر و
 اگر هم در جای پشیمان باشد دلیل خونریزی بود و دانه و لشکر شهر و شهر
 اگر در جای شهر و شهر پشیمان باشد دلیل خونریزی است و دانه و لشکر و اگر
 سفیدی باشد دلیل مرگ و تنگی باشد **فی مکاتیب** قطب بچی ارباب
 اموال را عادت است که بختن خود حاصل کنند و خرج را بر آن اندازند اگر چه دانند که

احتمال نظریات در مال و احتمال خطا در تخمین به پیشتر که هست ما بر ظاهر
 نهند و حتما از آن بدارند بر همین قیاس باید مردم مان تخمین عمر خود کنند و صورت
 اوقات خود را برانندارند و ما احتیجی عدل که هیچ مبالغه در آن نباشد نهیم و
 گوئیم که در حدیث است که اکثر اعمار مؤمنان میان استین الی السبعین و ثمانین و نین
 کواهی داده پس اگر هر کس بر تقدیر آنکه عمرش بقایست برسد شصت و پنج سال عمر
 گوئیم ای نکر که ترا چهل و پنج سال عمر است بیست و پنج سال از عمر مانده است اندیشه
 کن که دستای نیست تا دیده بر هم نهاده گذشتند و اگر صدق پنخواهی معلوم کنی
 واقعتر از آنچه و قایع خود که بیست و پنج سال پیش از این واقع شده باشد
 بنکر که کو باد پرو و ز پاپر و ز بوده و چون تو را از عمر همین مانده بود یک کار باید کرد
 و یک کار نباید کرد اما آنچه باید کرد شتاب و تحصیل زاد معاد که هر چند ^{بهر} خروج
 نزد بکسر شود جد و تهی و استعداد را زایل باید کرد که وقت ننگ می شود و کار
 فراوان مزدحم می گردد و یک یک می باید از پیش برداشت که چون بفرجه چنان نند
 امان نیست و اما آنچه باید نکرد اندیشه بسیار و امر معاش برداشت که برای آنکه
 بیست و پنج سال زمان بسیار نیست تا دیده سر آمده و حاجت بنیاد و تقصیری ندارد
 و همین قدر کار بسیار آسان افاده برای این مدت کافی است و حاجت بسجی بکسر نیست
 و نیز بفرقی سخنی باید بفرمود تا بگوید می توان بود چه در مانی نند است اگر اندیشه
 برای آن و فرزند نداشت معلوم است که او را اندیشه خود و فارغ کردن برای کسب
 معاد بسیار بهتر است تا اندیشه فرزند ندادن برای آنکه فرزند ندادن هر باب بخش خود هستند
 چه حاجت است که اینکس خود را فدای ایشان کند عداوتی عز و جل هر کس را چنان اویند

که بخش خود هست با وجود آنکه علامه حضرت نذیری سرسپه اعتباری و زمان عمر
 ادبی بر وای اعتبار آن هست چون کار بر و تنگ شد کجا بر وای او بماند و دنیا
 که ادبی با آنجا رسد عمر علامه را نفس خود که علامه حقیقی است باقی بماند بود
 چه بفرموده من آنچه امر و ابیه صحابه و بنیه و فضیله الهی تو و پدر و من فی الارض
 چه ما هم بچیه و چون چنین کند بالضروره ایشان را خود برایشان کند مردمان دنیا
 خود را فدای هنر نندان می کنند با اخره اهون و ادنی از دنیا است نه بر مکر دنیا
 و مؤمنی بخارن نه وای آنکس که ترا بچاه سال است تو را پانزده سال ماند نکویی
 پانزده سال مکتب است تا هی رده کن شش تا آنکس که بهیست و پنج سال ماند بود
 حال آن بود که ششگانه با توجه رسد بیدار شو بجال خود افت دلان هر چه و هر
 بر کن و روی بخارن و بعبادت و مشغول شوی تا کلام خود را از باب بیرون بری تا
 فکر بکن تنهایی خود باید کرد فکر بکار ترا بخود شان و اگر در مثل بی آدم مثل
 شکسته کاش که عزیزی در باشد ام هر کس است پای خود که خود را بسا حل اند
 و کسی خود را بکسی نباید داشت که از کار خود باز می ماند آن دیگر نیز با هم مشغول
 و مطمئن می شود و مردم و عزیزی شوند دیگر صلاح شپ مردی که بشناوری خود را
 و چند کس برین تواند آورد و آن رجال حقند که در این دو باد ستی با هم ماند
 و ای مدد دینی باشد نه راه و فکر بنوی ای آنکس که ترا شصت سال عمر است
 ترا پنج سال داند است پنج سال بچیه است ساعت بساعت فرع و عین بر
 کوش در داد و اندیشه کفن و کافور کن اندیشه ملک مال بگذار که کاز و تدبیر شد
 و دل حاضر دارا که هر دم تلخ است اما چه کنم که این تلخ واقع است بتغافل و بجا

ان میثاق
 نمی شود بلکه پناه دهنده در خوابی مکر این پنج روزه در پای اگر حرم داری که فردا
 خواهی مرد از من بپوش خواهی که هر امر و نهان کار کن که شاید فردا باشد **فی کتاب این** این فردا
 الصالحین ان شخصاً من الایمان استودع بعض الملوک جوهره نفیسه و وضعها الایمن
 فی موضع من بدنہ فظفر بها ابن له صغیر فصر بها بالحجر فانکسر ربع قطع فدخل علی الایمن
 من الغم والخوف ما لا یطیق فصرم علی الحرب فلقبه شخص فقال لادان محرم نافذ کمر
 قصته فعلمه هذا الایمان الاربعة وکره الله من اشف خفی نبد و خفاه عن فهم ان یکنی
 وکره لیرانی من بعد عسر و فرج کربة القلب الشبی وکره امره شاء به صباحا و تاء
 المسترق فی العشی اذ اضاقت بک الاحوال یوما فبق بالوائق الفرد العلی و قال له فرد
 فانصرج یا بنک من الله ففعل ما امر فینما کنک ذاب رسول الملک قد جاء به و قال
 ان سهرت الملک حدث بها و جمع و قال الاطباء تکسر جوهره ربع قطع لایمن بد لا ینقصر
 فقال السمع و الطاعة و حصل له من الفرج ما لا یوصف فخلص من الغم حکایم **مکان**
 لا عرابی ولد اسم حرمه فینما هو بمشی ذاب رجل ینادی شا با با عبد الله فلم یجبه لثنا
 فقال له الاسمع فقال باعم کلنا عبد الله فای عبد الله تغنی فالتفت الاعر ابی ابنه
 الا تبظر لی بل اغر هذا الشاب فاذا فی یوم برجل ینادی شا با با حرمه فقال له ابن الافر
 باعم کلنا حامی الله فای حرمه تغنی فقال له ابوه اسکت با من اجل الله ذکر ابی **حکایم**
 حکایم عن النصول الذواتی را و قتل عمه عبد الله و کان لا یمکن ظاهراً فجنس عند ثم
 بلغه عن ابن عمه الاضر عیسی و کان والیا بالکوفه ما اشد عقیدته فیه و قال له ذاک
 فقال فکرمه و کتمه عن جمیع حاشیه فاستخبر عیسی و کره غایبه الا کرام فاخلی به یوما
 و قال له یا بن عم انت منی و موضع سری وانی مطلع علی امره فحال انت فی موضع طفی

مع ابنه

احمد غر

ملك فقال عيسى انا عبدك ونفسي طوع امرك ونهيك فقال ان عيسى عبدك فقل
 بطلانه وفي قتله صلاح ملكا فخذ اليك قتله سرانم سلم الله عزم المنصور على الحج
 مضمر ان عيسى اذا قتل عبد الله الزم القصاص وبه سلم الى اخوة عبد الله ليقنوا وفسخ
 منها ما كان عيسى فلما اخذت عيسى فكري في قتله ورايت ان اسأرو بوش بن فزرة وكما
 صورته حسن الزاي فقلت له لقصته فقال حفظه نفسك بحفظ عمك عم الامير فاني اري ان
 تدخله مكابفا في بيتك وتكلم امره من كل احد وتولي بنفسك طعامه وشربه و
 لا تجعله ونه مغالني وابوابا ونظير المنصور انك تقتله امرك باحضار علي رؤس الاشياء
 فان اعزمت بقتله انك لو امر ملك اخذك بقتله فقبلت مشورة وعلى بها وافهم
 المنصور اني قتلتهم حج المنصور فلما قدم من حجة واستقر في نفسه في قتله عمدته
 الى اعمامه اخوة عبد الله وختمهم على ان يسألوه عن عبد الله فلما علموا بذلك جاءوا بعيسى
 الى المنصور ويحضر من الناس فسألوه عن عبد الله فقال المنصور يا عيسى ضعت اليك
 عبد الله ليكون في منزلك حتى ارجع من الحج فانتا به الساعة فقال عيسى امرتني بقتله
 فقلت له قال كذبت ما اردت ذلك ثم اظهر الغضب فقال لعومته قد امرت عيسى بقتله
 اخبركم مدعي اني امرت بقتله وكذب فقالوا ادفعنا اليه لنقتله فقال شأنكم قال عيسى
 فاخذوني الى الرجة واجتمع الناس على نقام واحد من عنوتي ولسل سيفي ليضربني
 فقلت يا عم لا تعجل ودعني الى الامير فزده اليه فقلت بها الامير اني اردت قتلي
 وقد عصمتني الله منك هذا عمك باق وان امرتني بدفعه اليهم دفعتهم فاطر قال المنصور
 وعلم ان ويح فكره صادقت اعصارا ثم رفع واستمر قال يتنابيه فبقي عيسى حاضر عبد الله
 فلما رآه المنصور قال لعومته اركوه عندك وانصرفوا حتى اري فيه راي واسلم عيسى ببركة

الاستشاره حکایت شخصی نقل میکند که من مبلغ پنجاه تومان عراقی بخیرانه شاهی
سلیمان صفوی قرصن ارشدم و حجت معتبر و وعد معینی بمشرف خزان سرورم و در
داس مدت پیرایه بود و بعد از اسرا انجام و بمشرف داده چون بخت حاضر نبود قبض
از و گرفتم اندک بر بنیاد که ان بمشرف برود و دیگری مشرف شد بعد از چند روز و حجت
مرا برین آورده بعرض سلطان رسانیده و بعد از اطلبیدن من کفتم و بعد از ادا دم
و قبض مشرف را دارم گفتند بنیاد قبض با و بعد از ادا کن من بخانه رفتم هر چند خبر
واجتم بنیاد فتم تمام خانه و اسباب از پر و ز بر گردم و اثری از ان ظاهر نشد و در عرض
تمام یک هفته نیز مهلت طلبیده خانه همسایگان و همه احتمالات مد شدنی فک
اثری بنیاد فتم در هفته سیم محصلین غلط تعبیر نموده که با انواع تعدیبت شک
تا یک هفته وصول شود و الا مرا بقتل رسانند و بهیچ وجه مرا ادا نخواهند ممکن نبود
در آخر هفته محصلین مرا بر داشتند بصوب چادر سوق روانه که در اینجا مشغول بقتل
من شده با و بعد وصول شود با هلاک شوم و من در عرض راه متوسل بخصر از
بیخ ال عبا گردیدم و میرفتم و چون معناد بمعجون افیون بودم و بجهت مدبر نشد در
ان روز بجان شد بودم بدکان عطاری سپید قد ری معجون افیون خواستم قلیل
بکاغذ پاره های کان عطاری خود پیچید بمن داد محصلین مرا بر داشته و انرا شدند
در عرض راه معجون را خوردم و کاغذ را افکندم بجهت اثر معجون که در کاغذ بود بجا
من چسبیده و دستم بفرجامه را حرق کردم بنفشه ادا عاقبت کاغذ را از جامه جدا کردم
خواستم ببینم که دیدم مهران زده بودند بنیک ملا حظرت کردم برات مشرف سابق
خزان بود که بمن داده بود از شادی از پادشاه و در اینجا بشکر معبود را کرده برات را

بخبرانه وسانده مستخلص شد **حكاية** وحقى ان تاخر داخل حصص شمع مؤذنا في
 مسجد بقول اشبهان لا اله الا الله واهل حصص يشهدون ان محمدا رسول الله فغضب
 من ذلك فذهب الى امام المسجد لبثاله فراقا فقام الصلوة وهو يصلي على رجل واحد
 ورجله الاخرى ماثرة بالعدرة ورفعها الى عقبه فقال سبحان الله مضى الى القاعة
 فاجبره فاذا هو بعقب حانة يشون بهاليد فوه ومن في الجنداة بصبح يقول باللسان
 انا حي فكيف تدفوني والقاضي يقول لا تقبوا قوله وادفوه وتجب من ذلك فقلت
 لا مضى الى الحسب بل هو بالسجد الجامع ببيع الخبر فاذا هو بفناء المسجد بين يديه
 ورجله ببيعها وفي حجره مصحف هو يحلف لك ان الخبر خالص ليس فيها ماء ولا
 قد اجتمعوا عليه ويشرون الخبر فادعجني وقلت اذهب الى شيخ الاسلام فادعجته اليه
 فقلت باب بيته فاذا هو قائم على حجره على ظهره غلام بفعله به فتجرب وقلت لي من
 اشكو هذه الامور فقالوا فيها فاض متدين فادعجته اليه فاذا هو فاعاد صدق
 مجلسه متحكما وحوله عدول قاعدون وبين ايديهم امرأة فائنة على ظهرها وبين يديها
 رجل بفعله بها والقاضي يدين في النظر الى كره وفرجها وكذلك السدل وهذا
 يقول دخل وذاك لم يدخل فنادى تجري فقلت اذهب الى صاعبا لشرط فاذا هو جالس
 مع جماعة وعند رجله مرقطع ذكره وهو يصيح ما ذنبني لم تقطعون ذكره في صياحه
 الشرط يقول هؤلاء فقلت لي لوالى لا خبر بهذه الامور فترأيت عند رجل آخر
 احد عبيته هو يستغيث يقول يا رب نيب تظلم عيني وهو يقول اسكت لا ذنب
 لك فقلت قلب الله لخص اهلك اهلها فسمع لوالى فقال لم يقول ذلك الا كسر
 فاجبرته بجمع ما شاهدته فقال بها اهلها باهمام كسر بغيره وادابا لاسمعة اسمع

عن أم هانئ الرجل فهو رجل يقال يكفيه عين واحدة وقد جنى جنبا طيبة يستحق
قلع أحد عينيه لكنه يلزم له العيبا فزينا به ان اقلع احد عينيه هذا النعال والمراتب
فهل ترى في ذلك ظلمها بما همل قلت لا ادم الله عدلك اما صاحب الشرط فكما
دار مشركه بين امرأتين باع كل واحدة منهما فصبها ذلك الرجل وشكك المرأة عن اجتماعها
في دار واحدة وعدم ما بينهما من يضعها عليه كان زوجها غايبا فزينا به ان تقطع كبره
ليسلم داره وامنت المرأة ففعل في ذلك ظلم قلت لا اصليح الله الامر وكثر امثاله و
اما القاضي الاخير فشكك له زوجة رجل عن زوجها واذكره الزوج وقال قد
دخلت بها وكان القاضي مثبتا محضما فاراد ان يكشف الحجاب عنده وعند العبد
فامر بالواقعة مجنونهم فهل فعل منكرك قلت معاذ الله طال الله بقاءك وبقائهم
واما شيخ الاسلام فان هذا الظلام ما ثبوت وخلف ما لا كثير وهو طفل مخفي
الشيخ ماله وجاء الان وادعى بلوغه فاراد ان يكشف امره فهل لك معصيته قلت
لا واما المحققان في ذلك الجانح ليس له وقف لا كرم وعيب فيجعله خرا ويصرف في
مصارف المسكين واما القاضي فكان هذا الرجل الذي في الجذارة في سفر وشهد شهود
عدول بموته والظاهر تركته وزوج زوجته وهو الان جاء هذا الرجل الذي هو
زوج المرأة وصاحب المال ويدعي حوته وهل يقبل قول رجل واحد لا يعرف عدل
من شهادة العدول بخلافه فهل يجوز بقاء من ثبت ببلوغه في قلبي قلت لا واما الا
فاجتمع الناس للصلاة وهو خرج مسرا فلو ث رجل بالعدرة وضاع الوقت
فاخرجهم من الصلاة واعتمد على حمله الاخر واما المؤذن مؤذنا من حضرة استاجرنا
يهود يابون فبقول ما سمعت منكم كان لرجل ابن نحوي متصنع الحكم في

الرجل فقال فائتوهم فمخسب قال شمدك ابي ايجت قستم عنها فوثب الرجل لبشر به
فعدا و مر **حكاية** كان يعقوب اشترى جادته فخر ابو يوسف كان لها ولد بشري فبشر
فدخل عليها و ما و اى انها جالس على حجرها واجلس يوسف على الارض فغضب لذلك
فباع ولدها فوقع ذلك الولد في مصر ثم جرى ما جرى الى ان وقع يوسف في مصر و ما
امر الى ان صار ملك مصر فجا و اخوته فلما عرفوه قال ان هبوا بقبضى الاله و كان لبشر
من خواص خدمه و لا يعرف احد هما الاخر فقال بشرا نا ان هبنا بقبضى فرفع اليه
او محل الى ارض يعقوب و كانت تخرجت من البلد المتخذت عريشة فعبدا الله بتيك في
الى ابيسها كما كان يفعل يعقوب يوسف و كان عريشة مقدا ما نحو المصر عن عريشة و ما
اليها الطالب لما و واستجر منها خبرها فقال كان ابن كذا و كذا قال ما كان اسمه قال
بشر قال يا ايتاه انا البشرا و اعتقها و لم يعقوب فرة غنير يوسف حتى ران الم البشرا
بشرا قال الجاحظ الف كذا باى نواد و المعلمين و حقه ثم ندست عريش على تقطيع الكتاب
فدخلت نوماد بنة فوجدت فيها معسا في هبة حسنة فسلمت عليه فرفد على احسن
و دخلت عنده و بلخت في انواع العلوم فوجدتة كاملا فتوى عري على تقطيع
ذلك الكتاب فكنت اختلف فيه فبحثت و ما الى بارته فوجدت بابا لمكتب مغلقا
فسالت عنه فقبل مات له ميت فهو جالس في عريشة فقلت اعزني فبحثت الى بيت
الباب فخرجت جازية و سألت عنى ثم استاذنت لي فدخلت فاذا هو جالس حزينا
كئيبا فقلت احسن الله عزك و اعظم الله اجرک فخرجت الى دموع من عينيه ثا و فقلت من
ذا الذى منك توفى فهل كان ولدك قال لا فقلت قال لا قلت اخوك قال لا
بل هو جيتي قلت سبحان الله البشرا كثره تجد عنى اطفال لا يوجد مثلهما قلت كم

كانت معك قال ما كنت رايتهما بعد ولا اعرف منزلها ولا نسبها فقلت كيف ذلك قال
 اعلم اني كنت جالساً في بابي اذ رايت رجلاً يقول يا ام عمر وراك الله مكره ردي
 على فؤادي ايها كانا فقلت في نفسي لو كان في الدنيا احسن من ام عمر ما قبل فيها ذلك
 فعشمتها غايبة العشق فلما كان بعد ايام مر على ذلك الرجل وهو يغني ويقول لقد ذهب
 الحمار يا ام عمر ولا رجعت ولا رجع الحمار فقلت لها ما تبغي فخرنت عليها فجلست في الظلم
 قلت قد كنت عزيمت على تقطيع كتابي قالان فوبت عزيمتي على ابقائه واجعلك في اول
 الكتاب فاعلم قال ابو نواس اصعب حاله من علي بن ابي طالب شبا خطيب والدي بنينا
 من الاشرف في بغداد وكنا نحن في الكوفة وكنا في حادثة عشرة وكانت قرابة البنت اهلها
 يطلبون لطفائي وكنت ايضا اطلب لطفاهم ولكني كنت بطاعن ذلك الخلق ان يبالي
 وعدم تبسر تبدي لهما وابذل لهما وزعم ان دقيقتهم لي بهذا الثياب مثل العروضا
 ومورث لندامتهم وكنت انصرف الى الفرج فاذ حصل مراد القوم انقاد شخص الى الخليفة
 واظهار خدمتهم وخلصهم فقال لان زمان دولتي في بغداد تزوج اليها وندخل
 الى الخليفة ويخضع عليك لا محالة فاذا القيت تنزل بيت الخليفة واهلها اخي يركب
 بهذا الذي يحصل لك لنا عند ما وعندهم منزلة رفيعة فجلست الى بغداد وودع
 اخوانها فلما بلغ اهل الخليفة عرو دودي حتى ليس خلف الخليفة فدخلت دار الخا
 وعرض حالي على الخليفة فطلبني وعرضت عليه حال الكوفة وانفذت مائة من الخا
 من ذلك استحسن امر الخليفة فاجرة فلبستها وامرني بالتعشي دار الامارة
 فبقيت وتعشيت انصرف اخوان الابل واخذت دابتي ودليلا وقصدا دار الخليفة
 فلما وصلت اليها كانت القوم نائمين والابواب مغلقة ففرغت لباي فاجئت جارية

الخليفة
 على

وقالت من هو قلت انا فلان بن فلان فرجعت ثم جاءت ففتح باب الدار ثم فُتح
 باب البيت مفروش باحسن الفروش قالت بت فيها الى الصبح فان القوم نوافهم وما
 اغتبطهم قلت احسنت فدخلت البيت فيها محبة تلطفة حسنة فتمت فيها فاذا ذهب
 اكثر الليل حركني بطني اشد حركة لكثرة ما اكلت في دار الخليفة وما ادرى بن المسراج
 قصرت اذ وردني البيت والليل مظلم فاذا انا بقنا صغير عند البيت فيه محمد عند
 ثائر فقامت الظن لحاجة ودخلت الدار فاعتملت لفرة فعدت الى الصبي ودفعت المهد
 بالرفق لئلا يتبسه اخرجته من المهد جعلته في حجرى وجعلت عليه ملبوسى هو خلعة
 الخليفة وحولت بولي الى المهد فصبته حاجتى بحيث ملاء المهد قلت اهل الصبي
 ينعمون انه منه وارث ودا الصبي الى المهد فاذا هو غاط في حجرى ضعف ما غطت في
 مهد وتلوث من صدرى الى ركبتي فبقيت حتم او رددته الى المهد وانبتة وبكى
 فعدت داخل البيت تلوثا من راسى الى رجلي وسكنت راوية ختمت امرى فلما سمعت
 الظن بكاء الطفل عادت وارادت ان تاخذه لا رضاع ففرقت يدها الى العصد في
 الغايه فقال يا سيح الله كان من عمل الصبي الطفل لا يتغوط هكذا فرادى بحجرى
 وبقيت متفكرا الى قريب من السحر فحصل لي النقا ضامة اخرى اشد من الاول ولم
 اتد على اصبر عليه فاذا رابت السماء من ثقبته في ليدار عند السقف كانت معي قلنسوة
 خلقة فاخذتها وغسلت فيها وملاؤها غابطا وشدت راسها بنحيط كان معي والفتها
 الى جانب الثقبه فصادفت القلنسوة الجدار ووقعت عليها بالشد فرجعت افق
 راسه صبا لغايه على الفرش والجدران وتلوث البيت بامنه وجهى وراسى فصبته الى
 ان قرب الصبح ولكن دخول ذاق بغداد ففتحت باب الدار وترك دابتي وحز

الزمان الحشر ودرج

من بدوب بغداد و فرستادی آنکوه **حکایت** یکی را کار کوید بنیستج بیازان بغداد
 شدیم جوانی را با صورتی زیاده و بدیم قصب معلم بر سر حله کتان در بر و کفشی زشت
 در پا برسم نان کان هر چه تمام تر میخراهد سببی در دست داشت و می پویند کوزه
 که میخکند و کل برکت غار خدش بر خاک قشرهای که کلاه عقیق نام و در نیکه فافله
 روانند من نیز رفتم در منزل دیگر جوانی را دیدم غلبه می در پا کرده و دستا مصری
 در سر کلاه خود میفشاند بر مثال کسی که بکل از رود و میخراهد اندیشه کردم که
 در غور این جوان سر میاست با معشوق است که بر او عشق می برند با عاشقی است که
 این منزه گاه بنیان بخواند نازش میسرانند ان وی سوال کردم که ای جوان کجا میروی
 گفت بخانه رفتم کدام خانه گفت خانه پر بجان که خلقی او آواره کرده است من نیز میروم
 که ببینم سرکشکان بجای می روند و بچکار میروند و کز خواهند دید و از این خبر من
 چه خوش خواهند پید گفتیم این چه استعداد راه است که نواری مکران صغوت
 باد به جز نداشتی گفت دوست او ده کی ما خواهد رفتن حج بهانه افتاده است
 گفتیم این جوان بر کرم نه باختار خودی و دومی از قفای وان دو کند عین من میبرم گنا
 جوان کشان که ای فلان معدود دارد که چنین آورده اند گفتیم این سبب چرا میگوئی گفت
 تا مرا از هر شوم باد بربانان که نگاه دارد که باشم بران کل غوکره ام و در هر راه
 دیگران خفتند و ان ششم اقبال مجویان شکفته ام گفتیم بیانا با هم گرفتند ما هم گفت
 لا والله تو شمع پوشی من جرعه نوش تو پیر مناجاتی و من پیر دند غریبان و دوش
 در خان بودم و اکنون در خار و دوش من این جوانی را گذاشته گذاشته دیکر او را
 ندیدم تا آنکه روزی بوقت غایت که جوان را دیدم در تحت پیواب خفته و زانو

نزاد و بخود و ضعيف نه در سر قضيت معلوم نه در پا كفش دستان همان سبب
 و مي بوييد خواستم ان او بكندم گفت اي فلان مرا چي شناسي كني انرا مي بدي بل گفت
 بگوي كني داد و فرمايد در اين راه بمشغولي او رند و بجا مبتلا مي سازند كني
 اين همان سبب است كه گفته اها از اين سبب پراسبي اي فلان ديدي كه با ما چه كرد
 و چون ما را لكه كوب قهر انداختند اول گفت معشوق غم خود چون بباد پراختان شد
 او رند كني تو عاشقي چون بعزاف و سبدم كني تو طفلي چون بخانه رسيد
 كني تو در انچه مخزنه هر چند در دزدان فرمايد و او دردم كه اياها المطلوب جوئي
 كه از جمع يا خائب سوخته سوخته و شناخته كه در اين زمانه عزاف و نه اي فلان زار و زارم
 و از نازكي بيزان ميدي انم طالبم يا مطلوب محرم محتاجم و از اين تفكر مياند و سوخته نه
 بيارم اما بيار اين تفكر دارم انشخص كني از بيزاي انچه سوخته بيار تا ترايدش
 بزم و از انچه بزم بره ام كني مرده اكن كه در انچه بزم سري دارم و در اين تفكر نه
 وار و در گذشتم شب و حوالی مسجد الحرام بو طائف عبادت مشغول شدم صبا
 كه نديت داع خانه كني بدم ان كذا حليم انچون سقيم مرده بردوش ميبند از ان حالت
 از بكي از صحران سوال كردم كني عاشقان كشته معشوقند بر بنابيدن كشتگان و از
 حکایت از عنان القشیر قال دخلت علی روضه مولانا ابراهیم
 نذر نه و بخولتالی القبله ثم كنت فتعلق مسامرا من الضحك المقدس بقبضه فزفقلت
 مخاطبا لابرأه الوهمین ع ما اطلب عوض هذا الامنك يا مولای و كان انی جنوی جل فی
 فقال لی مستهزئا بی ما یعطیک عوضه الا قباء و رد یا فخر چنان من ان باره و جنب الحلة
 و كان کمال الدین بن هشام مبرمجاً لتهربان بین هبالی بغداد فخرج خادماً و قال علی

باغچه

وضع سوار شده بد خانه و زن پر دفت مرام او شد تا مراجعت و زن چون باندا
دفت بمنزل عود کرده تا نزد یک دو ماه هر دو زنی و در برابر و زن پر دفت
او نشستی با او سوار شکی و دفتی مراجعت کردی چنان و زن را و او منفرد شده
بود که از دفت و غضبناک کشتی و دفت و او را در هر روز و دفت بلای خود
دید که روزی بعد از عود هبیری بمنزل خود شخصی را که با او معرفتی داشت طلبید
گفت برو با هبیری بگو باد ما از این امر بلای خود بخبردار که یکسال بمای علی
نیست که بتوده شود و انعامی هم بجهت تو در نزد من نیست برو شغلی بکن بجهت
خود پیدا کن ان شخص میگوید نظری برفت سابقه مرا و احوالات کشید چنین باو
پیغام دهم هزار درهم بابت دست از خود برداشته و رفت و دفت و دفت و دفت و دفت
حال از تو حیات می کشم این قلب انعامی است بجهت کنان عیال تو حال بخانه خود
کن اگر علی پیدا شود تو را طلب میکنم هبیری چون پراشیده متغیر شد گفت بود
بگو کرده سال با من تا علی که سزاوار نباشم نکرده بخوام رفت و هزار درهم بجهت
نگاه دار و هر دو نخواهم آمد و تو را بخوام که چون پنجو را شنید غضبناک شده
گفتم چه میگوئی و زن چنین و چنان گفت و هزار درهم و دخت از خود من است گفت
هر چه هست جواب همان است من در راهم و دخت را برداشته نزد و زن بر آمد و گفت
تا معرفتی اشتم و زن بفرمانت بخید و غضبناک شد گفت اگر خود را بجا نکند
من بگذارم در هبیری با و برسد و در عصر آن روز چون و زن بر آمد شخصی بود بجد
الدین زبیری را دستا. ن قدم و زن پر بود و همیشه زن را ندانست که او را
شود و علی شایسته با و محول نماید و او را خضار کرده بود و همان عصی وار شد

و در پیشانی نام او را ملاقات کرد گفت فردا صبح حاضر باش که تورا بخندم خلیفه
 بعلی نزدك نصب نمایم و در دیگر هیبر با همان جامه و پا بود و در تران هر روز آمد
 بر در خانه خلوت و در پراستاده و در نیز در خانه حاضر بود چون در پیرون آمد
 ملاقات هیبر شد بغایت غضبناک گشت و در هم کشید سوار شد بصوب
 دار الخلافه و در پیروی کرد و خانه ملاقات کرده او را بگهی آمدن بداد الخاقان که بعقب
 نکرست دید هیبر بنی ای بد بر تعز او افزوده گفت لعن الله لیهی و در عرض او هر
 چند قدم از ن پرچشم نگاه می کرد و در پر لب من گفت لعن الله علیک تا با این تعز
 در در دار الخلافه از اسب فرود آمد بحضور خلیفه شتافت و مکر می گفت لعن الله
 الهیبر چون خلیفه او دید گفت شب سوط از عصر آمد و مکاتبت سبب اعمال
 مصر غیر مضبوط و ناجاریم از نصب امیر کاف بر عمل مصر همین دم بگهی دیگر که حساب
 دو دانه کفایت و تدبیر باشد تعیین کن که تدارک او دید شود و در خواست بگوید مجد الدین
 زبیری حاضر است از بغایت تکرار دیگر هیبر از زبان او جست که مجد الدین هیبر
 حاضر است و در دار الخلافه خلیفه گفت مجد الدین هیبر ندانده است گفتگی گفت
 کفایت او مشهور و سزاوار تر و با این عمل کسی نیست من طالب و بودم و در
 او حاضر است لکن مطلب من مجد الدین زبیری بود خلیفه گفت اند هیبر بگو گفت
 او را مؤثر سفر نمائند و تهیه که لازم است و ما میسر نیست گفت صد هزار دینار
 از خزاندهیبر بترسانند بحیثیه تهیه سفر و زبیری گفت بدون تسبیح و خراج عبال او را
 از کار او کنند و دماغ او افسرده شدن است خلیفه گفت صد هزار دیگر بجهت
 ادای بون و مؤثر عبال با و بد دهند و خاد می گفت هیبر را حاضر کن تا بدینم فلان

هبى راجح خليفه مسرور وجمع فاخره وجمع دوها نساغت مشورا بالانصاف
 بجبهه وصادر ورويت هارود بنار بجبهه رقيه مسفر ساور ورويات باوعنا
 شده پرونامد وند بى رى رعتب زير مراجعت كبره بصوت هم وذهبي بمنزل
 خود وفت قال السند العار على بن عبد الحميد النخعي في شرح مصباح الشيخ الطوسي
 عند بيان ما روى ان من قرأ في ليلة ثلث عشرين من شهر رمضان سورة القدر
 الف مرة لا يصيب وهو شديدا اليقين بالاعتراف بما يخص بنا قال كنا جماعة في ليلة
 بفر صباها عن يوم الخميس ثالث عشرين من شهر رمضان ثمان وثمانين سنة
 في الجامع الشريف بالكونفر معتكفين على ذكر فلما فرغنا من الصلوة اخذنا في قراءة
 سورة انا انزلناه الف مرة فنام بعضها فلما واذ عجبنا ولم نزع ونام فلما فرغنا
 القرائة اخذ كل واحد منّا مضجعا فزابت النوم ولقد كان نوم غير غالب بل هو قريب
 من الستة كانوا باقد ففتح لمد رهي في السماء وفي الارض خرج منها جماعة على هيات
 حسنة فاقبلوا على يقولون انوم بامثلك المعصومين فهم الاعلام الهداة الامام الثقات
 السادات البررة والانتقاء السفرة الائمة الزهراء والابواب الغرابة عن ربك من المكارم
 فلما اصبحتنا قصصت المنام على اصحابي فقالوا لول الله انى نام عن القرائة وان انا نابت
 في منامى كش من الاعراب بغير نيل فقلنا الشا بالدين والاسبيل بالسواد والحمد لله
 قال ابن الجوزي في تاريخه ان لى باب بنتك من القدس تزوجها الحسين على عليهما السلام
 فولدت له سكتة وكان يحبها حبيا شديدا وكانت لى باب معه يوم النكاح خرجت
 الى المدينة مع من رجع فخبها لاشرف من فز بش فضايل لا والله لا يكون هو اضرب
 ابن رسول الله وعاشت بعده عشرين شهرا ثم بطلها الى ثمان في اعلام

فاقسم اعاصم لذي قال رسول الله في حقته انه سبيل اهل الورك ان عاقلة عليها ومن حليتها
 حكاه الاخنف بن قيس قال رايت يوم ما فاعدا بقاء داره محتبسا باجبال بصفه محدث قو
 الا اني برجلين رجل مكوث ورجل مقول فقبل له هذا المكوث بن احبك ^{المقو}
 ابنك فقلد ابن احبك قال الاخنف فوالله ما استقام من مكانه ولا قطع كل فزلة
 كانه المقتل الى ابن احبه فقال بئس ما فعلت بربك وقطعت لحمك وقتلت
 ابن عمك ثم قال لابنه الاخر قم باقي وحمل الكتاب ابن عمك وادفن اخاك شي الى امل سائره
 من الابل دبر ابنها في **كتاب** المستظرف ان ام عوف بن العاص كانت بغية عند عبد
 الله بن جزمعان فوطئها في ظهرها فاحدا بولها في امه بن خلف وابو سفيان حرب العاص بن
 وابل فولدت عمر فادعاه كانهم تخمكت فيه ففعلت هو للعاجل ان كان ينفق
 عليها وكان عمر وابو سفيان وابل سفيان وقال هشام بن محمد التائب لابي له معوف
 كان لا ربعة وكانت له من البعثة الملعونات وان ام بن يرب بن معاوية مكثت عبد
 ابنها من نفسها فحملت بين يرب وقال ابو سفيان الطليعة والزبير كان من غير ابنها فادع
 ان القرشي كل من ولده النضر بن كنانه وبين النبي وبين النضر اثني عشر ابا قال الكوفي
 جهوه الشيعه بن عمون ان قتل عمر بن الخطاب في تاسع ربيع الاول وليس يصح قال
 محمد بن ادريس في سائرهم من زعم ان قتل عمر بن الخطاب فيه فاختل باجماع اهل النواحي
 والشبه وكان قال المفسد في كتاب الناريخ واما قتل عمر في يوم الاثنين ربيع الاول بقدر
 من ذي الحجة ستة ثلث وعشرين من الهجرة فوضع على ليل صاحب الحرة وصاحب العجم
 صاحب الطبقان وصاحب كتاب مبنا الشيعه وقال ابن طاووس الاجماع حاصل من
 الشيعه والعامة في **الكشكول** كوشيد ادريس جامع ووده كذا ناريخ طواف

على ذلك

تاريخ سنة عرفة عمره ٥٢٥ سنة ٤٨٠ سال و ٤٨٠ روز است فائدة الصحاح
التي اهل السنة هي موطنها التي انفس مقنناتها الكثرة وجميع مستعملها حجاج النساب
وجميع ابن عبد الله محمد بن اسمعيل البخاري وجميع ابوداود النخعي وجميع الترمذي وجميع
الاسائي وجميع ابن الضمحي بن ابو عبد الله محمد بن نصر الحميري وجميع ابن الصاح لثمة
هو ابو الحسن بن بن معاوية بن عماد القيدري الاندلسي ابن المعاري هو ابو الحسن بن
محمد الخطيب الشافعي الحميري في الواسطي اعلم ان ابن مرجانة هو عبد الله بن زباد وزباد
ابوه فان مرجانة احد جده ان زباد كما ذكره شيخنا الطبرسي اما ابن اعلم باجهل اسمه
عمر كنيته ابو يعقوب سماء المسلمون ابو يعقوب و ابو لهب اسمه عبد الغني وكناه ابو عبد الله
لحمته وحمرة وجهه اعلم ان مقدا بن الاسود هو مقدا بن عمر بن التميمي واخذ الاسود
ابن عبد يغوث ابنا فانسب المقدا اليه كجميع ذلك في كتاب اعلام الصحابة من الائمة
التي خلاسها لا يخرج عن اجمال ما رواه ثقة الاسلام في الكافي والشيخ في باب بسندهما
عن عبد الرحمن بن الحجاج الجبلي في نسخة في الواقي في كتاب الشهادات في باب الشاهد الواحد
والثمين المدعي عليه عن ابي بصير قال بعد كلام ان عليا كان ناعدا في مسجد الكوفة فمر
به عبد الله بن نعل التميمي ومعه رطل طحينة فقال له هذاردع طحينة اخذت غلولا يوم البصرة
فقال له عبد الله بن نعل فاجعل يميني بينك فاصبك الذي ضيقه للمسلمين فجعل
بينه وبينه شر محال فقال علي هذاردع طحينة اخذت غلولا يوم البصرة فقال شر محال
علي ما تقول بيننا فاشهدنا نحن فشهدنا نهذاردع طحينة اخذت غلولا يوم البصرة فقال
هذا شاهد ولا اقضي بشهادة شاهد يكون معه ضيق فالدعا فبشره شاهد بهار
طحينة اخذت غلولا يوم البصرة فقال شر محال هذا ملوك ولا اقضي بشهادة ملوك فتنصب

على عليه السلام وقال خذوها هذا قضى بحجركم مرات قال فتقول شريح عن مجلسهم قال
 قضى بن اثنين حتى تجبر في من ابن قضيت بحجركم مرات فقال له وملك اني لما الجبر فذاها
 دوع طلحه اخذوا غلوا فقلت هات على ما تقول بينه وقد قال رسول الله ص حيث ما وجدوا غلوا فخذوا
 بغير بينه فقلت بجل لم يسمع الحديث فهاه والحادثة الى اخر الحديث في اخره وليكن ظاهر المسليم
 يؤمن من امورهم على ما هو اعظم من هذا القول لاجل الخصال في قوله ما يخص بالحيث ان في الغنية
 وموضع الاشكال الخطأ شرحه في طلب البينة مع ما لا يقول رسول الله مع انه انما علم
 فرض علم شريح يكون غلوا واذا لم يعلم ذلك فكيف ينفع سماع الحديث ومن الاحاديث التي
 لا ينج عن اشكال ما رواه في الكتابين المذكورين ايضا بسند بها عن سماعه قال سالت ابا
 عبد الله عن شهادة اهل المل قال فقال لا يجوزوا لاعلى اهل ملهم فان لم يوجد بهم
 جازت شهادتهم على الوصية لانه لا يصلح ذهاب حق احد وقبيلته منها صححتنا ضرب الكتاب
 والجلي وموضع الاشكال هو قوله لانه لا يصلح آه ووجه الاشكال من ثلثة اوجه احدها
 ان اصلي هذا التغليل لا يخص بالوصية بل يجري في غيرها ايضا ثانيا انها ان المفروض
 عدم العلم بالحق الا من هذه الجهة وهذه الجهة ايضا لا يفيد العلم فمن ابن يعلم ان ما يشهد
 به حق قالها ان لولا وثا ايضا حقا فلعلمه يذهب بقبول هذه الشهادة **والثاني**
 مشكل في شيخ الطائفة في التمهيد بسنده المتصل عن هرون بن خارجة نقله في الوافي
 في باب النوادر من ابواب جبه المكا سبيل قلت لابي عبد الله ادخل المال بين يدي
 علي ان اخذ من كل الف سنة قال حسبنا لاخر الاخر ايضا حديث مشكل في شيخ الطائفة
 في التمهيد بسنده المتصل عن عبد الرحمن بن ابي نجران التميمي عن رجل قال سالت ابا
 الحسن عن ثلثة نفر كانوا في سفر احدها جف ثاينه ما ميت وثالثها على غير وضوء مضطرب

في التمهيد في باب النوادر من ابواب جبه المكا سبيل قلت لابي عبد الله ادخل المال بين يدي علي ان اخذ من كل الف سنة قال حسبنا لاخر الاخر ايضا حديث مشكل في شيخ الطائفة في التمهيد بسنده المتصل عن عبد الرحمن بن ابي نجران التميمي عن رجل قال سالت ابا الحسن عن ثلثة نفر كانوا في سفر احدها جف ثاينه ما ميت وثالثها على غير وضوء مضطرب

قال صاحب الوفاء بينا يعني ان نزل بها بين المغسود والغسل كما اشترنا اليه تفسيره انتهى ومعنى
 الاشكال ذلك البين كما لا يخفى في الاغلاط التي وقعت لصاحب مجمع البحرين انه في مادة شهد بعد ما
 معانيها ومعنى ما يشتملها من الشهادة والشهادة قال وشهدنا في حجبهم وقصرهم ايضا انه من اذ
 شهد مع انه مقرر بها انه اي حجب الملك ومن الاغلاط الفاحشة التي ذكرنا عن مؤلف اخينا واليه
 في بيان معنى الازدية والمعاجين وخواصها وكيفيتها في المعاجين ان بعض مخرجي القراءات في
 ان في بيت اسفر قاذق له شيا اسفر وجسم هو سليمان يعني اسفر شيا اسفر كونه بندي
 اسفر شيا وجسم اسفر بن كونه بندي يعني اسفر وجسم عبا وقا سليمان بن عبد الله بن
 وصاحب اخينا ران واد وجسم هو سليمان ذوا وعطف تصور غوده وجسم هو سليمان رانين
 ان الفاظ كرهه وكدر ريان ريان ميكوبد ريان واد وانشاء اسفر وجسم اسفر وجسم هو سليمان بن
 كونه ومن الاغلاط الواقعة لصاحب مجمع البحرين انه قال في مادة خفت بعد ما قوله نعم ولا تخاف
 بها وقوله تخافون وانه من الخاف الى قوله يستخفون من الناس ولا يستخفون من الله وهو مأمور
 هو الاستخفاء يعني الاستتار اي يستخفون من الناس ولا يستخفون من الله انتهى فحاط به
 مادة الخف والخفاء **قائل** دعاء جليل القدر بحرف كوه في مراد الجار متفولا على الكا
 باسنا عن عبد الرحيم الفصير قال دخلت على ابي عبد الله فقلت جعلت فداك اني اخبر دعاء
 قال دعني اخبر اعدا انزل بلاء لم يرفع الى رسول الله صلى الله عليه وسلم ركعتين اهدى اليه رسول الله
 قلت كيف اصنع قال تغسل وقصه ركعتين تستغني بهما استغناح الفريضة وقسمها فيما
 تشهد الفريضة فاذا فرغت من الشهادتين قلنا اللهم انت السلام ومنك السلام واليك
 يرجع السلام اللهم صل على محمد وال محمد وبلغ روح محمد في السلام وادواح الامة الصالحين
 من السلام واردد على منهم السلام والسلام عليهم وصحة الله وبركاته اللهم ان هاتين

هو الله تعالى

أعلم أن هذا الجوع الكثير
القول والمؤلف الخطير الفريد المضمين
الأزواج البديعة المسمى بمجمل

اشتمل على ما تستلذ به الأسماع
سوى فتح عند الحار طرقت لال
وهو الكمال من روح كايا أنيقة بحجة وعلوم
كثرة غريبة البنية والخطار أتعده بطنية وغرائب

الدرجات

حججها الأثمان وأمكن أعقوا أليها مزية بقلائد

العقبا واختار سطحها الخواطر وتقدير عيونها التواظور لفتها

أقر الله عيونكم أيقا الزمان لفتون للطائف الذقيرة والظرائف
الشريفة بطبع هذا الكتاب المستطاب لئلا تسلب إلى ذنبه يد والطلاب

الأيشوا لأنفسهم ومنه الكتاب من مؤلفات العالم الفاضل

الخبير الكامل المشهور في الأفاق المنفعد على فضله

الأنفا المحقق الرمان والمدقق الصمد الحق

السنة والفريد البقي الضلال الخليل

طاب الله ثراه وجعل في القدر ماواه بسعي
وأهنا أقل التليق في الروح المنعقد بالمروءة
فمن العابد أمير زعيم الخواص